Vă mulţumim că aţi descărcat acest ebook Simon & Schuster.
Obţineţi un ebook GRATUIT atunci când vă înscrieţi în lista noastră de corespondenţă. În plus, primiţi actualizări despre noile lansări, oferte, lecturi recomandate şi multe altele de la Simon & Schuster. Faceţi clic mai jos pentru a vă înscrie şi pentru a vedea termenii şi condiţiile.
FACEŢI CLIC AICI PENTRU A VĂ ÎNSCRIE
Sunteţi deja abonat? Furnizaţi din nou adresa dvs. de e-mail pentru a putea înregistra acest ebook şi pentru a vă trimite mai multe din ceea ce vă place să citiţi. Vei continua să primeşti oferte exclusive în căsuţa ta de e-mail.

MULŢUMIRI
Încă o dată, îi mulţumesc agentului meu Simon Lipskar pentru, ei bine, tot ceea ce face el. lui Sloan Harris pentru mâna lui mereu fermă la cârmă. lui Emily Bestler pentru intuiţie şi pentru că mă tolerează atunci când mă urc pe scenă. David Brown pentru că a făcut neobosit să se răspândească vestea. Mama mea pentru comentariile ei de o sinceritate fără cusur – fumai crack când ai scris acel capitol? Ryan Steck pentru că m-a împiedicat să mă pierd în detalii. Soţia mea, Kim, pentru ochiul ei de thriller din ce în ce mai exersat şi pentru orice altceva. Şi, în sfârşit, fanilor lui Vince pentru că s-au dat peste cap să mă facă să mă simt binevenit.

PRELUDE
Rabat
Maroc
Era puţin după miezul nopţii şi Rabat părea în mare parte pustiu. Prinţul Talal bin Musaid se uita la reşedinţele dens înghesuite construite pe dealurile care domină oraşul. Ochiul său a fost atras de o siluetă umană care se ferea pe o alee din dreapta sa, dar prin geamul Mercedesului său S-Class nu părea reală. Stratul de praf care acoperea totul, faţadele crăpate, rufele zdrenţuite puse la uscat – nimic din toate acestea nu făcuse vreodată parte din existenţa lui. Aceasta era lumea maselor fără chip. Oamenii de care devenea conştient doar atunci când nu reuşeau să-i îndeplinească ordinele.
Cu patru zile înainte de a împlini treizeci şi nouă de ani, viaţa lui devenise un amalgam de avioane private, femei frumoase şi case de lux. Londra, Monaco, Paris, New York – acestea erau de nedesluşit pentru el acum, existând doar pentru a găzdui cluburile de noapte şi magazinele opulente de care el şi tovarăşii săi aveau nevoie. Locuri exclusiviste despre care foarte puţini oameni ştiau şi în care şi mai puţini ar fi fost admişi vreodată.
Încă mai putea fi convins să se întoarcă în Arabia Saudită atunci când politica familiei o cerea, dar din ce în ce mai mult era un loc care trebuia evitat. Un loc al amintirilor amare, al trădărilor şi al amintirilor unui drept din naştere care i-a fost furat.
Şoferul său a intrat uşor pe o stradă laterală abia suficient de largă pentru a permite trecerea, iar bin Musaid şi-a întors privirea de la blocurile de beton care o mărgineau. Plictiseala şi dispreţul pe care le simţea în mod normal când era înconjurat de acest tip de mizerie fuseseră înecate de emoţie şi anticipare. Gata cu aşteptarea. Gata cu cuvintele. Acest sentiment copleşitor de euforie nu putea fi generat decât de un singur lucru. Acţiunea.
A strecurat o valiză plină cu dolari americani în poala lui şi i-a simţit greutatea satisfăcătoare. Era greutatea necunoscută a unui scop, ştia el. Greutatea puterii.
Era nepotul regelui Faisal, dar nu fusese niciodată tratat cu respectul pe care îl cerea această poziţie. După moartea prematură a părinţilor săi, bin Musaid fusese trimis în Europa, unde fusese forţat să absoarbă insulta şcolii occidentale. Profesorii săi – mulţi dintre ei femei – nu numai că refuzaseră să se supună poziţiei sale, dar îşi impuseseră autoritatea asupra lui într-un efort patetic de a ascunde propria lor naştere inferioară. Îi dăduseră note slabe şi îi raportau regelui poveşti despre femei, alcool şi violenţă.
Toate acestea ar fi avut puţine consecinţe, dar Faisal s-a aliat cu ei – cu necredincioşii britanici care îşi băteau joc atât de Casa de Saud, cât şi de Allah însuşi. Bin Musaid fusese în cele din urmă chemat înapoi în Arabia Saudită după un incident fără sens cu o studentă. Ea fusese o curvă tipic occidentală şi el o

tratase în consecinţă, nici mai bine, nici mai rău decât era necesar. În orice caz, el a salutat oportunitatea de a-şi ocupa locul de drept în clasa conducătoare.
Dar nu a fost să fie aşa, totuşi. În loc de un post guvernamental respectat, fusese trimis într-o serie nesfârşită de sarcini umile şi poziţii obscure, de nivel inferior. Regele vorbea cu entuziasm despre viitorul său strălucit atunci când erau împreună, dar nu a luat niciodată măsuri pentru a face din acel viitor o realitate. Trădat de propria familie, bin Musaid a părăsit în cele din urmă ţara în care se născuse şi a tăiat legăturile în măsura în care era posibil fără a pune în pericol fluxul de bani al familiei.
Acum ştia că nimic din toate acestea nu avea vreo importanţă. Arabia Saudită, care îl respinsese, era condamnată. Regele Faisal era bătrân şi slab, o marionetă a Americii care pierdea controlul asupra forţelor care câştigau putere în interiorul graniţelor sale. El nu înţelegea adevăratul destin al ţării sale. În loc să se prăbuşească şi să fie asediată, regalitatea saudită ar fi trebuit să ocupe un loc la cârma noului califat. Era privilegiul şi responsabilitatea Casei de Saud să conducă forţele islamului în timp ce acestea îşi exterminau duşmanii din întreaga lume.
Şoferul său s-a aplecat înainte pentru a căuta în întuneric un semn stradal rar întâlnit.
„La stânga, idiotule", a spus bin Musaid.
Se uitase pe hărţile şi imaginile din satelit de pe Google de zile întregi, anticipând acest moment. Mergeau drept înainte încă un kilometru, unde strada se termina în fundătură. De acolo ar fi continuat pe jos în labirintul întunecat de souk-uri care urcau şi mai sus deasupra oraşului. Călătoria avea să dureze aproximativ şapte minute, într-un ritm menit să nu atragă atenţia nejustificată a celor pe lângă care ar fi putut trece. În cele din urmă ar fi ajuns la destinaţie: o clădire de apartamente nedesluşită, unde îl aştepta un reprezentant al ISIS.
Banii din valiză urmau să fie folosiţi pentru a finanţa un atac pe scară largă în Statele Unite – un lucru pe care ISIS îl considera esenţial pentru a-şi promova campania de propagandă deja extrem de reuşită. Atacurile de lupi singuratici pe care le inspiraseră erau indiscutabil glorioase, dar nu aveau suficientă greutate într-o ţară în care împuşcăturile în masă erau un eveniment zilnic.
Era esenţial ca musulmanii din America să se alăture luptei, dar până acum au fost reticenţi – amăgiţi de prosperitatea lor şi de integrarea în mozaicul de imigranţi şi de corcituri care constituia ţara lor adoptivă. Totuşi, începuseră să se formeze fisuri. America se întorcea deja împotriva populaţiei sale musulmane. Avea nevoie doar de un ultim impuls pentru a trece de la evitarea adepţilor lui Mahomed la izolarea, atacarea şi discriminarea lor. Când acest lucru se va întâmpla, vor exista milioane de tineri nemulţumiţi gata să fie recrutaţi în armata lui Dumnezeu.
Conducerea Arabiei Saudite a întreprins acţiuni similare în trecut. De fapt, doi dintre verii mai mari ai lui bin Musaid fuseseră direct implicaţi în finanţarea şi planificarea atacului de la 11 septembrie 2001. Deşi bin Laden devenise imaginea acelui atac, acesta ar fi fost cu totul imposibil fără sprijinul altor oameni puternici care cunoşteau vulnerabilităţile Americii.
Prinţul a zâmbit în întuneric, amintindu-şi imaginile video cu turnurile în flăcări şi creştinii îngroziţi care se aruncau la moarte. Totuşi, nu acele imagini glorioase îi ridicau moralul. Ci faptul că politicienii americani ştiau despre implicarea Arabiei Saudite, dar fuseseră prea laşi pentru a lua măsuri. În schimb, făcuseră o înţelegere grabnică cu regele Faisal. Acesta ar fi luat măsuri împotriva subversivilor şi ar fi continuat să facă să curgă petrolul. În schimb, americanii ar fi ignorat faptul că atacul fusese comis aproape în întregime de cetăţeni saudiţi şi, în schimb, ar fi distras atenţia poporului lor cu mlaştinile pedepsitoare din Afganistan şi Irak.
Aceste războaie şi efectele persistente ale colapsului financiar al Occidentului divizaseră poporul american într-o măsură nemaiîntâlnită de la Războiul Civil încoace. America era un animal rănit. Iar el devenise leul.

CAPITOLUL 1
Deasupra al-Shirqat
Irak

MITCH Rapp a încercat să găsească o poziţie mai confortabilă, dar nu era niciuna disponibilă. Casca îi era înţepenită în partea superioară a fuselajului şi ceva ascuţit se înfingea prin plasa scaunului chiar în dreapta coloanei sale vertebrale.
Nu era chiar G550 al CIA, dar atunci acest avion nu fusese conceput tocmai pentru a transporta VIP-uri guvernamentale. Singurul său scop era introducerea unor echipe selecte în spatele liniilor inamice, iar pentru a face acest lucru în mod eficient trebuia să fie mic, rapid şi invizibil. Nu exista pilot sau cabină de pilotaj, nu exista presiune sau căldură în cabină şi nu exista nicio altă lumină în afară de strălucirea slabă a unui ecran de calculator din dreapta sa.
A aruncat o privire şi a scanat datele pe care le conţinea. Patru sute de noduri la 25.000 de picioare pe o direcţie sud-sud-est. O hartă în infraroşu se mişca leneş sub busolă şi cifre, urmărind solul. Aproape de partea de jos a ecranului, ţinta sa a început să apară.
Al-Shirqat.
În ciuda a tot ceea ce trăise – a tot ceea ce făcuse – erau foarte puţine locuri care îi păstrau amintiri atât de urâte încât să-i facă palmele să transpire. De fapt, doar două. Locul în care murise soţia lui şi Al-Shirqat.
O lumină verde deasupra uşii a pâlpâit şi el şi-a deconectat masca de la alimentarea cu oxigen a aeronavei, reataşând-o imediat la un rezervor cu volum redus de pe costumul de zbor. Alunecând de pe scaun, s-a aşezat pe podeaua din fibră de carbon şi şi-a legat un mic rucsac între picioare. Numărătoarea inversă începuse şi a aşteptat până când uşa a început să se retragă pentru a-şi coborî ochelarii de protecţie. Temperatura aerului de afară era de treizeci de grade sub zero şi îl biciuia în timp ce se lupta pentru a ajunge la deschiderea neagră ca cerneala. Când numărătoarea inversă din cască a ajuns la zero, s-a aruncat afară, luptându-se să menţină o poziţie stabilă în timp ce accelera în cădere liberă.
După câteva secunde, a fost suficient de stabil pentru a arunca o privire la ecranul legat la încheietura mâinii. Alături de altitudine, acesta indica direcţia şi distanţa orizontală până la zona de cădere. Nu că lovirea exactă a acesteia era atât de critică – era un loc ales mai mult sau mai puţin la întâmplare, la aproximativ o milă de marginea oraşului controlat de ISIS. Totuşi, vechiul său mentor, Stan Hurley, îl băgase la precizie în timpul antrenamentelor de salt. Rapp încă şi-l putea imagina pe bărbat stând în mijlocul cercului de aterizare, privind spre cer.
Dacă nu-mi dai un şut în cap, o să ţi-l scot eu pe al tău.
Cine ar fi crezut că o să-i lipsească atât de mult bătrânul înjurător?
Totul sub el era întunecat, creând o senzaţie dezorientantă de plutire în spaţiu. Foştii ofiţeri ai lui Saddam Hussein deveneau din ce în ce mai proeminenţi în conducerea ISIS şi, odată cu ascensiunea lor, a venit şi o îmbunătăţire proporţională a disciplinei. Ei au întunecat complet al-Shirqat într-un efort de a reduce eficienţa bombardamentelor americane. Mai rău, câteva unităţi mobile SAM erau deplasate pe străzile bătătorite. Funcţionalitatea lor era necunoscută, dar ştirea că se aflau acolo era suficientă pentru a-l determina să sară de la altitudine şi să vină în lateral.
Şi-a tras paraşuta la aproximativ o mie de metri deasupra solului, eliberând pachetul dintre picioare şi lăsându-l să cadă pe cordonul conectat la el. Cu câteva trageri abile de manetele paraşutei, a coborât direct deasupra ţintei plănuite – o colină de nisip care îi oferea terenul înalt.
Rapp a strâns rapid paraşuta şi şi-a scos ochelarii şi casca. A stat nemişcat timp de aproape două minute, ascultând. Când a fost convins că sosirea sa trecuse neobservată, s-a dezbrăcat până la o pereche murdară de blugi şi un tricou, apoi şi-a târât rucsacul până la el.
Nu conţinea mai mult decât un toc de umăr cu un Glock şi amortizor, două încărcătoare de rezervă, nişte carne uscată şi o lopată pentru a îngropa restul. Odată făcut, nu prea existau multe lucruri care să-l identifice ca fiind altceva decât un irakian local care fusese prins în deşert după apusul soarelui.
Fără ecranul de la încheietura mâinii, a fost nevoit să se folosească de stele pentru navigaţie. Din fericire, acestea erau la fel de eficiente acum ca şi atunci când exploratorii au pornit pentru prima dată să descopere lumea. A urmat un curs spre sud, frecându-şi faţa pentru a îndepărta orice urmă lăsată de ochelari. Bazându-se pe săptămâni de supraveghere aeriană, nu se aştepta să dea peste nicio forţă de securitate la intrarea în oraş, dar nu era nimic sigur în această afacere.
* * *

Când Rapp a ajuns la clădirile bombardate de la marginea oraşului, s-a lăsat din nou pe burtă. Oamenii pentru care se afla acolo erau mai departe, spre interior, iar el a revăzut mental calea prin oraş trasată de cartografii Agenţiei.
Când scăpase ultima dată din al-Shirqat, se dăduse drept un recrut american al ISIS. Fostul general irakian care controla zona pusese la cale un plan de a folosi bombe murdare pentru a distruge capacitatea de producţie de petrol a Arabiei Saudite, destabilizând economia mondială şi lăsându-i pe saudiţi vulnerabili la o preluare a puterii de către radicalii islamişti. Rapp a reuşit să oprească complotul, dar nu fără ajutorul rezistenţei locale.
Acum, identităţile acelor oameni fuseseră descoperite, iar ISIS se apropia de ei. Majoritatea celor de la Langley credeau că era nebun să se întoarcă, argumentând că riscurile depăşeau cu mult recompensele. Şi probabil că aveau dreptate. Cu o singură excepţie, cei cinci tineri pe care Rapp se afla acolo pentru a-i extrage nu erau buni luptători. Nici la colectarea de informaţii nu era de mare folos. În cea mai mare parte stăteau şi ţineau discursuri politice lungi, cu care ceilalţi erau apoi de acord din toată inima. Dar atunci când a avut nevoie de ei, au făcut un pas înainte. La naiba dacă el nu ar fi făcut la fel.
Din nefericire, această decizie îl forţase să-l pună pe un Joe Maslick reticent la conducerea operaţiunii din Rabat, Maroc. În cele din urmă, probabil că a fost un lucru bun. Operaţiunea nu era chiar atât de complicată, iar Maslick avea nevoie de experienţă de comandă, fie că-i plăcea sau nu.
Rapp închise ochii pentru o clipă, recunoscând că nu făcea decât să tragă de timp. Sperase să nu fie nevoit să se întoarcă niciodată în acest loc, mergând până acolo încât să încerce să convingă armata să organizeze un asalt major pentru a recupera oraşul. În mod previzibil, aceştia au respins. Nu era vorba că nu credeau că nu ar fi putut să o facă. Cu sprijinul SUA, armata irakiană era suficient de puternică acum pentru a-l recuceri. Problema era că localnicii nu vedeau cu adevărat armata irakiană ca fiind cu mult diferită de ISIS. Doar o altă forţă de ocupaţie împotriva căreia să ducă un război de gherilă fără sfârşit. Bine aţi venit în Orientul Mijlociu.
Rapp s-a ridicat şi a înaintat, strecurându-se printre două clădiri şi navigând la lumina lunii pline. Această zonă a oraşului suferise multe pagube de pe urma luptei şi era în mare parte nelocuită acum. Mai trecuse o dată prin ea, dar nu se obosise să o memoreze.
După aproximativ cinci minute de deplasare în general spre sud, a ajuns la o clădire prăbuşită, din care mai rămăsese puţin mai mult decât peretele de est. Era unul dintre reperele pe care le identificase dintr-o fotografie de la Langley şi a virat la stânga, tăind în diagonală peste o piaţă prăbuşită.
Când a ajuns în partea cealaltă, era sigur că era urmărit. Exista un ritm firesc al dărâmăturilor care se desprindeau de pe structurile din jurul lui, iar acum se decalase suficient de mult încât să iasă în evidenţă. Picioarele erau aleatorii şi atente, dar pentru urechea antrenată erau inconfundabile.
Şi-a păstrat ritmul dezinvolt, urcând peste o maşină incendiată pentru a avea acces pe aleea din spatele ei. Când a fost sigur că era ascuns de ochii lumii, s-a strecurat într-o deschizătură în peretele din dreapta sa. Oricine se afla în spatele lui era disciplinat-Rapp îi recunoştea asta. Au trecut două minute bune până când a reuşit să distingă o umbră intermitentă care se apropia de poziţia lui. A săpat un ciob de beton din jurul unei bucăţi de armătură şi l-a aruncat, creând un zgomot aproape inaudibil la douăzeci de metri spre sud.
Paşii se clătinară pentru o clipă. Rapp şi-a recuperat Glock-ul şi a aşteptat, abia respirând. Au trecut câteva secunde până când silueta a reapărut. Bărbatul căruia îi aparţinea era cu un centimetru mai înalt decât el şi cu şase centimetri mai lat la umăr. Avea o puşcă de asalt legată la piept şi se mişca într-un mod care sugera că era mai mult decât un alt idiot ISIS.
Rapp rămase nemişcat în întunericul în care se refugiase, urmărindu-l pe bărbat cum se apropia. Când acesta a trecut pe lângă el, Rapp a ieşit şi a apăsat arma la ceafă.
Bărbatul nu a strigat şi nici măcar nu a vorbit, în schimb s-a oprit şi şi-a ridicat mâinile. Rapp s-a mişcat încet în jurul lui, trecând ţeava Glock-ului său prin părul bărbatului până când s-a oprit pe fruntea lui.
„Îmi amintesc că erai mai puţin neglijent", a spus Rapp în arabă.
„Iar eu îmi amintesc că arătai ca un cap de capră."
Rapp a tras pistolul înapoi şi bărbatul mare l-a îmbrăţişat.
„Ţine-ţi faţa spre cer, prietenul meu. Lasă-mă să te văd."

Rapp şi-a ridicat bărbia pentru a prinde lumina lunii, iar irakianul l-a apucat de barbă pe Rapp, mişcându-şi faţa pentru a vedea mai bine.
„Este miraculos ce puteţi face voi, americanii”, a spus el cu sinceritate.
Pentru a nu fi recunoscut la precedenta sa operaţiune din al-Shirqat, Rapp fusese obligat să-l lase pe Joe Maslick să-i bată faţa până la ceva care semăna cu carnea crudă. Aceea era singura faţă pe care Gaffar o văzuse vreodată – cea spartă, sângerândă şi umflată pe care o crease Maslick.
„Mai multe operaţii decât îmi amintesc.”
„Da, dar totuşi... este incredibil.”
„Ce fac ceilalţi?”
„Se descurcă, dar nu sunt soldaţi. Frica este un bun motivator, dar asta...” A fluturat o mână în jurul lui. „Frigul, plictiseala, plictiseala, lipsa de hrană. Este greu.”
„De cât timp vă ascundeţi aici?”.
„Două săptămâni.”
Rapp a dat din cap. De multe ori nu teroarea şi epuizarea din timpul luptei îi doborau pe oameni. Erau toate lucrurile dintre ele.
„Vino”, a spus Gaffar. „Te voi duce la ei.”
Ceea ce mai rămăsese din această parte a oraşului părea să fie nelocuită şi să nu prezinte niciun interes pentru forţele ISIS, dar, cu toate acestea, avea sens să procedeze cu grijă. Au ajuns în cele din urmă la o placă masivă de beton care se răsturnase împotriva unui zid prăbuşit. Gaffar a luat o piatră şi a lovit-o de trei ori de ceea ce fusese cândva un stâlp de iluminat. O clipă mai târziu, oamenii pentru care venise Rapp au apărut la intrarea în peştera artificială.
În stânga se aflau doi bărbaţi subţiri care păreau nişte tocilari de calculator. Unul dintre ei părea să-şi fi pierdut ochelarii şi se uita inutil în întuneric. Mohammed, liderul lor, nu părea prea rău de tot, şi nici fratele său nu părea să se simtă prea rău.
Fraţii irakieni erau singurii doi bărbaţi din lume pe care Rapp îi privea cu greu în ochi, aşa că şi-a ajustat privirea spre femeia apăsată de partea lui Mohammed.
„Cine este ea?”
„Soţia mea.”
„Te-ai căsătorit?” a spus Rapp. „Interesant simţ al sincronizării.”
„Shada a fost scoasă la licitaţie de ISIS. O cunosc de când eram copii. Am vândut tot ce aveam şi am folosit banii pentru a o cumpăra.”
Rapp a privit-o în ochii ei negri, observând chipul fără contur şi părul negru şi încâlcit. O cumpărase pe sora lui Mohammed în circumstanţe similare. Această fată era mai tânără şi mai temătoare, dar în rest nu era cu nimic diferită de cum fusese Laleh.
Amintirea a fost însoţită de o constricţie dureroasă în pieptul lui Rapp şi i-a alungat imaginea ei din minte. Totuşi, avea să revină. Întotdeauna o făcea.
„Dacă nu este loc pentru mine, voi rămâne în urmă”, spuse ea în timp ce tăcerea se prelungea.
„Nu”, a spus unul dintre tocilari, un pic prea tare. „Dacă cineva trebuie să rămână aici, acela ar trebui să fie el. El ne-a băgat în asta.”
„Taci din gură!” a spus Gaffar într-o şoaptă aspră. „Noi ne-am băgat singuri în asta. Este ţara noastră pentru care trebuie să luptăm. Oamenii noştri care au distrus-o. Nu a lui.”
A ridicat mâna pentru a-l lovi pe bărbat, dar Rapp a prins-o.
„Uite, tot ce trebuie să faci este să te ţii tare încă puţin. Apoi totul se va termina.”
A recuperat mâncarea pe care o adusese şi a împărţit-o între ei. „Acum mâncaţi şi adunaţi-vă echipamentul.”
„Atunci ea poate veni?” a spus Mohammed.
Rapp a dat din cap. „În cinci minute.”

CAPITOLUL 2
Rabat
Maroc

JOE Maslick se uita prin parbrizul murdar la cartierul din jurul lui. Era mai bine luminat decât s-ar fi aşteptat, dar existau încă o mulţime de colţuri umbroase în care să parcheze. La 1,80 metri şi 90 de kilograme, abilitatea lui de a se amesteca în această parte a lumii – la naiba, în orice parte a lumii – era de rahat.
Motivul numărul patruzeci şi opt pentru care nu ar fi trebuit să fie aici.
Din fericire, era târziu, iar activitatea umană era la minim. Totuşi, asta nu avea să dureze la nesfârşit. Înainte de a-şi da seama, cei care se trezeau devreme aveau să înceapă să-şi caute cafeaua de dimineaţă, copiii aveau să înceapă marşul spre şcoală, iar vânzătorii aveau să înceapă să se poziţioneze pentru a-i racola pe clienţii care preferau să nu facă cumpărături în plină căldură a zilei. Cineva din acest ultim grup ar fi bătut, fără îndoială, în geamul lui şi i-ar fi cerut să îşi mute maşina. Dar el nu ar fi ştiut cu siguranţă, pentru că nu vorbea arabă.
Motivul numărul patruzeci şi nouă.
„Mas?" Vocea lui Bruno McGraw în cască. „Mă recepţionezi?"
„Dă-i drumul."
„Avem o maşină care se îndreaptă spre poziţia voastră. Destul de neobişnuit. Mă face să cred că ar putea fi omul nostru."
„Neobişnuit cum?"
„Un Mercedes S-Class nou şi strălucitor. Doi bărbaţi în faţă, unul în spate."
„Deci acum teroriştii conduc maşini de o sută de mii de dolari?", a crăpat pentru a-şi acoperi nervozitatea. „Poate că luptăm pentru partea greşită."
Toată operaţiunea asta a fost dată naibii. Comandantul său, Scott Coleman, încă îşi revenea după ce era cât pe ce să fie ucis în Pakistan, iar Rapp era plecat să-şi facă de cap în Irak. Asta îl lăsa să se strâmbă în faţa încrederii deplasate a tuturor, de la directorul CIA în jos.
„S-ar putea să fie o alarmă falsă, dar se apropie de curba de pe Bani Street", a spus McGraw. „Vom vedea dacă o ia."
Maslick nu-şi dorise niciodată să fie responsabil de nimic. Când se înrolase în Armata Delta, decisese că modul de a trăi o viaţă fericită era să alegi lideri buni şi să faci ce spun ei. De aceea îl urmase pe Coleman în sectorul privat şi îşi petrecuse cea mai mare parte a carierei sprijinindu-l pe Mitch Rapp. Ei gândeau, el trăgea. Era ordinea firească a lucrurilor.
„Da. Se transformă. Să înceapă jocul."
Maslick şi-a verificat indicatorul de combustibil. O optime de centimetru trecut de plin, la fel cum fusese şi cu cinci minute în urmă. Devenise obsedat să nu dea peste cap operaţiunea asta din cauza unei prostii şi să fie nevoit să-i spună lui Rapp că uitase să-şi încarce telefonul, că rămăsese fără benzină sau că adusese o hartă greşită. Devenise atât de rău încât începuse să interfereze cu capacitatea lui de a gândi limpede.
„Ai făcut vreo poză?", a întrebat el.
„Din maşină, dar nimic decent cu oamenii dinăuntru. Prea multe reflexii pe geam".
„Recepţionat", a spus Maslick, încercând să se liniştească. Aceasta era o treabă simplă, de aceea îi fusese încredinţată lui. Cu câteva luni în urmă, Rapp pusese mâna pe o stea ISIS în ascensiune din Crimeea. Hayk Alghani fusese un escroc toată viaţa lui, petrecându-şi cea mai mare parte a timpului în închisoare şi ieşind din închisoare sau pe fugă. După ce una dintre escrocheriile sale bancare a dat greş, a fugit la Sevastopol şi s-a ascuns într-un imobil condus de gangsteri locali. Totuşi, autorităţile europene au aflat despre asta şi, în panică, a cumpărat un exemplar din „Islamul pentru proşti" şi a fugit în Siria. Istoricul său de escrocherii financiare şi pe internet l-a făcut să devină imediat un succes şi a avansat rapid. Din nefericire pentru el, atât de repede încât atrăsese atenţia CIA.
Rapp îl prinsese în afara Berlinului, iar el cedase după prima palmă peste faţă, renunţând la tot ce făcuse vreodată şi jurând loialitate nemuritoare faţă de America. Acum se afla într-un apartament dărăpănat, la mai puţin de un kilometru de locul unde era parcat Maslick, aşteptându-l pe unul dintre cei mai buni curieri de bani ai ISIS. Un om cunoscut doar sub numele de „Egipteanul".
Tot ce trebuia să facă Maslick era să-l bage pe egiptean în portbagaj şi să-l ducă întreg la un sit negru al Agenţiei. După toate rapoartele, bărbatul lucra mereu singur, era în vârstă şi nu purta niciodată o armă. Operaţiunile nu puteau fi mai uşoare de atât.

Acum, însă, aveau în faţă un tip într-un S-Class cu ceea ce părea a fi o gardă de corp. Cam opusul a ceea ce e uşor.
La capătul străzii pustii au apărut faruri şi au început să se apropie. Maslick s-a aplecat în scaunul înghesuit, aşteptând ca vehiculul să treacă înainte de a se ridica din nou. Cu siguranţă un S-Class de ultimă generaţie. Chiar mai rău, mergea un pic prea jos pe amortizoare. Armura.
Luminile de frână s-au aprins şi a încetinit spre stânga, dispărând din raza lui vizuală.
„Wick", a spus Maslick în microfonul de gât. „Vin spre tine."
„Am înţeles. Sunt pe poziţie."
Punctul de observaţie al lui Wicker era din vârful unei clădiri situate vizavi de cea în care urma să aibă loc întâlnirea. Deşi Wick era, fără îndoială, unul dintre cei mai buni lunetişti de pe planetă, treaba lui în acest moment era doar să observe. Scopul era să îl captureze şi să îl interogheze pe acest nemernic, nu să îl ucidă.
Maslick a aşteptat, observând că ritmul său cardiac era mai ridicat decât ar fi fost în mod normal în timpul unui schimb de focuri. Nu se pricepea deloc la logistică şi, deşi această operaţiune ar fi fost floare la ureche pentru Coleman sau Rapp, avea prea multe părţi în mişcare pentru ca el să le poată urmări. În loc de o ţintă, erau trei. În loc de un vehicul convenţional, era un Mercedes blindat. Era posibil ca nenorociţii ăştia să aibă întăriri? Poate că Wick nu era singurul trăgător aflat la înălţime în acest moment în Rabat.
Maslick începuse să transpire atât de tare încât avea să-i fie greu să ţină arma în mână, lucru care nu i se mai întâmplase niciodată. Nici în Afganistan. Nici în Irak. Nici măcar în acel dezastru din Pakistan. Motivul numărul cincizeci pentru care nu ar fi trebuit să conducă această operaţiune. Sau era 51?
„Ţinta s-a oprit", a spus Wicker. „Un om care iese din spate. Nu mi se pare egiptean. Costum complet saudit – costum de zece mii de dolari şi o faţă de masă pe cap. „
Maslick a înjurat în sinea lui.
„Nu am copiat asta, Mas. Mai spune o dată."
„Ai făcut o poză?"
„Da. Nu perfectă, dar probabil destul de bună pentru coperta revistei Terrorist Prick."
Maslick şi-a trântit o mână pe volan, apoi şi-a şters sudoarea care-i curgea pe frunte. Tot ceea ce îi spuseseră analiştii era acum, în mod oficial, un rahat complet. Asta tocmai trecuse de la o interpretare după cum scrie în regulament la o improvizaţie din mers.
„Trimite-l la Langley. Vezi dacă putem obţine ceva din recunoaşterea facială."

CAPITOLUL 3

Al-Shirqat
Irak
RAPP a aruncat o privire la acele strălucitoare ale ceasului său Timex deteriorat şi apoi în spatele lui, în întuneric. Deşi nu putea vedea prea multe, auzea destule. Zorii se îndreptau spre ei, iar ei se deplasau la jumătate din ritmul său cel mai rău, cu de două ori mai mult zgomot decât în cel mai rău caz. Planul era să ajungă în deşertul deschis până la răsăritul soarelui. În mod clar, asta nu avea să se întâmple. Era timpul să vină cu un plan B.
Gaffar se strecură pe lângă o coloană căzută şi Rapp îi urmărea silueta voluminoasă în timp ce se apropia.
„Ţi-am spus să rămâi în spate şi să măturI", spuse el când irakianul ajunse lângă el.
„Înţeleg, dar asta nu merge bine, Mitch. Ali se zbate şi Yusef spune că şi-a sucit glezna. Ne va încetini şi mai mult progresul."
Asta părea imposibil. Existau oameni în aziluri de bătrâni care ar fi putut ajunge până acum la marginea oraşului.
„Cât de departe în deşert trebuie să mergem, Mitch?"
„Cam cincisprezece kilometri. Nu mi-a fost greu să mă las aproape de oraş, dar aducerea unui elicopter este prea riscantă. Sunt prea multe patrule".
Restul oamenilor lor au început să se strecoare după cinci minute chinuitor de lungi. Femeia al cărei nume nu şi-l putea aminti a fost prima, păstrând un ritm rezonabil. Nu era de mirare. Dacă cineva era motivat să plece naibii din al-Shirqat, aceea era ea. Decapitarea superficială sau plutonul de execuţie pe care ISIS le-

ar fi folosit pentru a se ocupa de restul era de-a dreptul umană în comparaţie cu ceea ce le făceau femeilor.
„Spune-mi din nou cum te cheamă”, îi spuse Rapp în linişte.
„Shada.”
„Unde este soţul tău, Shada?”.
„Îl ajută pe Yusef.”
A mai durat încă patru minute până când ceilalţi s-au adunat. Yusef şchiopăta rău, cu un braţ înfăşurat peste umărul lui Mohammed pentru sprijin. Rapp era obişnuit să lucreze cu soldaţi care făceau eforturi extraordinare – uneori chiar contraproductive – pentru a ascunde oboseala şi slăbiciunea. Yusef, în schimb, părea să se mulgă.
Tentaţia de a-l apuca de păr şi de a avea o discuţie serioasă despre situaţia lor actuală era copleşitoare, dar asta nu ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile. Aceştia erau tineri civili care îşi petrecuseră ultimele săptămâni trăind în intemperii şi ultimii ani trăind în iad. Funcţionau pe bază de fum, iar când aceste fumuri se vor epuiza, nu vor putea trece la determinare, mândrie sau loialitate pentru a continua să meargă mai departe. Ar fi căzut.
Rapp se prăbuşi într-un genunchi şi le făcu semn celorlalţi să se adune în jurul lui. „Schimbare de planuri. Să încercăm să ieşim din oraş pe jos şi să traversăm cincisprezece kilometri de deşert nu se va întâmpla. Va trebui să luăm un vehicul.”
Murmure liniştite s-au ridicat. În mod previzibil, cei mai mulţi păreau entuziasmaţi de idee.
„Nu vă entuziasmaţi prea tare”, a spus Rapp. „Aveam de gând să ne strecurăm afară din oraş fără să ne apropiem de o patrulă ISIS. Acum va trebui să mergem să căutăm una.”
„Poate că restul dintre noi ar trebui să rămânem aici”, s-a oferit Yusef. „Aţi putea lua un vehicul şi să vă întoarceţi să ne luaţi.”
Gaffar a întins mâna şi i-a dat o palmă puternică în ceafă tânărului. „Ţi se pare că arată ca un şofer de autobuz?”.
Rapp a făcut semn să se calmeze. „Din cauza tuturor resturilor, să aducem un camion aici nu va fi posibil. Şi chiar dacă ar fi, ar atrage prea multă atenţie. Mergem împreună şi plecăm de aici împreună. Aţi înţeles?”
Mai multe murmure. Mai puţin entuziast de data asta.
„Gaffar, care e cea mai bună şansă să găsim o patrulă?”
„Dacă mergem spre nord aproximativ un kilometru, vom ajunge la marginea teritoriului care este patrulat în mod regulat. Şi ne pune într-o poziţie bună pentru a scăpa din oraş fără a fi văzuţi.”
„Atunci condu-ne afară. Eu voi prelua în spate.”
Shada îl urmărea pe urmele lui Gaffar, ceilalţi respectând intervalele pe care Rapp insistase să le respecte. Yusef, care încă se sprijinea puternic pe Mohammed, a fost ultimul care a pornit la drum. Rapp i-a plimbat la o distanţă de treizeci de metri.
Era cu ochii pe cei şase, dar pericolul de a fi flancat era destul de minim. Poziţia lui la capătul coloanei era menită în primul rând ca motivaţie şi părea să funcţioneze. La fiecare minut sau cam aşa ceva, Yusef arunca o privire înapoi şi de fiecare dată ritmul său se înteţea.
Clădirile din jurul lor rămâneau întunecate, dar deveneau din ce în ce mai puţin dărăpănate. Molozul care îngreunase atât de mult mişcarea furtivă făcea loc pământului neted, iar ramele goale ale ferestrelor evoluau în unele protejate de obloane şi geamuri.
Rapp a auzit o crăpătură uşoară deasupra şi şi-a învârtit Glock-ul în direcţia sunetului. Privind peste amortizor, a zărit conturul unei pisici care sărea între o serie de grinzi deschise. În rest, totul era tăcut. ISIS instituise protocoale de stare de asediu şi de blackout, iar populaţia locală nu era înclinată să le sfideze pe amândouă.
O strălucire vagă devenea vizibilă la nord şi s-a oprit, întorcând capul pentru a încerca să o capteze în vederea periferică mai sensibilă la lumină. S-a dovedit a fi inutil. Sunetul unui motor de maşină a început să se audă din aceeaşi direcţie.
Rapp a accelerat până la o alergare, trecând pe lângă ceilalţi în drumul său spre partea din faţă a coloanei lor dezordonate. Aşa cum era de aşteptat, Gaffar se oprise, adăpostindu-se în spatele unei fântâni sparte.

„Este o stradă spre est”, a spus el, în timp ce Rapp îngenunchea şi le făcea semn celorlalţi să-şi păstreze poziţiile.
„Se pare că vor merge spre marginea oraşului şi apoi se vor întoarce pe strada din faţa noastră.”
„Asta ar fi şi părerea mea.”
„Atunci acesta este un loc la fel de bun ca oricare altul”, a spus Rapp. „Dacă opoziţia pare controlabilă, îi oprim aici.”
„Şi cum defineşti „controlabilă”?”.
Rapp a examinat drumul şi clădirile de o parte şi de alta. Nu erau prea multe lucruri pe care le puteau folosi în avantajul lor. Doar surpriza şi faptul că oamenii ISIS nu ar fi fost obişnuiţi să întâmpine rezistenţă din partea localnicilor.
„Presupun că nu aveţi un amortizor de zgomot”.
„Nu. Un revolver cu cinci cartuşe. Şi un cuţit.”
„În acest caz, orice peste opt oameni va fi riscant.”
„Opt? Eşti sigur?”
„Crezi că ne putem descurca cu mai mulţi?”
„Mă gândeam la mai puţini.”
„Nu te enerva acum, Gaffar. O să le facem semnale, iar eu o să mă duc acolo şi o să încerc să-mi fac câţiva prieteni, să-i fac să coboare garda. Dacă foloseşti Glock-ul meu, nu vor auzi prea multe şi nu vor reacţiona imediat. I-”
„Nu”, a spus Gaffar cu fermitate. „Amândoi ştim că este un plan teribil. Eu voi pleca. Accentul tău nu este din această regiune şi eşti mult mai precis decât mine. În plus – şi nu vreau să te jignesc – nu eşti un om foarte cald. Eu, pe de altă parte, sunt iubit de toţi.”
„Chiar aşa? Nu ştiam asta despre dumneavoastră.”
„Întrebaţi pe oricine”, a spus el fără să spună nimic, în timp ce zumzetul camionului de patrulare ISIS a reapărut. „Am o personalitate foarte fină.”
„Atunci hai să o folosim”, a fost de acord Rapp. Era, fără îndoială, cea mai bună strategie, dar reacţia lui instinctivă era întotdeauna să se ocupe de partea cea mai periculoasă a unei operaţiuni.
„Mohammed este şi el înarmat”, spuse Gaffar. „Să-i solicităm ajutorul?”
„Nu este o problemă pentru mine, dar chiar vrei să tragă în direcţia ta?”.
„Presupun că nu.”
Iluminarea unui singur far a început să se reflecte slab pe clădirile din dreapta lor, iar Gaffar a respirat adânc. A tremurat uşor când a lăsat-o să iasă.
„Eşti în regulă?”
„Bineînţeles.”
Făcuse parte din armata regulată irakiană, fusese antrenat de americani şi era solid din toate punctele de vedere. Dar să se plimbe într-un grup de psihopaţi ISIS puternic înarmaţi ar fi fost suficient pentru a zdruncina pe oricine.
Rapp a scormonit în geaca lui şi a scos un pachet de Marlboro. Le-a întins împreună cu un pachet de chibrituri.
Gaffar a zâmbit. „Eşti cu adevărat un dar de la Dumnezeu. Fie ca Allah să-ţi surâdă”.
„Şi ţie.”
Cu asta, bărbatul mare a intrat în mijlocul străzii şi a ridicat o mână în semn de salut, strâmbând din ochi în strălucirea camionului care se îndrepta spre el. Acesta a început să frâneze, iar Gaffar a privit cu o plictiseală calculată, înconjurând cu o mână un chibrit aprins şi ducându-l la ţigara din gură.
Camioneta a derapat şi s-a oprit la vreo şase metri în faţa lui, iar bărbaţii din spate au sărit din ea. Toţi strigau şi toţi aveau AK-uri îndreptate în direcţia lui Gaffar.
Bărbaţii din cabină au fost mai lenţi în a abandona vehiculul, dar când au făcut-o, Rapp a reuşit să facă o numărătoare precisă. Şapte. Erau pe ei.
„Ce faceţi aici?”, a întrebat şoferul. „Este stingerea.”

Gaffar a aruncat cu dezinvoltură chibritul pe jos înainte de a trage un fum lung din ţigară. „M-a trimis generalul Masri. Aveam informaţii că Mohammed Qarni şi banda lui se ascundeau în partea abandonată a oraşului. Totuşi, nu cred că este adevărat. Nu am reuşit să găsesc nicio urmă a lor."
A pornit înainte, ignorând armele îndreptate spre el, şi a scuturat o ţigară din pachet pentru şofer. Acesta a acceptat şi Gaffar a aprins un chibrit.
„Este posibil să fi fugit din oraş", a continuat el. „Dacă este aşa, bănuiesc că deşertul îşi va face treaba pentru mine."
A întins pachetul şi oamenii din jurul lui s-au apropiat cu ezitare. Rapp a privit cu atenţie peste amortizorul său, observând cum se mişca fiecare dintre ei, cum îşi mânuiau armele, nivelul lor de vigilenţă. Până când şi-au aprins cu toţii ţigările, îi desemnase pe fiecare cu o prioritate. Desigur, imprevizibilitatea bătăliei ar fi aruncat în mod inevitabil o cheie în ordinea lui, dar avea sens să pornească cu nişte linii directoare.
Gaffar o juca minunat. Se pare că voia cu adevărat să fie simpatic. Conversaţia curgea frumos, punctată la fiecare câteva secunde de râsete. Rapp nu mai putea desluşi cuvinte individuale, dar asta era intenţionat. Gaffar vorbea suficient de încet încât să-i forţeze pe bărbaţi să se strângă mai aproape. O grupare frumoasă şi strânsă, dar care avea să-l pună în linia de tragere.
Rapp a aşteptat o altă izbucnire de râs şi a tras două focuri în succesiune rapidă. A renunţat la împuşcătura obişnuită la cap – prea evidentă şi dezordonată – şi a încercat în schimb să ţintească centrul masei. Înfilase primele gloanţe prin bărbaţii care se aflau cu spatele la el şi îi lovise pe cei din partea cealaltă. A treia împuşcătură a fost complicată de poziţia lui Gaffar în grup şi i-a luat mai mult timp să se alinieze decât i-ar fi plăcut. Cei doi bărbaţi pe care îi împuşcase aproape că ajunseseră la pământ când, în cele din urmă, a apăsat pe trăgaci şi a lovit un bărbat chiar sub locul unde îi atârna puşca de asalt pe trunchi.
Șoferul a strigat un avertisment, iar Gaffar a înţeles ce se întâmpla fără să piardă o clipă. A strigat ceva despre Mohammed şi banda lui şi şi-a scos arma, trăgând în direcţia greşită pentru a întări iluzia unui trăgător la sud.
Cu toţii i-au urmat exemplul, deschizând focul asupra ferestrelor clădirii de peste drum. Bucăţi de lemn, beton vaporizat şi sticlă spartă ploua în timp ce Rapp se alinia în spatele şoferului. O apăsare rapidă a trăgaciului l-a doborât. Liderul a dispărut. Apoi şi-a îndreptat arma spre un bărbat din spatele camionului, care părea neobişnuit de precaut şi atletic.
Gaffar a tresărit brusc şi a căzut la pământ. A fost suficient de violent pentru a-l face pe Rapp să ezite pentru o clipă, îngrijorat că exista un trăgător care nu era de găsit. Şi-a dat repede seama că era doar pentru spectacol. Gaffar se afla acum pe spate, în spatele celor trei supravieţuitori.
Rapp s-a întors la ţintă şi l-a doborât pe bărbat chiar în momentul în care tovarăşul său şi-a pierdut ceafa din cauza unui glonţ tras de Gaffar. Ultimul om rămas în picioare s-a oprit brusc din tras şi s-a uitat în jurul său, confuz. O clipă mai târziu, Rapp i-a înfipt un glonţ în tâmpla dreaptă.
Apoi totul a devenit din nou tăcut.
Rapp le-a făcut semn celorlalţi înainte de a fugi în stradă pentru a aduna arme. „Eşti rănit?"
„Sunt bine", a spus Gaffar, ridicându-se şi ştergându-se de praf.
Rapp i-a aruncat un AK înainte de a arunca celelalte arme în bancheta camionetei. Până atunci, Shada era în spatele lui şi el a ajutat-o să treacă peste poartă. Gaffar a sărit alături de ea şi a început să-i tragă pe ceilalţi pe margine. Mohammed l-a ajutat pe Yusef înainte de a alerga spre uşa pasagerului din cabină.
În momentul în care Rapp a început să accelereze pe şosea, Gaffar îi făcuse pe cei din spate să ţină armele în aşa fel încât să arate suficient de mult ca o patrulă ISIS pentru a păcăli un observator ocazional.
„Acolo", a spus Mohammed, arătând prin parbriz. „Întoarce la stânga şi întoarce-te. Vom avea o cale dreaptă pentru a ieşi din oraş."
Rapp a făcut cum i-a sugerat, dar nu l-a recunoscut altfel. Cu puţin noroc, aveau să fie într-un elicopter într-o oră şi nu avea să mai pună ochii pe Mohammed Qarni niciodată.

CAPITOLUL 4
Rabat
Maroc

HAYK Alghani stătea la marginea ferestrei, privind spre soukul sinuos de dedesubt. Văzuse flash-ul farurilor cu câteva momente în urmă, dar acum se întunecase. Caracterul brusc al acestui lucru sugera nu un vehicul în trecere, ci unul care se oprise.
Ameţeala pe care o simţea a început să se intensifice, făcându-i stomacul să i se agite greţos. A avut căscat şi a fost nevoit să fugă la baie. Deschizând capacul crăpat al toaletei, a vomitat în vasul pătat. Nu mai durează mult, şi-a spus el însuşi. În curând totul se va sfârşi.
Sau nu?
Nu exista nici o îndoială că îşi făcuse asta, dar acum părea o altă viaţă. Tânărul arogant care fugise de autorităţile din Sevastopol pentru a se alătura ISIS nu mai exista în el. Şi poate că nu a existat niciodată. Ca întotdeauna în viaţa lui, problemele sale actuale începuseră cu o femeie. Era frumoasă şi pasională – o musulmană devotată care nu se gândea decât la Dumnezeu şi la luptă. În ciuda faptului că abandonase islamul după ce plecase de acasă în adolescenţă, el se îndrăgostise de credinţa ei neîndoielnică şi de sentimentul ei de neclintit al scopului. Ea a fost cea care l-a convins să fugă în braţele primitoare ale jihadului. Să renunţe la viaţa sa de infractor mărunt în favoarea unui scop mult mai măreţ: crearea unui nou califat.
După o căsătorie grăbită, s-au folosit de contactele pe care ea le făcuse pe internet pentru a trece în Siria şi apoi au fost luaţi pe uscat de reprezentanţii ISIS. Încotro, niciunul dintre ei nu ştia, dar nu a contat. Erau în afara razei de acţiune a autorităţilor europene, iar el era sub vraja seducătoare a frumuseţii ei şi a lumii islamului radical. Oriunde ar fi ajuns, aveau să lupte pentru Dumnezeu împotriva relelor din Occident.
Era simplu de identificat momentul în care totul a luat-o razna. Călătoreau de zile întregi, ferindu-se de escadroanele morţii ale lui Assad, de avioanele ruseşti şi de dronele americane. Somnul a constat în momente trecătoare în ruine sau peşteri bombardate. În cele din urmă, au ajuns într-un avanpost ISIS, dincolo de raza de acţiune a necredincioşilor. Mira s-a dus cu un grup de femei să facă baie. Acolo şi-ar fi dat jos chadorul şi ar fi fost văzută de ele.
Mai târziu în acea zi, el şi Mira au fost separaţi de restul recruţilor şi urcaţi într-un SUV sufocant care s-a îndreptat spre vest, prin deşert. A început să devină nervos când şoferul a refuzat să răspundă la întrebări, dar nu şi Mira. Siguranţa ei era de nezdruncinat. Ea credea că fuseseră aleşi pentru un scop special. Că destinul ei era să schimbe cursul istoriei.
Când li s-a acordat o audienţă personală cu mollahul Sayid Halabi, ea a devenit şi mai extaziată. Să fie adusă în faţa omului care era atât de iubit de Allah. Cel care a produs atâta teroare în inimile americanilor. Era o onoare pe care nici măcar ea nu o luase în considerare. Îşi amintea de promisiunea ei de devotament nesfârşit şi de amuzamentul din ochii albaştrii palizi cu care Halabi fusese înzestrat de vechii invadatori ai patriei sale.
Ochii ei fuseseră foarte diferiţi. Întunecaţi şi plini de slava lui Dumnezeu. Asta s-a transformat rapid în oroare când a fost informată că rolul ei în luptă va fi acela de membră a haremului mollahului Halabi. Alghani încă o putea auzi implorându-l să o salveze în timp ce era târâtă din cameră. Dar nu a putut face nimic.
Odată ce ea a plecat, s-a trezit singur în faţa liderului ISIS. Amuzamentul dispăruse din ochii lui. Acum păreau morţi. Ca nişte apă care se aduna în orbitele goale ale unui craniu.
Îi jurase rapid loialitate emfatică mullahului şi îşi exprimase cât de mândru era să o ofere pe tânăra lui soţie cauzei. Când oamenii lui Halabi au început să se apropie din spate, Alghani a încercat cu disperare să găsească ceva care să facă acei ochi să prindă din nou viaţă. În cele din urmă a dat lovitura când a menţionat marea sa pricepere în materie de infracţiuni financiare. Schimbarea subtilă a expresiei mullahului l-a făcut să vorbească şi mai repede, lăudându-se cu expertiza sa în fraudă, spălare şi ascunderea tranzacţiilor bancare de autorităţi. O mişcare din mâna mullahului a oprit înaintarea oamenilor săi şi i-a schimbat viaţa lui Alghani pentru totdeauna.
Îşi petrecuse mai bine de un an în slujba lui Halabi, înfiinţând reţele financiare şi colectând bani de la simpatizanţi din întreaga lume, dar în special din Arabia Saudită. A fost o viaţă sordidă, dar suportabilă, până când existenţa sa a intrat în atenţia CIA.
Cu trei luni în urmă, el făcea un comision de rutină în districtul financiar al Berlinului, când doi bărbaţi au sărit pe el şi l-au tras într-o dubă. S-a trezit dezbrăcat pe o podea de beton, cu legăturile de la mâini şi de

picioare legate cu bandă adezivă. Nu era lumină şi nu avea nicio noţiune a timpului. A strigat la răpitorii săi, dar nu a primit niciun răspuns. A implorat. A implorat. Chiar s-a rugat. În cele din urmă, frigul, foamea şi izolarea au eclipsat frica de mullah şi a oferit orice – totul – pentru un scurt moment de contact uman.
Atunci l-a întâlnit pe Mitch Rapp. Americanul avea aceeaşi expresie moartă ca Halabi şi aceeaşi capacitate de violenţă, dar asemănările se terminau aici. În timp ce liderul ISIS era volatil, imprevizibil şi nu-i păsa decât de statura sa percepută în ochii zeului său, Rapp era infinit de raţional. Îşi cunoştea inamicii şi ştia ce era necesar pentru a-i învinge. Întrebarea era dacă Alghani îl putea ajuta în eforturile sale sau dacă ar fi fost mai util cu un glonţ în cap.
Fără Mira, îşi pierduse încă o dată credinţa. În cele din urmă, era doar un infractor. Un omuleţ egoist căruia nu-i păsa deloc de Islam sau de califat. Voia doar să supravieţuiască.
Rapp îi oferise această oportunitate. După ce le-a spus totul celor de la CIA, a fost returnat la ISIS cu ordinul de a furniza rapoarte periodice cu privire la munca pe care o făcea pentru ei. Când a informat agenţia despre întâlnirea de la Rabat, Rapp a decis că îl vrea pe curier. Iar în schimb, Alghani urma să primească libertatea.
Se auzi o bătaie tăcută în uşa de la intrare şi Alghani îşi clăti gura înainte de a străbate cu paşi mari apartamentul gol. Abia întorsese clanţa când un bărbat puternic, îmbrăcat într-un costum închis la culoare, a intrat cu forţa. S-a mişcat rapid prin apartament, căutând ceva în neregulă. În cele din urmă, l-a împins pe Alghani împotriva unui perete şi l-a percheziţionat. Singurul lucru pe care îl avea era un telefon, iar bărbatul l-a luat, scoţând bateria înainte de a-l arunca pe podea. Satisfăcut că apartamentul era sigur, s-a retras într-un colţ şi a vorbit într-un microfon ataşat la încheietura mâinii.
O clipă mai târziu, a intrat un alt bărbat. Era slab, dar avea o burtă care ieşea în evidenţă peste o curea care părea să coste mai mult decât câştigă majoritatea oamenilor într-un an. Alghani a făcut un pas involuntar înapoi şi un zâmbet satisfăcut i-a curbat buzele bărbatului. Cine erau aceştia? Trebuia să se întâlnească cu un curier singuratic. Un egiptean în vârstă de cincizeci de ani care ştia mai multe despre indivizii implicaţi în finanţarea ISIS decât oricine altcineva în afară de mollahul Halabi însuşi. Oare CIA îl trădase? Mullahul îi descoperise trădarea? Aceşti oameni erau aici pentru a-l ucide?
Alghani a mai făcut un pas înapoi, dar apoi a observat valiza din mâna bărbatului. Având o experienţă semnificativă cu acest tip de schimburi, ştia că era de mărimea potrivită pentru a conţine suma de bani care urma să schimbe între ei în acea zi. Un milion de dolari americani.
„Aveţi banii?" a întrebat Alghani, sperând să înţeleagă cumva situaţia lui.
„Bineînţeles", a spus bărbatul. „Dar îmi pare rău că mollahul Halabi nu a putut veni personal. El şi cu mine avem multe de discutat. Crearea califatului şi răspândirea singurei religii adevărate nu este o sarcină uşoară. Iar puterile occidentale nu sunt un adversar mărunt."
Alghani a dat din cap cu supunere. Iniţial crezuse că bărbatul era un om de afaceri saudit bogat, dar acum vedea că se înşelase. Postura regală, sentimentul comic exagerat de importanţă de sine, nesăbuinţa de a renunţa la egiptean şi de a se ocupa personal de acest comision. Un prinţ tânăr.
Alghani avusese de-a face cu ei de multe ori, atât în calitatea sa actuală, cât şi anterior, când îi vizase într-o serie de escrocherii imobiliare. Din câte îşi dădea seama, erau toţi la fel. Oameni inutili, aroganţi şi proşti care credeau că naşterea lor privilegiată îi punea deasupra restului umanităţii. Calităţi care îi făceau ţinte atractive pentru şpăgi şi complet orbi la faptul că ar fi fost primii care ar fi murit într-un califat condus de Sayid Halabi.
În acest caz, însă, prezenţa regelui a creat o situaţie imposibil de periculoasă. Îi promisese lui Rapp curierul egiptean. Nu un copil răsfăţat. Oare omul de la CIA va crede că fusese păcălit? Şi-ar fi revocat promisiunea de libertate în favoarea unei execuţii sumare?
Bărbatul îi întinse valiza. „Un cadou din partea mea pentru conducătorul vostru. Primul pas pentru a-i atrage pe americani într-o luptă pe care nu o pot câştiga niciodată."
Alghani a acceptat valiza şi a confirmat greutatea acesteia la aproximativ zece kilograme. Se aştepta ca tânărul saudit să se întoarcă şi să dispară din viaţa lui pentru totdeauna, dar în schimb idiotul a început să vorbească din nou.

„Ne vom lupta cu americanii laşi din exterior şi, în acelaşi timp, îi vom distruge din interior. Îi cunosc bine. Am fost educat în Occident şi am multe interese de afaceri în Statele Unite. Poporul american este slab şi uşor de manipulat. Ei văd lucrurile în termeni de cinci ani. Poate zece. Noi înţelegem că aceste termene sunt lipsite de sens. Allah este etern şi îi favorizează pe cei răbdători. Îi vom învinge în următorii cincizeci de ani. Sau o sută. Sau chiar o mie. Pe măsură ce societatea lor se va prăbuşi sub greutatea propriei răutăţi şi a lipsei de coeziune, noi ne vom ridica pentru a le lua locul."
„Lăudat fie Allah", a răspuns Alghani, încercând să înţeleagă de ce acest pui nu voia să plece. Ce profit ar putea fi în a rămâne? Cu siguranţă că existau locuri mai sigure în care putea să se asculte vorbind.
„După cum spuneam, îi cunosc pe americani", a continuat el. „Mai bine decât se cunosc ei înşişi. Aş vrea să-mi ofer serviciile mullahului. Dacă vrea să-i distrugă pe occidentali, trebuie mai întâi să-i înţeleagă. Trecutul lui..." Vocea sauditului s-a stins pentru o clipă. „. . . . ar face ca acest tip de înţelegere să fie dificil."
Alghani a trebuit să se străduiască să nu reacţioneze. Halabi fusese educat în madrasele finanţate probabil de propria familie a acestui om. În timp ce mullahul nu avea într-adevăr experienţă directă cu Occidentul, el a recucerit cantităţi enorme de teritoriu pierdut de predecesorul său şi a creat o structură complexă de comandă şi control pe care lumea abia acum începea să o înţeleagă. Ce realizase vreodată copilul răsfăţat care stătea în faţa lui? Singura sa responsabilitate era să încaseze cecurile care îi erau puse la dispoziţie şi să încerce să nu piardă totul în cazinourile din Europa.
„Îi voi transmite oferta ta generoasă mullahului atunci când îl voi vedea. Sunt sigur că va aprecia foarte mult sfatul tău."
La fel ca alţii de felul lui, bărbatul se simţea uşor flatat. A zâmbit condescendent şi i-a făcut semn gărzii sale de corp. O clipă mai târziu, aceştia au plecat în sfârşit.
Alghani a deschis servieta şi a golit pachetele de dolari americani pe podea înainte de a-şi recupera telefonul şi de a-i înlocui bateria. A stat lângă fereastră, privind afară şi încercând să-şi încetinească respiraţia. Câteva clipe mai târziu, a văzut farurile aprinzându-se şi îndepărtându-se. Când întunericul şi liniştea au coborât din nou, a făcut o mişcare spre uşă, dar s-a oprit cu mâna pe clanţă.
Ce trebuia să facă? Să-i sune pe oamenii lui Rapp şi să le spună că bărbatul cu care se întâlnise nu era cel la care se aşteptau? Sau ar trebui să fugă pur şi simplu? Ce i-ar fi oferit cele mai mari şanse de a dispărea pentru totdeauna din privirile lui Sayid Halabi şi, şi mai important, din cele ale lui Mitch Rapp?

CAPITOLUL 5

Al-Shirqat
Irak

REPETĂ asta, spuse Rapp în microfonul de gât. „Te-am pierdut."
Niciun răspuns.
În ciuda faptului că a trebuit să se abată de la planul iniţial şi să ia camionul, operaţiunea decurgea destul de bine. Familiaritatea de-o viaţă a lui Mohammed cu zona îi făcuse să iasă din oraş fără să fie văzuţi şi fără să facă vreo cotitură greşită. Al-Shirqat se afla la opt kilometri în oglinda retrovizoare a lui Rapp şi acesta estima că vor ajunge la LZ în alte şase. Suprafaţa drumului era mai bună decât sugeraseră informaţiile sale, iar camioneta cu fundul în sus o negociase fără probleme semnificative. Viteza sa maximă nu depăşea cu mult treizeci de kilometri, dar roţile nu căzuseră şi toate indicatoarele arătau bine.
„Marcus! Răspunde!"
„Stai ... ..." a venit răspunsul plin de statică. „Încerc să repar . . . ."
Marcus Dumond era un hacker care ar fi fost în închisoare dacă Rapp nu ar fi intervenit şi nu i-ar fi oferit o slujbă. În ultimii doi ani se implicase din ce în ce mai mult în acest gen de operaţiuni şi îşi dovedise valoarea de multe ori. Într-un fel, era o victimă a succesului său. Dispreţuia să fie implicat în situaţii de viaţă şi de moarte şi nu ştia exact nimic despre tacticile militare. În schimb, stăpânirea sa în materie de tehnologie era de neegalat.
„Să penetrezi bruiajul armatei e o pacoste!", a spus el când a revenit la comunicaţie. Armata făcea tot ce putea pentru a împiedica comunicaţiile electronice pe teritoriul controlat de ISIS, iar Dumond stabilise o bandă criptată îngustă prin care să treacă. Din păcate, eficacitatea acesteia era neregulată.

„Te-am recuperat”, a spus Rapp, intrând într-o groapă adâncă pe care farurile slabe nu o sesizaseră. S-a uitat înapoi pentru a confirma că oamenii care călătoreau în pat nu fuseseră aruncaţi afară. Gaffar i-a anticipat îngrijorarea şi i-a dat câteva palme încurajatoare pe partea de sus a cabinei.
„Vestea bună este că elicopterul este în grafic”, a spus Dumond.
„Şi vestea proastă?”
„Aveţi o patrulă care vine spre voi dinspre nord. Pe acelaşi drum.”
„Cât de departe?”
„Să zicem că la trei kilometri. Ar trebui să le vedeţi luminile destul de curând.”
„Pot să ocolesc pe undeva?”
„Nu. Poţi să ieşi de pe şosea o sută de metri? O să treacă pe lângă ei.”
„Vom fi norocoşi dacă vom ajunge la trei metri înainte de a ne împotmoli.”
„Probabil că nu se vor descurca mai bine, atunci. Mergeţi cât de departe puteţi şi apoi deplasaţi-vă rapid spre LZ pe jos. Probabil că vă vor vedea camionul şi vor veni după voi, dar, călătorind în linie dreaptă, ar trebui doar să rămâneţi în faţa lor timp de aproximativ patru mile. Teren în mare parte plat, cu câteva secţiuni moderat stâncoase.”
O sarcină uşoară dacă ar fi fost cu echipa lui Coleman, dar această echipă ar fi fost urmărită în cinci minute.
„Nici o şansă.”
„Atunci nu mai am idei, Mitch. Pot să-ţi spun totuşi un lucru: dacă vei continua aşa, vei da direct peste ei.”
Rapp a înjurat în sinea lui. „Ce se întâmplă în oraş?”
„Am drona deasupra ta, aşa că vederea mea nu este la fel de bună. Cu siguranţă au găsit mizeria pe care ai făcut-o şi au patrule care converg spre zonă. Un vehicul pare să vă urmărească cumva drumul spre ieşirea din oraş, dar prea lent pentru a fi o problemă pentru voi.”
Nu era neapărat adevărat, ştia Rapp. În timp ce SUA reuşiseră să oprească comunicaţiile celulare şi prin satelit în zonă, nu reuşiseră să facă prea multe în privinţa comunicaţiilor radio cu rază scurtă de acţiune. Era posibil ca patrula din faţa lor să fi ştiut ce se întâmpla în oraş şi să-i fi căutat.
„Am înţeles. Rămâneţi în aşteptare.”
Rapp s-a uitat la Mohammed şi a trecut la limba arabă. „O patrulă vine în direcţia noastră.”
„O patrulă?”, a spus el, răsucindu-se pe scaun. „Ce vrei să spui? Nu există nici o cotitură în afara acestui drum. Ei...”
„Calmează-te. Vom fi bine. Totuşi, probabil că va trebui să conduci tu. Rămâi pe drum şi urmează instrucţiunile pe care ţi le-am dat până la LZ.”
„Nu înţeleg.” Cuvintele lui au ieşit într-o învălmăşeală abia inteligibilă. „De ce ar trebui să conduc eu? Ce ai de gând să faci? Unde vei fi?”
Rapp l-a ignorat, lovind în schimb cu pumnul în geamul din spatele lui. O clipă mai târziu, Gaffar s-a aplecat şi şi-a înfipt faţa bărboasă în geamul deschis de pe partea şoferului.
„Avem o problemă, Mitch?”
„Poate. Poate că nu. O patrulă se îndreaptă spre noi. Spune-le tuturor să se arate prietenoşi.”
El a dat din cap şi s-a tras înapoi în pat pentru a-şi alinia oamenii.
„Mitch...” a început Mohammed.
„Nu acum”, a răspuns Rapp. O strălucire uşoară devenea vizibilă în depărtare, dar nu patrula care se apropia l-a făcut să strângă mai tare volanul. Era chipul lui Mohammed în vederea lui periferică.
„Trebuie să vă pun o întrebare.”
Rapp a rămas tăcut, sperând că tânărul irakian îşi va pierde şirul gândurilor pe măsură ce ameninţarea oamenilor care veneau spre ei creştea. Deloc surprinzător, s-a întâmplat contrariul. Mohammed nu voia să părăsească această lume fără să ştie cum murise sora lui.
„Ce s-a întâmplat cu Laleh, Mitch? Generalul Mustafa a fost înjunghiat mortal, iar noi am găsit trupul ei întins lângă al lui, cu o rană de glonţ în piept. Ai fost acolo, nu-i aşa? Când a fost ucisă?”
Din nou, Rapp nu a răspuns. Vehiculul de patrulare care se apropia nu avea să-l salveze, totuşi. Părea să se mişte cu încetinitorul.

„Avea un cuţit”, a spus el în cele din urmă. „Nu l-am văzut. L-a atacat pe Mustafa.”
Mohammed a dat din cap, cu un zâmbet răzbunător abia vizibil în strălucirea indicatoarelor. „Fratele meu a crezut că tu ai fost cea care a ucis acel porc. Dar eu ştiam. Laleh era cea mai puternică dintre noi. Încă de când eram copii.”
Rapp a apăsat mai tare pe acceleraţie, dar camionul nu răspundea. Chiar şi la vale, treizeci şi cinci de mile pe oră era tot ce-i dădea.
Tăcerea dintre ei a durat doar câteva secunde înainte ca Mohammed să o rupă. „Deci una dintre gărzile generalului Mustafa a împuşcat-o?”.
Rapp ştia că putea să mintă. Nimeni nu avea să afle vreodată. El era singurul martor în viaţă la ceea ce se întâmplase.
„Mitch? „
„Nu a fost unul dintre gardieni.” Ştia că această conversaţie era inevitabilă atunci când se va întoarce după Mohammed şi oamenii lui. Şi se hotărâse ce să spună cu mult înainte de a pleca în Irak. Laleh merita ca povestea ei să fie cunoscută. Adevărata ei poveste.
„Atunci cine?”
„Eu am împuşcat-o. Generalul sângera pe podea. Gărzile lui voiau să o ia.”
Nu era sigur cum va reacţiona Mohammed, dar a fost surprins când acesta s-a scufundat puţin mai adânc în scaunul său.
Unde naiba era patrula aia? Orice ar fi fost mai bine decât să trebuiască să stea aici şi să vorbească despre Laleh. Abia începea să poată dormi toată noaptea fără ca amintirea ei să-l trezească brusc.
„Ştiu ce le face ISIS femeilor care le sfidează”, a spus Mohammed în cele din urmă. „Ca şi tine, am fost martor personal. Şi am văzut ce a rămas din trupurile lor după aceea.”
A pus o mână pe umărul lui Rapp. „Eu şi fratele meu suntem singurii oameni care au mai rămas din familia mea. Şi, în numele amândurora, vreau să-ţi mulţumesc pentru că ai avut curajul să faci ceea ce trebuia făcut. Ştiu cât de greu ar fi fost pentru un american. Chiar şi pentru unul ca tine.”
Un set de faruri a apărut de peste o ridicătură în faţa lor şi Rapp a încercat să determine dacă umărul drumului era suficient de solid pentru a devia pe el dacă patrula care venea din sens opus ar fi încercat să îi blocheze. Nici o şansă. Nisipul alunecase într-o creastă moale de-a lungul carosabilului, iar în faţă aceasta creştea într-o stâncă joasă.
„Ce ne vom face?” a întrebat Mohammed.
„Nimic. Deocamdată, staţi acolo”.
Intensitatea farurilor a crescut până când Rapp a fost nevoit să tragă viziera în jos în încercarea de a-şi proteja ceea ce mai avea de vedere pe timp de noapte. A încetinit cât de mult a putut spre dreapta şi a plutit cu un picior deasupra frânei, în caz că patrula se întorcea în lateral pe şosea. La o sută de metri a devenit clar că vehiculul era asemănător cu al lor – o camionetă mică, cu doi bărbaţi în cabină şi mai mulţi în picioare în pat. Cu excepţia cazului în care şoferul era un idiot, el ar fi rezistat impulsului de a face ceva brusc de teamă să nu-şi arunce oamenii în drum.
La cincizeci de metri, Mohammed întinse mâna spre pistolul din brâu. „Eşti sigur că nu ar trebui să...”
„Să nu faceţi nimic.”
L-a auzit pe Gaffar strigând un salut care nu i-a fost răspuns. Bărbaţii din camion se holbau la ei în timp ce treceau. Rapp a alunecat înapoi spre centrul drumului, concentrat pe oglinda retrovizoare. Douăzeci şi cinci de metri. Cincizeci...
Dintr-o dată, bărbaţii din patul camionului ISIS se ghemuiră pentru a se stabiliza.
„La naiba . . . .”
„Ce?” Mohammed s-a răsucit la timp pentru a vedea camionul derapând la nouăzeci de grade şi oprindu-se.
Rapp a apăsat acceleraţia până la podea fără prea mult efect, în timp ce camionul din spatele lor se străduia să se întoarcă fără să se împotmolească.
„Ia volanul”, a spus el, aruncând uşa şi urcând pe bordul de rulare. L-a găsit pe Gaffar deja în mişcare, adunând încărcătoare de la oamenii îngroziţi din jurul lui.

„În regulă, ascultă-mă”, i-a spus Rapp lui Mohammed în timp ce bărbatul se strecura pe scaunul şoferului. „Vom porni în sus pe deal şi, când vom înconjura în spatele acelei stânci, vei încetini suficient pentru ca eu şi Gaffar să sărim. Foloseşte frâna de parcare – nu vrem ca luminile de frână să se aprindă. Aţi înţeles?”
El a dat din cap sacadat, ţinându-şi mâinile blocate în jurul volanului la ora două şi zece. Rapp s-a balansat în pat şi a acceptat o puşcă de asalt împreună cu trei încărcătoare.
„Care este planul?” a strigat Gaffar peste vânt.
„O să ieşim de aici. Tu ocupi terenul înalt de la est de drum. Eu mă voi instala în nisip la vest. Tu tragi primul – condu-i spre mine.”
Gaffar a dat din cap.
Vehiculul de patrulare a reuşit în cele din urmă să se întoarcă şi motorul său se auzea în timp ce şoferul îl împingea la limită. Spre deosebire de micul vehicul de serviciu în care erau blocaţi, cel care îi urmărea era o Toyota Tacoma de ultimă generaţie. În momentul în care Mohammed i-a făcut să ocolească stânca şi a început să încetinească, maşina de patrulare redusese deja la jumătate distanţa dintre ei.
Viteza era greu de judecat în peisajul întunecat şi monocrom, aşa că Rapp s-a uitat pe geamul din spate, aşteptând ca vitezometrul să atingă cincisprezece mile pe oră. Când a făcut-o, şi-a aruncat AK-ul peste bord şi a sărit după el, părăsind drumul şi aterizând în nisipul mai moale de la marginea acestuia. Gaffar, mai greu şi mai puţin atletic, a venit din scurt şi a lovit mai tare, rostogolindu-se pe suprafaţa drumului înainte de a se opri.
Rapp a luat ambele arme şi a alergat spre el.
„Eşti în viaţă?”
„Sunt bine”, a spus el, ridicându-se nesigur.
Rapp a apucat mâinile bărbatului şi a tras înapoi pe ele. Gaffar a reuşit să reziste şi să-şi menţină echilibrul fără prea mari dificultăţi. Era doar zdruncinat. Nu i s-a făcut nicio pagubă.
Rapp i-a înmânat una dintre arme. Nu mai era prea mult timp. Motorul care se apropia se auzea din ce în ce mai tare.
Irakianul a fugit spre stânca de la marginea drumului, în timp ce Rapp se retrăgea în deşertul de pe partea cealaltă. Se uită înapoi şi îl văzu pe Gaffar care se târa spre un teren înalt, părea solid şi făcea un timp decent. Strălucirea farurilor creştea în intensitate, sporind sentimentul de urgenţă, dar şi permiţându-i lui Rapp să se deplaseze mai repede pe terenul accidentat. A trecut pe creasta unei mici dâre de nisip şi s-a lăsat pe burtă pe partea cealaltă.
Să ţintească spre farurile care se apropiau nu ar fi fost optim, dar Gaffar nu trebuia să fie atât de precis. Trebuia doar să bage frica lui Dumnezeu în aceşti nemernici.
Camionul dădu colţul destul de repede pentru a se ridica pe două roţi. De-abia reuşise să se îndrepte când Gaffar a deschis spre parbriz. Din nefericire, oamenii din spate erau bine fixaţi şi camionul nu s-a rostogolit. În schimb, doar a pierdut din putere şi a încetinit, în timp ce şoferul s-a prăbuşit pe volan.
Bărbaţii din platformă au sărit afară în timp ce vehiculul a început să se izbească de stâncă. Erau opt dintre ei şi toţi păreau nevătămaţi. În schimb, ambii bărbaţi din cabină păreau fie morţi, fie incapabili.
Patru s-au îndreptat spre stâncă, adăpostindu-se chiar sub Gaffar, unde ar fi fost invizibili pentru el.
Ceilalţi alergau direct spre Rapp. Gaffar l-a doborât pe unul dintre ei când se afla încă la cincisprezece metri distanţă, dar a fost o lovitură norocoasă. Farurile camionului fuseseră avariate în urma impactului cu stânca şi Gaffar nu avea să poată lovi cu încredere oameni ghemuiţi, alergând la lumina lunii.
Căştile lui Rapp au pocnit la viaţă, dar de data asta nu era Marcus Dumond. Vocea îi aparţinea lui Fred Mason, pilotul de elicopter la care se ducea în operaţiuni ca acestea. „Mitch, mă apropii şi văd multă agitaţie la sud-vest. Ridici praful de acolo?”
„Afirmativ.”
„Ai nevoie de ajutor?”
Cei trei bărbaţi rămaşi se apropiaseră la mai puţin de trei metri şi Rapp a tras, trecând peste ei. Doi au căzut imediat, dar unul a mai făcut câţiva paşi, înainte de a cădea în nisip chiar în faţa lui Rapp.
„Nu. Continuă în direcţia ta. Încărcătura voastră ar trebui să ajungă la LZ în aproximativ cincisprezece minute.”

„Dar tu?”
„O să ne jucăm după ureche.”
Bărbaţii înghesuiţi la baza stâncii văzuseră sclipirile puştii sale şi începură să lovească duna în spatele căreia se încolăcise Rapp. Corpul din faţa lui tresări din cauza impactului gloanţelor şi Rapp se strecură înapoi câţiva metri înainte de a începe să se târască spre sud. După câteva secunde, armele au amuţit. Teroriştii nu aveau cum să confirme o ucidere şi ar fi vrut să-şi conserve muniţia. După ce a parcurs cincizeci de metri, Rapp şi-a aruncat puşca în spate şi a sărit peste drum. Urcuşul pe stâncă a durat mai mult decât ar fi trebuit, dar trebuia să rămână tăcut. Nu din cauza nemernicilor din spatele camionului, însă. Din cauza lui Gaffar. Nu aveau cum să comunice, iar el avea să se uite la oricine venea în spatele lui. Rapp a virat bine în deşert înainte de a tăia înapoi. Mişcându-se încet şi concentrându-se pe fiecare pas, i-au mai trebuit încă trei minute până când l-a zărit pe Gaffar întins pe marginea stâncii. Rapp a venit direct din spate şi a pus o mână pe spatele bărbatului.
Acesta a tresărit şi a început să se învârtă, dar Rapp l-a ţinut la pământ. „Relaxează-te. Sunt eu.”
Arabul a lăsat să iasă o respiraţie lungă şi şovăielnică în timp ce Rapp a căzut lângă el. „Să nu mai faci asta niciodată.”
„Nu se mişcă?”
„Nu. Par suspect de confortabil acolo unde sunt. Cred că putem presupune că au chemat ajutoare.”
Rapp a dat din cap în întuneric. „Cât de repede mergeţi pe jos?”
„La mijlocul clasei mele de absolvire în armată.”
Deci nu foarte rapid.
Rapp şi-a activat microfonul de gât. „Marcus, mă auzi?”
„Da, sunt aici.”
„Ne-ai luat urma?”
„Eşti greu de ratat.”
„Avem semnal de intrare?”
„Patru camioane. Toate pline. Timpul estimat de sosire până la poziţia voastră este probabil de zece minute.”
„Poţi să urmăreşti cu încredere un om în deşert?”
„Cu termice. Sigur.”
„Bine, îi predau radioul meu lui Gaffar. Va trebui să-i dai instrucţiuni despre cum să ajungă la LZ de aici. Totuşi, nu vorbeşte engleza, aşa că sună pentru un translator.”
„Bine, Mitch. Nicio problemă.”
„Fred”, a spus Rapp. „Copiezi asta?”
„Afirmativ.”
„Dă-mi un raport de situaţie.”
„Îi am în vizor pe oamenii tăi şi mă pregătesc să aterizez.”
„Ridică-i şi întoarce-te în aer. Apoi, rămâi în aşteptare.”
„Am înţeles.”
Şi-a scos căştile şi microfonul de gât, înmânându-i-le lui Gaffar. „Direcţia ta este spre est către LZ. Vor fi aproximativ opt kilometri pe un teren moderat de dificil. Păstraţi un ritm rezonabil. Nu vă aruncaţi în aer şi nu cădeţi în nicio gaură.”
„Ce ai de gând să faci?”
„Îi voi ţine pe tipii ăştia la pământ suficient de mult timp ca să vă dau un avans.”
„Nu. Nu te voi lăsa aici. Ar trebui să...”
„Vei fi prea lent pentru mine acolo. Du-te acum şi te voi prinde.”
Arabul s-a întors cu reticenţă şi s-a târât câţiva metri înainte de a se ridica în picioare şi de a accelera până la o alergare atentă.
Rapp s-a acomodat în tăcere. Vântul era complet mort şi nimic nu se mişca în jurul lui. Era complet pe cont propriu. O schimbare plăcută faţă de dădaca pe care o făcuse în ultimele ore.
Nu a trebuit să aştepte prea mult pentru ca iluzia de linişte să fie spulberată. Nu de sunetul camioanelor care se apropiau, ci de un foşnet liniştit de jos. O clipă mai târziu, a văzut conturul întunecat al unui

bărbat care s-a ascuns pentru o fracţiune de secundă şi apoi s-a retras. Rapp a rămas acolo. Câteva clipe mai târziu, bărbatul s-a arătat din nou. De data aceasta pentru mai mult timp. Din nou Rapp nu a făcut nimic.
În cele din urmă, umbra a ieşit din spatele camionului şi a început să ocolească stânca. Rapp i-a dat o lesă lungă, sperând că tovarăşii săi vor deveni prea încrezători şi îl vor urma. Totuşi, când a început să urce spre poziţia lui Rapp, a devenit clar că ceilalţi supravieţuitori deciseseră să stea liniştiţi şi să aştepte întăriri.
Rapp a tras un singur foc de armă, lovindu-l pe bărbat în stomac şi făcându-l să se prăbuşească înapoi pe drum. Au urmat câteva strigăte, dar nimeni nu a fost atât de prost încât să meargă în ajutorul tovarăşului lor rănit. Nu era o mare surpriză, dar meritam o încercare.
Câteva minute au trecut în linişte înainte ca nişte faruri să apară la sud. Rapp le-a privit în timp ce voci emoţionate deveneau din nou audibile mai jos. Patru vehicule se apropiau cu repeziciune. Oricare ar fi fost avansul lui Gaffar, ar fi trebuit să fie suficient.
Rapp se ridică şi începu să alerge în deşert în timp ce convoiul continua să se îndrepte. Îşi dădu seama că avea un ritm aproximativ dublu faţă de cel al lui Gaffar, încetinit uşor de faptul că singura modalitate de a se îndrepta spre LZ era să urmărească urmele bărbatului la lumina lunii.
Nu făcuse decât vreo cinci sute de metri când au început împuşcăturile. Se părea că sosiseră întăririle şi că toate trăgeau cu foc automat. Nu avea rost să se uite înapoi. A presupus că vor pulveriza vârful stâncii pe care fusese pândit şi apoi vor ataca în masă. ISIS nu era cunoscută pentru subtilitatea sa.
A mai parcurs încă un sfert de milă înainte de a pierde temporar urmele lui Gaffar pe un platou stâncos. Bărbatul a fost suficient de inteligent încât să nu schimbe direcţia, iar Rapp le-a regăsit din nou în nisipul de pe partea cealaltă.
Totuşi, veştile nu erau numai bune. În spate, putea vedea nu mai puţin de zece lanterne venind spre el. Cea din frunte folosea avantajul iluminării artificiale în mod eficient şi chiar părea să se apropie. Rapp se gândi să abandoneze urmele lui Gaffar în favoarea vitezei, dar nu era încă momentul pentru asta. Era o mulţime de deşert acolo.
La est, o strălucire ternă începea să se profileze la orizont. Lumina îi îmbunătăţea viteza, dar îi răpea şi acoperirea – lucru care deveni evident când în spatele lui răsunară împuşcături. S-a uitat înapoi şi a estimat distanţa până la cel mai apropiat urmăritor la peste şase sute de metri. O lovitură fezabilă cu echipamentul şi antrenamentul potrivit, dar ei păreau să nu aibă niciuna dintre ele. Doar un pic de entuziasm juvenil de jihadist.
Întrebarea era cât timp avea de gând să dureze asta. Avea Marcus o poziţie asupra lui? Era Fred dispus să zboare cu o forţă de probabil treizeci de oameni înarmaţi?
Întrebarea lui a primit un răspuns o clipă mai târziu, când zgomotul rotoarelor a devenit audibil în faţă. Cu lumina soarelui în unghi, a putut să accelereze ritmul la maximul pe care i-l permiteau plămânii, mărind distanţa dintre el şi urmăritorii săi. Dacă reuşea să câştige ceva teren, elicopterul ar fi putut ateriza suficient de mult timp pentru a-l urca la bord.
Se pare că Mason nu voia să aştepte. A trecut pe deasupra lui, înclinându-se spre nord, în timp ce sunetul pistolului de la uşă zguduia aerul. Rapp s-a uitat înapoi şi a văzut arcada de lumină laser a traiectoarelor care măturau forţa ISIS. A continuat să împingă, lăsându-şi jos puşca pentru a scăpa de cât mai multă greutate, în timp ce cobora înclinat pe o pantă abruptă. Era o mişcare riscantă, care ar putea oferi ISIS terenul înalt, dar dacă se mişca suficient de repede, aceasta ar fi oferit o acoperire temporară.
Tunul uşii a tăcut, fiind înlocuit de vuietul rotoarelor. Elicopterul a venit suficient de jos pentru ca el să simtă presiunea curentului descendent. Patinele erau încă la un metru deasupra solului când Rapp a plonjat prin uşa deschisă. Mason începu să urce din nou în timp ce Mohammed îl trăgea pe Rapp restul drumului înăuntru şi Gaffar deschise din nou focul cu pistolul de la uşă. Teroriştii au reuşit să tragă câteva focuri de armă, dar niciunul nu s-a apropiat de ei în timp ce se întorceau spre răsărit.

CAPITOLUL 6
Rabat
Maroc

Saudiţii şi oamenii lui s-au întors în maşină şi sunt în mişcare”, a spus Charlie Wicker prin casca lui Maslick. „Alghani îşi mişcă fundul spre nord. Are valiza, dar pare prea uşoară ca să aibă ceva în ea.”
„Am înţeles. Anunţă-mă când ar trebui să plec.”
„Probabil peste un minut.”
„Am înţeles.”
Maslick ar fi preferat să ia curierul în timpul întâlnirii cu Alghani, dar erau prea mulţi factori incontrolabili. Clădirea de apartamente avea nu mai puţin de treizeci de rezidenţi înghesuiţi în ea, inclusiv nouă femei şi doisprezece copii. Mai rău, souk-ul în care se afla era prea îngust pentru un vehicul. Asta i-ar fi obligat să intre pe jos şi apoi să-şi târască ţinta înapoi la maşină. Deşi era adevărat că nu era prea multă activitate pe stradă la acea oră, era de asemenea adevărat că Legea lui Murphy domnea în afacerea pe care o alesese.
Planul la care ajunseseră era destul de simplu, singurul care merita să se ocupe de el, în ceea ce-l privea. Exista o singură cale de ieşire pentru curier – un drum care abia dacă era suficient de lat pentru o singură maşină. Maslick ieşea în faţa Mercedes-ului, iar Bruno McGraw venea din spate. Când se aflau chiar sub poziţia lui Wick pe acoperiş, ar fi blocat vehiculul ţintă, l-ar fi luat pe nenorocit şi ar fi dispărut. Toată treaba fusese programată să dureze mai puţin de un minut şi, cu puţin noroc, ar fi trecut complet neobservată.
Dar acum acest plan elegant fusese dat peste cap. În loc de un egiptean slab de vârstă mijlocie într-o maşină de tinichea, avea de-a face cu trei bărbaţi – doi dintre ei, fără îndoială, înarmaţi – baricadaţi într-un vehicul blindat.
„Mas, poţi pleca”, spuse Wicker prin cască.
A pornit vehiculul şi a ieşit pe drumul întunecat. Un bărbat cu un cărucior cu roţi venea în direcţia lui, se pare că începea mai devreme să se pregătească pentru cumpărătorii de dimineaţă. Maslick se strecură la dreapta vânzătorului, şlefuind o parte din oglinda retrovizoare pe una dintre clădirile care se înghesuiau pe asfalt. La naiba. Era o maşină închiriată.
„Bine, Mas. Eşti cam la o sută de metri în faţă, paralel cu ei. Păstrează viteza după viraj şi ar trebui să fii bine.”
A rămas pe curs încă douăzeci şi cinci de metri şi apoi a luat-o la stânga, menţinând vehiculul la o viteză de cincisprezece mile pe oră în timp ce se apropia de un T în drum.
„Eşti în regulă. Este încă la cincizeci de metri. Bruno vine în spatele lui.”
„Am înţeles.” Maslick a virat la dreapta şi a fost imediat orbit de strălucirea farurilor în oglinda retrovizoare.
Cu noua realitate de pe teren, nu aveau cum să reuşească să îşi boxeze în linişte ţinta. În schimb, Maslick avea să fie nevoit să frâneze brusc şi să lase Mercedesul să-l izbească din spate. Nu ar fi fost suficient pentru a răni pe cineva din interior, dar desfăşurarea airbagurilor ar fi încetinit orice reacţie, iar Wick avea muniţie care ar fi putut străpunge parbrizul. Asta l-ar fi lăsat pe bărbatul din spate fără apărare, dar accesul la el avea să fie totuşi un truc zgomotos şi potenţial consumator de timp.
Aşadar, deşi îşi puteau atinge obiectivul de a pune mâna pe curier – deşi, aparent, pe cel greşit -, aveau să lase două maşini distruse şi doi oameni morţi în loc de scurta tulburare pe care o plănuise. Nu era ideal, dar nici suficient pentru a anula totul. Nu era ca şi cum Rapp n-ar fi spart câteva farfurii în astfel de operaţiuni în trecut.
„Mas, mă auzi?” Din nou Wick.
„Da. Dă-i drumul.”
„Avem o potrivire cu poza pe care am trimis-o la Langley. Şaptezeci şi nouă la sută probabilitate ca tipul din spatele maşinii să fie Capul său regal de rahat, Prinţul Talal bin Musaid al Arabiei Saudite.”
„Cred că glumeşti.”
„Nu.”
Maslick a început să transpire din nou, în ciuda aerului rece care curgea prin fereastră. Ţinta se afla acum la doar douăzeci de metri în spatele lui, apropiindu-se rapid. Timpul se scurgea. În mai puţin de o optime de milă, coridorul strâmt avea să se deschidă şi puternicul Mercedes avea să treacă pe lângă el ca şi cum s-ar fi oprit în drum.

Aşadar, acum nu mai vorbeau doar despre o răpire dezordonată, ci despre o răpire dezordonată a unui regal saudit. Rău, dar totuşi nu un dezastru. Existau cam o mie de prinţi anonimi din ăştia care umblau prin lume, aşa că nu avea de gând să se încurce prea tare în chiloţi. Treaba lui era să-l livreze pe omul cu banii ISIS. Ce făceau Rapp şi Irene Kennedy cu el era treaba lor.
Erau chiar pe urmele lui acum şi putea vedea conturul celor doi bărbaţi pe bancheta din faţă a Mercedesului. Maslick îşi dădu brusc seama că era posibil – probabil, de fapt – ca ei să fie doar gărzi angajate de ambasada saudită pentru a plimba cu căruţa VIP-urile în vizită. Nu teroriști. Nu criminali. Doar nişte foşti soldaţi care îşi câştigau existenţa.
„Mas, mai avem nişte informaţii care ne parvin. Bin Musaid are 39 de ani. Soţie şi doi copii care locuiesc în Riyadh, dar se pare că se deplasează prin SUA, Canada, Europa. A lucrat pentru guvernul saudit în trecut, dar nu mai lucrează de câţiva ani. Nu se ştie ce loc de muncă are acum".
Mas se simţea din ce în ce mai nesigur. „Pare a fi o mulţime de detalii pe care trebuie să le avem despre un prinţ oarecare."
„Asta probabil pentru că nu este un prinţ oarecare. Este nepotul regelui Faisal."
„Ce? Repetă asta."
„Am spus că Agenţia are probabil toate aceste informaţii pentru că este nepotul regelui Faisal. Fiul surorii sale moarte, se pare."
La naiba!
În oglinda retrovizoare, îl putea vedea pe Bruno McGraw ocupând o poziţie la treizeci de metri în spatele Mercedesului. Totuşi, Maslick avea probleme în a se concentra asupra imaginii. Aceasta îi era alungată din minte de gândul că era pe cale să ucidă doi lucrători nevinovaţi ai ambasadei şi să pună mâna pe nepotul regelui unuia dintre principalii aliaţi ai Americii în Orientul Mijlociu. Tocmai trecuse de la a avea de-a face cu nişte nemulţumiri din partea marocanilor la un incident internaţional major, cu două capete de acuzare pentru crimă, ca măsură bună. Apoi, bineînţeles, ar fi urmat protestele oficiale la ONU. Politicienii americani vor ţine discursuri despre CIA-ul scăpat de sub control. Apelurile pentru demisia lui Irene Kennedy. Iar el stătea chiar în mijlocul tuturor.
„Mas", a spus Bruno McGraw în cască. „Ce facem? Te apropii de capătul drumului."
Maslick a întins mâna spre telefonul de pe bordul maşinii, dar nu a avut timp să obţină autorizaţia. Piciorul său a planat o clipă deasupra frânei, apoi a apăsat în schimb pe acceleraţie.
„Abandonaţi. Repet, anulaţi. Wick, du-te şi adu banii din acel apartament. Bruno, desprinde-te spre est. Ne întâlnim la pista de aterizare în două minute."

CAPITOLUL 7

În afara oraşului Washington, D.C.
U.S.A.
Avionul Gulfstream G550 al CIA se afla în apropierea finală, îndreptându-se spre soarele care apunea în timp ce cobora spre vârful copacilor. Rapp era întins pe canapea, cu telefonul lipit de ureche.
„Când spui „gata", Mitch, ce vrei să spui mai exact?"
„Vreau să spun că maşina mea este parcată lângă nenorocita de pistă de aterizare, aşa cum ai promis."
Acest loc de aterizare era locul preferat de Rapp atunci când zbura în zona D.C. Liniştit şi retras, dar totuşi la mai puţin de o oră de casa lui.
„Da... cam aşa ceva", a răspuns Craig Bailer nervos. „Gunter nu a terminat cu subwooferul".
„Cine este Gunter?"
„Tipul elveţian care îţi face subwooferul. Uite, Mitch. Tipul e un artist şi nu poţi grăbi artiştii. Crede-mă, omule. O să merite aşteptarea. Nu numai că vei avea în sfârşit un sistem stereo de zile mari, dar am mai redus cu 40 de kilograme Kevlarul fără să afecteze integritatea. În plus, vei avea telefon şi internet criptate încorporate."
„Cu ce mă va ajuta asta în drumurile de 40 de mile până acasă?"
„I-am spus Claudiei că nu se va face. Eşti..."
Rapp a deconectat apelul.

Eforturile sale de a-şi pune ordine în viaţă avuseseră suficient succes pentru a-i reaminti că a avea o viaţă era o durere monumentală în fund. După ce soţia lui fusese ucisă, se lepădase de aproape tot – familie, prieteni, bunuri. Şi, deşi existenţa care rămăsese fusese în mod cert goală, fusese şi minunat de simplă. Un apartament cu un singur dormitor, o echipă de rezervă fără cusur şi munca. Lipsa unor piese mobile străine a făcut ca totul să se desfăşoare cu o precizie satisfăcătoare.
Rapp s-a aşezat şi s-a uitat pe fereastră. Aerodromul pustiu era un memento puternic al faptului că simplitatea la care devenise atât de confortabil amorţit dispăruse. Bucuros şi complet mărunţit de Claudia Gould.
Soţul ei fusese unul dintre cei mai buni contractori privaţi din lume până când Stan Hurley i-a sfâşiat gâtul. Rapp le aranjase Claudiei şi fiicei ei identităţi curate şi o viaţă nouă în Africa de Sud, dar nu a durat. Ruşii le-au dat de urmă şi l-au obligat să le scoată de acolo. În schimbul ajutorului pentru a termina construcţia noii sale case, le-a lăsat pe cele două să se mute acolo. Era o locuinţă temporară care se dovedea a nu fi atât de temporară.
Aşa că acum el şi Claudia se stabiliseră într-o coabitare platonică incomodă, care începea să semene cu un Război Rece de grad inferior. Întotdeauna reuşea să găsească o scuză pentru a nu-i trimite înapoi în Cape Town, dar nu reuşea să găsească curajul de a se angaja. Chiar şi după atâţia ani, moartea soţiei sale era o rană crudă şi sângerândă. Anii dovediseră că nu existau prea multe lucruri care să-l poată ucide. Să trăiască o altă pierdere ca aceea, însă, ar putea.
Ceea ce l-a adus înapoi la aerodromul gol. Făcea Claudia un fel de declaraţie prin faptul că nu era acolo? Îi spunea că trebuie să facă o mişcare sau să plece? Ar fi fost un punct de vedere corect, deşi nu-i stătea în fire. Stilul ei era de a discuta faţă în faţă. Şi de ce nu? Era un adversar mortal în astfel de confruntări.
Roţile au aterizat şi Rapp a înaintat, luându-şi geanta şi deschizând uşa. A sărit afară şi s-a întors imediat de la cabina de pilotaj. Piloţii nu-i văzuseră faţa şi el prefera să rămână aşa.
Gulfstream-ul a luat imediat din nou zborul, lăsându-l pe Rapp în picioare printre umbrele care se prelungeau. Avea telefonul mobil în buzunar, dar nu voia să-l folosească. Oare îi scăpase complet faptul că relaţia lui cu Claudia se deteriorase până la punctul în care ea îl lăsase acolo? Sau doar îl forţa să stea şi să se gândească la situaţia lui pentru o vreme? Oricum ar fi fost, ea era justificată. El o dădea în bară.
Un vehicul a apărut în depărtare, dar nu era Audi Q5 al Claudiei. Mâna lui Rapp s-a apropiat de Glock-ul de sub jachetă, dar apoi a căzut pe o parte când a recunoscut SUV-ul aparţinând lui Scott Coleman. Acesta s-a oprit şi Rapp şi-a aruncat geanta înăuntru înainte de a se strecura pe scaunul pasagerului.
„Cum a mers?" a întrebat Coleman.
„Toată lumea a ieşit."
„I-ai transmis oferta mea de muncă lui Gaffar?".
Rapp a clătinat din cap. „Se pare că a fost artist înainte de a fi soldat. Vrea să înveţe engleza şi să se angajeze la o agenţie de publicitate."
„Nu mai spune..."
Rapp a urmărit mişcarea deliberată a braţului lui Coleman în timp ce acesta punea vehiculul în viteză. Rănile pe care fostul SEAL le suferise în Pakistan erau mult mai grave decât cele ale lui Rapp. Era un mic miracol că era în viaţă şi unul major că putea merge. Lucra la reabilitare cu normă întreagă, dar progresul lent a lăsat încă o problemă în maşina bine unsă a lui Rapp. Echipa lui Coleman, SEAL Demolări şi Salvări, fusese principala lui rezervă de ani de zile. Cu fondatorul său în afara serviciului, fuseseră nevoiţi să-l pună la conducere pe un Joe Maslick reticent. Şi, deşi Mas era un operator al naibii de bun, nu era Scott Coleman.
„Unde e Claudia?" a spus Rapp. Nu avea rost să se ascundă de subiect.
„Se pare că este o petrecere în pijamale la tine acasă în seara asta şi ea este foarte ocupată."
A fost surprins de uşurarea pe care o simţea. Nu se aşteptase să fie nevoită să vină să-l ia şi era absolut plauzibil ca Anna să fi avut prieteni la ea. Poate că nu era vorba de faptul că ea trăgea o linie în nisip.
„Deci, de ce eşti aici?"
„Cineva trebuia să vină să te ia."
Povestea asta suna cam subţire. Să stea jos pentru perioade lungi de timp era greu pentru el şi avea oameni pe care ar fi putut să-i trimită. Era mai mult decât atât şi nu era greu de ghicit despre ce era vorba.

„Ce s-a întâmplat în Rabat?” a spus Rapp.
Coleman nu a răspuns imediat, în schimb a accelerat pe drum. „A fost o problemă.”
„Este vreunul dintre băieţii noştri rănit?”
„Nu, toţi sunt bine.”
„Şi egipteanul?”
„Nu era niciun egiptean, Mitch. Informaţiile noastre au fost proaste. Curierul era un prinţ saudit.”
„Îl avem?”
„Deci, chestia e că...”
„Îl avem?”
„Nu.”
„De ce naiba nu?”
„Călătorea într-un vehicul blindat şi erau doi gardieni cu...”
„Vrei să-mi spui că Mas, Bruno şi Wick nu se pot descurca cu doi paznici şi cu o mică armură?”
„Ceea ce îţi spun este că prinţul în cauză este nepotul lui Faisal.”
„Mă doare-n cot cine este. I-am spus...”
„Mitch, te rog! Lasă-mă să termin. L-am aruncat pe Mas cu capul înainte şi i-am spus că e un curier al ISIS. Nu a simţit că are autoritatea de a da un telefon şi nu a avut timp să ajungă la Irene.”
„Deci a plecat pur şi simplu?”
„Pe scurt, da.”
Rapp a încercat să-şi controleze furia. Saudiţii obţinuseră permis după permis. Erau o monarhie antidemocratică, cel mai mare susţinător al organizaţiilor teroriste din lume şi finanţau nenumăratele madrese care produceau un flux nesfârşit de radicali care să-i înlocuiască pe cei pe care îi omorâse. Şi acum nepotul fără valoare al regelui Faisal se plimba prin Maroc cu o servietă plină de bani destinaţi ISIS?
„Avem dovezi?”
„Că a fost bin Musaid? Nu sunt de fier, dar avem o fotografie destul de decentă făcută prin luneta lui Wick.”
„Unde este acum?”
„Încă nu a apărut din nou pe radarul nostru. Îl urmărim...”
„Vreau să spun Maslick.”
„Oh... Undeva în Europa. Îi este frică să se întoarcă. Nu vrea să dea ochii cu tine.”
Au condus în tăcere timp de cinci minute bune înainte ca Coleman să vorbească din nou. „Continui să eviţi subiectul, dar nu mai putem. Trebuie să discutăm despre găsirea unui înlocuitor pentru mine până când îmi voi reveni. Ai nevoie de o rezervă de încredere şi îţi garantez că dacă îl mai pui pe Mas să se ocupe de ceva, o să renunţe. Nu vreau să fie vina mea dacă o altă operaţiune eşuează sau dacă eşti împuşcat. N-aş mai auzi de Irene.”
Avea dreptate, ştia Rapp. Speranţa fusese că Coleman îşi va reveni în câteva luni, dar asta nu se întâmpla. Putea trece cu uşurinţă încă un an. Sau, oricât de mult ar fi vrut nimeni să se confrunte cu această posibilitate, s-ar putea să nu se întâmple niciodată.
„Este organizaţia ta, Scott. Nu a mea. Poţi să faci ce vrei.”
Coleman a părut să se relaxeze puţin. „Dar e vorba de fundul tău acolo. Vreau să te simţi confortabil cu cine aleg.”
„Ai vreo idee?”
„Mike Nash şi cu mine am făcut nişte spirite. Am scos câteva nume şi el sapă un pic mai adânc pentru mine. Am vorbit, de asemenea, despre împărţirea postului în două. Poate să avem un comandant de teren şi un logistician separat.”
„Deci tu te vei ocupa de logistică?”
Fostul SEAL a clătinat din cap. „Am mai multe pe cap decât pot face faţă acum.”
Rapp se simţea din ce în ce mai inconfortabil cu această conversaţie. Cu cât vorbeau mai mult despre un înlocuitor, cu atât mai mult se simţea că Coleman nu se mai întorcea. Erau împreună de ani de zile. În

multe privinţe, crescuseră împreună în această afacere. Dincolo de prietenia pe care şi-o făuriseră, exista un nivel de încredere pe care nu se vedea în stare să-l reconstruiască cu cineva nou.
Coleman părea să-i citească gândurile – o altă faţetă a relaţiei lor care avea să fie greu de înlocuit. „Este doar pentru o perioadă de timp, Mitch. Am nevoie de asta, bine? Mă stresează faptul că tu sau unul dintre băieţii mei va fi ucis. Nu am nevoie de asta acum."
„Când o să aibă Mike nişte recomandări?"
„În următoarea zi sau două. Lucrează la partea de operaţiuni. Eu mă ocup de logistică."
„Şi?"
Din nou, Coleman nu a răspuns imediat, concentrându-se în schimb să ocolească un camion care se strecura pe autostrada rurală. Părea că se pregătea de ceva, dar Rapp nu avea nicio idee despre ce ar putea fi.
„Este greu să nu te gândeşti la Claudia", a spus în cele din urmă fostul SEAL.
Pentru a doua oară de când se urcase în maşină, Rapp s-a trezit nevoit să-şi controleze furia. În mod normal, nu s-ar fi deranjat, dar Coleman se chinuia. A trecut de la a fi unul dintre cei mai buni operatori din lume la a fi abia capabil să se dea jos din pat dimineaţa. Se simţea ca şi cum şi-ar fi abandonat camarazii şi era îngrozit de faptul că ar putea trăi tot restul vieţii cu vânturile la cumpărături.
„Nu", a spus Rapp. „Deja riscă destul doar fiind lângă mine."
„Ca să fie clar aici, Mitch, nu m-am apropiat de ea. Ea s-a apropiat de mine. Şi amândoi ştim că o mare parte din succesul lui Louis Gould a fost faptul că ea a gândit cea mai mare parte în locul lui."
„Am terminat cu acest subiect, Scott."
Coleman a ridicat din umeri. „În regulă. În ceea ce mă priveşte, este o problemă moartă. Dar nu sunt sigur că Claudia va simţi la fel."

CAPITOLUL 8

Rabat
Maroc

PRINŢUL Talal bin Musaid a păşit în interiorul rece al Learjet 75 şi s-a încruntat la pilotul care se înclina în faţa lui de la uşa cabinei de pilotaj. Nu-l mai văzuse niciodată până atunci, dar asta nu conta prea mult. Piloţii pe care îi fusese pus la dispoziţie în trecut fuseseră adecvaţi şi nu avea niciun motiv să creadă că acesta va fi diferit.
„Bine aţi venit, Înălţimea Voastră. Totul este pregătit pentru întoarcerea dvs. la Riyadh."
„Pregătiţi-mi ceva de băut", a spus bin Musaid, apoi s-a dus în spate, luând loc.
A privit dezinteresat cum pilotul a închis uşa şi apoi s-a grăbit să toarne un single malt pentru singurul său pasager.
„Am permisiunea dumneavoastră să decolez?", a spus el, înmânându-i lui bin Musaid băutura cu o altă plecăciune.
Prinţul a dat din cap şi a luat o înghiţitură din paharul de cristal. Nu era marca sa preferată, dar era de ajuns pentru zborul relativ scurt. Savura lichiorul negru fără să se simtă vinovat, aşa cum făcea cu femeile, drogurile şi jocurile de noroc. De ce nu? Fusese exclus din locul care i se cuvenea de către bătrâni care se temeau de tinereţea şi vitalitatea lui. Cu siguranţă Allah l-ar fi înţeles că se consola cu aceste vicii fără sens până când ordinea lucrurilor se va schimba. Până când furtuna care se pregătea în Orientul Mijlociu îi va distruge în cele din urmă pe împăciuitorii occidentali care infestau regiunea.
În timp ce motoarele se porneau, s-a întrebat cu nesaţ ce se întâmplase cu banii pe care îi oferise ISIS. Erau oare trecuţi prin reţeaua lor elaborată în drum spre America? Fuseseră spălaţi şi depozitaţi într-o instituţie financiară legitimă? Se aflau deja în mâinile oamenilor devotaţi care îi vor folosi pentru un atac glorios?
Care ar fi fost ţinta? Un stadion sportiv american? Unul dintre centrele comerciale decadente ale ţării? Clădirea Capitoliului în timpul unei şedinţe a Congresului?
Libertatea i-a făcut pe americani slabi. Cum ar putea o societate să se protejeze dacă oamenii mari nu se ocupă de fiecare aspect? Cum putea o societate să fie cu adevărat excepţională dacă era la mila capriciilor mulţimii?

Știa că propria lui țară suferea încet-încet de o soartă similară. Regele Faisal şi liderii care veniseră înaintea lui îi întorseseră spatele lui Allah. Bătrânul se retrăsese în spatele zidurilor palatului său depravat, ieşind din când în când pentru a-şi proclama în mod fals devotamentul faţă de supuşii care începeau să vadă prin minciunile sale. Abandonase puterea atotputernică a lui Dumnezeu cu mult timp în urmă, înlocuind-o cu puterea Americii.
Totuşi, ca toate târgurile cu diavolul, şi acesta începea să se destrame. Reţeaua vastă de madrese conservatoare finanţate de Casa de Saud nu mai orbeau poporul în faţa exceselor sale, ci le arătau adevărul. Regele se confrunta acum cu o situaţie imposibilă. Strategia sa de condamnare publică a SUA, în timp ce în privat susţinea lupta acestora împotriva forţelor islamice fundamentaliste, începea să eşueze. Iar americanii se trezeau în sfârşit la realitate că miliardele pe care le cheltuiau pe petrolul saudit erau folosite pentru a crea terorişti împotriva cărora trebuiau apoi să cheltuiască miliarde de dolari pentru a lupta.
Această disfuncţionalitate crescândă a culminat cu recenta acţiune pe care ISIS a întreprins-o împotriva propriei sale ţări. Aceştia achiziţionaseră material radioactiv din Pakistan şi încercaseră să îl folosească pentru a iradia regiunea producătoare de petrol a Arabiei Saudite. În haosul economic care ar fi urmat, Faisal şi lacheii săi ar fi fugit în Occident, lăsând forţele adevăratului islam să preia controlul nu numai asupra Arabiei Saudite, ci şi asupra armelor sofisticate în valoare de trilioane de dolari pe care americanii le vânduseră armatei sale.
A fost un plan magnific, dar care nu s-a realizat niciodată. Ucigaşul Mitch Rapp a dejucat atacul. Acum, regele Faisal se înclina şi mai mult în faţa americanilor – implorând oameni ca Rapp să asigure suficientă stabilitate pentru a-l proteja în ultimii ani din viaţa sa. După aceea, lui Faisal îi păsa prea puţin de ceea ce se întâmpla cu ţara sa şi cu religia care ar fi trebuit să se afle sub protecţia sa.
Avionul a accelerat puţin brusc pe pistă, iar bin Musaid s-a străduit să nu-şi verse băutura. A fost pe punctul de a striga o insultă în direcţia cabinei de pilotaj, dar apoi s-a răzgândit. În curând avea să se ridice într-o poziţie din care avea să conducă poporul arab. Un rege al regilor, acţionând ca reprezentant al lui Dumnezeu pe pământ. Să interacţioneze personal cu acest om era sub demnitatea lui. O scurtă menţiune adresată unuia dintre oamenii săi la aterizare ar fi asigurat că pilotul nu va mai lucra niciodată.
Telefonul lui Bin Musaid a sunat şi a aruncat o privire în jos pentru a vedea pe ecran numele lui Aali Nassar, recent numit şef al serviciilor de informaţii saudite. L-a ignorat.
Nassar era, fără îndoială, puternic şi se dovedise suficient de inteligent pentru a-l identifica pe Bin Musaid ca aliat, dar era, de asemenea, un om de rând. Era un fapt pe care părea să îl uite pe măsură ce puterea sa creştea. În timp ce maşinaţiunile sale erau indiscutabil impresionante, ele erau în întregime în beneficiul următoarei generaţii de aristocraţi saudiţi. Atunci când bin Musaid îşi va ocupa locul de drept în fruntea Casei de Saud, el va răsplăti, bineînţeles, eforturile lui Nassar cu generozitate. Dar, de asemenea, îi va reaminti cu tărie omului că era un servitor. Unul valoros, cu siguranţă, dar totuşi un servitor.
Avionul a nivelat şi pilotul s-a îndreptat imediat spre el.
„Înălţimea Voastră, Aali Nassar încearcă să vă contacteze. Se întreabă dacă nu cumva telefonul dumneavoastră nu funcţionează cum trebuie?”
Bin Musaid s-a uitat fix la bărbat. „Telefonul meu funcţionează perfect”.
„Nu înţeleg, Înălţimea Voastră. Dumneavoastră...”
„Nu mă interesează ce înţelegeţi sau nu înţelegeţi!”
Știind că fusese respins, pilotul s-a retras înapoi în cabina de pilotaj. Totuşi, înainte ca bin Musaid să mai ia o înghiţitură din băutură, acesta se întorsese. De data aceasta, cu un telefon în mână.
„Îmi pare rău, dar mi s-a spus că este urgent.”
Bin Musaid a lăsat să iasă o respiraţie frustrată şi a înşfăcat telefonul.
„Ce?”
„Te-ai dus personal? Trebuia să-i laşi banii egipteanului şi să-l laşi pe el să facă schimbul!”
„Ai face bine să ai grijă la tonul pe care-l foloseşti când vorbeşti cu mine, Aali. Erau banii mei şi am vrut să-l întâlnesc pe cel care îi lua.”
„Să-mi urmăresc tonul? Idiotule!”

„Tu nu ştii nimic despre asta!”, a strigat bin Musaid. „Stai în biroul tău din Riyadh folosind fondurile şi munca altora pentru a-ţi avansa planurile. Nu ai putea face nimic – nu ai fi nimic – fără sprijinul familiei mele.”
„Nu te-ai gândit niciodată că ai putea fi văzut? Că implicarea ta ar putea fi descoperită?”
„Imposibil.”
„Ai mers acolo cu o maşină pusă la dispoziţie de ambasadă! Aveţi idee ce arogantură nechibzuită a pus în pericol? Aţi...”
Bin Musaid a întrerupt convorbirea şi a aruncat telefonul împotriva peretelui despărţitor. Cine era Aali Nassar ca să-i vorbească aşa? Era un sărăntoc. Unul dintre miile de birocraţi nesemnificativi care infestau statul de plată al guvernului Arabiei Saudite. Faptul că obţinuse temporar favorurile bătrânei inutile care le era rege îl făcuse să se îmbete cu importanţa de sine.
Se pare că pilotul avea un al doilea telefon, pentru că acesta a început să sune aproape imediat. Cu siguranţă nu ar fi fost atât de prost încât să-l aducă din nou. Bin Musaid înghiţi ce mai rămăsese din băutură şi se duse la bucătărie pentru a-şi turna un al doilea. Un al treilea şi un al patrulea ar fi fost, probabil, de asemenea, necesare pentru a îndulci atât amintirea acelei conversaţii, cât şi faptul că era obligat să se întoarcă la Riad.
Nu va petrece decât numărul de zile necesar pentru a păstra aparenţele. În momentul în care obligaţiile sale familiale ar fi fost îndeplinite, ar fi plecat din nou. Poate spre New York. Avea acolo o femeie interesantă şi o dorinţă bruscă de a se plimba printre locuitorii fără Dumnezeu ai acelei ţări. Să se bucure de ignoranţa lor faţă de ceea ce avea să vină.
„Allahu Akbar!”
Strigătul brusc al pilotului a fost urmat de faptul că botul avionului a plonjat violent şi fuselajul a început să vibreze. Bin Musaid s-a năpustit spre cabina de pilotaj, dar unghiul de coborâre a continuat să se accentueze. O clipă mai târziu era în imponderabilitate, simţind cum îl cuprinde panica în timp ce avionul cobora sub nori şi dezvăluia pământul care se grăbea spre ei.
A ţipat, dar a ieşit mai mult ca un scâncet, înghiţit de zgomotul aerului care se precipita şi de vuietul asurzitor al motoarelor. Senzaţia de greutate a revenit brusc şi s-a lovit de podea, rostogolindu-se printre mâncarea, vasele şi sticlele de lichior împrăştiate pe ea înainte de a se izbi de o masă.
Gravitaţia a continuat să crească până când corpul lui bin Musaid s-a simţit ca şi cum ar fi fost apăsat de podea de mâna lui Dumnezeu. Respiraţia îi ieşea din el şi urina îi curgea pe picior, în timp ce universul său se contracta până când nu mai era format decât din lumina orbitoare a soarelui, zgomotul asurzitor din urechile sale şi forţa insuportabilă a gravitaţiei.
Apoi, la fel de repede cum începuse, s-a terminat.
Presiunea a scăzut şi ţipătul motoarelor a revenit la zumzetul liniştitor de care îşi petrecuse atât de mult timp din viaţă înconjurat. Cerul albastru, neclintit, strălucea dincolo de ferestre şi el s-a fixat asupra lui, înghiţind aer în timp ce încerca fără succes să se ridice în picioare. Pilotul a apărut, plutind deasupra lui pentru o clipă înainte de a-i lăsa un telefon pe piept. Bin Musaid l-a luat cu o mână tremurândă şi l-a dus la ureche. O clipă mai târziu, s-a auzit vocea lui Aali Nassar.
„Ne înţelegem, Înălţimea Voastră?”.

CAPITOLUL 9

La est de Manassas
Virginia
S.U.A.

SĂ vedem dacă în sfârşit m-au adăugat şi pe mine la chestia asta, a spus Coleman, băgându-şi braţul prin fereastra deschisă şi apăsându-şi degetul mare pe scaner. După o scurtă întârziere, poarta din faţa lor a început să se deschidă.
Subdiviziunea lui Rapp era situată într-o zonă rurală din afara oraşului Washington, D.C., şi era formată iniţial din zece terenuri mari pentru case care urmau să fie vândute la preţul pieţei. Fratele său, obscen de bogat, a intervenit şi a cumpărat celelalte nouă, lăsându-l pe Rapp cu o sută de acri în vârful unui munte înconjurat de terenuri agricole. A fost un gest frumos, dar a avut ca efect faptul că locuinţa lui a devenit

prea îndepărtată. Divizia a 9-a blindată putea să se rostogolească până la poarta lui şi să treacă neobservată timp de o săptămână.
Fiind mereu un om cu idei, Steven vânduse terenurile de lux prietenilor şi colegilor lui Rapp pentru un dolar bucata. Un pensionar al Serviciilor Secrete începuse deja să construiască unul la nord, iar soţia lui Mike Nash se hotărâse în cele din urmă pentru unul la est.
„Ăla e al meu", a spus Coleman, arătând prin parbriz spre un deal împădurit de lângă hambarul pe care Anna îl pregătea pentru poneiul care era sigură că va sosi de ziua ei. „Mă gândesc la un stil contemporan occidental. Ceva care să-mi dea un pic de clasă, ştii?".
Rapp a dat din cap în tăcere. Nu era o soluţie la care ar fi venit de unul singur, dar era genul de gândire ieşită din comun care îl făcea pe fratele său să se apropie de statutul de miliardar. În doi ani, Rapp urma să fie înconjurat de trăgători complet loiali lui, precum şi de câţiva copii de vârsta Annei. Un scenariu perfect pentru toţi cei implicaţi. Tot ce trebuia să facă acum era să nu strice totul.
Au trecut peste o mică ridicătură şi au văzut zidul luminat de spoturi care îi înconjura casa. Poarta de cupru s-a întors în timp ce se apropiau şi Rapp s-a încruntat. Claudia o activase, fără îndoială, după cum arătau camerele de supraveghere. Cu strălucirea farurilor, însă, i-ar fi fost imposibil să vadă prin parbriz pentru a le confirma identitatea. Va trebui să vorbească cu ea despre asta.
Casa modernă, cu un singur nivel, fusese proiectată în mare parte de răposata lui soţie. Singura lui cerinţă era ca aceasta să nu aibă ferestre exterioare. Ea şi arhitectul ei făcuseră o treabă incredibilă de camuflare a zidurilor groase, a acoperişului întărit şi a poziţiilor defensive.
Coleman a învârtit vehiculul în cerc şi s-a oprit lângă o sculptură spectaculos de urâtă pe care Claudia o iubea.
„Se pare că un Skycrane şi-a pierdut controlul asupra unui Hyundai şi a aterizat în curtea ta", a spus fostul SEAL.
Rapp a ignorat comentariul şi a ieşit în noaptea răcoroasă. A trântit uşa şi s-a aplecat prin fereastra deschisă. „Vii înăuntru?"
Coleman a clătinat din cap. „Am auzit că ai douăsprezece fetiţe acolo. Asta e o forţă adversă pe care aş prefera să o evit."
În loc să se întoarcă, Rapp a continuat să se prindă de marginea uşii maşinii. „Lucrurile merg bine?"
„Mai bine pe zi ce trece. Se spune că luna viitoare s-ar putea să pot alerga un sfert de milă pe pistă. Orice ca să mă scot din bazinul ăla de alergare, ştii?".
Rapp a început să se tragă înapoi, dar apoi s-a oprit când Coleman s-a aplecat dureros peste scaun spre el. „Mai am un singur lucru de spus despre Claudia."
„Exagerezi, Scott."
„Ce ai de gând să faci? Să loveşti un om care merge cu un baston?"
„Poate."
„Trebuie să te pui în locul ei pentru un minut, Mitch. Dacă soţia ta ar fi trăit şi ai fi avut un copil, ai fi renunţat la tot? La grabă? Satisfacţia de a face ceva la care eşti bun? Te-ai fi transformat pur şi simplu într-un tată care stă acasă? Pentru că asta îi ceri să facă."
„Noapte bună, Scott."
Rapp l-a privit cum a trecut de poartă şi apoi a pornit spre uşa din faţă. Intrarea, în mod normal imaculată, era presărată cu pantofi, rucsacuri mici şi o dâră de Lego-uri colorate care, nu se ştie din ce motiv, duceau în camera de toaletă.
O mare parte din casă era formată din geamuri din podea până în tavan care dădeau într-o curte amenajată în mod elaborat. A traversat-o şi a folosit o uşă glisantă pentru a avea acces la bucătăria industrială de care arhitectul său îl convinsese că are nevoie. Femeia brunetă dinăuntru a băgat o ultimă cratiţă în maşina de spălat vase şi s-a învârtit spre el. Părul îi era puţin neîngrijit şi avea o pată de ceva ce putea fi muştar pe un obraz, dar era totuşi uimitoare.
Rapp a indicat spre vasele stivuite peste tot. „Să înţeleg că zvonurile despre o petrecere în pijamale sunt adevărate."
„S-ar putea să vrei să te întorci în Irak, unde este sigur", a spus ea, păşind pe podeaua de piatră şi aruncându-şi braţele în jurul lui.

El i-a întors îmbrăţişarea cu ezitare. De fiecare dată când se atingeau, simţea aceeaşi combinaţie confuză de adrenalină şi pace. Faptul că devenea din ce în ce mai dependent de acea senzaţie îl îngrijora. Genul acesta de dependenţe nu dădeau niciodată rezultate bune.
S-a îndepărtat şi s-a întors la curăţenie. „Ai mâncat? Îmi cer scuze. Nu am avut timp să-ţi pregătesc ceva".
A luat loc pe insula mare şi a căutat printre vasele îngrămădite pe ea, alegând în cele din urmă un hot dog cu o muşcătură mică dintr-un capăt. „Sunt în regulă. Se pare că ai avut mâinile ocupate."
„Habar n-ai", a spus ea, trecând la franceza pe care o prefera. „Operaţia ta a decurs bine? Toţi prietenii tăi sunt în siguranţă?"
„Mai multă improvizaţie decât mi-aş fi dorit", a răspuns el, luând o muşcătură din hot dogul rece. „Dar toată lumea este întreagă."
„Şi Joe? Lucrurile au mers bine cu prima lui comandă?"
Mă simţeam ciudat să vorbesc despre astfel de lucruri cu ea. Făcuse tot posibilul pentru a-şi ţine munca ascunsă de soţia lui. Dar Claudia făcuse parte de ani de zile dintr-o lume similară. Înţelegea cu ce se confrunta el. Ce era în joc.
„Ar fi putut fi mai bine."
S-a oprit din încărcat vasele în chiuvetă şi s-a întors spre el. „Toată lumea e bine, totuşi, nu?".
A întins mâna după o pungă de chipsuri de cartofi. „Da, dar a fost un eşec."
„Serios? Ce s-a întâmplat?"
El a examinat-o în timp ce se sprijinea de chiuvetă. Era o întrebare ciudată. Deşi aveau obiceiul de a discuta despre munca lui în termeni generali, el nu intra niciodată în detalii, iar ea ştia mai bine decât să întrebe. Ce se schimbase?
Unul dintre pilonii unui interogatoriu eficient era să ştii mai multe decât credea adversarul tău că ştii. Avea senzaţia că acum se afla de partea greşită a acestui lucru. Îi dăduse Coleman detalii despre operaţiunea eşuată a lui Maslick în speranţa că o va putea recruta? Nici vorbă de aşa ceva. Fostul SEAL era renumit pentru faptul că nu spunea nimic. Şi asta lăsa doar o singură posibilitate.
Irene.
„Doar un pic de ghinion", a spus Rapp.
Şi-a fixat ochii migdalaţi pe el într-un mod care sugera că ştia că îşi exagerase. „Nu s-ar fi putut face nimic?"
„Un act al lui Dumnezeu", a spus Rapp, făcând tot posibilul să fie cât mai vag. Recunoştea că discuţia era inevitabilă, dar măcar putea să o facă să muncească pentru asta.
În cele din urmă şi-a recunoscut înfrângerea. „Ţi-a vorbit Scott despre mine?".
„Da."
„Eşti un om foarte exasperant cu care să ai o conversaţie."
Şi-a terminat hot-dogul. „Serios?"
„Mă gândesc să cumpăr o altă sculptură pentru faţadă", a spus ea. „Aceasta este mult mai mare."
El s-a împotrivit unui zâmbet. „Bine. Armistiţiu. Scott şi cu mine am vorbit, dar nu cred că este o idee bună."
„De ce nu?"
„Pentru că e destul de periculos să fii în preajma mea, fără să te implici în afacerile mele. Şi pentru că Anna are nevoie de tine aici."
„Nu e vorba de operaţiuni, Mitch. Tu ştii asta. Şi mai ştii şi că pui prea multă presiune pe Joe şi Marcus. O să-i faci să cedeze."
„Claudia..."
„Nu am terminat."
„Bine. Continuă."
„Tu ai o viaţă. Un scop. Provocări. Îmi place să fiu cu Anna. Dar nu pot să fac doar asta. Ce se va întâmpla peste câţiva ani, când nu va mai vrea ca mama ei să se agaţe de ea în fiecare minut? Spui că operaţia lui Joe nu a mers bine. Lasă-mă să te întreb ceva. Şi vreau un răspuns sincer. Ar fi fost altfel dacă aş fi fost implicat?"

Răspunsul a fost un solid „Probabil”. Era talentată şi incredibil de exigentă. Era posibil ca ea să-l fi identificat pe prinţ cu mult înainte ca lucrurile să devină critice şi era aproape sigur că ar fi menţinut o legătură de încredere cu Langley.
„Nu ştiu”, spuse Rapp.
„Dar poate.”
„Da. Poate.”
„Pot să vă ajut să vă ţin pe tine şi pe oamenii lui Scott în siguranţă. Din biroul lui. Nu de pe teren.”
„Am o presimţire proastă în legătură cu asta, Claudia. Înţeleg ce spui, dar există o mulţime de slujbe care nu implică atât de multe artificii. De ce să nu-ţi iei una dintre ele?”
„Nu poţi să-mi spui pentru cine pot şi pentru cine nu pot lucra, Mitch.”
Asta era adevărat. În esenţă, ea era colega lui de cameră – un fapt care nu-i scăpase din vedere. De ce era mereu atras de femeile puternice şi sfidătoare? Un preş i-ar fi făcut viaţa mult mai uşoară.
„Putem continua această conversaţie mai târziu?”, a întrebat el.
„Este o tactică de amânare sau chiar vom continua mai târziu?”.
Între ea şi Coleman, parcă era vorba de o căsnicie stereo.
„Lasă-mă doar să fac un duş şi să mă culc, bine? O vom relua din nou când vom prelua controlul asupra casei.”
Faptul că s-a întors la vase sugera că era mulţumită, aşa că a luat punga de chipsuri şi a pornit spre apartamentul principal. Pe drum, însă, s-a oprit în dreptul uşii deschise a Annei. Fetele erau toate moarte de somn – pe pat, pe podea, împrăştiate peste animale de pluş. Un memento puternic că, în afara lumii lui, viaţa de zi cu zi continua să mărşăluiască. Într-un fel, pentru asta a luptat. Dormitul în casă.

CAPITOLUL 10

În apropiere de Riyadh
Arabia Saudită
SOLDAŢII s-au repezit din calea lui Aali Nassar, concentrându-se pe ridicarea de locuinţe temporare, pe întreţinerea vehiculelor şi pe pregătirea armelor. Ei organizau o operaţiune antiteroristă împotriva unui lider de top al ISIS, dincolo de graniţa din Irak. Era probabil ca asistentul lui Nassar să fi sunat înainte pentru a-l avertiza pe comandantul bazei de starea de spirit a acestuia şi că ar fi mai bine să îi dea şefului serviciilor de informaţii saudite o distanţă mare.
Nassar era încă furios din cauza a ceea ce se întâmplase la Rabat. Talal bin Musaid fusese însărcinat cu cele mai simple eforturi, dar nu fusese în stare să facă nici măcar atât. În schimb, acest pui fără sens pusese în pericol tot ceea ce Nassar realizase în ultimele şase luni.
Simţea privirile bărbaţilor asupra lui în timp ce mergea pe drumul de pământ, ochii lor strălucind de admiraţie şi de soarele deşertului. Faptul că fusese ales să îl înlocuiască pe prinţul Khaled bin Abdullah în fruntea Direcţiei Generale de Informaţii era aproape nemaiîntâlnit şi a dat fiecăruia dintre aceşti soldaţi speranţa că şi ei se pot ridica deasupra naşterii lor comune. Înainte de promovarea lui Nassar, poziţiile guvernamentale înalte fuseseră ocupate de obicei de membrii familiei regale. Excepţie făcea Ministerul Energiei, pe care regele recunoştea în tăcere că era prea important pentru a fi încredinţat unuia dintre jumătăţile de minte care compuneau Casa de Saud.
Acum, însă, forţele islamului radical se strângeau la porţi, ameninţând nu doar omul de rând, ci şi monarhii care îi stăpâneau. Cum familia sa nu mai era imună la pericolul reprezentat de jihadiştii pe care îi creaseră, regele Faisal a decis că este nevoie de un anumit nivel de competenţă pentru a menţine ordinea.
Un bărbat improbabil de tânăr, în uniformă de colonel, a apărut dintr-un cort şi, în loc să încerce să-l evite pe Nassar, s-a repezit în întâmpinarea lui. Maheer Bazzi fusese promovat recent la conducerea forţelor speciale ale Arabiei Saudite. Deşi era insuportabil de dornic şi loial, era complet necalificat pentru această funcţie. Regele Faisal se simţise obligat să îl recompenseze pentru rolul său în salvarea câmpurilor petroliere ale Arabiei Saudite de un atac orchestrat de ISIS. Faptul că Bazzi fusese probabil complice la uciderea predecesorului său de către Mitch Rapp era un lucru pe care regele era aparent dispus să-l treacă cu vederea.

„Directorul Nassar”, a spus bărbatul, oprindu-se pentru a face un salut sec. „Este o plăcere să vă văd, domnule. Sunteţi conştient că regele este în drum spre noi?”.
Nassar fusese informat despre acest fapt cu doar o oră în urmă şi, în ciuda eforturilor personalului său, încă nu ştia de ce. Monarhul îmbătrânit nu mai ieşea decât rareori din zidurile palatului său. Ce chestiune putea fi suficient de urgentă pentru ca el să se aventureze în lumea de care devenise atât de temător?
„Înălţimea Sa şi cu mine avem chestiuni de discutat şi acesta a fost un moment şi o locaţie convenabilă”, a spus Nassar, având grijă să-şi ascundă dispreţul faţă de tânărul colonel. Era un musulman călduţ, cu puţină viclenie sau ambiţie dincolo de simpla slujire a regelui şi a ţării sale. Oamenii lui Nassar nu găsiseră nimic cu care să-l şantajeze şi probabil că ar fi fost imun la ofertele de bani, femei sau putere. Acest lucru, combinat cu faptul că îşi câştigase favoarea regelui, făcea din el un om de care trebuia să se scape cu prima ocazie. Din fericire, acea ocazie era pe cale să se prezinte.
„Este totul pregătit?” a întrebat Nassar în timp ce motoarele de avion deveneau audibile la est. Nu s-a deranjat să se uite, încrezător că sursa sunetului era Airbus A380 al lui Faisal. În ciuda faptului că se afla la doar o oră de mers cu maşina de Riad, nebunul geriatric zburase. Fără îndoială, de teama de a părăsi somptuoasele îngrijiri ale soţiilor şi medicilor săi.
„Da, domnule. Serviciile de informaţii au confirmat că generalul al-Omari este pe drum cu puţin înainte de termen.”
„Va fi asta o problemă?”
Bazzi a clătinat din cap. „Am fost pregătit pentru variaţii în programul nostru. Vom porni cu o jumătate de oră mai devreme decât era planificat, dar nu va afecta niciunul dintre ceilalţi parametri operaţionali.”
Nassar a dat din cap abia perceptibil. Dabir al-Omari se afla aproape de vârful structurii de comandă a ISIS. Înainte de invazia Irakului, fusese unul dintre cei mai talentaţi tineri ofiţeri ai lui Saddam Hussein, iar acum îşi adăuga geniul strategic la carisma mesianică a mollahului Sayid Halabi. Capturarea lui ar fi fost o lovitură devastatoare pentru grupul terorist şi un serviciu pe care colonelul Bazzi era nerăbdător să îl îndeplinească pentru regele său iubit.
„Am toată încrederea în tine”, a început Nassar. „Dar am decis să supervizez personal această operaţiune”.
„Dar, domnule, generalul va călători cu o forţă de securitate semnificativă. Nu am cum să vă pot garanta siguranţa. Vă rog să permiteţi...”
„Înţeleg. Nici eu, nici regele nu vă consider responsabil pentru siguranţa mea.” Şi-a forţat un zâmbet şi l-a bătut pe umăr pe cel mai tânăr bărbat. „Cred că vei găsi oamenii mei destul de utili şi te asigur că pot avea grijă de mine însumi.”
Airbusul care trecea pe deasupra a înecat răspunsul lui Bazzi şi Nassar a început să se îndrepte spre pistă, simţind cum sentimentul de agitaţie îi creşte cu fiecare pas. Dacă era ceva, fusese prea precaut în eforturile sale de a submina autoritatea monarhiei ţării. Era posibil ca acţiunile sale să fi fost descoperite? Probabilitatea părea îndepărtată. Dar chiar dacă regele ar fi dat fără să vrea peste vreo urmă firavă, nimic nu ar fi condus la Nassar personal. Totuşi, daunele aduse planurilor sale ar putea fi considerabile.
Un grup de soldaţi a făcut o dublă trecere spre avion, iar Nassar a urcat pe ele în timp ce unul dintre oamenii de securitate ai lui Faisal deschidea uşa. Acesta s-a dat la o parte şi şi-a plecat respectuos capul.
„Alteţa Sa vă aşteaptă în spate, domnule director.”
Nassar a trecut prin interiorul opulent şi l-a găsit pe regele Faisal stând singur pe o canapea secţională lângă peretele frontal din spate. Lângă el se afla o mască de oxigen, dar rezervorul la care era ataşată era ascuns cu gust. Optzeci şi şase de ani de viaţă şi sute de mii de ţigări americane îl lăsaseră pe bărbat cu emfizem şi insuficienţă cardiacă congestivă. Dar, din câte puteau spune oamenii lui Nassar, nebănuit de lipsit de cancer.
„Am înţeles că pregătirile pentru operaţia de mâine decurg în mod acceptabil”, a spus Faisal, renunţând la formalităţile de care se delecta în tinereţe. Cu atât de puţine răsuflări rămase, acum încerca să le folosească cu înţelepciune.
„Aşa am înţeles şi eu, Înălţimea Voastră.”
„Am auzit, de asemenea, că aţi decis să vă implicaţi personal.”
„Sunteţi într-adevăr bine informat.”

„Credeţi că este înţelept?”
„Riscul pentru mine este minim, iar importanţa acestei operaţiuni nu poate fi supraestimată. Dacă ne mişcăm repede, capturarea sau asasinarea mollahului Halabi este de domeniul posibilităţilor.”
„Este ceva de care ne vom ocupa noi înşine?”
„Nu, Înălţimea Voastră. Cred că ar fi mult mai înţelept ca americanii să preia conducerea.”
Faisal a dat din cap, cu buzele sale de culoare albastră strânse într-o încruntare perceptibilă. Aceasta fusese strategia regelui timp de decenii – să lase Occidentul să-i protejeze privilegiile în timp ce el le submina în liniște. Totuși, nu avea să mai funcţioneze pentru mult timp, iar Faisal știa asta mai bine decât oricine. Era unul dintre cei mai deştepţi membri ai familiei regale şi avea distincţia impresionantă de a fi poate cel mai egoist. A văzut puterea în creştere a jihadiştilor şi a înţeles ororile pe care le-ar aduce o confruntare. A vrut doar să se asigure că acea confruntare nu va avea loc până când el nu va mai fi plecat.
„Şi cum rămâne cu cealaltă chestiune?”
„Te referi la Tha'labah?”.
„Ştii că da.”
Tha'labah era un blogger saudit care dispreţuia monarhia şi devenea din ce în ce mai îndrăzneţ în a-şi exprima acest dezgust.
„Este o problemă pe care încă o studiem, Excelenţă”.
„Studiaţi”? Dacă Khaled ar fi fost încă la conducerea eforturilor noastre de informaţii, această problemă ar fi fost rezolvată de mult timp.”
Era greu de argumentat. Prinţul Khaled, pe lângă faptul că era un idiot complet, fusese aproape comic de dur. Îi plăcea să dea un exemplu pentru oricine sfida familia regală cu un proces public şi o execuţie şi mai publică. Din nefericire, cu fiecare agitator ucis, se mai creau încă o mie.
„Pot să vă reamintesc că tocmai de aceea aţi considerat necesar să-l înlăturaţi pe Khaled, Alteţă. Orice acţiune deschisă împotriva lui Tha'labah nu va face decât să-l martirizeze. Vestea morţii sale se va răspândi pe reţelele de socializare ca un foc sălbatic, mistuindu-i pe toţi cei care o vor citi.”
„Dar el este asociat cu ISIS!” a protestat Faisal. „Şi tu îmi spui că nu putem face nimic?”.
Bătrânul prost era incapabil să înţeleagă lumea care crescuse în jurul lui. Afilierile erau fluide în cel mai bun caz, declaraţii de marketing fără sens în cel mai rău caz. ISIS era atât o idee, cât şi o organizaţie. O idee care infecta tineretul Arabiei Saudite aşa cum infectase tineretul din Irak şi Siria. O idee care, în curând, avea să copleşească totul.
„Discreţia este motivul pentru care m-aţi angajat, Majestate. Şi pentru ca familia dumneavoastră să fie izolată de aceste lucruri.”
„Dar americanii?”
„Ei nu vor acţiona împotriva lui Tha'labah. Libertatea de exprimare este una dintre valorile lor cele mai dragi.”
Faisal şi-a întins în cele din urmă mâna după masca de oxigen şi a continuat să se uite la şeful său de informaţii în timp ce înghiţea din ea. Odată cu scăderea preţului petrolului, nu mai putea oferi drepturi suficiente pentru a-şi menţine poporul docil. Aceştia începuseră să se întoarcă împotriva lui, alimentaţi de fanatismul bătut în ei de madrasele wahhabite pe care le construise pentru a-i orbi.
Relaţia sa cu Occidentul era tot ceea ce se afla între el şi propriul său popor. Din nefericire, americanii începuseră să se plictisească să cheltuiască miliarde de dolari pentru a sprijini o ţară care era o anatemă pentru tot ceea ce reprezentau ei. Mai rău, terorismul devenise mai important pentru ei decât petrolul, iar Arabia Saudită era printre cei mai mari exportatori de ambele.
ISIS putea fi învinsă. Era o chestiune banală, de fapt. Dar ideea pe care o reprezenta nu ar fi fost atât de uşor de învins. Cu ISIS dispărut, ce ar fi umplut vidul lăsat în urmă? Istoria a răspuns la această întrebare de nenumărate ori. În cele din urmă, forţele extremiste au avut ziua lor. Singura întrebare era dacă Arabia Saudită va conduce aceste forţe sau va fi consumată de ele.
Regele şi-a scos masca de oxigen şi a permis cadrului său ofilit să se afunde mai adânc în canapea.
„Preşedintele Statelor Unite a cerut o întâlnire cu ambasadorul nostru. Nu a fost furnizată nicio informaţie cu privire la motiv. Acest lucru este fără precedent. Aveţi vreo idee despre ce ar putea determina o astfel de cerere?”.

„Niciuna”, a spus Nassar, dar mintea lui s-a dus imediat la acţiunile prinţului bin Musaid în Maroc.
„Ambasadorul este destul de îngrijorat. El crede că lipsa unei agende este intenţionată. Că nu vor să-i dea posibilitatea de a se pregăti”.
Părea evident până la punctul de a fi de la sine înţeles, dar atunci, ambasadorul Arabiei Saudite în America era un cretin baban. Din păcate, era şi vărul regelui Faisal.
„Aţi dori să particip la acea întâlnire, Alteţă?”.
Regele a zâmbit. „Am presupus că vei rezista, Aali.”
În mod normal, ar fi făcut-o, dar dacă exista vreo şansă ca americanii să aibă informaţii despre ceea ce se întâmplase la Rabat, nu ar fi fost înţelept să-l lase pe ambasador să meargă singur la acea întâlnire.
„Sunt la comanda ta, ca întotdeauna”, spuse Nassar.
„Nu l-aţi întâlnit niciodată pe preşedintele Alexander, nu-i aşa?”.
„Nu, Alteţă.”
Pentru un om în poziţia sa, întâlnise foarte puţini americani – lucru care era intenţionat şi nu întâmplător. Le ura aroganţa. Obsesia lor pentru pace şi bani. Schimbaseră privilegiul de a-şi sluji zeul pentru ordine, confort şi plăcere.
Preşedintele Joshua Alexander a făcut un pas mai departe. El a atacat modul de viaţă saudit încă de când era un tânăr politician – încercând să transforme regatul într-un amestec modern şi secular de valori orientale şi occidentale. Să-i forţeze pe adepţii lui Allah să facă acelaşi târg cu diavolul pe care îl făcuseră compatrioţii săi.
„Poate că acesta ar fi un moment bun.”
„Ar fi o onoare pentru mine, Înălţimea Voastră.”
Faisal a dat din cap în mod regesc. „Succesul în acţiunea ta împotriva generalului al-Omari ar trebui să fie suficient pentru a ne pune într-o poziţie de forţă faţă de americani.”
Şi-a acoperit din nou gura cu masca. Următoarele lui cuvinte erau înăbuşite, dar totuşi inteligibile. „Da... capul lui al-Omari îi va ţine pe americani docili pentru încă puţin timp...”

CAPITOLUL 11

La est de Manassas
Virginia
S.U.A.

ŞI asta?” a spus Irene Kennedy, arătând spre un dom de piatră parţial finalizat.
După-amiaza devenise caldă, iar cerul era pătat doar de câţiva nori albi la est. Claudia tocmai tunsese gazonul cu un tractor John Deere, care era noua ei posesiune preferată, iar mirosul de iarbă proaspăt tăiată încă plutea în aer.
„Cuptorul de pizza, cred.”
Kennedy a luat o înghiţitură austeră din vinul ei, încercând să-şi ascundă zâmbetul.
„Ce?”
„Cei mai mulţi dintre noi ar fi pariat împotriva faptului că Mitch Rapp ar fi deţinut vreodată un cuptor de pizza.”
„Poate că nu sunt un ponei cu un singur truc decât credeai.”
Zâmbetul ei s-a lărgit. „Casa este magnifică, Mitch. La fel şi locaţia. Înţeleg de ce ai ales-o.”
„Au mai rămas câteva loturi, dacă eşti interesat. Cred că l-aş putea convinge pe Steven să-ţi ofere jumătate din preţ. Cincizeci de cenţi.”
Ea a clătinat din cap. „Mulţumesc, dar eu sunt o fată de oraş în suflet. Voi spera doar să mă inviţi înapoi.”
Rapp a dat din cap şi a tras o gură mai puţin austeră din berea lui. În unele privinţe deveniseră ca nişte fraţi. În ciuda acestui fapt, se vedeau rar în afara serviciului. Vieţile lor erau într-o stare constantă de haos şi lucrurile normale pe care le făceau oamenii normali tindeau să se piardă în el. Chiar şi acum, motivul pentru care ea şi fiul ei adolescent se aflau acolo nu era din cauza lui. Era din cauza Claudiei.
A auzit-o pe Anna venind în spatele lui şi a simţit o tragere de piciorul pantalonilor.
„Pot să-l duc pe Tommy să vadă hambarul?”.

El s-a uitat la Kennedy, dar ea s-a întors, prefăcându-se că examinează peisajul. Reflexul lui a fost să-i spună Annei să o întrebe pe mama ei, dar s-a împotrivit. Kennedy îl punea la încercare.
„Sigur. Dar mai sunt încă multe echipamente de construcţie acolo şi nu vreau să te apropii de ele, bine?".
A zâmbit şi apoi s-a uitat la Kennedy. „Mama vrea să te întreb dacă mai vrei un pahar de vin".
„Nu, mulţumesc, dragă. Una este limita mea."
Cu asta, Anna a sprintat spre fiul lui Kennedy, care stătea în faţa sculpturii de lângă poartă, studiind-o cu capul uşor înclinat.
„Tommy!" a strigat Rapp. „Tu eşti la conducere. Să nu faci nimic care să mă facă să vreau să-ţi rup gâtul!".
Adolescentul i-a ridicat două degete în sus şi a alergat spre poartă, îmbrâncindu-o jucăuş pe Anna în timp ce alerga.
Kennedy i-a privit cum porneau pe drum, fără să mai vorbească până când au dispărut printre copaci.
„Înspăimântător, nu-i aşa? Eu iau decizii de viaţă sau de moarte în fiecare zi şi, de cele mai multe ori, Tommy este cel care mă îngrijorează şi pentru care stau treaz noaptea."
„Da. Nu sunt sigură că fac o treabă foarte bună în a face tranziţia."
„Serios? Din câte am înţeles eu, tu faci o treabă minunată."
„Claudia ţi-a spus asta?"
Singurul ei răspuns a fost o altă înghiţitură delicată din paharul de vin.
„Ce se întâmplă cu micul prinţ?" a spus Rapp, schimbând subiectul cu unul cu care se simţea mai confortabil.
„Preşedintele a convocat o întâlnire cu ambasadorul saudit."
„Nu vei obţine nimic de la idiotul ăla. Nimeni nu-i spune nimic."
„Sunt de acord. Dar am înţeles că o aduce şi pe Aali Nassar."
„Noul şef al serviciilor de informaţii? Interesant. Aţi avut de-a face cu el până acum?"
„Nu personal. Dar pot să vă spun că este foarte diferit de predecesorul său. Puternic, inteligent şi ambiţios."
„Este mai bine decât Khaled, care este prost, radical şi misogin? Sau e mai rău?"
„A avea un omolog ca Nassar în Arabia Saudită ar putea fi foarte util. Sau ar putea fi foarte periculos. Din nefericire, în ceea ce priveşte Orientul Mijlociu, de obicei este vorba de cea de-a doua variantă. Am fost inclusă în şedinţă, aşa că voi putea să vă dau o evaluare mai bună după aceea."
„Şi care va fi tonul acestei întâlniri?".
Ea şi-a analizat răspunsul pentru o clipă. „Preşedintele este furios. De fapt, s-ar putea să fie cel mai furios pe care l-am văzut vreodată. „
Rapp putea să simpatizeze foarte mult. Cele douăzeci şi opt de pagini redactate din raportul care detalia implicarea saudită în 11 septembrie 2001 erau doar vârful icebergului. Agenţiei i se spusese să îngroape tot ce mai găsise pe această temă. Regele Faisal fusese lăsat să se ocupe de numeroşii coconspiratori din guvernul său aşa cum credea de cuviinţă. Stabilitatea şi circulaţia petrolului au fost păstrate, dar a fost o decizie căreia Rapp i s-a opus cu violenţă. La vremea respectivă, însă, el fusese un tânăr agent operativ cu foarte puţine lucruri de spus în legătură cu deciziile de la acel nivel.
„Şi tu simţi acelaşi lucru, Irene?"
„Supărată? Da. Dar aş fi surprinsă dacă Faisal ar şti ceva despre activităţile nepotului său. Chiar şi tu trebuie să recunoşti că, după 11 septembrie 2001, guvernul saudit a fost un partener imperfect, dar rezonabil de cooperant în războiul împotriva terorismului."
„Totuşi, Faisal este pe picior de moarte. Omul îşi petrece cea mai mare parte a timpului ascuns în palatul său, cu tuburi de oxigen în nas."
Ea a dat din cap gânditor. „Va pleca în curând şi vom avea un nou set de provocări cu care să ne confruntăm. Dar asta e pentru o altă zi. Întrebarea la care trebuie să răspundem acum este dacă Rabat a fost un incident izolat sau dacă există o conspiraţie mai mare. Este posibil ca persoanele care caută să umple vidul creat de moartea lui Faisal să caute, de asemenea, să genereze legături mai strânse cu tinerii radicali care câştigă putere în regiune."

„Poate că am făcut o greşeală, Irene. Poate că ar fi trebuit să las ISIS să iradieze ţara de rahat a lui Faisal. De câte ori va trebui să trecem prin asta cu ei? I-am lăsat să scape de cel mai ucigător atac terorist din istoria SUA şi acum iată-ne din nou aici. Începe să sune ca un disc stricat."
„Nu aţi făcut o greşeală. Încă avem o influenţă semnificativă asupra saudiţilor şi să lăsăm ţara să cadă în mâinile ISIS ar fi fost un dezastru."
„Uneori mă întreb. În fiecare zi pare să fie mai rău. S-ar putea ca noi să trebuiască să lăsăm totul să ardă înainte de a-l reconstrui."
„Posibil. Dar nu cred că am ajuns încă acolo, Mitch. Încă mai văd câteva raze de speranţă."
„Trebuie să ai o vedere mai bună decât mine. Deci crezi că vei reuşi să rezolvi ceva la întâlnirea cu Nassar?".
„Probabil că nu. Presupun că saudiţii vor nega totul, iar noi nu avem prea multe dovezi concrete. Ar fi fost convenabil dacă l-am fi capturat cu adevărat pe bin Musaid...".
A tăcut, dar a continuat să se uite direct la el.
„Dă-i drumul, Irene. Spune-o."
„Bine, o voi face. Trebuie să-l înlocuieşti pe Scott. Nu pentru totdeauna. Doar până când va fi din nou apt pentru serviciu. Am auzit că se gândeşte să-şi împartă slujba în operaţiuni şi logistică. E o idee interesantă."
Ca la un semn, Claudia a apărut din faţa casei, ţinând în mână o bere proaspătă pentru el. I-a înmânat-o şi i-a zâmbit cu căldură. „Cina va mai dura aproximativ o jumătate de oră. Deci, despre ce vorbim?"

CAPITOLUL 12

Irakul central

IRONIC, casa fusese cândva proprietatea unui antreprenor american însărcinat cu sarcina disperată de a reconstrui Irakul. Politicienii americani făcuseră încă o dată greşeala de a judeca această parte a lumii după propriul lor standard. Ei credeau că starea naturală a umanităţii este justiţia şi că aceasta va domni dacă buzunarele de răutate vor fi eradicate. În realitate, starea naturală a umanităţii era haosul. Americanii reuşiseră doar să îl ţină la distanţă în cea mai mare parte a scurtei lor istorii.
Colonelul Maheer Bazzi s-a târât în faţă pentru a avea o vedere mai bună a proprietăţii. Complexul era construit din piatră şi grinzi antice, încastrat în stânca din spatele său. Copacii răsăreau în faţa zidului perimetral din piatră stivuită, iar viţa de vie se agăţa de piatra cenuşie, aproape că o ascundea. Prin ceaţa lunetei sale cu vedere nocturnă, proprietatea părea abandonată, dar era doar o iluzie creată pentru a îndepărta dronele americane.
Bazzi şi-a măturat luneta spre dreapta şi a zărit un bărbat care se strecura în spaţiul gol unde fusese cândva o poartă. Alţi patru bărbaţi înarmaţi se îndreptau dinspre nord, iar alţi doi, invizibili din poziţia lui actuală, urmau să vină dinspre est. Totuşi, niciunul nu făcea parte din echipele sale. Toţi îi aparţineau lui Aali Nassar.
Bazzi protestase în faţa regelui, dar fusese inutil. Faisal devenise un om al compromisurilor în anii săi crepusculari. În timp ce Bazzi rămânea la comanda asaltului, echipa de operaţiuni de elită a lui Nassar urma să-l ducă la îndeplinire.
Era adevărat că Nassar îl trata cu respect, dar Bazzi era pe deplin conştient că era doar un pretext creat pentru a-l mulţumi pe rege. Nassar îl respingea ca fiind lipsit de experienţă şi îl ura pentru istoricul său de cooperare cu americanii. Mai mult, Nassar credea că a fost martor şi a muşamalizat uciderea de către Mitch Rapp a fostului comandant al operaţiunilor speciale din Arabia Saudită.
Aceste suspiciuni, departe de a sugera că Nassar era paranoic, erau doar un alt exemplu al competenţei sale. Toate erau, de fapt, adevărate. În timp ce guvernul american era fără speranţă, Mitch Rapp avea cunoştinţe enciclopedice despre Orientul Mijlociu şi despre ceea ce trebuia făcut pentru a-l îmblânzi.
A existat dovada că, în sfârşit, după atâtea eşecuri, politicienii începuseră să-l asculte. După cum vedea Bazzi, aceasta era singura speranţă pentru ţara sa. Lăsat în voia înjunghierii pe la spate a succesorilor lui Faisal, regatul ar fi căzut într-un război civil fără sfârşit care l-ar fi şters de pe hartă.
Nassar, deşi era fără îndoială o forţă a naturii, era un om fundamental sucit. Un om cu o ambiţie mistuitoare şi o lipsă de patriotism aproape sociopatică. Deşi reuşise să îl convingă pe rege de loialitatea

sa, era clar că nu-i păsa deloc de om, de regatul pe care îl conducea sau de cei treizeci de milioane de supuşi ai săi.
Şi astfel, Bazzi s-a trezit adoptând strategia neobişnuită de a conduce din spate. Oricât de puţină încredere avea în Aali Nassar, avea şi mai puţină încredere în oamenii lui Nassar.
Echipa era în sfârşit pe poziţii şi Bazzi era pe punctul de a autoriza asaltul, dar acesta s-a dovedit a fi inutil. Au început fără ordinul lui. I-a privit cum au năvălit în incintă, pierzându-i din vedere pe cei mai mulţi în timp ce se împrăştiau în spatele zidului. Pocnetului înăbuşit al puştilor de asalt cu amortizor i s-a alăturat mârâitul indisciplinat al armelor complet automate, în timp ce oamenii generalului al-Omari încercau să reziste incursiunii.
Bazzi a început să coboare pe panta dezlănţuită, forţându-se să menţină un ritm inconştient de lent. Practica lui normală era să alerge spre luptă, dar bănuia că supravieţuirea lui depindea de stăpânirea acestui instinct. De fapt, ar fi preferat să fie eliberat de îndatoririle sale în ceea ce priveşte această operaţiune, dar o astfel de cerere ar fi fost o insultă la adresa regelui.
Focurile de armă tăcură când se afla încă la cincizeci de metri de zid şi îşi activă microfonul de gât. „A fost securizată curtea?”
Nu a primit niciun răspuns.
„Repet. A fost...”
„Este securizată”, a venit răspunsul sec.
Bazzi s-a deplasat prin deschizătura din zid cu prudenţă, scrutând curtea luminată de lună. Oamenii lui Nassar erau la vedere din toate părţile, preluând controlul fiecărei poziţii strategice. Cadavrele a trei bărbaţi înarmaţi erau cu faţa în jos în pământ.
„Vreo rană?”
„Niciuna.”
Sunetul focurilor de mitralieră a izbucnit în dreapta lui Bazzi şi acesta a plonjat cu capul în jos, rostogolindu-se într-o poziţie care îi permitea să îşi balanseze Heckler & Koch G36 spre flash-urile de la gura ţevii care veneau dintr-un arboret aflat la cincisprezece metri distanţă. A apăsat pe trăgaci şi a simţit zvâcnetul armei sale în timp ce a ripostat la foc. O siluetă din umbră a izbucnit de la adăpost, folosindu-se de erupţiile de praf create de gloanţele sale pentru a-şi rafina ţinta. Impacturile au ajuns la cinci centimetri de Bazzi înainte de a reuşi să-l lovească pe bărbat în piept şi să-l rotească într-o fântână antică.
Liniştea s-a aşternut din nou şi el a cercetat întunericul, fără să vadă pe nimeni în afară de oamenii lui Nassar care se uitau la el. Niciunul nu trăgea vreun foc de armă.
Era clar că continuarea existenţei sale depindea de învăţarea unui set complet nou de abilităţi de supravieţuire. Nu mai era un simplu căpitan al forţelor speciale. Era un favorit al regelui şi, ca atare, un jucător reticent în lupta pentru putere care avea să vină.
Bazzi se îndreptă spre oamenii care se adunaseră la uşa din faţă a casei masive. Din nou a rămas în urmă, aşteptând ca ei să intre înainte de a-i urma. Trebuiau să se mişte repede. Înăuntru ar fi fost mai mulţi oameni de securitate şi toţi ar fi alergat după poziţii apărabile. Echipa lui Nassar nu-şi putea permite să se împotmolească. Trebuiau să-l urce pe generalul al-Omari într-un elicopter înainte de sosirea întăririlor ISIS.
Îi ţinea pe oamenii lui Nassar în faţa lui, dar se îndoia că vor face ceva deschis. A permite ca unul dintre oamenii generalului al-Omari să-l ucidă era foarte diferit de a face ei înşişi treaba. Într-o zi s-ar putea să se ajungă la asta, pe măsură ce Nassar continua să se împotrivească limitărilor impuse de naşterea sa joasă, dar deocamdată era puţin probabil ca el să fie pregătit să îl ucidă pe şeful forţelor speciale ale Arabiei Saudite.
Au continuat pe hol, ajungând la un set de scări care necesitau o divizare a forţelor lor. Era evident că nu era cu adevărat la comandă, aşa că nu se obosise să dea ordine. Şi-ar fi dorit să se retragă înapoi în afara zidului, dar regele Faisal ar fi vrut o descriere detaliată a operaţiunii. Datoria lui era clară şi şi-a îndeplinit-o, alegând să îi urmeze pe oamenii care continuau de-a lungul parterului şi lăsând cealaltă echipă să facă paşii.
O străfulgerare bruscă în dreapta lor a fost urmată de unda de şoc răsunătoare a unei grenade. Cei doi bărbaţi din frunte s-au prăbuşit în timp ce cei doi din spatele lor au început să schimbe focuri de armă cu

unul sau mai mulţi atacatori aflaţi într-o încăpere din faţă. Bazzi a sprintat instinctiv în spatele lor, alunecând pe şold spre bărbaţii doborâţi. Unul dintre ei fusese lovit în gât de şrapnel şi încerca fără succes să vorbească prin buzele stropite de sânge. În ciuda relativei sale tinereţi, Bazzi mai văzuse oameni într-o stare similară. El nu avea să trăiască. Celălalt bărbat era încă la pământ, dar jacheta antiglonţ primise cea mai mare parte a schijelor. Bazzi l-a târât într-o cameră goală, veghind în spatele lui mai mult pentru oamenii lui Nassar decât pentru cei ai lui al-Omari. Era o situaţie în care pierderile cauzate de focul prietenesc puteau fi uşor de explicat.
Era o a doua uşă în încăpere şi a împins-o şi a deschis-o, verificând holul înainte de a se strecura singur în ea. Sunetul împuşcăturilor continua, din ce în ce mai înăbuşit, pe măsură ce el străbătea încăperile care mărgineau pasajul. Cele mai multe nu constau decât din patru pereţi de piatră, dar ultimele două erau amenajate cu mobilier opulent de dormitor. În cele din urmă, a ajuns la o uşă încuiată aproape de spate. Oamenii lui Nassar erau încă blocaţi în spatele lui şi a tras în zăvor, hotărând că mai degrabă ar fi preferat să intre singur decât cu întăriri alese de şeful serviciilor de informaţii din Arabia Saudită.
Bazzi s-a pus într-o parte şi a împins uşor uşa. O clipă mai târziu au răsunat trei focuri de armă, trecând inofensiv pe lângă şi lovind peretele de pe cealaltă parte a holului. A riscat să arunce o privire rapidă înăuntru şi a reuşit să distingă detalii din lumina lunii care pătrundea printr-o fereastră neînchisă. Mobilierul era chiar mai grandios decât în camerele anterioare, iar spaţiul era mult mai mare – probabil zece metri pătraţi. Trăgătorul se adăpostise în spatele unui pat şi părea să fie înarmat cu un pistol. Aproape sigur generalul făcea o ultimă încercare de a se proteja pe sine şi familia sa.
„Predaţi-vă, domnule general! Dacă o faci, îţi promit că soţia şi copiii tăi nu vor fi răniţi.”
Încă două focuri de armă au trecut prin uşa deschisă şi Bazzi şi-a strecurat arma în jurul montantului, trăgând o rafală scurtă în cadrul de lemn dens al patului.
„Vino aici unde te pot vedea, laşule saudit!”
Bazzi s-a tras înapoi. „Fiţi rezonabil, domnule general.”
„Crezi că te voi lăsa să mă iei?”.
„Dacă mă obligi să te omor, familia ta va fi interogată în locul tău. Ce fel de om ar permite să se întâmple asta?”
Bazzi şi-a strecurat din nou arma în jurul pragului uşii, de data aceasta ochind peste el. Al-Omari a oprit focul. În spatele patului se auzeau şoapte înăbuşite, iar el a aruncat în cele din urmă arma pe saltea şi s-a ridicat cu mâinile în aer.
„L-am prins”, a spus Bazzi în radioul său.
Împuşcăturile de la celălalt capăt al holului se opriseră şi el putea auzi sunetul unor picioare încălţate care alergau spre el. O clipă mai târziu, oamenii lui Nassar îl încercuiseră pe al-Omari şi familia sa.
„Legaţi-i şi aduceţi-i în curte”, a spus Bazzi. „Voi chema elicopterul”.
* * *
„Am înţeles”, a spus Aali Nassar. „ETA mai puţin de un minut.”
Operaţiunea decursese rezonabil de bine. Al-Omari şi familia sa fuseseră securizaţi fără a fi răniţi şi cu preţul pierderii doar a unuia dintre oamenii săi. Bazzi supravieţuise, ceea ce era suboptimal, dar faptul că murise în timpul asaltului fusese mai puţin critic decât ar fi fost convenabil. Tânărul comandant militar ar fi trebuit doar să se ocupe mai direct de el.
Pilotul a aprins un reflector şi Nassar a putut vedea complexul lui al-Omari dedesubt. Singurul loc suficient de plat pentru a ateriza era curtea, iar pilotul s-a aşezat în interiorul zidurilor, ridicând un nor dens de praf care l-a învăluit pe tânărul colonel care alerga ghemuit spre aeronavă.
S-a oprit brusc când l-a văzut pe Nassar sărind din el, privirea lui trecând de la chipul directorului de informaţii la valiza din mâna lui.
„Directorul Nassar. Ce căutaţi aici? Mi s-a spus că trebuie să-l aducem pe al-Omari la Medina.”
„A avut loc o schimbare de planuri”, a spus Nassar. „Vom începe interogatoriul aici.”
„Domnule, această locaţie nu este sigură. Până acum, localnicii vor fi conştienţi de prezenţa noastră.”
„Dar tocmai asta este problema, nu-i aşa, domnule colonel? Vestea că l-am capturat pe al-Omari va circula rapid, iar orice informaţii pe care ni le va furniza vor deveni inutile în acelaşi ritm. Dacă avem vreo speranţă de a afla unde se află mollahul Halabi suficient de repede pentru a-l captura, va trebui să se

întâmple aici." A făcut o pauză. „Dacă vă este frică, pot aranja ca elicopterul meu să vă ducă într-un loc mai sigur."
„Nu va fi necesar", a spus Bazzi, lăsând deoparte „domnule", ca un act de sfidare inutilă. „Îmi permiteţi să vă duc valiza?"
Nassar i-o dădu, zâmbind imperceptibil în timp ce bărbatul se îndepărta cu ceea ce presupunea, fără îndoială, că erau instrumentele necesare pentru a extrage informaţii de la prizonierul lor.
Nassar l-a urmat pe tânărul ofiţer prin clădire şi a intrat într-un dormitor din spate, unde generalul al-Omari era fixat pe un scaun. Soţia şi copiii lui erau înghesuiţi într-un colţ.
„Duceţi-i familia afară", a ordonat Nassar.
Doi dintre oamenii săi i-au condus afară, iar alţi doi au rămas, ţinându-şi armele îndreptate spre irakianul neajutorat.
„Aali Nassar", a spus bărbatul, apoi a scuipat pe podea. „Ce te aduce atât de departe de casa ta confortabilă? Şi cine îi va linge fundul regelui Faisal cât timp eşti plecat?".
„Văd că reputaţia ta de bravadă este bine câştigată".
„La fel ca şi reputaţia ta pentru dramatism."
Nassar îşi scoase arma de foc şi o ţinti spre capul lui al-Omari. Generalul s-a uitat înapoi sfidător, în timp ce colonelul Bazzi, din ce în ce mai nervos, privea.
„Domnule, am nevoie de o clarificare. Mi s-a spus că trebuie să-l ducem pe acest om şi familia lui înapoi în Arabia Saudită. Înţeleg că timpul este esenţial, dar suntem în pericol aici, iar dacă suntem atacaţi, riscăm să nu mai primim nicio informaţie."
Nassar a dat din cap în tăcere şi apoi şi-a ajustat ţinta, trăgând un singur foc în fruntea lui Bazzi. Bărbatul s-a prăbuşit pe podeaua de piatră, o baltă întunecată de sânge care se desfăcea în evantai în jurul capului său. Nassar a tras un al doilea foc de armă, lovindu-l pe mort în coapsă şi apoi un altul în gât. Precizia împuşcăturii ucigaşe ar fi fost mai uşor de explicat.
„Eliberaţi-l pe general şi lăsaţi-ne singuri", a spus Nassar, punându-şi arma în toc. Unul dintre oamenii săi a retezat cătuşele flexibile care îl ţineau pe al-Omari, apoi el şi camaradul său au dispărut pe hol.
„Ce este asta?", a spus generalul, prea confuz chiar şi pentru a se ridica în picioare.
Nassar a privit în jos la bărbatul care putea fi descris în mod legitim ca fiind omologul său din ISIS. Al-Omari nu era deloc un om strălucit, dar nici nu avea nevoie să fie. Acesta era rolul mollahului Halabi şi era unul pe care îl îndeplinea bine. Al-Omari trebuia doar să fie suficient de competent pentru a executa ordinele mullahului şi, într-adevăr, se dovedise mai mult decât capabil să îndeplinească această sarcină. Combinaţia dintre cei doi bărbaţi era extraordinar de periculoasă. Mai periculos decât înţelegea chiar şi lăudata Irene Kennedy.
„Amândoi ştim că regalitatea saudită nu va supravieţui morţii regelui Faisal, generale. El a refuzat să pregătească un succesor, iar guvernul se va prăbuşi sub greutatea luptei pentru putere. Americanii ştiu că membrii familiei regale în linie sunt nişte cretini şi este puţin probabil ca ei să susţină vreunul dintre candidaţi."
„De aceea te afli aici? Ca să-mi spui lucruri pe care le ştiu deja?"
„Sunt aici pentru că ascensiunea unui califat care să se întindă în tot Orientul Mijlociu este inevitabilă. Şi cred că ISIS are o şansă excelentă de a fi organizaţia care să inaugureze acea eră. Planurile mullahilor dau dovadă de o mare înţelepciune şi viziune."
„Serios?", a spus al-Omari, vocea lui căpătând putere. „Şi care sunt aceste planuri, Aali?".
„ISIS va reuşi, în cele din urmă, să lanseze un atac masiv asupra SUA, iar voi veţi folosi acest lucru pentru a întoarce populaţia americană împotriva conaţionalilor săi musulmani. Pe măsură ce aceştia vor fi din ce în ce mai marginalizaţi, ghetoizaţi şi persecutaţi, se vor răscula. Acest lucru va continua tendinţa de întoarcere a Americii spre interior. Combinată cu creşterea producţiei lor de energie, vor ajunge la concluzia că nu mai au niciun interes strategic convingător în Orientul Mijlociu. Se vor retrage, iar mollahul Halabi va fi liber să preia controlul întregii lumi islamice."
„Foarte inteligent", a spus al-Omari. „Dar ajunge cu discursurile. Vreţi ceva."
„Bineînţeles", a răspuns Nassar. „Atacul vostru recent asupra Arabiei Saudite ar fi distrus aprovizionarea cu petrol a ţării şi, odată cu ea, ţara însăşi. Acest lucru nu a fost înţelept. Avem resurse militare, de

informaţii şi financiare de neegalat. De fapt, cred că v-aţi bucurat recent de roadele acestora din urmă prin eforturile prinţului bin Musaid."
„Tu ai fost în spatele acestui lucru?"
„Chiar credeaţi că un idiot ca bin Musaid ar fi putut iniţia aşa ceva de unul singur? Am o reţea extinsă de membri ai familiei regale şi de cetăţeni privaţi bogaţi care simpatizează cu cauza ta. Şi sunt dispus să le coordonez eforturile pentru a vă ajuta."
„Regele va descoperi ce faci şi te va executa."
„Regele nu va face nimic altceva decât să moară."
„Îl vei ucide?"
Nassar a clătinat din cap. „Anii o fac pentru mine."
„Şi ce vrei în schimb?"
„Asta e ceva ce trebuie să discutăm faţă în faţă eu şi mollahul Halabi."
Nassar a deschis valiza, bucurându-se de expresia generalului când a văzut euro stivuiţi înăuntru. „Aş vrea să înmânezi cererea mea de întâlnire împreună cu acest cadou."
„Şi dacă refuz?"
La suprafaţă, părea o întrebare ciudată din partea unui om în poziţia lui, dar era de aşteptat. Îl vedea în mod rezonabil pe Nassar ca pe o ameninţare – ca pe un om cu o pregătire, un intelect şi resurse mult mai mari decât avea el însuşi. Şi, deşi luarea locului generalului ar putea deveni necesară în viitor, era logic să liniştească temerile lui al-Omari pentru moment.
„Cred că noi doi putem lucra foarte eficient împreună, domnule general. Eu din Arabia Saudită şi dumneavoastră alături de mollahul Halabi."

CAPITOLUL 13

Langley
Virginia
S.U.A.

RAPP a intrat în parcarea subterană de la sediul CIA şi a apăsat pentru scurt timp acceleraţia de la Charger până la podea. Motorul era suficient de puternic pentru a-l împinge înapoi în scaunul de curse, dar incapabil să înece noul album al celor de la Radiohead. Nu i-ar fi recunoscut-o niciodată lui Craig Bailer, dar maşina chiar merita aşteptarea. Sistemul audio era la fel de bun ca oricare altul pe care îl auzise vreodată, reducerea greutăţii armurii a fost imediat vizibilă, iar enervantul turbo lag dispăruse. Să găsească ceva de care să se plângă avea să fie o provocare.
A trecut pe lângă câţiva bărbaţi speriaţi în costume de afaceri înainte de a frâna brusc şi de a vira pe o rampă care ducea mai adânc în garaj. Aşa cum îi era obiceiul, a trecut pe lângă spaţiul care îi fusese atribuit şi a ales unul la întâmplare. Cu armură de ultimă generaţie sau nu, nu avea de gând să parcheze pe un loc cu numele lui inscripţionat pe el.
A alergat pe asfalt şi s-a strecurat într-un lift privat, sprijinindu-se de peretele din spate în timp ce acesta îl ducea la etajul şapte. În mod normal, îl evita pe Langley ca pe ciumă, dar Mike Nash era cam lipit de biroul lui în aceste zile. Devenise omul de încredere al lui Irene Kennedy pentru relaţiile cu Congresul şi cu presa, ceea ce făcea dificil pentru el să se îndepărteze de Beltway pentru mai mult de câteva ore la rând. În plus, dacă Rapp ar fi rămas acasă, ar fi fost târât să vorbească cu Claudia despre slujba lui Coleman.
* * *
„Am auzit că operaţiunea din Irak a decurs fără prea multe probleme", a spus fostul puşcaş marin când Rapp a intrat în biroul său.
Rapp s-a lăsat pe un scaun şi şi-a aşezat picioarele pe biroul lui Nash. „Dar nu atât de mult la Rabat".
„Da. Mas s-a întors în State, dar stă ascuns. Scott şi cu mine i-am spus amândoi că ai trecut peste asta, dar nu vrea să asculte. Trebuie să o audă de la tine."
Nash făcea mereu pe diplomatul. În acest caz, totuşi, probabil că avea dreptate.
„Îl voi suna în drum spre casă."

Asta a părut să-l satisfacă şi a scos un dosar din sertar. Scopul acestei întâlniri nu era de a vorbi despre Joe Maslick, ci de a găsi un înlocuitor temporar pentru Coleman pe partea de operaţiuni. Rapp nu era deosebit de optimist, dar era ceva cu care avea să se confrunte. Să stea degeaba şi să spere că Coleman se va vindeca în mod miraculos nu era o soluţie.
„Cred că am adunat câţiva candidaţi solizi", a spus Nash. Nuanţa de nervozitate din vocea sa sugera că nu era sigur că Rapp ar fi fost de acord.
„Dă-i drumul."
„Să începem cu Gary Fielder".
„Tipul cu leziuni cerebrale?"
„Nu e vorba de leziuni cerebrale, Mitch. Are o afecţiune neurologică congenitală care îl împiedică să simtă frica. E o chestie. Oamenii au scris lucrări despre asta."
„Nu."
„Asta e tot? Nu? Gary este un operator solid, cu ani de experienţă în luptă."
„Pot anticipa ce va face un soldat curajos într-o anumită situaţie", a spus Rapp. „Dar cineva care nici măcar nu poate conceptualiza frica? Imprevizibil."
„Dar..."
„Treci mai departe."
„Bine. Dacă nu-l vrei pe Gary, uită-l pe Gary. Anthony Staton."
„Câţi ani are tipul ăsta?"
„Nu la fel de bătrân ca Scott."
„Nu era împuşcat în şolduri?"
„A primit un înlocuitor. Tu încă mai ai nevoie de un genunchi."
Rapp a clătinat din cap. „Nu am decât respect pentru Tony, dar l-ai ales pe singurul tip de pe planetă care este mai plin de plumb decât mine."
„M-am gândit că vei spune asta, dar merita să încerc. Am vrut să fac un joc de cuvinte. Uite una ieşită din comun. Japonezii au spus că ni-l împrumută pe Yoshi. Să nu-mi spui că tipul ăla nu e solid."
„Mănâncă cuie", a fost de acord Rapp. „Dar nu înţeleg decât jumătate din ceea ce spune şi asta scade la zece la sută când vorbeşte la radio."
Nash a lăsat să iasă o respiraţie lungă şi a răsfoit dosarul timp de câteva secunde. „Aşadar, nu voi putea să vi-l vând pe Chet Washington."
„Nu."
„Sau pe Seth."
„La naiba, nu."
„Brandon Tra..."
„Nu."
Nash a închis dosarul. „Am sentimentul că îmi faci asta intenţionat."
„Dacă înlocuitorul lui Scott o dă în bară, vei fi bine. Dar eu voi fi mort."
„Bine. Destul de corect. Ce ai spune dacă ţi-aş spune că am un operator care este atât de bun încât până şi tu ai ocoli-l dacă ai avea ocazia. Arabă rudimentară, dar destul de bine conectat în regiune. Şi, ca bonus, este uşor de înţeles şi vorbeşte fluent rusa."
„Aş spune că ai atenţia mea."
„Grisha Azarov."
Rapp s-a holbat la el, nu era sigur că auzise bine. „Vrei să-l înlocuiesc pe Scott cu omul care i-a făcut asta?".
Nash şi-a ridicat mâinile în sus, într-o pledoarie pentru pace. „Nu este ideea mea, Mitch. Numele ăsta a venit direct de la Scott. Îşi face griji pentru tine şi pentru băieţii lui. Mă gândesc că Azarov e cel mai bun."
„Deci asta e tot ce ai?"
„Cam aşa ceva, da."
Rapp se împinse mai drept în scaun. „Maslick e un om bun. Prima lui comandă a fost puţin accidentată, dar niciunul dintre noi nu poate spune că a noastră a mers mult mai bine. Se va pune pe picioare."

„O să renunţe, Mitch. Îţi spun, dacă îl pui din nou la comandă, va pleca.”
„O să vorbesc cu el. Cum rămâne cu logistica?”
„Nu am lucrat la ea.”
„Ce vrei să spui? De ce nu?”
„Ştii deja răspunsul la asta, omule. Scott o vrea pe Claudia. Irene o vrea pe Claudia. Iar Claudia o vrea pe Claudia. S-ar putea să detectezi un tipar aici. Un anumit nume care tot apare?”
„Ea nu se implică.”
„Atunci am reuşit să nu ajungem nicăieri.”
„Îl voi convinge pe Mas să accepte postul de operator, iar tu îmi vei face rost de nişte nume pentru logistică.”
„Aş prefera să nu, Mitch. Dacă o fac, Claudia va afla şi apoi îi va spune soţiei mele, iar eu mă voi alege cu iadul.”
Rapp a pornit spre uşă. „Mă doare-n cot de ce ai prefera să nu faci şi mă doare-n cot de ce crede Irene. Tu şi Scott aveţi patruzeci şi opt de ore să îmi aduceţi lista aia.”

CAPITOLUL 14

Casa Albă
Washington, D.C.
S.U.A.

CÂND Irene Kennedy a intrat în Biroul Oval, preşedintele Alexander se uita prin fereastră la peisajul însorit de dincolo. În mod normal, el s-ar fi întors să o salute, dând dovadă de ospitalitatea sudică pentru care era renumit. Astăzi nu a recunoscut-o deloc.
Pentru un politician, Alexander era un om surprinzător de rezonabil şi onorabil. Adversarii săi au încercat să se folosească de aspectul său plăcut şi de zâmbetul său cu gropiţe, de un milion de dolari, pentru a-l prezenta ca fiind naiv şi slab. Aceste acuzaţii nu puteau fi mai departe de adevăr. Era un om extrem de inteligent şi pragmatic, care ţinea foarte mult la ţara sa. La fel ca toţi cei care se aflau în poziţia sa, a făcut ocazional un lucru greşit din motive politice, dar cel puţin a făcut-o cu reticenţă şi cu o înţelegere puternică a consecinţelor.
Poporul american ar fi şocat să afle că cel mai mare defect al afabilului lor lider nu a fost naivitatea sau slăbiciunea. A fost furia. În loc să aibă scurte sclipiri de furie sau sarcasm ocazional pentru a se descărca, el a înăbuşit-o şi în cele din urmă a explodat. Kennedy nu vorbise niciodată direct cu bărbatul despre asta, dar subiectul apăruse o dată la un cocktail la care participase cu mama îmbătrânită a preşedintelui. Potrivit acesteia, el era aşa de când era copil mic.
Kennedy a luat loc în faţa biroului său. Ca întotdeauna, o ceaşcă de ceai aburindă o aştepta pe o măsuţă laterală. „Bună ziua, domnule preşedinte”.
Acesta nu a răspuns, preocupat, fără îndoială, de întâlnirea pe care urma să o găzduiască. Dintre toate problemele cu care trebuia să se confrunte, Arabia Saudită era poate cea pe care o dispreţuia cel mai mult. Era o ţară cu suficiente resurse pentru a oferi cetăţenilor săi o viaţă prosperă şi pentru a fi o forţă a binelui în întreaga regiune. În schimb, aceste resurse fuseseră folosite pentru a îmbogăţi o mână de monarhi şi pentru a promova ciclul de violenţă şi mizerie în care se afla în prezent blocat Orientul Mijlociu. Lumea se confrunta cu destule probleme îngrozitoare, fără să fie nevoie să cheltuiască sânge şi comori pentru a încerca să se ocupe de cele autoprovocate.
Când preşedintele a luat în cele din urmă loc, purta zâmbetul relaxat cu care lumea era atât de familiarizată. „Irene. O plăcere rară. Se pare că în ultima vreme îl trimiteţi pe Mike Nash să se ocupe de noi, politicienii.”
Lui Alexander îi plăcea să-i ironizeze pe cei care lucrau pentru el, dar glumele sale aveau întotdeauna o latură serioasă. Întotdeauna era necesar un răspuns şi cel mai bine era să fie unul sincer.
„Se pricepe la asta, domnule.”
Alexander a dat din cap. „Ai grijă de el, Irene. Nu cred că vrea scaunul tău, dar nu m-aş mira dacă într-o zi va sta în scaunul meu.”

Sprâncenele ei s-au ridicat uşor. Nu fusese ceva la care să se fi gândit vreodată, dar acum că se gândea la asta, Alexander avea dreptate. Întotdeauna avea dreptate când venea vorba de politică.
„Sunt sigură că mi-ar plăcea să lucrez pentru el aproape la fel de mult cum mi-a plăcut să lucrez pentru tine."
Asta era o remarcă subtilă a ei. Alexander ura să fie tratat cu superioritate.
„Nu mă mai linguşi, Irene. Mă simt deja ca un curcan pe cale să fie băgat în cuptor."
A întins mâna după ceaiul ei, uşurată că nivelul de tensiune scăzuse uşor.
„Ai auzit că ambasadorul a renunţat?". a spus Alexander. „O poveste de rahat cum că ar avea o intoxicaţie alimentară. Aşa că îl vom primi doar pe Nassar."
„Nu sunt pe deplin surprins, domnule. Convocarea unei întâlniri de urgenţă fără o ordine de zi clară îl va îngrijora pe regele Faisal, iar el este conştient că ambasadorul Alawwad este ...". Vocea ei s-a stins pentru o clipă. „. . . . mai puţin capabil."
„Este un deficient mintal. Dar am înţeles că Aali Nassar nu este. Ce ştim despre el?"
„Este un fost ofiţer de armată cu o experienţă de luptă semnificativă. A fost educat la Oxford ca parte a unui program de burse pe care regele Faisal l-a pus în aplicare pentru copiii excepţionali ai saudiţilor din clasa muncitoare. La vârsta de 30 de ani, a trecut de la armată la serviciile secrete saudite, unde s-a bucurat de o carieră remarcabilă, care a culminat cu înlocuirea prinţului Khaled la conducerea Direcţiei Generale de Informaţii."
„Religios?"
„A avut o educaţie musulmană strictă şi dă toată impresia că îşi păstrează aceste convingeri. Acestea fiind spuse, este, de asemenea, practic şi ambiţios. Aşa că este greu de determinat cât de mult din convingerile sale religioase sunt reale şi cât de mult sunt doar o reflectare a ceea ce se aşteaptă."
„Un alt politician în devenire."
„Posibil."
Alexander s-a lăsat pe spate în scaunul său şi a evaluat-o pentru o clipă. „Sunt suspicios în legătură cu faptul că l-au adus brusc pe Nassar pentru această întâlnire. Ştiu ei despre vizita prinţului bin Musaid în Maroc? Suspectează că l-am urmărit acolo?"
„Nu cred că ar trebui să tragem concluzii pripite", a spus Kennedy. „În momentul de faţă, toate dovezile sugerează că regele Faisal şi-a respectat acordul încheiat cu noi după 11 septembrie 2001. Nu observăm niciun model de terorism sponsorizat de guvern sau de sprijin venind din partea familiei regale".
„Până acum."
„Da, domnule. Dar prinţul bin Musaid nu este deloc un membru al elitei puterii. L-aş cataloga mai degrabă ca fiind o oaie neagră."
„Deci, un nemulţumit care nu crede că nu primeşte ceea ce i se cuvine se răzbună."
„Până când nu avem dovezi contrare, este logic să presupunem că acesta este cazul."
„Tu eşti întotdeauna vocea raţiunii, Irene. Nu ştiu cum reuşeşti."
„Întotdeauna am fost un optimist, domnule."
El chiar a râs la asta. Lejeritatea nu a durat prea mult însă. Secretara lui şi-a băgat capul înăuntru şi a anunţat sosirea lui Aali Nassar.
„Trimiteţi-l înăuntru."
Kennedy nu fusese niciodată în aceeaşi cameră cu sauditul, dar acum trebuia să recunoască faptul că era o figură impresionantă. Probabil 1,80 m, cu umerii pătraţi şi talia îngustă a unui soldat, în ciuda faptului că avea în jur de 60 de ani. Barba îi era închisă la culoare şi îngrijită, acoperită cu părul tuns scurt şi încărunţit la tâmple. A zâmbit politicos şi i-a întins mâna preşedintelui.
„Este o mare onoare, domnule. Vă rog să-mi permiteţi să îmi cer scuze în numele ambasadorului Alawwad pentru absenţa sa. Este destul de bolnav."
„Anunţaţi-mă dacă pot face ceva."
„Nu va fi necesar. Excelentul personal medical al ţării dumneavoastră are lucrurile sub control." Accentul lui era mai mult britanic decât din Orientul Mijlociu – rezultatul anilor de studii în Anglia.
Când Alexander i-a eliberat mâna, Nassar s-a întors spre Kennedy. „Dr. Kennedy. După ce am vorbit de atâtea ori la telefon, este o plăcere să vă cunosc în sfârşit în persoană."

„Mă bucur că aţi nimerit din întâmplare în calea noastră, domnule director Nassar.”
Ochii lui negri au sclipit aproape imperceptibil la cuvintele ei. Amândoi ştiau foarte bine că momentul în care venise nu fusese o întâmplare.
„Luaţi loc”, a spus Alexander. Nassar a ales un fotoliu din piele cu spătar şi a privit în tăcere cum Kennedy şi preşedintele îşi ocupau poziţiile adiacente.
„Nu văd niciun motiv pentru a bate pasul pe loc”, a spus Alexander. „Avem informaţii că prinţul Talal bin Musaid a mers recent în Maroc pentru a oferi un milion de dolari americani în numerar unui reprezentant al ISIS.”
Kennedy a urmărit cu atenţie reacţia bărbatului. Pentru o clipă, nu a existat niciuna. Era clar că îşi calcula cum să răspundă. Întrebarea era dacă fusese la curent cu acţiunile lui bin Musaid sau dacă aceasta era o surpriză totală. Spre cinstea lui, nu reuşise să determine asta din expresia lui.
„Îmi pare rău, domnule preşedinte, dar mi-e greu să cred asta. Cine v-a dat această informaţie?”
„Aveam o echipă acolo cu ordinul de a-l captura pe cel care livra plata.”
„Vreţi să spuneţi că îl aveţi pe prinţ în custodie?”
A fost o întrebare surprinzătoare. Evident, Nassar ar fi ştiut dacă nepotul regelui ar fi dispărut în Maroc. În lumina acestui fapt, a venit ca o mică batjocură. Preşedintele nu a reacţionat, aşa că poate Kennedy a avut noroc. Poate că i-a scăpat.
„Echipa noastră a fost îngrijorată de faptul că luarea lui ar putea crea un incident internaţional şi a luat decizia de a se retrage.”
„Atunci nu înţeleg. Sunt doar speculaţii? Pentru că guvernul nostru şi regalitatea noastră sunt la fel de dedicaţi războiului împotriva terorismului ca oricine altcineva din lume. Iar acest război a fost extrem de eficient.”
„Cum ar fi recenta voastră operaţiune împotriva generalului al-Omari?”
Asta i-a spulberat speranţa că lui Alexander îi scăpase provocarea lui Nassar.
„Operaţiunea noastră a decurs impecabil”, a răspuns Nassar. „Din nefericire, al-Omari nu a fost acolo.”
Alexander s-a întors spre ea. „Aşa ne-am înţeles, Irene?”
Acesta era un joc periculos şi inutil al luptei de la distanţă – unul în care ea nu voia să fie târâtă.
„Informaţiile despre locaţia generalului au fost exacte.”
„Şi totuşi am fost acolo”, a replicat Nassar. „Se pare că este probabil ca informaţiile tale să fi fost eronate. Cred că am fi amândoi de acord că acest lucru nu este deloc neobişnuit în ceea ce priveşte Orientul Mijlociu.”
Nu se deranjase să voaleze acea insultă.
„Certitudinea este greu de obţinut”, a spus ea înainte ca preşedintele să poată reintra în conversaţie. Furia era vizibilă în ochii lui şi avea nevoie de un moment pentru a şi-o controla.
„Cred că acuzaţia dumneavoastră împotriva prinţului bin Musaid este un exemplu al acestei lipse de certitudine”, a spus Nassar. „Cine au fost aceşti martori? Contractorii privaţi aflaţi în slujba dumneavoastră? Aceşti oameni sunt puţin mai mult decât mercenari şi, ca atare, au foarte puţină credibilitate. Aveţi vreo dovadă reală de prezentat?”.
„Avem o fotografie”, a spus ea.
„Serios? Şi este această fotografie concludentă?”
Era clar că nicio fotografie nu ar fi fost considerată concludentă de acest om. Cu siguranţă nu una făcută prin lunetă la lumină marginală.
„Director Nassar”, a spus Kennedy, recunoscătoare că preşedintele îi permitea să conducă. „Poate că nu există dovezi incontestabile, dar acesta nu este un proces. Noi suntem aliaţi. Nu este ceva ce am vrea să vă ascundem. Este posibil ca el să finanţeze un alt atac asupra propriei voastre ţări.”
„Sincer, mi se pare o insultă.”
„Oricum ar fi, se pare că a folosit un vehicul al ambasadei şi gărzile de corp ale ambasadei pentru a-l duce la întâlnire. Vă putem furniza orele şi traseele. Nu cred că vă va fi greu să confirmaţi ceea ce vă spunem.”
„Faptul că prinţul ar fi putut fi în Maroc şi ar fi putut să scoată o maşină nu va corobora cu greu această acuzaţie scandaloasă şi nefondată. Cu cine ar fi trebuit să se întâlnească?”.
„Un om care se ocupa de problemele financiare ale ISIS.”

„Şi este în custodie? Poate să confirme povestea ta?”
„Nu este”, a spus Kennedy, nedorind să dezvăluie că îl transformaseră pe Hayk Alghani.
„Atunci nu sunt sigur de ce am fost chemat la această întâlnire.”
Preşedintele îşi atinsese în sfârşit limita şi Kennedy a tresărit la violenţa cu care s-a aruncat în faţă pe scaun. „În primul rând, nu aţi fost chemat la această întâlnire. Alawwad a fost. Şi, în al doilea rând, sunteţi foarte conştient de acordul nostru conform căruia guvernul dumneavoastră nu va ajuta sau tolera ajutorul acordat grupurilor extremiste.”
„Şi, în schimb, trebuie să ne sprijiniţi pe noi şi eforturile noastre de a eradica ameninţările la adresa monarhiei. Ca să fiu sincer, am început să punem la îndoială angajamentul vostru continuu. Sprijinul dvs. pentru Israel, deschiderile dvs. faţă de Iran, concentrarea dvs. sporită asupra...”
„Cred că poate exageraţi ceea ce a fost promis de predecesorul meu”, a spus Alexander, abia stăpânindu-şi furia. „Am fost de acord să păstrăm secretă amploarea complicităţii guvernului dumneavoastră în 11 septembrie şi să vă ajutăm să nu se mai întâmple. Nu că aveam de gând să devenim servitorii voştri pe scena mondială. În ciuda faptului că Arabia Saudită are al treilea cel mai mare buget de apărare din lume, Norvegia a efectuat mai multe zboruri împotriva ISIS decât aţi făcut-o voi. Şi de fiecare dată când ei – sau noi – o fac, voi vorbiţi în linişte despre cruciaţii creştini care bat la porţile voastre. Iar noi tolerăm acest lucru. Dar dacă familia voastră regală începe să se implice din nou direct în terorism, asta înseamnă că se depăşeşte limita.”
„Se pare, atunci, că niciunul dintre noi nu are un partener ideal în această relaţie, domnule preşedinte. Dar, oricât de imperfectă ar fi, este o relaţie care va persista. Dacă toate faptele legate de 11 septembrie 2001 ar ieşi la iveală, ar fi, fără îndoială, foarte dăunătoare pentru ţara mea. Dar cred că poporul american ar fi mai puţin preocupat de acţiunile noastre decât de eforturile guvernului dumneavoastră de a le ascunde aceste acţiuni. Şi, deşi nu dumneavoastră aţi încheiat acest acord, aţi deveni foarte repede imaginea acestuia.”
Preşedintele părea îngheţat, iar Kennedy nu avea nicio idee despre ce avea de gând să facă. Nu mai fusese niciodată martoră la o ameninţare deschisă a unui birocrat străin la adresa preşedintelui Statelor Unite. Era clar că nu exista nicio modalitate de a detensiona situaţia. Singura cale de acţiune pe care o putea gândi era să contracareze mişcarea fără precedent a lui Nassar cu una proprie.
„A fost o plăcere să vă cunosc, domnule director”, a spus ea, punând capăt în mod unilateral întâlnirii cu preşedintele. „Sunt convinsă că veţi trata această problemă cu minuţiozitatea pentru care sunteţi cunoscut”.
Când Alexander nu s-a ridicat în picioare, Nassar doar a dat din cap în direcţia lui şi s-a îndreptat spre ieşire. Kennedy se aştepta pe jumătate ca Alexander să explodeze atunci când uşa izolată fonic s-a închis, dar acesta a rămas acolo. Ea a luat loc pe scaunul pe care Nassar tocmai îl abandonase, sperând să şteargă o parte din amintirea prezenţei lui.
A trecut un minut foarte lung până când Alexander a vorbit. „Tocmai mi-a spus să mă duc dracului?”.
„Cred că exagerezi, domnule. I-”
„Iar mă tratezi cu condescendenţă, Irene. Şi de data asta nu mai râd.”
„Domnule, vă rog să mă ascultaţi. Directorul Nassar nu este un diplomat. Este un soldat şi un spion care a intrat într-o situaţie foarte dificilă. Orientul Mijlociu face implozie, regele Faisal e pe moarte şi...”
„Orientul Mijlociu face implozie pentru că acei fii de căţea saudiţi au pompat fundamentalismul religios pentru a ascunde faptul că îşi jefuiesc poporul. Şi când nu sunt ocupaţi cu asta, fac tot ce pot pentru a scădea preţul petrolului în încercarea de a ne distruge industria energetică...”
„Dar asta nu este opera directorului Nassar. Este...”
„Nu am terminat! Nu vrem să uităm că femeile saudite nu au practic niciun drept şi că guvernul încă execută oameni pentru vrăjitorie. Relaţia noastră a fost întotdeauna o pată pe autoritatea noastră morală şi pe demnitatea noastră, dar a fost necesară. Oare mai este?”
Şi-a amintit că Mitch Rapp a întrebat recent ceva foarte asemănător.
„În ansamblu, sunt convinsă că da, domnule.”

„Diavolul pe care îl ştii. Asta e ceea ce vrei să spui, Irene? Lasă-mă să te întreb ceva. Dacă acest lucru merge dincolo de bin Musaid? Dacă regele Faisal este prea bătrân şi prea bolnav pentru a mai putea urmări ce fac oamenii lui?"
„Este ceva ce trebuie să verificăm."
Alexander s-a uitat în depărtare. „Faisal nu va face nimic. Are o slăbiciune pentru acel micuţ nemernic. Fiul surorii lui moarte, nu-i aşa? Şi chiar dacă nu ar fi aşa, ştim amândoi că nu face altceva decât să se grăbească. Aşteaptă să moară ca să lase problemele lui în seama altcuiva."
„Aş spune că e o evaluare corectă."
„Ce zici de Nassar? Se pare că regele are multă încredere în el. Ai spus că este ambiţios. Este suficient de ambiţios încât să se gândească la cine va prelua conducerea când bătrânul nu va mai fi? Pentru că, atunci când mă uit la candidaţii din faţă, văd o gaşcă de idioţi totali."
„Răsturnarea monarhiei saudite nu ar fi o sarcină uşoară, domnule. Dar este un lucru pe care îl vom include în analiza noastră."
„Analiza voastră", a spus Alexander, apoi a râs cu amărăciune. „Abia aştept."

CAPITOLUL 15
La est de Manassas
Virginia
U.S.A.
DOUĂZECI ŞI ŞASE! Haide, Mitch! Poţi să faci treizeci! „
Având în vedere durerea ca un pumnal care venea de la o veche rană la cot, treizeci de ani ar fi fost probabil o idee proastă. Anna a gemut teatral când a coborât de pe bara de tracţiune şi şi-a lucrat braţul drept. Sala de gimnastică pe care Claudia o instalase în subsol era incredibilă – mai bună decât orice pe o rază de cincizeci de mile. Faptul că piscina de tură o împărţea în două era puţin incomod, dar îi plăcea felul în care reflecta crama cu faţadă de sticlă de-a lungul peretelui nordic. Cine era el să o contrazică?
„Puteai să faci mai mult", s-a plâns Anna.
„Şi puteai să ajungi în piscină".
El a început să o urmărească, iar ea a chiţăit de încântare când s-a ferit printr-un raft de ghemuit. Aproape că o încolţise când vocea Claudiei s-a ridicat în spatele lui.
„Ţi-am cumpărat tot echipamentul ăsta şi asta faci cu el?".
Au încremenit, amândoi părând puţin vinovaţi când, în sfârşit, s-au întors spre ea.
„M-am dus să te bag în pat şi nu erai acolo. E trecut de nouă."
„Nu există ceas aici jos, mamă."
Claudia a privit în jurul camerei vaste, descoperind că fiica ei avea dreptate. „Asta nu este o scuză. Acum mărşăluieşte. Când ajung sus, ar fi bine ca dinţii tăi să fie spălaţi şi tu să fii sub pătură."
„Bine", a spus ea. Când a trecut pe lângă Rapp, i-a dat o lovitură puternică în picior şi apoi a fugit. Lui i-ar fi plăcut să o urmărească pe scări, dar ar fi fost prea evident. Evitase să rămână singur cu Claudia cât de mult timp putuse.
„Acum nu va reuşi să adoarmă niciodată."
„Îmi pare rău. Dar chiar nu există un ceas aici jos."
„Va fi mâine", l-a asigurat ea. „Ar fi acum un moment bun să vorbim?"
„Păi, sunt în mijlocul antrenamentului", a spus el, regretând imediat.
„Asta era ceea ce făceaţi voi doi? Să vă antrenaţi?"
Şah mat.
„Cred că pot să o scurtez."
„Mulţumesc."
S-au uitat unul la celălalt câteva secunde. Acesta era subiectul ei preferat. Dacă ea aştepta ca el să înceapă, aveau să stea aici mult timp.
„Trebuie să fac ceva, Mitch. După ce ţi-am terminat casa, viaţa mea şi-a pierdut sensul de direcţie. Îmi place să fiu mama Annei – este cel mai important lucru din lume pentru mine. Dar nu poate fi singurul lucru."

„Şi tu ai grijă de mine.”
„Ţi-ar fi bine într-un cort în Afganistan”, a spus ea, apoi a fluturat o mână în jurul ei. „Mai contează ceva din toate astea pentru tine?”.
„Cu câteva luni în urmă aş fi spus nu”, a spus el cu sinceritate. „Rahatul ăla în care locuiam mă ţinea departe de ploaie la fel de bine ca orice alt loc. Dar acum? Da, contează.”
„Şi noi? Eu şi Anna?”
S-a gândit mult timp la întrebarea ei, realizând în cele din urmă că se înşelase. Nu-i păsa deloc de casă. Betonul, sticla şi mobila supraevaluată nu erau ceea ce o făceau să fie acasă. Claudia şi Anna erau.
* * *
Claudia a alunecat înapoi sub cearşafuri, presându-şi corpul gol împotriva lui Rapp. Ritmul respiraţiei ei a crescut pentru o clipă, dar apoi a revenit la ritmul blând pe care el îl ascultase în ultimele trei ore. Punctul de neîntoarcere cu ea – şi cu Anna – fusese acum depăşit. S-a gândit la soţia lui şi la cât de mult o iubise. La copilul său nenăscut şi la ce ar fi însemnat acel copil pentru el. Şi, bineînţeles, la rolul Claudiei în moartea lor.
Oare se uitau ei de sus la el chiar acum? Şi dacă da, ce simţeau? Trădare? Mânie pentru faptul că în fiecare zi memoria lor îşi pierdea un pic din acuitate? Sau uşurare că în sfârşit trecuse peste?
În mod ironic, orele pe care tocmai le petrecuseră creând o schimbare seismică în relaţia lor îi permiseseră, de asemenea, să amâne încă o dată discuţia despre faptul că ea urma să lucreze pentru Coleman. A da ordine nu mai era o opţiune – dacă într-adevăr fusese vreodată. Poate că mâine avea să facă observaţia că Scott plătea mai bine decât Agenţia şi că poate el ar trebui să fie cel care să stea acasă cu Anna.
Telefonul a sunat, iar el l-a smuls de pe noptieră în efortul de a nu o trezi pe femeia care nu mai împărţea doar casa lui. „Da. Ce?”
„Îmi pare rău pentru oră, Mitch. Ai un minut liber?”
Instinctul lui a fost să se ridice în pat, dar nu mai putea face nici asta. Un telefon în miez de noapte de la preşedintele Statelor Unite nu mai avea acum decât valoarea de a aluneca cu grijă de pe saltea şi de a păşi în baie.
„Îmi pare rău, domnule”, a spus el, închizând uşa în urma lui. „Bineînţeles că da.”
„La naiba. Nu erai singur. E clar că e un moment nepotrivit...”.
Incredibil de rău. Dar nu la fel de rău ca acum câteva ore. „E în regulă, domnule. E vreo problemă?”
„Întotdeauna există o problemă. Asta e viaţa pe care am ales-o, nu?”
Vocea lui avea o nuanţă ciudată pe care Rapp nu o mai auzise până atunci. Frustrare şi furie, sigur. Dar părea să fie ceva ascuns dedesubt. Ceva pe care nici măcar acest politician desăvârşit nu-l putea ascunde.
„Cred că da, domnule.”
„Este ceva despre care trebuie să vorbesc cu tine. Dar nu la telefon.”
„Vreţi să programaţi o întâlnire pentru mai târziu în această dimineaţă?”
„Sincer, nu este o conversaţie pe care vreau să fiu văzut purtând-o.”
Rapp era intrigat, dar şi puţin păzit. Lucra de mult timp în această afacere şi preşedintele nu-l sunase niciodată personal pentru a stabili o întâlnire complet neagră. Avea tendinţa de a o folosi pe Irene Kennedy ca intermediar. Cel mai bine era să nu fie văzut cu un om despre a cărui fişă de post nimeni nu vorbea niciodată, dar pe care toată lumea îl înţelegea.
„Se pare că suntem amândoi treji, domnule. Ce ziceţi de acum? Fără trafic, pot ajunge acolo în mai puţin de o oră.”
„Nu vreau să te îndepărtez de nimic”, a spus el, deşi era clar că era exact ceea ce îşi dorea.
„Nici o problemă.”
„Mulţumesc, Mitch.”
Rapp a deconectat apelul şi s-a strecurat în dormitor pentru a găsi nişte haine. Când a ieşit din dulap şi a pornit spre hol, Claudia a strigat după el. „Mitch? Cine a fost?”
„De la serviciu. Trebuie să plec.”
„Când ai de gând să te întorci?”
„Câteva ore”, a spus el, tresărind puţin.

„Oh”, a răspuns ea, de parcă ar fi crezut că el avea să spună câteva luni. „Este un bilet pe frigider. Poţi să ridici lucrurile de pe el? Anna nu are nimic pentru micul dejun.”
„Sigur.”
Şi apoi a adormit din nou.
Asta a fost tot? Răposata lui soţie ar fi fost complet trează, interogându-l cu privire la locul unde se ducea, cu cine se întâlnea şi de ce nu putea aştepta până după răsăritul soarelui.
O parte din tensiunea pe care o simţise în ultimele ore a început să se risipească. Poate că asta chiar putea funcţiona.

CAPITOLUL 16
Casa Albă
Washington, D.C.
S.U.A.
RAPP a tras Q5-ul Claudiei până la poarta Casei Albe, coborând geamul în timp ce un paznic se apropia.
„Bună dimineaţa, Charlie.”
Bărbatul l-a studiat pe Rapp pentru o clipă, apoi şi-a verificat clipboardul. „Nu te văd pe listă, Mitch”.
Era o glumă de lungă durată între ei. Numele lui nu era niciodată pe listă.
„Deschide naibii poarta şi întoarce-te la cafeaua ta.”
A zâmbit, aşa cum făcea întotdeauna, şi l-a lăsat pe Rapp să treacă.
Preşedintele Alexander nu glumise când spusese că voia ca această întâlnire să fie discretă. Nu era nicio pază, iar luminile care indicau alimentarea cu energie a camerelor de supraveghere erau vizibil întunecate.
A păşit prin semiobscuritate până la uşa parţial deschisă a Biroului Oval. Preşedintele se afla la birou, scanând un document prin ochelarii de lectură cu rame metalice.
„Domnule?”
„Intră”, a spus Alexander. „Închide uşa în urma ta.”
Rapp a făcut cum i s-a spus şi apoi a luat loc în faţa biroului bărbatului.
„Pot să-ţi aduc ceva, Mitch?”
„Sunt bine.”
Faţada relaxată pe care Alexander o păstra în mod normal între el şi lume arăta fisuri. Nu că acest lucru ar fi fost neobişnuit în timpul întâlnirilor lor. Dacă Rapp se afla la Casa Albă, ceva mersese foarte prost. În această dimineaţă anume, însă, fisurile păreau periculos de adânci.
„Presupun că sunteţi la curent cu ceea ce s-a întâmplat în Maroc cu prinţul bin Musaid?”.
„Îmi pare rău pentru asta. Cu Scott în afara acţiunii, suntem destul de împrăştiaţi.”
El a dat din cap. „Şi sunteţi la curent cu întâlnirea mea cu Aali Nassar?”.
„Irene a menţionat-o.”
„Şi cum a caracterizat ea acea întâlnire?”.
„Ca fiind mai puţin decât ideală.”
„Deci nu ţi-a spus că el şi-a desfăcut fermoarul şi i-a spus Americii să se pună în genunchi?”.
De fapt, în felul ei steril, a făcut-o.
„Nassar nu este un diplomat. El...”
„Nu începeţi. Am primit deja discursul ăla de la şeful tău.”
Alexander a început să se plimbe prin cameră, obligându-l pe Rapp să-şi mute scaunul pentru a nu-l scăpa din ochi.
„Presupun că sunteţi la curent şi cu înţelegerea care a fost făcută cu guvernul saudit după 11 septembrie.”
Rapp a dat din cap. De fapt, era mult mai conştient decât Alexander. În timp ce administraţia de la acea vreme ordonase CIA să renunţe la această chestiune, directorul interpretase aceste ordine în mod vag. Agenţia continuase în linişte să adune informaţii, care acum erau ascunse pe o unitate criptată, accesibilă doar de Irene Kennedy. Numele specifice, datele şi numerele de cont bancar din acel dosar nu mai aveau prea multă utilitate practică – jucătorii erau în mare parte morţi sau se îndreptau spre azilul de bătrâni. Ceea ce era încă relevant era portretul unei ţări care juca tare de ambele părţi, mizând pe rezervele de petrol şi pe islamul radical pentru a se menţine intactă.

„Știu câte ceva despre asta”, a răspuns Rapp.
„Deci crezi că bin Musaid este un lup singuratic? O anomalie care a scăpat de rege?”.
„Nu am destule informaţii pentru a lua această decizie.”
„Atunci speculează.”
Rapp s-a gândit un moment la asta. „Aş fi surprins dacă Faisal ar fi implicat. Vrea doar să împiedice ca rahatul să ajungă în ventilator până după ce moare. În ceea ce-l priveşte pe prinţ, este un nemernic inutil care crede că este trecut pe nedrept pe lângă familie. S-ar putea să fie doar un acces de furie.”
Alexandru a continuat să se plimbe, gândindu-se la ceea ce tocmai auzise. „Şi eu m-am gândit la acelaşi lucru. Dar dacă nu este aşa? Preocuparea mea este că bin Musaid nu este suficient de inteligent pentru a face aşa ceva de unul singur. Cum şi-a făcut aceste contacte? Cum a aranjat întâlnirea? Niciunul dintre aceste lucruri nu este o ştiinţă a rachetelor, dar ar fi nevoie de o anumită cantitate de perseverenţă şi iniţiativă de care el nu a dat niciodată dovadă.”
Furia preşedintelui părea să se afle pe o traiectorie ascendentă de neoprit. Rapp auzise zvonuri despre temperamentul lui Alexander, dar nu cunoscuse niciodată pe cineva care să-l fi experimentat în mod direct.
„Acel acord a fost una dintre cele mai mari greşeli pe care le-a făcut vreodată această ţară”, a spus preşedintele, întorcându-se spre Rapp. „Acei nenorociţi regali nu dau doi bani pe nimeni în afară de ei înşişi. Şi-ar distruge propria ţară, America, lumea şi orice altceva pe care ar putea pune mâna pentru încă un Rolls-Royce placat cu aur.”
Volumul vocii sale crescuse până în punctul în care Rapp s-a uitat la uşă pentru a se asigura că o trăgea până la capăt.
„Dacă acesta este doar vârful aisbergului, Mitch? Faisal va muri în doi ani, iar succesorul său va avea puterea de a decide pe cine va susţine. Pe radicali sau pe noi.”
„Cel mai probabil, vor încerca să continue să şchiopăteze, jucând la mijloc.”
„Inacceptabil!”, a strigat preşedintele.
„Domnule, cred că ar trebui să sunaţi...”
„Nu am de gând să fiu omul care a inaugurat încă un deceniu în care nemernicii ăştia vor sta în cluburile de noapte din Londra în timp ce oamenii noştri sângerează în nisip apărându-i. Ori sunt cu noi, ori sunt împotriva noastră. Şi dacă o aleg pe a doua variantă, îi voi strivi ca pe nişte nenorociţi de gândaci.”
Rapp se afla rareori în postura de a fi vocea raţiunii, dar lucrurile scăpau de sub control. „Este ceva despre care ar trebui să stai de vorbă cu Irene. Ea poate...”
„Crezi că mi-am pierdut minţile, nu-i aşa?” a spus Alexander.
„Nu, domnule. Dar nu sunt sigur de ce mă aflu aici.”
„Atunci lasă-mă să-ţi spun. Eşti aici pentru că este timpul să băgăm frica lui Allah în aceşti fii de căţea.”
„Poţi fi mai explicit?”
„Aş putea aplica cele mai dure sancţiuni economice din istorie asupra ţării lor şi ştii ce ar face nenorociţii ăia regali? Ar zbura la Paris şi şi-ar îneca tristeţea în sticle de vin de zece mii de dolari în timp ce poporul lor ar muri de foame. Singurul mod în care îi vom face să intre în rând este să creăm o sancţiune pe care ei o simt. De acum încolo, vreau să ştie că e vorba de fundurile lor în joc.”
„Şi cum propui să facem asta?”
Alexander părea că vrea să facă o mişcare spre scaunul din spatele biroului său, dar în schimb l-a ales pe cel de lângă Rapp. „Cred că trebuie să aveţi o discuţie cu prinţul bin Musaid şi la sfârşitul discuţiei cred că trebuie să fie mort.”
„Domnule?”
„M-aţi auzit.”
„Nu sunt sigur că am auzit.”
„Vreau să afli dacă asta merge mai departe şi vreau să subliniezi că nimeni nu este în afara limitelor.”
„Şi cum aş putea face asta?”
„Omorându-i şi pe acei oameni. Unui alt prinţ i s-a sugerat odată că e mai bine să fii temut decât iubit. Când va veni noua administraţie saudită, vreau să fie clar că, atunci când America spune „sari”, singurul răspuns adecvat este să întrebi cât de sus.”

Epuizat, Alexander se lăsă pe spate în scaunul său. „Eşti surprins.”
„Sunt multe vorbe simple venite din partea unui politician.”
„Atunci, dacă tot sunt pe val, permiteţi-mi să vă mai dau câteva. Această conversaţie nu a avut loc niciodată. CIA nu poate fi implicată în niciun fel. Dacă te hotărăşti să faci asta şi eşti prins, te voi abandona atât de repede, încât te va face să ţi se învârtă capul. Saudiţii trebuie să ştie că eu sunt responsabil, dar nu trebuie să poată dovedi asta.”
„Am înţeles.”
„Deci, ce părere ai?”
Rapp a ridicat din umeri fără să se implice. „În mod evident, joci melodia mea. Dar, pe de altă parte, ştii asta, altfel nu m-ai fi sunat.”
Alexander a zâmbit, furtuna se pare că s-a terminat. „Lasă-mă să-ţi dau un sfat, Mitch. Ar trebui să-mi spui să mă duc dracului. Apoi putem să uităm că această conversaţie a avut loc vreodată şi să vorbim despre şansele lui Redskins în acest sezon.”
* * *
Când Rapp a ieşit din clădire, a descoperit că maşina Claudiei dispăruse. Casa Albă nu era chiar o zonă cu infracţionalitate ridicată şi asta putea însemna un singur lucru.
Suspiciunile sale au fost confirmate când un Lincoln Navigator a alunecat în faţa lui. A deschis uşa din spate şi s-a strecurat înăuntru.
„Te-ai trezit devreme, Irene.”
Ca întotdeauna, arăta impecabil – costum gri, părul negru tras pe spate şi pantofii lustruiţi meticulos. „Nu am putut să dorm.”
Tăcerea s-a întins între ei în timp ce au tras pe un Pennsylvania Avenue liniştit. În cele din urmă, ea a rupt-o.
„Preşedintele este supărat din cauza lui bin Musaid şi a guvernului saudit.”
„Serios?”
„Subiectul nu a fost abordat?”
Rapp a clătinat din cap. „Voia doar părerea mea despre bursa de fotbal de la Casa Albă.”
Era o afirmaţie care ar fi clarificat complet discuţia pe care tocmai o avusese, fără să o facă complice.
„Alexander este un om bun. Am fost norocoasă în cariera mea. Amândoi am avut. Am lucrat pentru administraţii inteligente şi rezonabile.”
„Da.”
„Dar el este încă un politician.”
„Nu-mi spui nimic din ceea ce nu ştiu, Irene.”
„Nu-ţi va întoarce pur şi simplu spatele”, a continuat ea. „Neutralitatea nu va juca bine pe scena internaţională. Va face tot ce-i stă în putinţă pentru a te depista. Iar capturarea ta nu va fi scopul. America nu poate risca să rişte ca tu să fii interogat.”
„Aha.”
S-a uitat pe fereastră, privind clădirile care treceau pe lângă ea pentru câteva clipe. „Am înţeles că lucrurile merg bine cu Claudia. „
El nu era sigur ce voia să spună cu asta. Putea să ştie? Femeia avea o intuiţie care inspira încredere atunci când lucra pentru tine, dar era exasperantă când se întorcea împotriva ta. El a rămas tăcut.
„Ai începuturile unei vieţi bune, Mitch. Şi, deşi nu sunt aici pentru a-ţi sugera să încetineşti ritmul, ţi-aş recomanda să eviţi să te arunci de pe vreo stâncă. Doar pentru o vreme, până când îţi dai seama ce vrei pentru tine şi pentru oamenii din jurul tău.”
„Atunci spune-mi că se înşeală, Irene. Spune-mi că mă înşel. Întotdeauna te-am ascultat.”
Ea a continuat să se uite pe fereastră. În cele din urmă, Rapp a văzut Q5-ul Claudiei parcat în paralel la marginea străzii. Şoferul a oprit lângă ea şi, într-un gest neobişnuit, Kennedy i-a întins mâna lui Rapp.
„Orice ai decide, Mitch, mult noroc.”
* * *
Până când Rapp a oprit în faţa casei sale, soarele îşi curăţase orizontul. Nu condusese direct spre casă, luând-o pe drumul lung pentru a-şi da timp de gândire. La ce concluzii ajunsese, însă, nu era sigur.

Anna l-a întâmpinat la intrare, purtând încă pijamaua şi frecându-şi ochii. „Mi-ai adus fulgii de ovăz?”.
A ridicat o pungă de cumpărături. „Du-te şi pregăteşte-te pentru şcoală. O să ţi-l pregătesc eu.”
„Nu”, a protestat ea. „Las-o pe mama să o facă”.
„Bine. Dar pune-o în viteză. O să întârzii.”
Ea a dispărut pe hol, iar el a traversat prin curtea interioară spre bucătărie. Claudia stătea lângă frigider, extrăgând cu grijă cafeaua dintr-un aparat care părea să fi fost proiectat de NASA.
„Cum a fost întâlnirea?”, a întrebat ea.
„Ce întâlnire? Am fost doar la magazin”.
„Ah”, a spus ea, glisând spre el o ceaşcă de cafea peruviană neagră prăjită. Ca întotdeauna, era spectaculoasă.
„Sunt câteva lucruri de care trebuie să mă ocup”, a spus el, în timp ce ea a început procesul elaborat de a-şi umple propria ceaşcă.
„Problemele despre care ai aflat la Food Lion?”.
„Da. Acelea.”
„Cât timp vei fi plecat?”
El nu era sigur cum să răspundă. Această slujbă nu semăna cu nimic din ceea ce făcuse vreodată. Lucra la marginea extremă a aparatului de informaţii al SUA, dar tot făcea parte din el. Nerespectarea ordinelor era foarte diferită de a nu avea niciun ordin.
„O vreme.”
Ea a alunecat pe un scaun şi s-a uitat la el, sesizându-i reticenţa neobişnuită. „Neoficial?”
„Mai rău.”
„Complet negru?”
El a luat o înghiţitură din cafea. La naiba. Nu-i venea să creadă că era pe cale să facă asta.
„Continuă.”
Ea a bătut din palme cu entuziasm. „O operaţiune necinstită?”
El a dat din cap ezitant.
„Deci, o întreprindere criminală”, a spus ea, fără să se obosească să-şi ascundă bucuria. „Şi doar unul dintre cei de la această masă ştie să fie un criminal.”

CAPITOLUL 17

Nouakchott
Mauritania
AALI Nassar îşi aruncă o privire la ceas. Patru dimineaţa.
Prin fereastră putea vedea camionul de realimentare în timp ce se apropia de avionul său şi strălucirea aeroportului de dincolo. Luminile individuale erau inelate de o ceaţă distinctă, iar el a clipit din ochi în încercarea de a-i limpezi. Nu a fost de nici un folos. Somnul fusese imposibil de la întâlnirea cu preşedintele american, iar oboseala începea să-şi facă simţită prezenţa.
Nu existau prea multe îndoieli că prestaţia sa în Biroul Oval fusese stupidă şi neglijentă. Se lăsase copleşit de ura sa pentru Joshua Alexander şi pentru ţara pe care o reprezenta, pentru a-şi domina raţiunea. Ceea ce ar fi trebuit să fie o negare politică atentă devenise o bătălie a voinţelor între el şi omul care se presupunea a fi cel mai puternic din lume. Tentaţia de a-şi demonstra dispreţul şi de a-l privi pe om cum se bâlbâie ca un prost neputincios fusese prea puternică.
Şi-a spus că preşedintele nu putea face nimic – că ramificaţiile economice şi geopolitice ale unei acţiuni împotriva Arabiei Saudite ar fi fost prea mari. Kennedy îl va sfătui, fără îndoială, pe liderul ţării sale că întâlnirea era un exemplu lipsit de importanţă al unui birocrat neantrenat în complexitatea politicii. Şi probabil că ar asculta. Dar cum rămâne cu elementele mai violente şi mai volatile ale guvernului american? Cei conduşi de Mitch Rapp?
Nassar sporise semnificativ securitatea prinţului bin Musaid, dar Musaid era încă o ţintă evidentă pentru CIA şi, ca atare, o potenţială responsabilitate. Ar fi atât de îndrăzneţi? În timp ce bin Musaid era un idiot, el era singura legătură în viaţă pe care regele Faisal o avea cu sora pe care o favorizase mai presus de toţi ceilalţi.

Un bărbat în salopetă a apărut în ușa deschisă a avionului și a vorbit scurt cu unul dintre membrii echipei de securitate a lui Nassar înainte de a dispărea din nou.
„Domnule, furtunul de realimentare s-a blocat și sunt îngrijorați că ar putea provoca un incendiu. Ni se cere să coborâm din avion până când vor rezolva problema."
„Cât timp?"
„Nu ar trebui să dureze mai mult de câteva minute, dar nu sunt dispuși să înceapă procesul de eliberare a furtunului până când avionul nu este gol."
Nassar a lăsat să iasă o respirație frustrată, dar apoi a pornit spre ușă. Să întârzie în Africa de Vest nu era o opțiune. Poate că mai avea timp să profite de paralizia lui Alexander și să ajungă la Faisal înainte ca acesta să fie informat despre cele întâmplate. Nu ar fi fost greu să îndulcească impactul. Bătrânul prost a avut încredere în el.
Nassar i-a urmat pe cei doi oameni de pază pe pistă până la o clădire mică de la marginea acesteia. Se aflau departe de terminalul principal, iar întunericul creștea pe măsură ce se îndepărtau de avion. Omului său i-au trebuit câteva secunde pentru a găsi întrerupătorul de lumină, dar odată ce a fost pornit, l-a condus pe Nassar înăuntru.
Era puțin mai mult decât o magazie plină de echipamente ruginite, iar Nassar s-a oprit chiar dincolo de prag. „Acest lucru este inacceptabil. Găsește-mi un alt loc unde să aștept. Eliberați o poartă în..."
A tăcut când a văzut o umbră mișcându-se aproape de spate. O clipă mai târziu, trei bărbați au păși în lumina aspră a becului de deasupra capului. Timpul de reacție al lui Nassar, perfecționat de anii petrecuți în forțele speciale saudite, fusese doar puțin atenuat de vârstă. În acest caz, însă, confuzia l-a făcut să ezite. Era clar că niciunul dintre bărbați nu era localnic. Doi dintre ei purtau uniforme de deșert și aveau eșarfe înfășurate în jurul feței, dar el nu s-a concentrat asupra lor. Bărbatul din centru a fost cel care i-a captat atenția. Avea înălțimea și greutatea lui Nassar, cu același păr îngrijit și barbă strânsă. În plus, purta un costum și o pereche de ochelari de soare de aviator identici cu cei pe care Nassar îi lăsase în avion.
Sauditul s-a învârtit spre ușa încă deschisă și era aproape să intre când unul dintre gardienii săi l-a prins din spate. În loc să îl protejeze, l-a trântit pe Nassar cu fața în jos pe podeaua unsuroasă.
O strălucire orbitoare la terminalul principal a fost urmată de vuietul unei explozii și de o rafală de mitraliere. Din nou s-a aflat în poziția neobișnuită de a nu putea descifra ce se întâmpla. Oare gardianul său anticipase explozia și îl împinsese la pământ pentru a-l proteja? Sau fusese trădat?
Răspunsul a venit o clipă mai târziu, când doi dintre bărbații pe care îi văzuse în spatele magaziei au căzut peste el. Afară, un vehicul cu o armă montată venea spre ei, trăgând rafale la întâmplare asupra avioanelor în timp ce trecea. Bărbatul îmbrăcat ca Nassar s-a alăturat gărzilor lui Nassar și a pornit spre ușă.
„Lucrați pentru CIA!", a strigat după ei. „Opriți asta acum sau familiile voastre vor plăti prețul! Voi..."
Unul dintre bărbați l-a apucat de păr și i-a tras capul pe spate, reducându-l la tăcere cu o bucată de bandă adezivă. Cătușe flexibile i-au fost înfășurate în jurul încheieturilor în timp ce își privea gărzile alergând pe pistă împreună cu dublura sa, trăgând cu pistoalele lor în camionul care se apropia. O altă explozie a zguduit terminalul în timp ce ei au sărit în avionul său și au închis ușa. Furtunul de combustibil se desprinsese și avionul a început imediat să ruleze, cu camionul în urmărire. Era o diversiune evidentă – artileristul ieșea larg la fiecare împușcătură. În momentul în care avionul s-a ridicat în cele din urmă în aer, Nassar se chinuia să respire. Totuși, nu era din cauza benzii de pe gură. Ci conștientizarea a ceea ce avea să urmeze.
Nu se putea învinovăți decât pe el însuși. Fusese orbit de propria aroganță și de intensitatea urii sale față de americani. Îi crezuse prea slabi pentru a se mișca împotriva lui în felul acesta. Iar acum, această eroare de calcul îl va costa o moarte lentă în mâinile lui Mitch Rapp.

CAPITOLUL 18
Baltimore
Maryland
S.U.A.

Eşti sigur că asta e?" Claudia s-a aplecat spre bord şi a examinat clădirile în ruină care se apropiau de ei din ambele părţi. La începutul secolului, structurile din cărămidă şi piatră fuseseră folosite pentru a construi locomotive, dar acum majoritatea erau abandonate.
„Sunt sigură", a spus Rapp.
S-a întors şi a condus pe lângă cochilia înnegrită a unei clădiri, croindu-şi drum pe o stradă pietruită care era mai mult noroi decât piatră. Suspensia recent modernizată a Charger-ului s-a descurcat cu totul fără să transpire.
„Un cartier cam deprimant", a spus Claudia, întorcându-se la computerul din poala ei.
„Unde ne situăm?" a întrebat Rapp.
„Într-un loc bun, cred. A fost o listă foarte amănunţită a conturilor bancare şi a parolelor prinţului bin Musaid. Ţi-a dat-o Marcus?"
„Să spunem doar că se întâmpla să fie pe biroul lui când am trecut pe acolo."
„O minunată lovitură de noroc", a spus ea, bătând câteva taste. „Am reuşit să confirm că toate sunt active şi să le folosesc ca punct de plecare pentru a depista alte câteva bunuri ale prinţului."
„Serios? Lucruri care i-au scăpat lui Marcus?"
Ea a dat din cap. „Conturi off-shore şi corporaţii fantomă, în principal. Banii proveniţi de la acestea au fost spălaţi prin instituţii financiare care nu sunt prietenoase cu SUA... În mare parte Iran, Siria şi Coreea de Nord."
„Nu este o problemă pentru tine, totuşi."
Ea a ridicat din umeri. „Am folosit aceleaşi reţele în trecut."
„Deci eşti sigură că ai toate informaţiile?".
„Doar dacă nu cumva are sume importante de bani ascunse undeva, dar mă îndoiesc că este cazul. Din experienţa mea, oamenii ca el au încredere în instituţiile financiare. Nu au niciun motiv să nu o facă."
„Totuşi", a adăugat Rapp.
„Totuşi", a fost de acord.
„Aveţi o conexiune securizată?"
„Prin 4G".
„Atunci transferaţi banii."
„Acum?"
„Da."
A zâmbit larg şi a mai tastat câteva comenzi, apăsând în cele din urmă tasta ENTER cu brio.
„Ei bine?"
„Nu fiţi nerăbdător. Lucrurile astea necesită timp... . Da. Da. „
Ea a ridicat laptopul pentru ca el să poată vedea ecranul. Compania lor nou înfiinţată, Orion Consulting, avea acum solduri bancare care totalizau puţin peste şaptezeci de milioane de dolari.
„Asta ar trebui să vă ţină în muniţie şi jachete de piele demodate pentru o vreme."
„Deci am golit complet conturile lui bin Musaid?".
„Până la echivalentul a douăzeci şi opt de mii de dolari americani."
„De ce i-ai lăsat douăzeci şi opt de mii?"
„Pentru ca băncile să nu-i închidă conturile şi să-l anunţe."
„Are vreo protecţie la descoperit de cont în vreunul dintre ele?"
„Da. Două."
„Bine, scoate-i maximul din descoperiri şi fă-mi rost de ultimele 28.000 de dolari."
A mai lucrat câteva secunde. „Gata. Cred că voi, americanii, aţi spune că prinţul Talal bin Musaid este oficial terminat. Are mai multe credite ipotecare mari şi alte împrumuturi, personal salariat şi diverse impozite care urmează să fie plătite – dintre care niciunul nu va fi capabil să plătească. Are toţi banii pe care îi are la îndemână. După ce se vor termina, nu va putea nici măcar să cumpere alimente."
„Şi eşti încă încrezător că îl poţi supraveghea?"
„Părerea mea este că va fugi în Europa. Are un frate de succes acolo, care s-a distanţat de Arabia Saudită şi de monarhie. Când prinţul va descoperi că i s-au golit conturile, bănuiesc că se va duce la el pentru bani, sfaturi şi protecţie."

Cu puţin noroc, exact asta se va întâmpla. Era imposibil de ştiut dacă Nassar şi Faisal îi vor spune micului prinţ că CIA era pe urmele lui, dar bin Musaid va fi suficient de inteligent pentru a-şi da seama că nu era vorba doar de un hacker oarecare. Iar când ar fi făcut această conexiune, ar fi început să se întrebe dacă nu cumva un guvern străin se afla în spatele golirii conturilor sale. Mai important, ar fi început să se întrebe ce valoare are viaţa lui în Arabia Saudită. Cât de departe şi-ar risca regele gâtul pentru a-l proteja pe unul dintre nepoţii săi idioţi? Nu era ca şi cum ar fi avut o lipsă de ei.
„Odată ce bin Musaid va fi în afara Arabiei Saudite, va fi izolat şi va fi mai uşor de tratat. Trebuie doar să..."
Telefonul Claudiei a început să sune şi ea a ridicat un deget înainte de a răspunde.
„Bonjour, chérie!"
Anna. Rapp s-a încruntat, amintindu-şi că acest gen de întreruperi făceau parte din viaţa lui acum. Asta nu însemna că nu aveau să nu fie nevoie să se obişnuiască cu ele, totuşi.
„Da, bineînţeles că poţi. Sună distractiv. Cât de sus? Ei bine, ar trebui să fii foarte atent, da? Aminteşte-ţi ce s-a întâmplat ultima dată."
Stătea cu Irene şi era îngrijită în mare parte de fiul ei, cu care dezvoltase o relaţie imediată. Se pare că Tommy îşi dorise dintotdeauna o surioară şi se purta uimitor de bine în legătură cu noile cerinţe de timp şi demnitate adolescentină.
„Da, bineînţeles. În curând. Să nu fugi dacă e ud."
A închis şi Rapp a aruncat o privire. „Ce mai face?"
„Oh, bine. Viaţa ei a fost întotdeauna haotică. S-a obişnuit cu asta. Uneori mă întreb dacă nu cumva s-ar plictisi dacă ar fi forţată vreodată să aibă o rutină."
„Şi tu?"
„Eu?"
„Cum merge noua ta rutină?"
„Minunat până acum."
„Poţi să te retragi oricând."
„De ce aş vrea să fac asta?"
„Mă pot gândi la o sută de motive. Nu vreau să te simţi niciodată ca şi cum ai fi prinsă în asta, Claudia. Dacă începe să pară mai păros decât îţi convine, sau chiar dacă vrei să te întorci la Anna, poţi pleca oricând. Nu-mi datorezi nimic."
„Nu-ţi mai face griji, Mitch. Nu e prima dată când fac o astfel de treabă."
S-au oprit lângă un grup de maşini parcate, printre care se afla şi SUV-ul lui Scott Coleman, şi au coborât, îndreptându-se spre o uşă de oţel fără ornamente. Era un singur buton deasupra unei plăcuţe de alamă pe care era imprimată „SD&S, Inc." – anterior „SEAL Demolări şi Recuperări". Când Coleman îşi mutase birourile, decisese să folosească acronimul. Era cât se putea de vag şi totuşi să primească livrările.
Rapp a apăsat pe sonerie şi uşa a sunat, lăsându-i să intre. Interiorul era mai bine amenajat decât ar fi ghicit cineva din exterior. Pereţii proaspăt zugrăviţi, cărămida aparentă şi feroneria industrială păstrată cu grijă ascundeau şi mai mult adevăratul scop al organizaţiei în aparenţa unei firme de tehnologie din San Francisco.
„Suntem în sala de conferinţe!" a strigat Coleman din spate.
Rapp şi Claudia au pornit pe un hol străjuit de birouri care variau de la curăţenia obsesiv-compulsivă a celui ocupat de Charlie Wicker până la dezastrul de tăvi cu mâncare la pachet şi arme parţial dezasamblate care îi aparţinea lui Bruno McGraw.
Sala de conferinţe era complet nedesluşită, în afară de oamenii din jurul mesei. Cei mai mulţi erau foşti agenţi de operaţiuni speciale – Coleman, McGraw, Joe Maslick şi Wick. Excepţie făcea Bebe McCade, a cărei înfăţişare de bunicuţă ascundea faptul că era probabil cel mai bun agent de supraveghere al planetei. Claudia i-a dat un ghiont subtil lui Rapp, iar acesta l-a ales pe Maslick pentru un salut din cap. Era prima dată când îl vedea pe bărbat de dinainte de operaţiunea din Maroc, iar fostul operator Delta se pare că era încă la limită. Ca de obicei, Claudia avea dreptate şi el s-a relaxat vizibil ca răspuns la gest.

Rapp s-a aşezat în capul mesei, conştient că toată lumea presupunea probabil că urma să anunţe decizia sa de a-i permite Claudiei să preia rolul de logistică al lui Coleman. Ceea ce se afla de fapt acolo pentru a face el ar fi fost mult mai greu.
„Mai devreme în această dimineaţă, i-am dat lui Irene scrisoarea mea de demisie", a spus el.
A urmat tăcerea stupefiantă aşteptată. În cele din urmă, Coleman a reuşit să vorbească. „Despre ce vorbeşti?"
„Vorbesc despre faptul că rănile pe care le-am suferit în ultima noastră operaţiune sunt mai grave decât mi-au spus medicii şi a trebuit să recunosc că nu pot face treaba aşa cum trebuie făcută. Vreau să fiu clar, totuşi. Voi nu sunteţi eliminaţi. Cary Donahue mă va înlocui pe mine şi vă vrea pe voi ca principal ajutor. Toţi îl cunoaşteţi şi ştiu că aveţi acelaşi respect pentru el ca şi mine."
„Pot să o iau pe Claudia pentru logistică?" a spus Coleman cu un calm care părea puţin ameninţător.
„Nu", a răspuns ea. „Mitch şi cu mine vom face câteva călătorii".
„Serios? Călătorii? Lasă-mă să ghicesc. Observarea păsărilor în Noua Zeelandă? Poate un pic de boogie boarding în Hawaii?"
„Eu nu..."
„Asta e o prostie!" a spus Coleman, aruncând carnetul din faţa lui de perete. „Mitch Rapp renunţă la CIA pentru că s-a ales cu câteva vânătăi în Pakistan? Despre ce naiba vorbeşti?" A apucat bastonul de lângă scaunul său şi l-a ridicat. „Uită-te la mine."
„Am câteva lucruri pe care trebuie să le rezolv", a spus Rapp.
„Da? Cum ar fi?" Coleman a folosit bastonul pentru a arăta spre oamenii din jurul mesei. „Cu toţii am sângerat pentru tine, Mitch. Şi acum vii aici şi ne spui nişte poveşti de rahat despre cum să pleci în apus?" Câţiva dintre oamenii lui Coleman chiar s-au dat puţin înapoi, dar el a continuat să-l privească pe Rapp în ochi. Evident, credea că, după tot ce trecuseră împreună, merita mai mult. Şi avea dreptate.
„Trebuie să mă duc undeva unde tu şi băieţii tăi nu mă puteţi urmări, Scott."
„Când ne-am plâns noi vreodată?"
„Nu putea fi mai rău decât rahatul care s-a întâmplat în Nigeria", a spus Bruno McGraw, şi toată lumea a dat din cap în semn de aprobare.
„Despre ce vorbim aici?" a întrebat Wicker. „Dincolo de negru? Care este cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla? Să sfârşesc mort? Sau pe fugă de FBI? La naiba cu asta. Mă bag şi eu." Asta a atras mai multe aprobări din cap.
„Sunteţi cei mai buni din lume în ceea ce faceţi şi a fost un privilegiu pentru mine să servesc alături de voi", a spus Rapp. „Dar acum trebuie să-i arăţi lui Cary aceeaşi loialitate pe care mi-ai arătat-o mie."
A făcut un gest spre uşă, iar Claudia a pornit spre hol, părând un pic sufocată. Simţea acelaşi lucru, dar refuza să o arate. „Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut. Şi mult noroc."

CAPITOLUL 19

Locaţie necunoscută

AALI Nassar îşi recăpătă încet cunoştinţa, devenind conştient de zumzetul motorului unei maşini şi de pocnetul cauciucurilor pe un drum de pământ. Era legat la ochi şi mâinile îi erau fixate la spate, dar încă nu ajunseseră la ceea ce presupunea că va fi destinaţia sa finală. Furia persistentă faţă de trădarea oamenilor săi se răcise de frică. Exista o şansă de scăpare? Trecuseră mulţi ani de când nu mai fusese în luptă, dar antrenamentul încă făcea parte din el. Câţi oameni se aflau în maşină? Nimeni nu vorbea, dar le simţea mirosul transpiraţiei. Căldura era un indiciu. Geamurile erau închise. Însemna oare că se aflau pe un drum aglomerat? Nu se filtra niciun sunet de afară, dar asta nu însemna că peisajul pe care îl parcurgeau era pustiu.
Nu avea nicio idee despre viteza cu care mergeau, dar îşi dădea seama ce îl aştepta la sfârşitul acestei călătorii. Putea să ajungă la încuietoare fără să alerteze pe cineva că era conştient? Mânerul? Dacă reuşea să se arunce prin uşă, ar fi supravieţuit? Ar fi contat?
O moarte rapidă din cauza unei traume ar fi fost, fără îndoială, preferabilă la ceea ce Mitch Rapp plănuise pentru el.

Nassar începu să se întoarcă, menţinându-şi mişcările agonizant de lente şi încorda urechile pentru orice reacţie. Ajunsese la mai puţin de un centimetru când vehiculul încetini şi se opri. Uşa de care se sprijinea a fost smulsă şi el a fost tras cu violenţă prin ea.
„Ştim că sunteţi treaz, domnule director", a spus o voce neînsufleţită. „Mergi sau îţi voi tăia eu însumi picioarele".
Nassar şi-a prins picioarele amorţite sub el şi a început să se împiedice înainte, cu bărbaţi care îl ţineau de o parte şi de alta. Sunetul unei uşi care se deschidea a fost urmat de faptul că s-a împiedicat de prag şi aproape că a căzut cu faţa la podea.
Bandajul de la ochi a fost îndepărtat şi el a strâmbat din ochi împotriva luminii. Celula de beton la care se aşteptase nu era la vedere. În schimb, se afla într-o încăpere mare, cu pereţi din lemn expus şi o arhitectură utilitară care nu dădea niciun indiciu cu privire la locaţia sa. Bărbatul care îl privea de sus, însă, era uşor de recunoscut.
Stătea pe o platformă înălţată, acoperită la întâmplare cu covoare colorate. Îmbrăcămintea sa era tradiţională şi complet neagră, cu o coafură care îi acoperea părul, dar îi lăsa la vedere faţa bărboasă. Nu Mitch Rapp. În schimb, Nassar s-a aflat în prezenţa mollahului Sayid Halabi. Liderul ISIS.
„Bună seara, domnule director. Am înţeles că aţi vrut să mă vedeţi. „
Nassar a întâlnit ochii albaştrii palizi ai mullahului cu deferenţa necesară. În viziunea sa periferică putea vedea bărbaţi aliniaţi de o parte şi de alta a lui. Generalul al-Omari se afla în dreapta lui Halabi, dar ceilalţi erau identificabili doar cu intermitenţe. În mare parte foşti ofiţeri irakieni şi consilieri ai lui Saddam Hussein.
„Da", a spus el, efectele reziduale ale drogului care îi fusese administrat făcându-i dificilă formarea cuvintelor. Slavă lui Allah că mintea îi era limpede.
„În ce scop?"
„Pentru a negocia o alianţă între ISIS şi Arabia Saudită."
„Vorbeşti în numele regelui, atunci?" a spus Halabi, deşi era evident că ştia răspunsul.
„Nu. Regele şi regalitatea au întors spatele Islamului."
„Înţeleg. Atunci vorbeşti în numele tău. Pentru propriile ambiţii."
„Ambiţia mea este doar ca califatul să reuşească. Şi ca Arabia Saudită să acţioneze în slujba acestui obiectiv."
Mullahul a rămas tăcut, lăsând să se înţeleagă că aştepta un răspuns mai complet. Şi că de conţinutul acelui răspuns va depinde dacă Nassar va trăi sau va muri.
„Atacul ISIS asupra câmpurilor petroliere ale Arabiei Saudite şi faptul că a fost zădărnicit de Mitch Rapp a întărit loialitatea regelui Faisal faţă de America."
Ochii mullahului s-au îngustat, dar era imposibil de ştiut dacă era rezultatul urii sale faţă de omul CIA sau al menţionării eşecului planului său. Întrebarea era cât de clar să vorbească în prezenţa bărbatului. Se înconjurase de consilieri competenţi, dar îi asculta oare?
„Acţiunea respectivă, dacă ar fi reuşit, ar fi creat un haos în regiune în care aţi fi putut să faceţi ordine. Dar era un plan cu dezavantaje. Ar fi lăsat ISIS sub control, dar în ce privinţă? Un teritoriu fracturat şi violent, cu mii de facţiuni susţinute de americani, ruşi, europeni şi chiar asiatici. Consolidarea acestui lucru într-un stat islamic coerent, cu capacitatea de a-şi administra eficient afacerile interne şi de a se apăra de forţele exterioare, ar fi fost dificilă, dacă nu imposibilă."
„Dar se pot rezolva aceste probleme", a spus Halabi.
„Să le rezolvaţi? Nu. Dar în acest moment aveţi Arabia Saudită, o ţară cu una dintre cele mai puternice armate din regiune, din ce în ce mai dedicată distrugerii voastre. Faisal a refuzat să numească un succesor, dar pot să vă spun că fiecare om din rând este slab şi corupt. Întrebarea este: cine va trage sforile noului rege? Voi sau americanii?"
Halabi a scrutat feţele consilierilor săi înainte de a răspunde. „Atunci vreţi să vă ajut să vă sporiţi influenţa în Arabia Saudită, pentru ca la rândul vostru să puteţi influenţa pe cel care îi va succeda lui Faisal. Sau poate că ambiţiile tale sunt mai mari? Poate că vezi sfârşitul monarhiei saudite şi pe tine însuţi ca lider al acestei ţări."
Nassar şi-a coborât capul în mod supus. „Orice ţi-ar servi cel mai eficient."

Ochii neînchipuiţi ai lui Halabi s-au umplut brusc de amuzament. Ca şi cum ar fi examinat sufletul lui Nassar şi l-ar fi găsit ridicol de banal.
„Expuneţi-vă cazul în mod clar, domnule director. Trebuie să te întorci la casa ta cât mai repede posibil. Oamenii mei nu vor mai putea să vă ascundă absenţa pentru mult timp."
Nassar a simţit cum o parte din tensiune se scurge din el la recunoaşterea faptului că nu va muri în acest loc. O cantitate semnificativă din acea tensiune a rămas, totuşi, la realizarea faptului că gărzile saudite pe care le crezuse loiale lui erau, de fapt, servitorii lui Halabi. Cât de departe ajungeau tentaculele mullahului în guvernul saudit?
„Vă cer să depuneţi orice planuri de acte teroriste pe teritoriul saudit şi să îmi furnizaţi instrumentele necesare pentru a opri majoritatea atacurilor din reţelele sociale asupra regalităţii. Am urechea regelui, dar sunt obligat să o împart cu CIA-ul american. Trebuie să îi arăt că sunt inutile – de fapt, că sunt contraproductive. El trebuie să fie încrezător că eu, şi numai eu, am puterea de a-i apăra dinastia".
„Şi ce aş primi în schimb? Cu siguranţă nu doar promisiunea loialităţii tale la o dată viitoare."
„Înţeleg că planul tău este de a-i lovi puternic pe americani în interiorul graniţelor lor. Să-i determini să se năpustească asupra cetăţenilor lor musulmani într-un mod care să-i facă susceptibili la recrutare şi care să-i întoarcă pe aliaţii Americii împotriva ei. Agenţia mea este una dintre principalele surse de informaţii despre imigranţii şi refugiaţii musulmani care intră în America. Ar fi o chestiune simplă să modificăm aceste informaţii într-un mod care să le permită agenţilor dvs. să se infiltreze în ţară. Mai mult, avem cunoştinţe despre ţinte slab apărate care au potenţialul de a provoca perturbări semnificative – staţii de transfer de energie, baraje, centre comerciale şi de vânzare cu amănuntul, pentru a numi doar câteva. Şi, în sfârşit, suntem informaţi despre marea majoritate a operaţiunilor CIA. Putem să vă spunem aproape imediat despre..."
„Şi aveţi bani", a intervenit Halabi.
Americanii deveniseră destul de pricepuţi în urmărirea transferurilor bancare şi în confiscarea conturilor bancare. În combinaţie cu măsurile de reprimare a vânzărilor de petrol ale ISIS, ei strângeau organizaţia. Luptătorii luaseră reduceri de salariu, echipamentele se defectau, iar reţeaua de mită care îi ţinea docili pe liderii locali se rupea.
„Bineînţeles. Mulţi dintre saudiţii care v-au sprijinit eforturile au făcut-o la ordinul meu. Prinţul bin Musaid, de exemplu."
„Nu a fost un schimb de succes."
„Cum aşa? Am înţeles că prinţul i-a livrat banii omului tău. Nu i-aţi primit?"
Halabi nu a răspuns, iar tăcerea lui era intrigantă. Potrivit lui Irene Kennedy, contactul ISIS nu fusese capturat. Fusese el transformat? Fusese el cel care informase CIA despre schimb? Părea probabil, dar Nassar a decis că nu ar fi înţelept să sublinieze acest lucru în situaţia lui actuală.
Când mullahul a vorbit din nou, a schimbat subiectul. „Această pătrundere în operaţiunile CIA de care vorbeşti. Mă întreb cât de mult împărtăşesc cu adevărat americanii cu voi. Cred că îţi supraestimezi utilitatea. Dă-mi un exemplu de ceva ce ştii tu şi eu nu ştiu."
Nassar a zâmbit. Era o întrebare pentru care era bine pregătit. „Bineînţeles că da. Casa generalului al-Omari nu este singura care a fost descoperită." A indicat cu capul spre Fares Wazir, un bărbat care petrecuse ani de zile ca director în cadrul poliţiei secrete a lui Saddam Hussein. „Mossad-ul a localizat baza de operaţiuni a generalului Wazir, iar SUA plănuieşte un raid pentru a-l captura peste două zile."
„Imposibil!" a spus Wazir. „I-"
„Tu şi familia ta aţi ocupat ultimul etaj al unei clădiri din Tal Afar", a spus Nassar pe un ton calculat şi plictisit. „La câteva străzi la nord de centrul oraşului, din câte îmi amintesc."
Asta l-a făcut pe om să tacă. Mai important, informaţia părea să-l mulţumească pe mollahul Halabi. Trecuse primul test al omului.
„Mi-a făcut plăcere conversaţia noastră, domnule director Nassar. Dar, aşa cum am mai spus, este important să vă întoarceţi acasă. Aştept o plată de cinci milioane de euro până la sfârşitul acestei săptămâni. Vă vom contacta cu locul de schimb."
„Cinci milioane?" a spus Nassar. „Cu tot respectul, există anumite complexe..."
O pungă de pânză i-a fost trasă peste cap şi, o clipă mai târziu, era târât din clădire.

CAPITOLUL 20
Lângă Dominical
Costa Rica
AICI aveţi chardonnay şi o apă minerală”, a spus chelneriţa.
Claudia a întins mâna spre paharul de vin cu o mână vizibil tremurândă.
Puntea, de altfel goală, privea spre copaci înfloriţi şi spre un câmp de bolovani care se iţeau din mare. Rapp putea auzi valurile izbindu-se de piatră, dar priveliştea spectaculoasă era în spatele lui. În mod normal, prefera să aibă un perete în spatele lui, dar cele care alcătuiau acest restaurant, în mare parte în aer liber, erau doar nişte pereţi despărţitori şubrezi. Nimic care să oprească un glonţ.
Nu că s-ar fi aşteptat la vreun foc de armă în acea zi anume, dar nu era exclus. Grisha Azarov, omul pe care se aflau acolo pentru a-l vedea, era fără îndoială cel mai periculos adversar cu care se confruntase vreodată. După ce aproape că îl omorâse pe Scott Coleman, îl înfruntase pe Rapp într-o luptă care fusese mult mai disperată decât i-ar fi plăcut omului de la CIA. Deşi Rapp câştigase, o victorie în acea zi anume implicase să fie aruncat de pe o platformă petrolieră cu părul în flăcări la propriu. Nu avea să mai supravieţuiască multor victorii ca aceea.
„Unde este?” a spus Claudia înainte de a-şi goli jumătate din pahar dintr-o înghiţitură. „Suntem în Costa Rica de două zile şi aceasta este a doua după-amiază când mâncăm la acest restaurant. Este posibil să nu ştie că suntem aici?”.
„Ştie.”
Răposatul soţ al Claudiei fusese unul dintre cei mai buni asasini plătiţi din lume şi fusese îngrozit de Azarov. Era o teamă pe care i-o lăsase profund imprimată şi pe care Rapp nu s-a putut abţine să nu o folosească drept test. Până acum, ea trecuse cu un B+.
„Rochia asta îţi stă foarte bine”, a spus el, încercând să mai atenueze puţin tensiunea.
Ea a sorbit restul de vin. „Este preferata mea. Cea în care mi-ar plăcea să fiu îngropată. Mi s-a părut potrivită”.
Rapp i-a atras atenţia chelneriţei, a arătat spre paharul gol al Claudiei şi a ridicat două degete.
„Unde este?” a repetat Claudia. „Probabil că ne urmăreşte. Aşteptând. Ne face să transpirăm”.
„Cred că asta e doar umiditatea.”
„Deci acum ai simţul umorului?”
Chelneriţa a sosit şi a aşezat un pahar plin în faţa Claudiei. Era pe punctul de a i-l da lui Rapp pe celălalt, dar acesta i-a indicat că ambele erau pentru ea.
„Încercam doar să destind atmosfera.”
„Ei bine, încetează.”
El a zâmbit liniştitor în timp ce îl privea pe Grisha Azarov coborând din camion şi începând să meargă în spatele ei. Faptul că nu era singur era un semn bun. El şi Cara Hansen erau practic inseparabili de când el demisionase din serviciul preşedintelui Rusiei. Ea era o instructoare de surf americană de treizeci de ani, cu silueta atletică aşteptată, părul blond neîngrijit şi o jumătate de arsură solară perpetuă. Zâmbetul ei abia perceptibil părea atât permanent, cât şi întru totul sincer. După toate rapoartele, era adorată de toţi cei care o cunoşteau şi nu era greu de înţeles de ce.
„¡Hola, Isabella!”, a spus ea când au păşit pe punte. „Putem să ne aşezăm lângă flori?”
Rapp înţelegea suficient cât să ştie că Azarov nu le dicta unde să se aşeze şi că masa de lângă flori, deşi era un loc excelent pentru o cină timpurie, era o capcană tactică mortală.
Claudia s-a înţepenit, dar a reuşit să nu se uite înapoi. „Ei sunt?”
„Uh-huh.”
„De ce nu mi-ai spus?”
„Nu am vrut să îţi verşi băutura pe rochia de înmormântare.”
„Eşti atât de amuzant. Poate comedia era chemarea ta, nu?”
El doar a zâmbit, ignorându-i pe Cara şi Azarov în timp ce comandau băuturi. După un interval convingător, rusul s-a uitat direct la el şi i-a şoptit ceva la urechea tovarăşului său. O clipă mai târziu, s-au

ridicat şi se îndreptau în direcţia lui Rapp. Claudia părea să creadă că era un moment bun pentru a-şi termina al doilea pahar de vin şi a se apuca bine de al treilea.
„Mitch?”
„Grisha?” a spus Rapp, prefăcându-se surprins în timp ce se ridica şi îi strângea mâna bărbatului. „Ce cauţi aici?”
„Locuiesc la doar câţiva kilometri distanţă.”
„Serios? Habar nu aveam.”
Azarov s-a întors spre Cara. „Aş vrea să ţi-l prezint pe Mitch. Ne cunoaştem din Arabia Saudită”.
„Bună”, a spus ea, întinzând o mână. „Eu sunt Cara. Deci şi tu lucrezi în domeniul petrolului?”.
„Da.”
De fapt, se mai întâlniseră o dată. Fusese pe întuneric, însă, iar el avea un amortizor de sunet apăsat pe capul prietenului ei. Ar fi fost interesant de ştiut cum Azarov a explicat asta.
„Iar ea este Claudia”, a spus rusul.
Ea s-a crispat vizibil la faptul că el ştia cine era, dar a reuşit să pară rezonabil de relaxată în timp ce făceau schimb de salutări. Nota ei de B-plus s-a mutat la un A minus provizoriu.
„Aţi fost deja pe poteca din spatele restaurantului?”. a întrebat Azarov. Accentul său se înmuiase vizibil, preluând puţin din spaniola care îl înconjura.
„Nu am făcut-o”, a răspuns Claudia.
„De ce nu-i faci un tur, Cara?”.
„Sigur, de obicei, tucanii sunt afară în această perioadă a după-amiezii. Ia-ţi vinul. E uşor de mers pe jos”.
Rapp le-a privit pe cele două femei coborând de pe punte şi dispărând în junglă.
„Pot să mă alătur vouă?” a întrebat Azarov.
„Vă rog.”
S-au aşezat şi Rapp a profitat de ocazie pentru a-l examina pe bărbat. Tăieturile provocate de cioburile de sticlă care se spărseseră în faţa lui se vindecaseră de mult şi orice cicatrice care mai rămăsese era ascunsă de bronzul său. Se îngrăşase câteva kilograme, îndepărtând aspectul de atlet profesionist de anduranţă, slab, pe care îl avusese înainte. Rotunjind noua sa imagine mai blândă, avea un păr blond, cam de aceeaşi nuanţă cu cel al lui Scott Coleman.
Cea mai mare parte a schimbării, însă, nu era fizică. Bărbatul era extraordinar de talentat şi bine antrenat, dar îşi trăise cea mai mare parte a vieţii de adult ca puţin mai mult decât un sclav al lui Maxim Krupin. Acum părea... fericit. De fapt, părea suficient de fericit încât să-l facă pe Rapp să se întrebe dacă nu cumva făcuse o greşeală venind acolo.
„Vacanţă?” a spus Azarov, sorbind o apă cu gheaţă. „Sau ai reuşit să aduci o echipă pe care am ratat-o?”.
„Nicio echipă. Doar noi.”
„De ce?” „Ai avut două ocazii să mă omori şi nu ai profitat de niciuna. Presupun că oamenii tăi mă urmăresc şi, dacă este aşa, ştii că nu mai sunt în contact cu guvernul rus.”
Era adevărat, atât cât se putea spune. Primul ordin de zi al lui Azarov, după ce a renunţat la cea mai mare parte a proprietăţilor străine de care nu mai avea nevoie, a fost să înveţe să facă surf. Faptul că fusese un biatlonist de nivel olimpic şi că se culca cu un instructor cu normă întreagă nu stricase. Cu excepţia unei ciocniri cu trei localnici hawaiieni teritoriali, dintre care unul încă reînvăţa să meargă – căutarea sa în acest sport decursese spectaculos.
Recent, însă, se reconectase cu compania de consultanţă de succes pe care o folosise ca operaţiune de acoperire, numind un nou director general şi preluând funcţia de preşedinte al consiliului de administraţie. Nu era o poziţie deosebit de solicitantă, dar nici nu era una de care avea nevoie în vreun fel. Din câte ştia Agenţia, avea o avere netă de peste o sută de milioane de dolari şi cheltuia mai puţin de două mii de dolari în fiecare lună.
Tăcerea lui Rapp îl făcu pe rus să devină precaut. „Presupun că prietenul tău Scott Coleman este încă bine?”.
„Da. Ar trebui să se întoarcă peste un an sau cam aşa ceva. Nu de asta sunt aici.”
„Atunci de ce?”
„Cum e viaţa liniştită?” întrebă Rapp, nefiind încă pregătit să răspundă la întrebarea bărbatului.

„Îmi place. Mă bucur de timpul petrecut cu Cara. Libertatea. Şi ce părere ai despre tine? Trebuie să recunosc că, pe baza istoriei voastre împreună, o relaţie cu Claudia Gould este surprinzătoare."
„Uneori trebuie să laşi lucrurile să treacă."
„O atitudine luminată, dar nu una pe care i-aş fi atribuit-o lui Mitch Rapp. Ce mai face fiica ei? Anna, nu-i aşa? După răposata ta soţie. Ce vârstă are? Şase ani?"
„Şapte."
„Ah", a spus el cu nonşalanţă, apoi a mai luat o înghiţitură din băutura sa.
„Deci", a spus Rapp, aruncând o privire în spatele lui pentru a se asigura că Cara nu reapăruse. „Nu ai fi interesat de o mică slujbă secundară."
Surpriza iniţială a lui Azarov a fost evidentă, dar apoi a dat din cap înţelegător. „L-am eliminat pe şeful echipei tale de rezervă. Ai nevoie de un înlocuitor şi simţi că îţi sunt dator".
„Nu. M-am încurcat în ceva în care Scott şi băieţii lui nu pot fi implicaţi."
„Înţeleg. Şi dacă spun nu?"
„Atunci vom lua cina şi mă îndoiesc că ne vom mai vedea vreodată."
Azarov s-a uitat pe lângă el la norii care se formau la orizont. „Cât timp?"
„Câteva săptămâni. Cu siguranţă nu mai mult de o lună."
„Detalii? „
„E cineva cu care vreau să vorbesc."
„Pot să presupun că nu vrea să vorbească cu tine?"
„O presupunere sigură."
„Dar guvernul dvs. nu este de acord cu importanţa întâlnirii dvs. cu această persoană."
„E corect să spun asta."
„Nu este o vendetă personală, totuși. Asta ar fi ceva de care v-ați ocupa singur."
„Aştept cu nerăbdare conversaţia", a spus Rapp cu sinceritate. „Dar scopul aici nu este satisfacţia personală."
„Sunt intrigat. Plata?"
Rapp a ridicat din umeri. „Îţi pot oferi o mulţime de bani, dar cel mai scump lucru pe care l-ai cumpărat în ultimele şase luni a fost o placă nouă."
Fruntea lui Azarov s-a încruntat, analizând problema. „Cetăţenia americană?"
„Sigur. Dar ar fi mai uşor să o faci pe Cara o femeie cinstită şi să o obţii aşa. În plus, tu locuieşti în Costa Rica. De ce să plăteşti taxe?".
„Adevărat, dar cred că vom fi de acord că cineva cu aptitudinile mele nu ar trebui să se aştepte să lucreze pe gratis."
Rapp şi-a scos portofelul, a extras un singur dolar şi l-a aşezat pe masă. Rusul s-a uitat la el câteva secunde, în cele din urmă a întins mâna şi l-a băgat în buzunar. „Dar tu plăteşti nota de plată pentru cină."

CAPITOLUL 21

Riyadh
Arabia Saudită
TELEFONUL de pe biroul lui Aali Nassar a sunat şi el l-a ridicat. „Da?"
„Aali, ce mai faci?" a spus regele Faisal. „Te simţi bine?"
Nassar a lăsat să iasă o respiraţie uşurată. Poate prematur, dar cel puţin aşteptarea luase sfârşit. Sunase la palat de mai multe ori de la întoarcerea sa la Riyadh doar pentru a i se spune că regele era indispus. În general, aceste întreruperi periodice ale comunicării erau rezultatul stării de sănătate precare a bărbatului, dar asta devenise acum o presupunere periculoasă. Oare Faisal evita apelurile pentru că auzise despre întâlnirea dezastruoasă cu preşedintele Alexander? Fusese pus la curent cu suspiciunile americanilor cu privire la Talal bin Musaid?
„Mă simt bine, Majestate. Şi dumneavoastră?"
„Eu?" Să nu vorbim despre mine. Mi s-a spus că aţi suferit răni grave apărându-vă împotriva acelor laşi din Mauritania."
„Vă asigur că rapoartele au fost exagerate."

De fapt, au fost în întregime inventate. Povestea era că Nassar fusese atras personal într-o luptă disperată cu teroriştii. Relatările despre faptele sale eroice începuseră să treacă linia spre improbabil, dar nimeni nu avea niciun motiv să le pună la îndoială.
„Exagerat? Modestia nu ţi se potriveşte, Aali. Teroriştii înşişi coroborează relatările despre acţiunile tale.”
E opera mollahului Halabi, bineînţeles. Faptul că liderul ISIS îşi folosea deja influenţa pentru a-i spori statura lui Nassar în Arabia Saudită era un semn încurajator.
„Am făcut doar ceea ce era necesar, Înălţimea Voastră.”
Regele a râs. „Ei bine, Aali, dacă aceasta este o chestiune prea banală pentru tine ca să discuţi, de ce nu-mi povesteşti despre întâlnirea ta cu preşedintele?”
Nassar chiar a zâmbit la asta. Bătrânul nu auzise. Poate că analiza iniţială a lui Nassar fusese corectă. Preşedintele Alexander era într-adevăr prea lipsit de caracter pentru a da curs acestei chestiuni.
„S-a dovedit a fi mult mai dificil chiar şi decât atacul, Majestate”.
„Ce? Cum aşa?”
Nassar şi-a permis o pauză dramatică corespunzătoare, având în vedere vestea pe care urma să o dea.
„Americanii cred că Talal bin Musaid a mers recent în Maroc pentru a face o plată către ISIS.”
„Despre ce vorbiţi? Este scandalos!”, a spus regele, înainte de a coborî într-o criză de tuse. A fost suficient de violentă încât Nassar s-a întrebat dacă bătrânul nebun avea să cadă în sfârşit mort.
Din păcate, Faisal a reuşit să-şi recapete respiraţia. „Există vreun adevăr în asta, Aali?”.
„După părerea mea, nu există, Majestate. Acuzaţia se bazează în întregime pe relatarea unui singur mercenar şi pe o fotografie ridicol de proastă. Deşi este adevărat că prinţul se afla în Maroc în acel moment, am vorbit cu oamenii săi de securitate şi cu personalul ambasadei, care sunt cu toţii dispuşi să depună mărturie că nu se afla nici pe departe în apropierea locului presupusului schimb.”
„Aţi vorbit cu el? Aţi vorbit direct cu Talal?”
„Nu am făcut-o, Majestate. Noi...”
„Îl voi chema imediat la palat.”
Era reacţia aşteptată, dar una potenţial dezastruoasă. Care erau şansele ca prinţului idiot să nu-i scape ceva la interogatoriu?
„Domnule, v-aş recomanda cu tărie să nu faceţi asta. Având ceva timp la dispoziţie, cred că le pot dovedi americanilor nevinovăţia lui. Şi dacă este cazul, întreaga problemă va dispărea fără ca nimeni să afle vreodată despre ea.
„Nu sunt convins, Aali. Preşedintele Alexander nu ar face o astfel de acuzaţie cu uşurinţă.”
„Sunt de acord, Majestate. Este un om impresionant şi grijuliu. Dar nu este infailibil. Dacă mă înşel şi dacă ancheta mea nu-l dezvinovăţeşte pe prinţ dincolo de orice urmă de îndoială, atunci ar trebui să fie chemat să dea explicaţii. Dar de ce să-l umilim cu o acuzaţie pe care sunt convins că este falsă?”.
Faisal nu a răspuns imediat, dar Nassar îi putea auzi respiraţia sacadată la celălalt capăt al firului. „Nu m-ai dezamăgit niciodată până acum, Aali. Iar eroismul tău în Mauritania a demonstrat încă o dată că erai omul potrivit pentru a supraveghea eforturile noastre de informaţii. Voi face aşa cum mă sfătuieşti. Aştept raportul tău.”
„Mulţumesc, Majestate.”
Faisal a întrerupt apelul şi Nassar s-a lăsat pe spate în scaunul său. Conversaţia decursese atât de bine pe cât se putea spera. Avusese timp să analizeze cu atenţie problema pe care o punea bin Musaid şi cum să o rezolve cel mai bine. Mai mult, în acest moment, era puţin probabil ca americanii să îl contacteze pe rege pentru a protesta faţă de tonul întâlnirii lui Nassar cu preşedintele. Dar dacă o făceau, el putea oricând să-şi scuze prestaţia invocând şocul pe care îl simţea că un membru al familiei regale era ţinta unei astfel de acuzaţii.
S-a bătut la uşa biroului său şi, o clipă mai târziu, chipul bărbos al lui Mahja Zaman a tras cu ochiul pe după jambaj. „Am auzit că ai ieşit din linie cu regele. Aveţi un moment să vorbiţi cu un ţăran de rând ca mine?”.
Părinţii lui Nassar fuseseră servitori în casa Zaman şi, pentru că el şi Mahja erau de aceeaşi vârstă, cei doi se împrieteniseră. Frecventau aceeaşi madrassa în tinereţe, iar tatăl lui Mahja fusese cel care îl recomandase pe Nassar pentru programul de burse universitare creat de rege. Mahja şi Nassar şi-au

continuat prietenia de-o viaţă, locuind împreună la Oxford şi explorând Europa în timpul vacanţelor şcolare. La întoarcerea lor în Arabia Saudită, Nassar s-a înrolat în armată – cea mai bună modalitate pentru fiul unui tată din clasa muncitoare de a avansa în societate – iar Zaman a preluat compania de construcţii extrem de profitabilă a familiei sale. În ciuda drumurilor lor divergente, prietenia a rezistat.
„Arăţi mai sănătos decât mă aşteptam", a spus Zaman în timp ce Nassar a venit în jurul biroului său pentru a-l îmbrăţişa pe bărbat.
„Nu a fost nimic."
„Nimic? Am citit că ai fost obligat să sari pe un vehicul blindat şi să omori singur acei câini! Slavă lui Allah că ai scăpat cu viaţă!".
Nassar i-a făcut semn prietenului său să se aşeze şi apoi a luat scaunul de lângă el. Uşa biroului era închisă, dar totuşi s-a apropiat de el pentru ca ei să poată vorbi în şoaptă.
„Încă o dată, trebuie să-ţi cer ajutorul, Mahja."
Expresia lui Zaman a devenit conspirativă. „Ştii că sunt întotdeauna la dispoziţia ta şi în slujba lui Dumnezeu."
Lecţiile de la madrassa îl influenţaseră pe Zaman chiar mai mult decât îl influenţaseră pe Nassar. Rămăsese evlavios, dar viaţa lui de privilegii îl lăsase să tânjească după ceva mai semnificativ decât dobândirea a tot mai multe averi. La fel ca prinţul bin Musaid, acest vid sâcâitor îl făcuse util, dar analogia se încheia aici. În timp ce prinţul era un băiat răsfăţat în plină criză de furie, Zaman era puternic, devotat şi inteligent. Aceste calităţi l-au făcut un soldat eficient, dar au făcut şi ca Nassar să fie nevoit să-i spună mai multe decât i-ar fi plăcut. Zaman nu era un om care să tolereze să fie un simplu pion, iar inteligenţa lui nu permitea decât minciunile cele mai atente.
„Din fericire, deşi este critică, nu este o chestiune complicată."
Zaman a dat din cap. „Şi atunci, ce?"
„Trebuie să facem o altă plată în numerar."
„Unde?"
„La Bruxelles. Vei lua banii în avionul tău privat, îi vei transfera într-o maşină şi apoi vei merge la o locaţie desemnată în cartierul Molenbeek."
„Şi după aceea?"
„Nimic. Ăsta este sfârşitul implicării tale. Luaţi cheile şi plecaţi. Maşina va fi dusă câteva ore mai târziu. Nu va fi necesar niciun contact faţă în faţă."
„Camere de luat vederi?"
„Fără acoperire acolo unde veţi lăsa maşina."
„Cât costă?"
„Cinci milioane de euro."
Zaman a fost surprins de sumă. „Cinci milioane? Asta înseamnă că aţi luat legătura cu mollahul Halabi?".
„Am făcut-o", a recunoscut Nassar.
„Excelent! Şi crezi că noua ta relaţie va da roade?".
„Poate."
De fapt, a avut deja. Dincolo de povestea generată de ISIS despre acţiunile sale supraomeneşti din timpul atacului din Mauritania, se înregistrase deja o reducere cuantificabilă a sentimentului antimonarhie pe reţelele de socializare. După ce cele cinci milioane de euro au fost transferate, Nassar se aştepta ca ritmul acestei reduceri să se accelereze. A fost o strategie care a funcţionat pe două niveluri. Eroismele sale inventate au jucat bine cu populaţia generală, iar atenuarea bilei antiregale de pe internet a jucat bine cu regele.
„Va fi folosit într-un atac împotriva americanilor?"
„Nu pot fi sigur, dar asta ar fi presupunerea mea."
Zaman a zâmbit. „Nu m-aş mira să te văd calif într-o zi. Conducătorul unor ţinuturi care se întind din Mali până în Tadjikistan."
„Dacă Allah mă cheamă să îndeplinesc acest rol, voi face, bineînţeles, voia Lui."
Zaman l-a plesnit pe umăr. „Întotdeauna atât de fin, Aali. Fetele acelea englezoaice de la şcoală nu au avut nicio şansă."

CAPITOLUL 22
În afara oraşului Chicago
S.U.A.
DONATELLA Rahn se deplasa pe alee, evitând cu grijă bălţile umflate de ploaie. Părul ei lung şi negru era îngrămădit sub o pălărie şi purta ochelari de soare care îi ascundeau un chip care, la un moment dat, îi adusese o mulţime de bani.
A manevrat pe lângă o cascadă de apă care venea de la un jgheab spart şi a profitat de ocazie pentru a arunca o privire în spatele ei. Deşi ploaia făcuse o treabă bună în a curăţa străzile de pietoni, nu avea niciun motiv să rămână expusă mai mult decât era absolut necesar. Savurarea momentului – deşi tentantă – era o greşeală făcută doar de amatori.
S-a strecurat într-o nişă puţin adâncă şi şi-a lipit spatele de cărămizile murdare. Ploaia cădea mai tare acum, întunecându-i câmpul vizual mai mult decât anticipase. Partea pozitivă era că funcţiona în ambele sensuri. În cazul puţin probabil în care cineva ar fi văzut-o, ar fi înregistrat doar o vagă siluetă umană care se refugia din calea furtunii.
În centrul aleii îşi putea vedea victima ghemuită lângă un tomberon. Bărbatul care îl însoţea a aprins o brichetă, iar flacăra acesteia a strălucit pe o lingură folosită pentru a pregăti drogurile pe care le obţinuseră în acea după-amiază. După ce-şi petrecuse o mare parte din tinereţe făcând lucruri similare în spatele unor tomberoane asemănătoare, ştia cât timp va dura, procedura şi tacâmurile necesare. Nu că ar fi contat. Nu drogurile erau motivul pentru care se afla acolo.
Şi asta a ridicat întrebarea: De ce se afla aici?
Timp de atâţia ani a dus o viaţă fermecată. Fotomodel italian, asasin Mossad, contractor privat. Ucisese teroriști, soldaţi inamici bine antrenaţi şi căpitani de industrie. Fusese respectată, căutată şi temută – de colegi, de guverne şi de aristocraţia miliardară a lumii. Acum se uda până la piele urmărind o creatură murdară şi lipsită de sens pe nume Jimmy Gatton.
El era dependent de droguri, traficant mărunt şi escroc – nimic din toate astea nu o privea pe ea. Activitatea lui de hoţ mărunt fusese cea care îi atrăsese atenţia. Cu trei săptămâni în urmă, se întorsese în casa care îi fusese impusă cu forţa şi o găsise distrusă. Aparatul stereo, televizorul şi laptopul dispăruseră. Conţinutul fiecărui dulap şi sertar era împrăştiat pe podea, la fel ca şi conţinutul frigiderului ei.
Furia lui Donatella se aprinsese, dar numai pentru scurt timp. Nimic din toate acestea nu era cu adevărat al ei. Nimic din toate acestea nu însemna nimic. În plus, nu era ca şi cum nu fusese implicată în treburi similare pentru a-şi hrăni un obicei similar când era tânără.
Începuse să meargă din cameră în cameră, adunând lucrurile necesare care făceau existenţa posibilă – tigăi, o periuţă de dinţi, un termostat smuls din perete – şi lăsând restul. Pe măsură ce continua, începuse să simtă o stare de greaţă din ce în ce mai mare în stomac. Treaba era neglijentă şi inutil de distructivă, dar exista şi o minuţiozitate ciudată. S-a îndreptat spre dormitorul principal, simţind cum stomacul i se strânge şi mai tare. Aşa cum era de aşteptat, uşa dulapului ei era deschisă şi conţinutul ei era împrăştiat pe covor. Nu se aştepta, însă, la uşa deschisă a unei magazii ascunse în spate. Zăvorul fusese ciopârţit cu un satâr de carne care acum era înfipt în gips-carton.
Donatella îngheţase, gura i se uscase brusc. Când, în sfârşit, a reuşit să înceapă să înainteze din nou, groaza ei creştea cu fiecare pas. Hainele şi pantofii magnifici de designer, majoritatea făcuţi special pentru ea în viaţa ei anterioară, nu erau doar aruncate ca şi celelalte lucruri din casă, ci distruse complet.
Hoţul, după ce a muncit atât de mult pentru a intra în camera secretă, se aşteptase fără îndoială la o comoară mult mai mare. Bijuterii. Arme. Artă. Poate chiar şi droguri. În schimb, a găsit Valentino, Gucci şi Louis Vuitton vechi de un deceniu.
În furia lui, le-a sfâşiat şi, judecând după miros, a urinat pe ele. Se uitase la tot ce mai rămăsese din ceea ce fusese odată şi, pentru prima dată de la adolescenţa ei fără adăpost, simţea că se stinge. Cât de mult mai putea să îndure aşa ceva înainte de a dispărea cu totul?
Donatella îşi amintea că se uita la satâr, hipnotizată brusc de suprafaţa sa lustruită. Îl păstra ascuţit ca un brici, aşa cum făcuse întotdeauna cu lamele ei. Era acesta răspunsul?

Nu ştia cât timp a meditat la această întrebare, dar, ca de atâtea ori înainte, furia o salvase. Nu avea să se termine aşa. Nu după tot ce trecuse în viaţa ei.
Supravieţuise după ce Mitch Rapp o abandonase în programul de protecţie a martorilor de la FBI. Supravieţuise întemniţată în fiecare iad din suburbii. Supravieţuise chiar şi câtorva scurte experimente cu munca cinstită. La naiba dacă ar fi lăsat un hoţ mărunt să o doboare.
După încă o scanare rapidă a mediului în care opera, Donatella a ieşit din nişă şi a pornit prin ploaie spre centrul aleii. Nu avea să treacă mult timp până când drogurile pe care le pregătea aveau să treacă din lingură în venă, iar ea voia să se asigure că Gatton avea să experimenteze cu o claritate perfectă ceea ce avea să urmeze.
Cei doi bărbaţi au aruncat o privire în sus când ea a apărut din ceaţă, confuzi la început, apoi intrigaţi. Gatton a fost primul care s-a ridicat, mişcându-se pentru a-i bloca calea. Avea părul ciufulit, dar trăsăturile îi erau imediat recognoscibile din poza de la cazier.
Poliţia fusese în mare parte dezinteresată de spargere şi ea cu siguranţă nu putea să se ducă la şefii ei de la FBI. Aceştia ar fi fost furioşi să descopere că se agăţase de amintiri dintr-un trecut pe care ei se străduiseră atât de mult să-l eradicheze. Aşa că Donatella a recurs la puterea pe care o avusese întotdeauna asupra bărbaţilor pentru a-l face pe un detectiv local să recunoască faptul că ştia cine făcuse treaba. La un pahar de băutură într-un mic restaurant intim, acesta a fost eminamente înţelegător – înţelegând sentimentul ei de violenţă, dar explicându-i că nu avea dovezi care să reziste în instanţă. În cele din urmă, sfatul lui a fost să ia banii de asigurare şi să meargă mai departe.
„Sunteţi o doamnă drăguţă”, a spus Gatton. Ploaia a înghiţit sunetul până la punctul în care nimeni din afara aleii nu l-ar fi auzit chiar dacă ar fi strigat. Chiar dacă ar fi ţipat.
Ea s-a aplecat să îl ocolească, dar el s-a ferit şi i-a blocat din nou calea. Însoţitorul lui era încă ghemuit în spatele tomberonului, acordând doar o atenţie parţială. Pe el îl interesau drogurile.
„Ce ai în mână?”, a spus el, arătând spre cilindrul de 20 de centimetri strâns între unghiile perfect manichiurate. „Poate ceva ce vreau eu?”
Gatton făcuse în mod evident acelaşi calcul pe care îl făcuse şi ea. Ceea ce se întâmpla pe această alee urma să rămână pe această alee.
A făcut un pas spre ea. „Pun pariu că ai o mulţime de lucruri pe care le vreau.”
Donatella a apăsat butonul de pe bastonul cu arc, extinzându-l la lungimea sa maximă. Gatton nici măcar nu a tresărit. De obicei, oamenii erau lenţi în a procesa lucruri cu totul neaşteptate, iar el era mai lent decât majoritatea. Ea a învârtit arma, lovindu-l în coaste în loc să încerce o lovitură mai evidentă la cap. Mormăitul lui a fost audibil prin vuietul ploii, la fel ca şi pocnetul satisfăcător al osului care se prăbuşea. El s-a clătinat la dreapta, iar ea s-a învârtit, învârtind bastonul suficient de tare în spatele picioarelor lui încât să-i ia picioarele de sub picioare. Faţa i s-a răsucit de durere când a lovit asfaltul umed, dar nu a putut să ia suficient aer ca să scoată vreun sunet.
În viziunea ei periferică l-a văzut pe însoţitorul lui Gatton scoţând un cuţit din buzunar. S-a întors şi i-a întâlnit privirea lui cu ochii larg deschişi cu o privire moartă a ei. Confuzia lui era chiar mai profundă decât fusese cea a lui Gatton. Faptul că avea o armă şi că o folosise pentru a se apăra ar fi fost de înţeles, dar refuzul ei de a fugi în siguranţă pe stradă ar fi fost complet necunoscut.
„Avem afaceri împreună?”, a spus ea, suficient de tare pentru ca el să audă.
Aparent, nu aveau, pentru că el tocmai şi-a adunat accesoriile pentru droguri şi a fugit.
* * *
Donatella şi-a scuturat umbrela şi a intrat în parcare. Ritmul ei cardiac era încă uşor ridicat, dar asta era tot ce mai rămăsese din ceea ce se întâmplase. Părul ei era încă perfect aranjat, machiajul era nepătat, iar hainele ei erau lipsite atât de riduri, cât şi de sânge.
S-a strecurat în Ford Focus gri pe care i-l dăduse FBI-ul – din răutate, presupunea ea – şi a introdus cheia în contact. A început să o pornească, dar apoi a încremenit când cineva de pe bancheta din spate i-a apăsat un pistol la ureche.
Un poliţist? Ar fi putut fi văzută? Dacă era aşa, ce trebuia să facă? Uciderea bărbatului ar fi fost o chestiune banală, dar nu ar fi fost pe placul celor de la FBI.

Nu. La ce se gândea? Poliţiştii nu se ascundeau pe bancheta din spate aşteptând ca un suspect să se urce în maşina lor. Un fost duşman? Mă îndoiesc. Oricât de odioasă ar fi fost organizaţia FBI, îi ascunsese identitatea destul de bine. Un tâlhar? Un violator? Asta ar fi interesant. După atâta timp, doi bărbaţi într-o singură zi.
„Ce naiba a fost asta?”
În ciuda anilor, vocea era imediat recognoscibilă.
„Mitch?”, a spus ea, întorcându-se încet.
„Nu mi-ai răspuns la întrebare.”
„A furat de la mine”, a spus Donatella. Furia care se stinsese cu mult timp în urmă a erupt din nou. „La fel ca tine.”
A dat arma la o parte şi s-a aruncat peste scaun, înfăşurându-şi mâinile în jurul gâtului lui şi strângând cu tot ce avea. „Tu mi-ai făcut asta, ticălosule! Am avut bărbaţi frumoşi. Femei frumoase! Un apartament frumos în Milano! Sunt ceea ce m-ai făcut!”
I-a desprins mâinile şi a împins-o cu spatele de tabloul de bord suficient de tare încât să o facă să nu mai aibă aer.
„Tu ţi-ai făcut asta, Donatella. De câte ori a trebuit să te mute Biroul? De două ori până acum? Şi, din ceea ce tocmai am văzut, te duci pentru un hat trick.”
„Ce cauţi aici, Mitch? Nu-ţi pasă de mine. Nu-ţi pasă de mult timp.”
„Asta nu e adevărat şi tu ştii asta. Dar, la naiba, eşti o pacoste.”
„Ai de gând să mă trimiţi în Iowa?”
Era ameninţarea favorită a FBI-ului. Şi după ce se întâmplase cu doi ani în urmă în Dallas, au făcut clar că nu mai era o ameninţare inutilă.
El a dat din cap. „Am o slujbă care te-ar putea interesa.”
„O măcelărie care are nevoie de un nou manager?”
„N-ai de gând să renunţi la asta, nu-i aşa? A fost doar o sugestie. Îţi place mâncarea şi te pricepi la cuţite.”
I-a sunat telefonul şi l-a dus la ureche. „Nu, pe aleea de la nord de acolo. Uh-huh. Nu-mi pasă. Îngroapă-l în pădure, dă-l de mâncare la nişte porci. Doar scapă de el. Da... Unul, dar nu pare genul care să se ducă la poliţie. Lasă-l baltă. Ştiu că ea este. Ţi-am spus deja că-ţi sunt dator, ce mai vrei? Bine...” A întrerupt apelul. „Unde am rămas? „
„Vorbeai despre o slujbă”, a spus ea, cu ochii uşor îngustaţi. „De ce ai fi venit la mine? Este ceva ce Scott şi cercetaşii lui nu pot rezolva? Nu. Ei merg pe apă. Ceva care are nevoie de o atingere feminină?”
Ochii lui s-au schimbat într-un mod pe care majoritatea oamenilor l-ar fi ratat. Fuseseră împreună în anii tinereţii lor şi ea încă îl putea citi. Un zâmbet a început să se joace pe buzele ei. „Nu, nu, nu o atingere feminină. Eşti în ceva prea urât pentru ei. Eşti izolată.”
„Ceva de genul ăsta.”
Zâmbetul ei s-a lărgit şi s-a sprijinit de bord. „Ce-mi iese mie?”.
„Ce vrei?”
„Vreau să mă întorc acasă, în Italia. Şi vreau fonduri pentru a-mi începe propria linie de modă.”
„Termină cu prostiile, Donatella. Ştii că nu pot face asta.”
„Poţi face orice.”
„Mossad-ul te vrea moartă.”
„Tu şi Irene aţi putea rezolva asta cu un telefon.”
„Da, dar nu ne putem ocupa de Hamas. Tipii ăştia chiar ştiu cum să ţină ranchiună. Şi nu putem face nimic în legătură cu duşmanii pe care ţi i-ai făcut când lucrai în particular. Încearcă din nou.”
„De ce nu-mi faci o ofertă?”
„Nu vrei să ştii mai întâi care este treaba?”
„Nu chiar.”
„Bine. Faţă nouă, identitate nouă. Un apartament drăguţ în New York cu vedere la Central Park. Tu stai departe de industria modei, dar eu te finanţez într-o galerie de artă.”
„Artă?”, a spus ea. Era ceva la care nu se gândise niciodată. „Îmi place arta.”

„Îmi amintesc”, a spus el, strecurându-şi Glock-ul în husa de sub braţ. „Obişnuiai să mă târăşti la vernisajele acelea.”
„M-am gândit că ţi-ar prinde bine puţină cultură. Se pare că nu a fost de ajuns.”

CAPITOLUL 23

Tal Afar
Irak

ANTHONY Staton se deplasa de-a lungul zidului sfărâmat, reuşind în sfârşit să-şi zărească ţinta în lumina lunii. Clădirea era construită din beton şi suferise destul de multe daune în urma războiului şi a recentei preluări a oraşului de către ISIS. Ultimul etaj fusese ars, dar întregul etaj superior fusese aparent renovat într-un apartament de lux. Era greu de crezut din locul în care se afla. Se avusese mare grijă să nu se lase nicio urmă exterioară că era locuibil, iar jaluzelele de întuneric coborau în fiecare după-amiază, chiar înainte de apusul soarelui.
Acum că Agenţia îl localizase, nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să vadă întreaga structură dispărând într-un stâlp de flăcări. Să o vopsească cu un laser, să aştepte ca o dronă să treacă pe deasupra şi apoi să se strecoare de acolo în praful şi haosul care urmau.
Din păcate, nu acesta era planul. Fostul general irakian care-şi plantase fundul gras în acest penthouse de lux era aparent prea important pentru a fi vaporizat. Irene Kennedy îl voia în viaţă, iar asta îl lăsa pe Staton să rătăcească pe străzile controlate de ISIS cu nimic mai mult decât o echipă de bază pentru a-l susţine. Rapid şi uşor era, fără îndoială, cea mai bună strategie în această situaţie, dar asta nu-l făcea să se simtă mai puţin expus. Aceasta era o operaţiune pe care ar fi lăsat cu plăcere pe altcineva să se ocupe de ea, dar agenţia era o încurcătură operaţională în acest moment. Scott Coleman era al naibii de aproape de un scaun cu rotile, Joe Maslick se ţinuse de treabă, iar Mitch Rapp îşi agăţase Glock-ul. Cine ar fi crezut că va trăi suficient de mult ca să vadă cum se va întâmpla şi ultima?
„Aici Forward One”, a auzit o voce în cască. „Sunt pe poziţie. Încă e linişte. Se pare că am putea avea noroc.”
Staton s-a întrebat. Nu s-a putut abţine să nu se gândească la clişeul din filmele de western ieftin care îi plăcea atât de mult. Linişte. Prea multă linişte.
Nu au vrut să se mute când străzile erau aproape abandonate, pentru că echipa ar fi ieşit prea mult în evidenţă. În schimb, aleseseră un moment al nopţii suficient de devreme pentru ca să mai fie câţiva oameni care să se plimbe pe acolo, dar suficient de târziu pentru ca aceştia să fie mai interesaţi să ajungă acasă decât să pună întrebări.
Totuşi, traficul pietonal era mult mai uşor decât se aşteptase şi nu văzuse decât două patrule – ambele uşor de evitat. Fie că se anunţa a fi o nimica toată, fie că celălalt pantof era pe cale să cadă. Din experienţa sa, întotdeauna era vorba de cea de-a doua variantă. Nu existau cadouri în această viaţă.
A întins mâna şi a activat microfonul de gât ascuns sub ţinuta sa tradiţională. „Am ochii pe linie şi mă mut pe poziţie. Rămâi pe vârfuri. Nu am un sentiment prea bun în legătură cu asta”.
„Niciodată nu ai, Tony. Am înţeles.”
Exista o frânghie de rufe care mergea din vârful clădirii-ţintă până la una abandonată de peste drum. O echipă de avansaţi reuşise să o înlocuiască cu una din kevlar, despre care jurau că arăta şi se simţea exact la fel. Staton fusese sceptic, dar, judecând după o pereche de pantaloni care atârnau de ea, fusese prea pesimist.
Trei dintre oamenii lui îl traversară cu tiroliana până pe acoperiş. De acolo, ar fi tăiat lacătul uşii de acces şi s-ar fi strecurat în apartamentul lui Fares Wazir. I-ar fi împuşcat pe gardieni, ar fi săgetat familia şi apoi l-ar fi dus pe fostul general înapoi peste linie. Cel mai bun lucru pe care l-au putut găsi pentru a-l duce într-o zonă de aterizare viabilă a fost o căruţă de lemn. Destul de comună în zonă, dar totuşi riscantă.
Toată chestia – tiroliana, numărul incert de oameni de pază, căruţa – era puţin cam deocheată pentru gustul lui. Lui Scott Coleman i-ar fi plăcut, dar Staton l-a văzut ca pe o ratare care stătea să se întâmple.
„Toată lumea este pe poziţii?”, a întrebat el. Echipa a confirmat.
„Atunci putem începe.”

Era un bărbat singur care mergea pe stradă în direcţia lui, dar Staton l-a ignorat în mare parte. Părea să aibă în jur de o sută de ani, înainta şchiopătând fără niciuna dintre urgenţele resimţite de ceilalţi oameni care se aflau afară la acea oră din noapte. Probabil se gândea că, la vârsta lui, la naiba cu ISIS.
Deasupra, o siluetă întunecată a traversat linia de kevlar, mişcându-se suficient de repede pentru a fi invizibilă pentru oricine nu se uita în mod special. A urmat o a doua, apoi o a treia.
O voce a răsunat în cască. „Am câştigat acoperişul. Pare să fie liber."
„Recepţionat", a spus Staton. „Dă-i drumul şi repoziţionează cablul."
„Imediat", a răspuns o altă voce.
Capătul ataşat de clădirea abandonată urma să fie mutat în jos cu un etaj pentru a inversa panta şi pentru a le oferi o cursă şi mai rapidă la ieşire. A făcut ca aterizarea să fie un pic mai dificilă – mai ales cu greutatea moartă a lui Wazir – dar merita să reducă timpul de expunere.
„Încuietoarea este ceea ce ne aşteptam", a spus unul dintre oamenii lui prin radio. „Nu va..."
Staton s-a ferit involuntar la străfulgerarea bruscă şi la contuzia asurzitoare a unei explozii. I-a luat o clipă pentru a procesa faptul că acoperişul pe care se aflau oamenii lui fusese transformat în mii de cioburi de beton în flăcări care se aruncau în aer. Bătrânul de pe şosea s-a oprit, aruncând o privire înapoi la uriaşa minge de foc, înainte de a-şi continua drumul ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.
„Trageţi înapoi!" a spus Staton în microfonul său de gât. „Repet, retrageţi-vă!"
A alergat înainte, încercând să-şi dea seama ce naiba tocmai se întâmplase. Oare oamenii lui au declanşat o capcană? Părea imposibil – ei căutau în mod special una şi aveau instrucţiuni să i-o spună înainte de a începe să taie prin încuietoare.
Clipe de focuri de armă au apărut în clădirea de vizavi de ţinta lor, exact acolo unde urma să se afle omul lui care manevra cablul.
Staton se desprinse de zidul din spatele său, sprintând spre nord, spre echipa rămasă. Ajunsese la doar zece metri când alte flash-uri au luminat drumul. A încercat să localizeze de unde venea focul, dar era imposibil. Venea de peste tot. De la fiecare fereastră. De pe fiecare acoperiş. Din fiecare uşă. Bătrânul a căzut, iar Staton a virat la dreapta într-o căutare zadarnică de acoperire. Primul glonţ l-a nimerit în şoldul nou care toată lumea credea că îl va scoate la pensie. După aceea, impacturile au început să vină atât de repede, încât nu le mai putea distinge. Senzaţia copleşitoare era cea a impulsului lor, împingându-l în lateral şi, în cele din urmă, trântindu-l la pământ. Întunericul dispăruse acum, alungat de miile de străfulgerări ale botului.
A zărit carcasa unei maşini care strălucea în lumina artificială şi a încercat să se târască până la ea. Forţa gloanţelor care îi loveau spatele părea însă că îl imobilizează la pământ, măcinându-l fără milă în praf. A apăsat pe trăgaciul propriei arme şi vuietul acesteia s-a alăturat celorlalţi înainte ca totul să tacă.
* * *
Aali Nassar şi-a aşezat telefonul pe scaunul limuzinei şi şi-a permis un zâmbet rar. Regele îl sunase personal pentru a-şi exprima recunoştinţa pentru reducerea trollingului antimonarhie pe reţelele de socializare, încă neştiind în mod fericit că era opera lui Sayid Halabi.
Mai mult, cele cinci milioane de euro cerute de mullah erau în acest moment încărcate în avionul privat al lui Mahja Zaman. Acesta pusese el însuşi la dispoziţie jumătate, în timp ce alţi doi oameni loiali lui Nassar au completat restul. Toate aranjamentele erau complete şi nu exista niciun motiv să creadă că transferul nu va decurge fără probleme.
Chiar şi problema pusă de Talal bin Musaid dădea semne de îmbunătăţire. Rapoartele arătau că acesta era în drum spre Monaco pentru a-şi vizita fratele. Faptul că l-ar fi avut în afara Arabiei Saudite ar fi fost de ajutor, întrucât Nassar decisese că beneficiile uciderii prinţului depăşeau acum dezavantajele. Deşi era puţin probabil ca preşedintele Alexander să aibă curajul de a acţiona împotriva lui bin Musaid într-un mod care să pună în pericol relaţia precară dintre cele două ţări ale lor, era de conceput ca CIA sau Mossad să încerce o extrădare neautorizată.
Şi, deşi toate aceste evoluţii erau, fără îndoială, daruri de la Allah, ele nu erau deloc suficiente pentru a stârni un zâmbet din partea unui om neobişnuit cu această expresie. Nu, doar vestea demisiei lui Mitch Rapp avea puterea de a face asta. Se pare că amploarea rănilor suferite de omul CIA în Arabia Saudită era mult mai gravă decât fusese anunţată comunitatea de informaţii.

A sunat un clopoţel la telefonul său şi el s-a uitat în jos la el. Un e-mail criptat de la Irene Kennedy. L-a deschis şi, în loc de text, a găsit doar un link către un site de propagandă ISIS. Intrigat, a dat click pe el şi a aşteptat ca videoclipul să se încarce. Când a început să ruleze, a simţit că i se taie respiraţia în piept.
Era un filmuleţ bine montat cu un atac asupra unui mic grup de agenţi americani. Locaţia era imediat recognoscibilă – casa lui Fares Wazir din Irak. Nassar a derulat-o şi a privit-o din nou, cu pumnul încleştat în jurul telefonului, în timp ce acoperişul apartamentul lui Fares Wazir era aruncat în aer şi focuri de armă izbucneau din toate direcţiile. Imaginea de deasupra capului a făcut zoom pe un bărbat care alerga pe stradă, tresărind sălbatic în timp ce era lovit de ceea ce părea un număr infinit de gloanţe. În cele din urmă a căzut, trăgând inutil cu propria armă într-un zid de piatră înainte de a rămâne nemişcat.
Videoclipul a început apoi tăieturi rapide însoţite de muzică revoluţionară puternică – americani morţi fiind căraţi de pe clădiri, rămăşiţele abia recognoscibile ale celor de pe acoperiş fiind adunate, un cadavru însângerat fiind târât pe străzi.
În cele din urmă, a oprit videoclipul şi a format un număr de telefon pe care i-l dăduse mollahul Halabi. Nu-şi imaginase niciodată că va fi nevoit să-l folosească atât de curând şi ca răspuns la o prostie atât de zdrobitoare. În mod surprinzător, liderul ISIS a răspuns personal.
„V-aţi trezit târziu, domnule director."
„Tocmai am văzut înregistrarea video a raidului asupra casei lui Fares Wazir."
„Glorios, nu-i aşa?"
„Glorios?" a spus Nassar, aruncând o privire spre geamul care îl despărţea de şoferul său, deşi ştia că era izolat fonic. „Este o nebunie! Ţi-am dat această informaţie pentru a-i permite lui Wazir să scape înainte de sosirea americanilor. Irene Kennedy tocmai mi-a trimis un e-mail cu doar linkul către video – niciun text. Pot să vă asigur că lipsa ei de diplomaţie a fost menită să demonstreze ceva. Pentru a arăta clar că bănuieşte că scurgerea de informaţii provine din partea organizaţiei mele."
„Da, îmi imaginez că aveţi dreptate."
„Atunci de ce aţi făcut asta? De ce mi-aţi pune în pericol poziţia şi capacitatea mea de a vă furniza informaţii?"
„Pentru că aveai nevoie de asta, Aali."
„Ce? Aveam nevoie de asta?"
„Dai dovadă de atâta putere, dar în interior eşti slab. Bineînţeles, ai spune că ai crescut săracă, dar de fapt ai trăit stilul de viaţă al binefăcătorilor bogaţi ai familiei tale şi ai urmat cursurile de la Oxford. Şi sunt la curent cu serviciul tău militar, dar operaţiunile tale atent planificate au fost acte lipsite de orice risc sau pasiune reală. Acum simţiţi pericolul. Simţi ochii americanilor asupra ta, anxietatea de a te întreba dacă nu cumva una dintre dronele lor te înconjoară chiar acum. Vor descoperi ei trădarea ta? Şi dacă da, ce măsuri vor lua?".
„Dacă mă vor ucide, toţi banii şi informaţiile pe care vi le furnizez vor dispărea. Regele..."
Halabi a început să râdă, înecând cuvintele lui Nassar. „Bănuiesc că vei fi bine, Aali. Mai ales acum, când CIA încearcă să se descurce cu plecarea lui Mitch Rapp. Dar nu sunt sigur de asta. Şi nici tu nu eşti. Te afli acum într-o poziţie care îţi va pune la încercare credinţa în Dumnezeu. Vei trece acest test? Acţiunile tale sunt în slujba Lui? Sau ale tale?"
Nu avea rost să mă cert cu omul. Nimic nu ar fi ieşit din asta.
„Îl slujesc pe Dumnezeu."
„Bine, Aali. Bine. Şi, bineînţeles, înţeleg dificultăţile pe care ţi le-a cauzat generalul. Aşa că spune-mi. Ce pot să fac pentru a echilibra balanţa?"
Nassar a fost deopotrivă surprins şi uşurat de ofertă. Deja, Halabi începea să înţeleagă valoarea sa şi importanţa păstrării loialităţii sale.
„Prinţul Talal bin Musaid este în drum spre Monaco", a spus Nassar.
„Ah. Pot să presupun că utilitatea lui pentru tine a ajuns la sfârşit şi că eşti îngrijorat de riscurile de a te ocupa tu însuţi de el?".
„Da."
„Atunci îi voi contacta pe oamenii mei din Europa şi voi face ca problema să fie rezolvată."

CAPITOLUL 24
La est de Juba
Sudanul de Sud
ACEST lucru a fost supt.
Nu, asta a fost subestimarea secolului. Asta avea catastrofă scrisă pe toate feţele. În sânge. De trei metri înălţime.
Piciorul lui Kent Black s-a simţit brusc prea slab pentru a apăsa acceleraţia şi a lăsat vitezometrul camionului să plutească în derivă. Afară, praful învăluia vehiculul, închizându-l în căldura sufocantă a cabinei închise.
Drumul pe care se afla nu era mai mult decât o fâşie şenilată într-o câmpie nesfârşită de pământ ars de soare. GPS-ul îi spunea că se îndreaptă în direcţia corectă şi continua numărătoarea inversă până la sosire, dar nu era sigur că acesta era un lucru bun.
Dispreţuia Sudanul de Sud. Când fusese lunetist în armată, petrecuse mult timp luptând în Irak şi Afganistan, dar asta fusese diferit. Sigur, ambele ţări erau nişte coclauri uscate şi prăfuite, dar cel puţin avusese întăriri şi câteva caracteristici geografice în spatele cărora să se ascundă. Peisajul pustiu în care pătrundea avea un aer ceţos, de fotografie supraexpusă, pe care Black îl găsea dezorientant. Fără îndoială, motivul pentru care Kariem îl alesese ca locaţie pentru întâlnirea lor.
Traficul de arme nu fusese niciodată în fruntea listei sale de cariere, dar ce alternativă avea? Slujba lui profitabilă de ucigaş plătit, purtând costume de cinci mii de dolari şi ieşind cu supermodele, se lovise recent de un obstacol de netrecut, pe nume Mitch Rapp. Afacerea lor împreună se încheiase cu Rapp acceptând să nu-l ucidă, dar lăsând să se înţeleagă că, data viitoare când se vor întâlni, rezultatul va fi diferit.
Aşa că Black pusese mâna pe o hartă şi căutase colţuri de lume care erau atât îndepărtate, cât şi care aveau nevoie de un om cu talentul său. Sudanul de Sud, care se clătina într-un război civil, părea să se potrivească. S-a gândit să facă puţină muncă de mercenar pentru guvern până când Rapp uită de el. Din păcate, guvernul s-a dovedit a fi doar puţin mai puţin nebun decât forţele rebele cu care se lupta. În cele din urmă, aprovizionarea ambelor tabere din spatele liniilor de luptă s-a dovedit a fi nu numai mai profitabilă, ci şi mult mai sigură.
Până acum.
Kariem era cel mai psihotic dintre liderii rebeli cu care avea de-a face – un tip care ar fi dat foc unui om pentru că i-ar fi pus prea multă frişcă în cafea. Totuşi, dacă istoria omenirii a învăţat vreo lecţie consistentă, aceasta a fost că cel mai mare psihopat ajunge de obicei în vârf. Aşa că, deşi relaţia lor avea multe avantaje potenţiale, era şi extrem de precară. De aceea, Black îl punea întotdeauna pe unul dintre lacheii săi să facă livrările fizice.
Din nou, până acum. Ieri, Kariem îi ceruse lui Black să se implice personal în tranzacţia lor – un transport de AK-uri excedentare şi câteva RPG-uri care aveau la fel de multe şanse să arunce în aer persoana care le folosea ca şi persoanele pe care le viza.
Întrebarea era de ce. Pentru a-l recompensa pentru serviciile aduse cauzei? Probabil că nu. Pentru a-l tăia cu o drujbă? Un pariu mai bun. Nu ar fi fost prima dată când unul dintre furnizorii liderului rebel a sfârşit în bucăţi.
Un şir de vehicule militare – toate furnizate cu un profit frumuşel de către el – apărea la orizont. Accelera până la un ritm mai încrezător, derapând în cele din urmă în faţa contingentului rebel şi deschizând uşa.
„Generale!”, a spus el, folosind titlul pe care şi-l dăduse omul. „Mă bucur să vă văd! Cum merge războiul?”
Kariem era un bărbat deconcertant de mare, cu o piele de un negru profund care se potrivea cu ochii care deveniseră puţin galbeni. Unul îi urmărea rezonabil de bine, în timp ce celălalt rătăcea puţin. Rezultatul unei răni la cap din copilărie, se pare.
„Aţi adus armele?”
„Bineînţeles.”
„Sunt bune?”
„Sunt în regulă.”

Kariem a dat din cap. Nu fusese niciodată atât de îngrijorat de faptul că câteva arme se defectau sau explodau în faţa soldaţilor săi. Oamenii erau ieftini. Armele erau scumpe.
Negru a scanat feţele rebelilor care îl înconjurau cu un zâmbet uşor. Unii stăteau pe capota arzândă a vehiculelor lor, în timp ce alţii se agitau în jurul lui, privindu-l. Erau în jur de douăzeci în total. Probabil că o treime erau fie beţi, fie drogaţi. Toţi erau înarmaţi.
Dacă lucrurile mergeau prost, cu siguranţă urma să fie ucis de un glonţ pe care îl taxase prea mult pe aceşti nemernici. Înainte ca asta să se întâmple, însă, avea să-i facă câteva găuri în cap generalului Cretin. Deşi lupta corp la corp nu era specialitatea lui Black, nu trebuia să fie. Tot ce trebuia să facă era să scoată arma şi să apese pe trăgaci înainte ca unul dintre slugile îmbătate ale lui Kariem să-şi dea seama cum să îi ia puşca de pe umăr.
„Am înţeles că vinzi arme duşmanilor mei", a spus Kariem. Faţa lui era o mască lipsită de viaţă – ca a unuia dintre acei bandiţi din Vechiul Vest, proptit în sicriu. Era al naibii de neliniştitor.
„Nu ştiu despre ce vorbiţi", a minţit Black. „Cine ţi-a spus asta?"
„Unul dintre oamenii mei. Obişnuia să lupte pentru Abdo şi spune că îi furnizezi echipament."
„Stai puţin, acum. Tu şi Abdo sunteţi aliaţi", a spus Black.
Fusese adevărat până cu o lună în urmă, dar acea alianţă se destrămase din cauza unui lucru pe care nici măcar trupele sale nu-l cunoşteau pe deplin. Nimeni nu putea învinovăţi un american nou în zonă că nu putea ţine pasul cu peisajul mereu schimbător al rebeliunii africane. Cel puţin, asta spera Black.
Kariem se holbă la el câteva secunde, apoi începu să se aplece la brâu. Black a lovit o muscă imaginară pentru a ajunge cu mâna lângă Beretta pe care o îndesase la brâu. S-a dovedit a fi inutil. Africanul tocmai scoase o mică pungă de piele care conţinea un diamant aproape de mărimea unei mingi de golf.
Două minute mai târziu, Black se afla într-un nor de praf cu acea piatră în siguranţă în buzunar. Se sprijinea de jeep-ul în care fusese lăsat, privind camionul plin de arme care se străduia să ţină pasul cu coloana de maşini a generalului. Transpiraţia rece a fricii s-a transformat în transpiraţia fierbinte de a fi blocat în deşert cu nimic altceva decât un jeep de rahat şi o pereche de şlapi de picior pentru transport. Nenorocitul de Mitch Rapp.
* * *
Jeepul rebelilor încă mai rezista, în timp ce Black traversa Nilul Alb şi se îndrepta spre Juba. După ore întregi de numai praf şi pietre, peisajul se înverzise, cu copaci maiestuoşi şi câmpuri îngrijite care presărau peisajul. Nu că vreunul dintre aceste lucruri ar fi fost uşor de distins. Războiul civil cu intermitenţe şi întreruperi îşi făcuse treaba cu infrastructura energetică a oraşului, lăsându-l într-o permanentă beznă.
Trebuia să se bazeze pe singurul far care funcţiona pentru a naviga pe drumuri, strecurându-se printre pietoni, biciclete şi ocazionalul animal de fermă. În cele din urmă, a virat pe o stradă liniştită care se sfârşea într-o biserică veche. Zidurile sale galbene şi decolorate erau încă solide din punct de vedere structural, la fel ca şi cea mai mare parte a acoperişului, dar asta era tot. Ferestrele erau închise cu scânduri, clopotniţa era înclinată rău de tot, iar crucea care fusese cândva în vârful clopotniţei zăcea ruptă de zidul perimetral.
Nu era mare lucru, dar era o casă.
A apăsat un buton de pe telecomanda din buzunar şi uşile grele care odinioară îi întâmpinau pe creştinii oraşului s-au deschis suficient pentru a-i permite să intre cu maşina. A parcat jeepul printre băncile răsturnate şi s-a îndreptat spre locuinţa sa din spate. Lăzile pe care în mod normal ar fi trebuit să le navigheze erau vizibil absente. Vânzarea către Kariem îl secătuise de marfă şi avea nevoie să vândă diamantul gardului său din New York înainte de a mai putea aduce altele. Partea bună a lucrurilor era că lipsa demonstrabilă de inventar îi dădea timp să se gândească ce avea de gând să facă cu lista de clienţi. Vânzările pe sub masă către guvern păreau încă sigure, dar situaţia cu Abdo era complicată. Problema era că, deşi Abdo era mult mai prost decât Kariem, era la fel de vicios. Nu avea de gând să stea liniştit în timp ce rezervele sale de arme se uscau.
Cel mai bine ar fi fost să analizeze problema cu ajutorul câtorva dintre berile pe care le ţinea ascunse în frigiderul din spatele biroului său. Să sperăm că energia electrică fusese pornită toată după-amiaza. Nu era

nimic mai rău decât să te întorci după ce era cât pe ce să fii dezmembrat şi să găseşti frigiderul plin de bere caldă.
A împins uşa, dar apoi a îngheţat când a văzut un bărbat stând la birou. Avea tenul închis sub părul zburlit şi o barbă ceva mai prezentabilă. Nu a durat mult până când recunoaşterea a intrat în acţiune.
Negru s-a învârtit şi a sprintat înapoi în naos, sărind peste ceea ce mai rămăsese din altar înainte de a zări umbra cuiva în calea lui. A încercat să o ocolească, dar, fără să fie foarte sigur cum s-a întâmplat, picioarele i-au fost luate de sub el şi s-a trezit rostogolindu-se necontrolat pe podeaua plină de moloz. Era pe punctul de a se ridica şi de a începe să alerge din nou, când o femeie i-a strecurat o lamă sub bărbie.
De unde naiba apăruse? Târfa purta pantaloni albi şi o bluză complet lipsită de praf şi pete de transpiraţie. Cum era posibil aşa ceva?
Se holba la el, cu părul ei negru atârnându-i de o parte şi de alta a feţei. Black se orienta de obicei spre fete tinere şi uşor de impresionat, dar femeia asta era superbă. Vârsta ei era imposibil de determinat – formele atletice păreau de douăzeci şi ceva de ani, dar faţa avea câteva linii subtile care sugerau începutul anilor patruzeci.
A auzit paşi şi a încercat să-l zărească pe bărbatul care se apropia fără să provoace tăierea cuţitului în gât. În cele din urmă, a intrat în vizor, privindu-l pe Black cu o expresie de vagă dezamăgire.
„Mitch! Haide, omule! Nu mă lăsa să fiu omorât de o gagică. Mai ales una atât de sexy".
Femeia a slăbit presiunea lamei pe pielea lui şi şi-a ridicat privirea spre Rapp. „Îmi place de el."
* * *
„Asta e tot ce ai putut face? Trafic de arme pentru ambele tabere într-un război civil?" Rapp s-a lăsat din nou în spatele biroului lui Black şi a pescuit o bere din frigider.
„Haide, omule. Ai spus să nu-ţi stau în cale. Cât de mult mai mult pot să mă dau la o parte din calea ta? Am ieşit de pe marginea pământului."
Era greu de argumentat. Puştiul putea să urmeze instrucţiunile.
„Ia loc, Kent."
A făcut cum i s-a spus, arătându-se puţin plin de speranţă la faptul că Rapp îşi folosea rar pseudonimul. Numele lui real era Steve Thompson. Prostia cu Kent Black era un efort de a-l face să semene mai mult cu antreprenorul privat din jet-set care îşi dorise întotdeauna să fie. În realitate, era un puşti sărac din Montana care crescuse cu mai puţin confort decât avea aici, în Africa. Tatăl său fusese un supravieţuitor nebun care îşi petrecea jumătate din timp pregătindu-se pentru sfârşitul lumii şi cealaltă jumătate bătându-şi fiul. Asta până când a dispărut. Nu a existat nici măcar un indiciu de crimă şi nici un cadavru nu a fost recuperat vreodată, aşa că tânărul Thompson – acum Black – a fost eliminat şi trimis la un centru de plasament.
În cele din urmă a devenit un Ranger al armatei şi un lunetist de top. Problema era că îşi văzuse tatăl în fiecare comandant pe care îl avusese şi, în cele din urmă, a fost dat afară din armată pentru insubordonare. Rapp chiar se gândise să se ocupe de Black când a ajuns pe străzi, dar nu a fost o idee care a durat prea mult. Puştiul era înzestrat, dar şi imprevizibil şi în posesia unei busole morale grav stricate. Aşa că, deşi poate nu avea stofă de agent CIA, era exact omul potrivit pentru detaşamentul de rahat pe care i-l repartizase preşedintele.
„Serios, Mitch. Nu mă vrei în Sudanul de Sud? O să dispar. Ce zici de Borneo? Sau în Siberia. Aş putea..."
„Taci din gură."
A tăcut, agitându-se pe scaun ca un şcolar chemat în faţa directorului.
„Vrei o slujbă?"
Tânărul nu s-a obosit să-şi ascundă surpriza. „Ce vrei să spui?"
„Nu am fost destul de clar?"
„Umblă vorba pe stradă că ai părăsit agenţia."
„Aşa este."
„Deci ai devenit privat?"
„Ceva de genul ăsta."
„Şi vrei să lucrezi cu... cu mine?"

„Am vrut, dar acum încep să mă răzgândesc.”
„Nu face asta!” a spus Black, sărind de pe scaun. „Eu mă bag. „
„Vrei să ştii care este slujba?”
„Nu chiar.”
Asta începea să devină o temă. „Ce zici de salariu?”
„Nu sunt îngrijorat. Întotdeauna ai grijă de băieţii tăi.”
A făcut câţiva paşi în nicio direcţie anume, un zâmbet larg răspândindu-i-se pe faţă. „Al naibii de A. Lucrez cu Mitch Rapp.”

CAPITOLUL 25

Principatul Monaco

PRINŢUL Talal bin Musaid a coborât din avionul fratelui său şi a mers nesigur pe scări. Nici măcar nu s-a obosit să-i certe pe bărbaţii care se ocupau de bagajele sale scumpe din piele, concentrându-se în schimb să ajungă în siguranţă pe pistă. Sosirea sa în Monaco şi numeroasele pahare de Hennessy nu reuşiseră să-l calmeze.

Fusese nevoit să mintă că avionul său se afla în reparaţii pentru a-l determina pe fratele său să îl trimită pe al său. De fapt, acesta era în perfectă stare de funcţionare, dar bin Musaid nu avea cum să alimenteze avionul sau să plătească taxele de aterizare. Conturile sale bancare – chiar şi cele ascunse – fuseseră complet golite. Cardurile sale de credit fuseseră anulate din cauza unor activităţi frauduloase. Liniile sale de credit fuseseră epuizate la maxim, iar majoritatea bunurilor sale importante erau grevate de sarcini – fie din cauza împrumuturilor pe care le folosise pentru a le cumpăra, fie pentru taxele pe care nu se deranja să le plătească. Dacă fratele său ar fi refuzat să-l aducă, era puţin probabil că ar fi putut pune mâna pe suficienţi bani pentru a cumpăra un bilet la un transportator comercial.

Un Mercedes negru s-a oprit în faţa lui, dar în loc să apară fratele său din spate, soţia acestuia a coborât de pe scaunul şoferului.

„Înălţimea Voastră”, a spus ea cu un zâmbet politicos. „Mă bucur să vă văd.”

Nu mai pusese ochii pe ea de mai bine de un an şi asta era foarte mult intenţionat. Când fratele său începuse să se vadă cu această femeie de rând spaniolă, bin Musaid înţelesese. Era tânără, uluitor de frumoasă şi, presupunea el, bună la pat. Dar apoi se căsătorise cu târfa aia. Era singura lui soţie şi, din câte se ştia, nu avea nici măcar o amantă.

Bin Musaid a privit în tăcere cum supraveghea încărcarea bagajelor şi apoi i-a indicat scaunul pasagerului. În schimb, el s-a urcat în spate. Fratele său fusese dezmoştenit pentru relaţia cu ea, dar lui nu-i păsa prea mult. Făcuse o sumă enormă de bani în domeniul imobiliar european şi nu avea nevoie de sprijinul familiei.

„Îmi pare rău că Hossein nu a putut veni personal să te ia”, a spus ea, pornind maşina şi îndepărtându-se. „Este blocat la birou”.

Araba ei era încă abia inteligibilă, iar faptul că o asculta îi făcea furia să crească. Totuşi, nu a avut de ales decât să o înghită. Fratele său fusese în mare parte înstrăinat de familie de mai bine de un deceniu, iar în acest timp devenise clar unde îi era loialitatea. Cu acest necredincios şi cu cei trei copii occidentalizaţi ai lor.

„Ce te aduce la Monaco?”, a întrebat ea. Era probabil ca fratele său să fi ştiut că venea des acolo, dar nu-i contacta niciodată. Fără îndoială că o pusese pe femeie să afle ce se schimbase. Bin Musaid nu s-a deranjat să răspundă.

Aali Nassar făcuse o treabă abilă de a semăna îndoieli cu privire la implicarea lui bin Musaid în afacerea Rabat, dar regele nu era pe deplin convins. Această îndoială l-a pus pe prinţ într-o poziţie foarte periculoasă şi a făcut ca viaţa independentă a fratelui său în Europa să fie un dar de la Allah. Bin Musaid nu era dispus să le spună nici regelui, nici lui Nassar despre ceea ce se întâmplase cu averea sa, de teama a ceea ce ar fi putut descoperi o anchetă penală. Avocaţii şi contabilii fratelui său ar fi fost în măsură să facă investigaţii discrete, iar bin Musaid ar fi putut folosi ceea ce aflau pentru a planifica ceea ce urma să se întâmple. Dacă era vorba de o simplă problemă de hackeri, regele ar putea exercita o presiune considerabilă asupra instituţiilor financiare relevante pentru a returna banii pierduţi din cauza măsurilor

lor de securitate incompetente. Dacă era vorba de ceva mai mult, atunci ar fi trebuit să se facă alte aranjamente.
„Vei sta mult timp?”, a sondat cumnata sa.
„Stai liniştită, femeie!”
Şi-a dat seama imediat de greşeala izbucnirii sale şi şi-a îndulcit tonul. „Îmi cer scuze. A fost un zbor lung. Nu, nu mult.”
Probabil că era o minciună. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai improbabil părea să fie opera unor hackeri. Nu numai că atacul era prea amănunţit, dar unele dintre ele păreau concepute exclusiv pentru a-l înfuria şi umili. Majoritatea banilor săi dispăruseră atât de complet încât părea că nu au existat niciodată. Excepţie făceau cele aproximativ trei milioane de dolari care fuseseră donate în numele său unor organizaţii de caritate evreieşti şi şcoli de fete.
Nu, răspunsul ar fi fost probabil mult mai periculos şi trebuia să fie ascuns fratelui său cât mai mult timp posibil. Nu ar fi tolerat niciun risc pentru soţia şi copiii săi pentru a ascunde un frate cu care abia dacă vorbea.
Bin Musaid a privit pe fereastră peisajul opulent al oraşului pe care îl cunoştea atât de bine. Ce aveau să descopere oamenii fratelui său? CIA era autorul cel mai evident, dar Aali Nassar părea convins că pateticul preşedinte american nu ar fi autorizat niciodată o acţiune împotriva unui membru proeminent al familiei regale saudite. Evreii? Iranienii? Sau era el naiv? Nassar fusese înfuriat de implicarea sa personală în operaţiunea de la Rabat, dar a devenit furios când a descoperit că CIA urmărea schimbul. Era posibil ca acesta să fi fost opera lui? O pedeapsă pentru Rabat? Şi, dacă era aşa, fusese autorizat de rege?
Deşi era greu de imaginat, era chiar fezabil ca el să fi fost în pericol fizic. Acesta era un alt motiv pentru care fratele său era un dar de la Dumnezeu. El întreţinea un detaşament de securitate, iar prezenţa soţiei şi a copiilor săi în casă i-ar fi descurajat cel puţin pe americani să facă vreo mişcare. Din nefericire, asta însemna, de asemenea, că bin Musaid nu numai că ar fi trebuit să le tolereze prezenţa, dar ar fi trebuit să o şi curteze.
S-a forţat să se aplece înainte între scaune. „Ce-ai mai făcut, Carmen?”
„Eu? Uh, bine”, a bâiguit ea, surprinsă, în mod normal, de întrebare.
„Şi copiii? Abia aştept să petrec timp cu ei cât timp sunt aici.”

CAPITOLUL 26

Juba
Sudanul de Sud
RAPP a deschis uşa biroului din spatele bisericii lui Kent Black şi a simţit o rafală de aer rece. Interesat în continuare să testeze abilităţile Claudiei, o pusese la conducere şi ea continua să impresioneze. Nu numai că avea un proiector agăţat de o floare de fire în tavan, dar reuşise să repare şi aerul condiţionat.
Scaunele erau aliniate de-a lungul peretelui şi conţineau galeria de pungaşi care înlocuise echipa impecabilă şi de o loialitate de nezdruncinat a lui Scott Coleman. Biroul fusese curăţat de vechiturile lui Black şi acum ţinea o găleată plină cu gheaţă şi bere. Nu ştia de unde găsise gheaţă într-un oraş care nu putea nici măcar să ţină lumina aprinsă, dar de ce să privească calul de dar în gură? Rapp luă o sticlă şi se aşeză în spate. Încă nu se simţea confortabil cu oamenii ăştia în spatele lui.
Claudia a dat din cap în direcţia lui, părând puţin nervoasă. El nu a reacţionat decât să răsucească capacul de la bere. În acel moment nu mai era femeia cu care se culca. Ea era coordonatoarea lui logistică. Era timpul să înceapă şedinţa de informare.
A micşorat luminile şi a folosit o telecomandă pentru a trece la prima imagine a proiectorului. „Aceasta este o fotografie veche de trei luni a prinţului Talal bin Musaid. Este nepotul regelui Faisal – fiul surorii sale preferate. Ea şi tatăl lui bin Musaid au murit amândoi, iar el a rămas cu acces la o avere considerabilă. Din păcate pentru el, această avere a dispărut în urmă cu câteva zile şi se află acum în conturi controlate de Mitch.”
„Nu mai spune?” a spus Black. „Despre cât de mult este vorba?”
Rapp era pe punctul de a-i spune să tacă naibii din gură, dar apoi s-a hotărât să vadă dacă Claudia îl va lăsa să-i deturneze întâlnirea.

„Hai să rămânem concentraţi, bine, Kent?”
Ea a trecut la imaginea unui conac impresionant construit într-un versant abrupt. Era înconjurat de un zid şi avea o poartă impunătoare, dar ambele erau mai mult declaraţii arhitecturale decât măsuri de securitate.
„Am avut noroc. Bin Musaid a părăsit recent Arabia Saudită şi stă aici, la fratele său din Monaco. Se pare că i-a spus fratelui său ce s-a întâmplat, pentru că a adunat o echipă de investigatori pentru a încerca să dea de urma banilor dispăruţi.”
„Vor avea succes?” a întrebat Azarov.
„Nu.”
„Ce ştim despre frate şi despre casă?”. a spus Donatella.
„După toate rapoartele, Hossein bin Musaid este un om de afaceri de succes şi cinstit. Relativ laic, căsătorit cu o creştină, trei copii de vârstă şcolară timpurie. Dă mulţi bani unor organizaţii caritabile, dintre care niciuna nu este politică sau religioasă în vreun fel. În ceea ce priveşte casa, există doi agenţi de securitate şi un alt bărbat care pare să funcţioneze în principal ca şofer. Niciunul nu este fost militar sau nu este deosebit de bine pregătit. Practic, ceea ce te-ai aştepta de la un om bogat şi apreciat, implicat în întreprinderi legale.”
„Aşadar, civili”, a spus Black. „Cum îi tratăm?”
„Ca pe aur”, a răspuns Rapp. „Nici unul dintre ei nu primeşte nici măcar o zgârietură.”
„Asta nu ne va face viaţa prea uşoară. Bin Musaid iese vreodată din casă?”.
„Nu de când a sosit”, a răspuns Claudia.
„Atunci despre ce vorbim?” a spus Black. „Intrând prin efracţie în plină zi, când copiii şi fratele nu sunt acolo? Poate că drogarea paznicilor? Ai avea nevoie de un calculator pentru a număra toate lucrurile care ar putea merge prost.”
„Nu-l luăm în casă”, a spus Rapp.
„Dar Claudia a spus că nu pleacă niciodată.”
Rapp şi-a terminat berea şi s-a dus după alta. „Talal bin Musaid nu-şi va petrece restul vieţii jucându-se cu nepoatele sale. Va dori băutură şi va dori femei.”
„Tind să fiu de acord”, a spus Azarov. „Şi dacă este un saudit bogat, este probabil că a petrecut mult timp în Monaco. Avem vreo informaţie despre obiceiurile sale atunci când a fost acolo în trecut?”
„Mă bucur că aţi întrebat”, a spus Claudia, trecând la o diapozitivă cu o clădire înconjurată de maşini obscen de scumpe. „Acesta este Terry's-un club foarte exclusivist, situat pe un deal cu vedere spre Monte Carlo. Prinţul este membru şi, în mod normal, este locul unde îşi petrece serile.”
„Am fost acolo de mai multe ori ca invitat al clienţilor companiei mele de consultanţă”, a spus Azarov. „Sunt câţiva paznici înarmaţi în faţă, dar rolul lor este mai mult de a ţine la distanţă persoanele indezirabile decât de a se ocupa de ceva serios. Camere de luat vederi înăuntru. Nu există alte măsuri de securitate, din câte ştiu eu.”
„Putem intra?” a întrebat Rapp.
„Nu fără a fi membru sau fără a fi însoţit de un membru.”
„Atunci hai să ne luăm un membru.”
„Imposibil”, a spus Claudia. „Există o listă de aşteptare de o sută de persoane şi majoritatea au mai mulţi bani decât bin Musaid.”
„Dacă eşti atât de sigură că se va duce acolo, de ce nu-l smulgi de pe drum?”. a spus Black.
„Ştiu cum vă place vouă, bărbaţilor, să spargeţi lucrurile”, a intervenit Donatella. „Dar haideţi să nu îngreunăm lucrurile mai mult decât sunt. Dacă nu cumva este foarte diferit de cluburile în care am fost, femeile frumoase nu au nevoie de un abonament. Voi intra, voi începe o conversaţie cu prinţul şi el mă va invita la un hotel. Apoi e doar o chestiune de o înţepătură rapidă cu un ac.”
„Nu cred că asta va funcţiona”, a spus Claudia.
„De ce nu?”
„Pentru că, deşi ai dreptate în legătură cu femeile frumoase care reuşesc să ocolească regulile de membru, acele femei tind să aibă jumătate din vârsta ta.”
Rapp s-a încordat, dar târnăcopul de gheaţă a rămas în poşeta de designer a lui Donatella. În schimb, ea doar a făcut un gest dispreţuitor cu o mână. „Copii fade.”

Avea dreptate, ştia Rapp. Nimeni nu se dădea în vânt după vreun copil găgăuţă dacă Donatella Rahn le arăta atenţie. Din păcate, nu avea cum să spună asta cu voce tare.
„Nu-mi place ideea că te duci singur", a oferit el în schimb.
Ea s-a întins înapoi şi i-a pus o mână pe genunchi, o mişcare care, fără îndoială, era menită să atragă atenţia Claudiei. Şi, pe baza expresiei ei, a funcţionat.
„Poate că ar trebui să intri cu mine, Mitch. Ar fi ca pe vremuri".
„Cred că planul lui Donatella este unul rezonabil", a spus Azarov. „Dar cu o singură schimbare. Ar trebui să fiu eu, nu Mitch, cel care să meargă cu ea. Clientela de la Terry's include o mulţime de oameni din industria extractivă. Nu va trece mult timp până când va apărea cineva pe care îl cunosc. Când vor apărea, pot să intru cu ei."
„Nu sunt convinsă", a spus Claudia. „Pe baza cercetărilor mele, femeile cu care bin Musaid a fost implicat tind să fie mult mai tinere şi mult mai blonde."
„Probabil că sunt şi mai puţin evreice", a spus Donatella. „Nu este o problemă."
„Dar..."
„Despre ce ne certăm?" a spus Black, scoţându-l neintenţionat pe Rapp din încurcătură. „Nu va fi niciun tip acolo care nu şi-ar tăia testiculul stâng pentru a o băga în pat pe Donatella. Asta e o chestie de la sine înţeleasă."
„Şi dacă te înşeli?" a întrebat Claudia.
„Atunci vom trece la planul B", a spus Rapp. „Dar nu văd niciun dezavantaj aici. Dacă Donatella o dă în bară, ea şi Grisha beau câteva pahare şi noi plecăm acasă."
„Cum o să acoperim . . . ." Vocea ei a dispărut la sunetul vehiculelor care urcau în faţa bisericii. Toată lumea s-a ridicat în picioare, iar Black s-a îndreptat spre uşă.
„Claudia, tu ieşi prin spate", a spus Rapp. „Donatella, du-te cu ea."
„Despre ce vorbeşti?" Donatella a protestat. „I-"
„Taci din gură! Te consider personal responsabil pentru siguranţa Claudiei. Mă asculţi? Înţelegi ce-ţi spun?".
S-a încruntat şi s-a uitat la femeia mai tânără. „Nu vă faceţi griji. Nu voi lăsa să i se întâmple nimic micuţei tale franţuzoaice."
Până când el şi Azarov au intrat în secţiunea principală a bisericii, Black deja descuia uşile principale. A început să tragă una înapoi şi imediat a fost împins înăuntru cu suficientă forţă încât aproape că l-a făcut să cadă din picioare. O avalanşă de localnici în uniforme murdare s-a năpustit înăuntru, împrăştiindu-se şi îndreptându-şi puştile de asalt în direcţii ce păreau a fi aleatorii. Erau suficient de deştepţi ca să se îngrijoreze în legătură cu potenţialele ameninţări, dar prea tineri şi prea puţin instruiţi ca să ştie unde să le caute.
Câteva momente mai târziu, a intrat un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat într-o camuflaj ceva mai puţin murdar. Era evident că era la conducere, dar avea aspectul cuiva care îşi câştigase rangul fiind mai bătrân şi mai brutal decât copiii pe care îi conducea, în loc să fie mai competent. Oricum ar fi fost, trupele sale zdrenţăroase se temeau în mod clar de el. În timp ce armele lor se stabiliseră asupra lui Rapp, Azarov şi Black, atenţia lor rămăsese asupra comandantului lor.
„NaNomi!" a spus Black după ce şi-a recăpătat echilibrul. „Mă bucur să te văd! Ce mai face Abdo? Mi-au spus că are un pic de malarie."
„A auzit că te-ai întâlnit cu Kariem", a spus africanul. „Că vei înceta să ne mai vinzi arme".
„De ce aş face asta? Sunteţi cel mai bun client al meu, iar Kariem este un nemernic. Vă acopăr eu, ca întotdeauna."
„Atunci vreau să cumpăr."
Black a lăsat să iasă un fluierat scăzut. „Inventarul meu este şters acum. Dar am un transport care va sosi în curând, iar când îl voi avea, vei fi primul pe care îl voi suna."
Africanul l-a apucat pe Black de păr şi i-a tras capul înapoi. Rapp şi-a mişcat subtil mâna spre pistolul de sub cămaşă, dar nu a ajuns la el. În viziunea sa periferică l-a văzut pe Azarov făcând acelaşi lucru.
„Sau poate că nu vei suna!", a strigat africanul. „Poate că încerci să ne lipseşti de arme pentru ca Kariem să ne masacreze!"

A scos un cuţit de luptă masiv şi l-a ţinut la gâtul lui Black. Rapp nu a reacţionat. Totul a fost doar pentru spectacol. NaNomi nu a fost acolo ca să-l ucidă pe traficantul de arme al şefului său. Doar pentru a-i oferi o mică motivaţie.
„Asta nu e adevărat!" a spus Black cu emfază. „De fapt, cei doi tipi de acolo sunt furnizorii mei. Tocmai făceam o comandă când ai apărut tu."
Africanul i-a dat drumul şi a pornit spre Azarov, în timp ce Black a căzut la pământ.
„Cine eşti tu?", a întrebat el.
Azarov şi-a plecat respectuos capul. „Eu sunt Grisha."
„Un rus."
„Da, domnule."
„Şi este adevărat ceea ce spune Kent? Eşti aici ca să-i vinzi arme?"
„Da, domnule."
NaNomi s-a întors şi s-a îndreptat spre Rapp. „Şi tu? Cine eşti tu?"
Rapp doar se holba la el.
„Ţi-am pus o întrebare!", a spus el, aducând cuţitul în sus.
Nu aveau timp pentru rahatul ăsta. Detaliile pentru operaţiunea de la Monaco trebuiau să fie puse la punct şi toată logistica trebuia să fie rezolvată înainte ca bin Musaid să se aventureze în afara casei fratelui său. Nimic din toate astea nu va fi posibil cu această unealtă care îşi băga nasul prin preajmă.
Tăcerea s-a prelungit suficient de mult încât Black a umplut-o în cele din urmă. „El este Mitch. Este american. Se licitează unul împotriva celuilalt. Eu încerc să-i obţin lui Abdo cel mai bun preţ."
„Este adevărat?" a întrebat NaNomi.
În loc de răspuns, Rapp a apucat încheietura bărbatului, smulgându-i braţul şi rupându-l de la cot. Când NaNomi a scăpat cuţitul, Rapp l-a prins, apoi i l-a înfipt în vârful craniului suficient de tare încât vârful să îi treacă prin bărbie.
Reacţia sălii era uşor de prevăzut. Azarov stătea acolo, privind calm. Negru a fugit şi s-a aruncat peste o bancă răsturnată. Oamenii lui NaNomi au încremenit.
Era puţin probabil ca vreunul dintre tinerii gherilei să fi luat vreodată în viaţa lor o decizie de unul singur. Acum se aflau în faţa uneia imposibile. Să-l răzbune pe NaNomi chiar dacă asta însemna să-i ucidă pe cei care îi furnizau arme liderului lor? Ignorau pur şi simplu ceea ce se întâmplase şi se duceau să raporteze? Îi înhăţau pe oamenii albi şi îi luau?
Nu, ceea ce îşi doreau cu disperare era ca cineva să le dea un ordin pe care să-l urmeze. Iar Rapp a fost fericit să le facă pe plac.
„Ieşiţi afară", a spus el. „Spuneţi-i lui Abdo că va avea armele săptămâna viitoare şi că îi vom face un discount de patruzeci de procente din afacerea obişnuită."
Au stat acolo câteva secunde. În cele din urmă, unul din dreapta a pornit spre uşă. Mişcarea a părut să-i scoată pe ceilalţi din transă şi au început să-i urmeze.
„Stai aşa", a spus Rapp, arătând spre cadavrul de la picioarele lui. „Nu cumva uitaţi ceva?".
Doi dintre băieţi s-au repezit şi au târât ceea ce mai rămăsese din NaNomi afară. Câteva clipe mai târziu, se întorceau în viteză pe drum.
„Ce naiba?" a spus Black, lăsând jos puşca pe care o ascunsese în spatele băncii. „De ce ai făcut asta?"
Când Rapp nu a răspuns, Azarov a luat cuvântul. „NaNomi nu a fost trimisă aici ca să ameninţe, Kent. A fost trimis să facă rost de arme. Ar fi rămas şi ne-ar fi ţinut până la sosirea transportului tău. Nu avem timp pentru astfel de distracţii."
„Distracţii? E uşor pentru tine să spui asta – tu nu locuieşti aici. Nu lucrezi cu aceşti psihopaţi. Ştii ce i-a făcut Abdo ultimului tip care l-a tras pe sfoară într-o afacere? I-a pus carne pe scula tipului şi apoi a dat drumul la o hienă pe ea. Şi nu orice hienă. Hiena lui de companie. Aşa e. Tipul are o hienă ca animal de companie."
Rapp s-a întors şi a pornit spre birou. „Îţi faci prea multe griji, Kent. Trebuie să înveţi să te relaxezi."

CAPITOLUL 27
Principatul Monaco

Ce crezi?” a spus Claudia, oprindu-se la marginea docului şi întinzându-şi larg braţele.
Iahtul avea o sută cincizeci de picioare bune, iar cele trei punţi ale sale străluceau albe în soarele care apunea. O pasarelă era conectată la partea din spate, dar Rapp nu putea vedea nicio dovadă că se afla cineva la bord.
„Subtil”, a spus el.
A condus grupul într-o zonă de living extinsă care era o mare de alamă lustruită, lemn strălucitor şi mobilier imaculat. Exista chiar şi un bar futurist umed de-a lungul babordului.
„Înainte ca toată lumea să înceapă să creadă că sunt nebună”, a spus ea, întorcându-se cu faţa la ei, „acest lucru este de fapt destul de subtil în contextul Monaco. Şi serveşte şi ca vehicul de evadare. În plus, în cazul în care ar trebui să scăpăm de vreo dovadă, am o hartă a unora dintre apele mai adânci din zonă. Există o platformă pentru elicoptere şi o barcă rapidă care pot fi desfăşurate rapid dacă este necesar. În cele din urmă, are suficiente dormitoare şi băi pentru a ne găzdui pe toţi.”
„Echipaj?” a spus Rapp.
„Congolezi. Vor sosi în seara asta. Am mai lucrat cu ei înainte. Marinari buni, discreţi, iar între toţi probabil că nu vorbesc mai mult de zece cuvinte în engleză.”
„Foarte minuţios”, a spus Azarov.
Zâmbetul Claudiei era puţin forţat. Încă era îngrozită de acel om.
„Trebuie să recunosc”, a spus Donatella, „micuţa franţuzoaică s-a descurcat.”
„La naiba, da”, a fost de acord Black. „Despre asta vorbesc”.
„Am pus oameni să supravegheze Terry's şi am fotografii cu toţi cei care intră şi ies”, a spus Claudia. „Există o tabletă pe bar cu pozele. Grisha, ai putea să te uiţi şi să vezi dacă îi cunoşti pe vreunul dintre ei?”
S-a aşezat pe unul dintre scaune şi a glisat dispozitivul spre el.
„Am avut o singură schimbare în situaţie de la şedinţa de informare din Juba”, a continuat ea. Două gărzi de corp au sosit din Arabia Saudită. Amândoi sunt foşti militari saudiţi şi au mai lucrat pentru bin Musaid. Acum sunt cu el în casa fratelui său şi cred că putem presupune că vor merge cu el dacă va părăsi complexul.
„Cum sunt plătiţi? Credeam că primim totul.”
„I-a angajat. Nu am putut face nimic în privinţa asta.”
„Deci, îi considerăm civili?” a întrebat Black. „Sau îi putem elimina?”
„Claudia?” a spus Rapp.
„Nu au legături teroriste. Doar foşti soldaţi care îşi câştigă existenţa.”
„Ăsta e răspunsul tău”, a spus Rapp.
„Grozav”, a mormăit Black.
„Asta ar putea face ca scoaterea lui bin Musaid din camera de hotel să fie mai complicată”, a spus Rapp. „Dacă rămân în maşină sau în hol, nu este o problemă; dar dacă se decid să posteze pe hol, avem probleme.”
„De acord”, a spus Claudia, pornind un televizor cu ecran mare şi conectându-şi laptopul. O imagine a unui apartament de hotel luxos a apărut o clipă mai târziu.
„Am închiriat această cameră de la Metropole pentru ca Donatella să îl ducă pe prinţ înapoi. O avem şi pe cea de alături”.
„Avem o poză cu holul de afară?”.
„Bineînţeles.” A schimbat vederea şi Rapp a făcut câţiva paşi înainte, examinând detaliile.
„În locul lor, n-aş sta lângă uşă. M-aş merge la una din ambele capete ale holului. Accesul?”
„Scările de urgenţă se află în stânga pasajului. În dreapta este liftul.”
„Camere de luat vederi?”
„Da, dar le pot dezactiva.”
Rapp a dat din cap. „În regulă. Grisha şi cu mine ne putem ocupa de asta. Îi vom electrocuta şi îi vom târî în cameră când Donatella ne va da semnalul.”
„Cum scoatem cadavrul afară?” a întrebat Black.
„Nu am văzut niciun motiv să nu rămânem la clasici”, a răspuns Rapp.

„Căruciorul de rufe?” a spus Donatella.
„Exact.”
Claudia a trecut la un cadru cu o femeie în uniformă de menajeră care împingea un cărucior suficient de mare pentru a înghesui bin Musaid în el.
„Asta va fi în camera lui Donatella şi am pus să i se facă o uniformă pentru ea”. A aruncat o privire în direcţia fostului model. „Mărimea opt?”
Ochii Donatellei s-au îngustat periculos.
„Este obişnuit ca unul dintre aceste cărucioare să fie la etajul acela?”. a întrebat Rapp. Ştia răspunsul, dar era nerăbdător să rupă privirea de moarte pe care femeile şi-o fixaseră una pe cealaltă.
„Nu”, a răspuns Claudia, întorcându-se spre el. „Dar tot ce trebuie să facem este să o ducem la lift. Apoi te pot trimite fără oprire la subsol.”
„Dar eu?” a spus Black.
„Tu ai un apartament la ultimul etaj, la vest de cel al lui Terry. Există o terasă privată de dimensiuni bune pe care poţi să-ţi instalezi puşca. Poligonul de tragere este la puţin peste cinci sute de metri, dar sunt prognozate vânturi uşoare pe tot parcursul săptămânii.”
„Nu pare că va fi ceva în care să tragi”, a spus el, dezamăgit.
„Speranţa este că vei face doar observare pentru noi”, a spus Rapp. „Dar ştii cât valorează speranţa.”
Claudia s-a întors spre rus, care acum răsfoia selecţia de bourbon din bar. „Ai avut noroc, Grisha?”
„Îi cunosc pe doi dintre bărbaţii din aceste fotografii. Cu încă unul am o cunoştinţă trecătoare.”
„Bine”, a spus ea. „Poţi să-mi arăţi care dintre ei? Pot să încep să obţin informaţii despre mişcările lor şi să aflu dacă au rezervări la club în continuare. Ce-ar fi ca voi ceilalţi să mergeţi să vă alegeţi dormitoarele?”.
Black şi-a luat geanta şi a dispărut aproape imediat. Donatella nu s-a grăbit, oprindu-se lângă Rapp când a trecut pe lângă ea. „Este o barcă foarte romantică, nu? Poate că ar trebui să ne întâlnim mai târziu pe puntea superioară. Să zicem, la miezul nopţii?”
„Las-o baltă, Donatella.”
„Ah, da. Micuţa franţuzoaică. E foarte frumoasă. De ce nu o inviţi să ni se alăture?”
* * *
Rapp s-a sprijinit de balustrada prova şi a privit luminile oraşului. La cincizeci de metri în stânga lui, un iaht chiar mai mare decât al lor era plin de copii gălăgioşi care păreau să aibă în jur de douăzeci de ani. Şampania curgea şi un număr tot mai mare de fete îşi abandonau bluzele de bikini. Când avea vârsta aceea, crezuse că o bursă la Syracuse, o prietenă din suburbii şi un pachet de şase beri de Busch erau o afacere destul de bună.
A auzit paşi venind în spatele lui pe punte, dar nu s-a deranjat să se întoarcă. Trăia cu Claudia de destul timp ca să-i cunoască mersul.
„Toată lumea a adormit”, a spus ea, strecurându-şi braţele în jurul lui. „Vii în pat? Sau ai de gând să te alături petrecerii de pe celălalt vas?”.
„Este o noapte frumoasă. M-am gândit să mă bucur de ea pentru o vreme. Ai vorbit cu Anna? Ce mai face?”
„Bine. Se duce să vadă meciul de lacrosse al lui Tommy cu Irene, dar m-a rugat să-ţi reamintesc să porţi centura de siguranţă.”
Îi spuseseră că rănile pe care le suferise în Pakistan fuseseră rezultatul unui accident de maşină. Acum era obsedată de ceea ce ea percepea ca fiind obiceiurile lui nesigure la volan.
„Aţi pus la punct toate detaliile?”, a întrebat el.
„Aproape. Camerele de supraveghere din garaj sunt ultimul lucru. În mod ciudat, sunt mai greu de accesat decât cele din clădire. Se va rezolva până mâine după-amiază.”
„Cu puţin noroc, totul ar putea merge chiar fără probleme”.
„Oh, mă îndoiesc.”
S-a întors spre ea. „Sunt probleme despre care nu am vorbit?”.
„Cu luarea prinţului? Nu.”
„Atunci ce?”

„Sunt îngrijorat, Mitch. Aceasta nu este o operaţiune secretă. Nu ai niciun statut oficial. Te-ai gândit la posibilitatea de a-ţi petrece restul vieţii fugind de foştii tăi prieteni şi colegi?”.
„Ei nu m-ar găsi. Cei mai mulţi dintre ei nu ar vrea să mă găsească.”
„Chiar dacă ar fi adevărat, viaţa ta nu ar mai fi niciodată la fel. Eu am trăit aşa ani de zile – mutările constante, pseudonimele, lipsa a ceva durabil. Şi pentru tine, pierderea ţării tale.”
„Mă pot descurca.”
„Mă întreb.”
„Asta e tot?”
„Nu.”
„De unde să ştiu eu asta?”
„Sunt îngrijorat pentru echipa ta. Sunt cu toţii foarte talentaţi – în special Grisha – dar nu sunt de încredere sau loiali. Nu sunt Scott.”
„Vor rezista împreună.”
„Eşti sigur? Ai un asasin rus căruia îi pasă doar de un singur lucru: femeia pe care a lăsat-o în urmă în Costa Rica. Dacă vede vreun risc de a nu se putea întoarce la ea, ne va abandona. Apoi ai o femeie sociopată care face asta pentru noua viaţă pe care i-ai oferit-o, dar şi pentru că te vrea înapoi. Şi, în sfârşit, ai un băiat care nu vrea să lucreze cu tine – vrea să fie tu. Cât timp va dura până când va decide că este pregătit să-l testeze pe marele Mitch Rapp?”
„Când o spui aşa, sună destul de rău.”
„Vorbesc serios.”
„Știu. Este treaba ta să te gândeşti la chestiile astea şi sunt de acord cu tot ce ai spus. Dar este singura mână pe care o avem de jucat.”
Ea s-a uitat la el, dorind în mod clar ca el să spună mai mult.
„Uite, Claudia. Nu am mai văzut-o pe Donatella de mai bine de zece ani. Am avut o relaţie scurtă despre care ştiam amândoi că nu va duce nicăieri. Nu o lăsa să te afecteze. Îi place doar să facă probleme.”
Claudia i-a mai examinat chipul câteva secunde şi apoi i-a luat mâna. „Hai să mergem în pat. Putem să ne luăm gândul de la problemele noastre pentru o vreme.”

CAPITOLUL 28

DONATELLA Rahn urca treptele spre puntea superioară a iahtului, sorbind o apă cu spumă. Avea o învelitoare uşoară peste rochie, dar nu avea nevoie de mai mult. În ciuda faptului că era aproape 10 seara, temperaturile erau încă în jur de şaptezeci de grade.
Restul echipei lor dezordonate era deja acolo, dar, lucru oarecum grăitor, toţi îşi ocupau propriul spaţiu. Ea făcu acelaşi lucru, instalându-se pe un şezlong gol şi profitând de ocazie pentru a-i studia pe cei din jur.
Kent Black se afla lângă balustradă, făcând un alt set interminabil de flotări. Se pretindea a fi un lunetist excelent, dar părea imposibil de tânăr şi disperat să impresioneze. Era clar că îl idolatriza pe Mitch aproape până la divinizare. Sfântul Rapp. Marele şi teribilul Oz. Îl cunoscuse când era doar un alt băiat care intra în branşă. Talentat, cu siguranţă, dar cine ar fi putut ghici ce avea să devină?
Grisha Azarov era cu spatele la ea, vorbind în liniște la un telefon prin satelit, aşa cum făcea adesea. Era o figură destul de intrigantă, emanând o încredere calmă şi acea notă de depresie clinică pe care ea ajunsese să o asocieze cu agenţii ruşi. Claudia făcea o treabă mediocră în a-şi ascunde teama de el, în timp ce Rapp nu făcea nicio încercare de a-şi ascunde respectul. Interceptările lui Donatella sugerau că Azarov vorbea mereu cu aceeaşi persoană, dar un nume se dovedise dificil de desluşit. Probabil Cara, dar faptul că nu-i aruncase niciodată Donatellei nici măcar o privire sugera că putea fi vorba şi de Carl.
Şi-a îndreptat atenţia spre o masă unde Rapp şi micuţa franţuzoaică discutau ceva pe un ton tăcut. Ce naiba vedea el la ea?
Din păcate, răspunsul era evident. Era tinereţea, bineînţeles – cu siguranţă nu avea mai mult de treizeci de ani. Şi apoi era faţa frumoasă şi corpul fără cusur. În plus, părea să fie iritant de competentă. Numele Dufort era un nonsens total, desigur. Nu existau prea multe îndoieli că aceasta era femeia care jucase un rol important în succesul regretatului Louis Gould. În timp ce apăsarea unui trăgaci putea fi destul de

dificilă, la fel de dificil era să te asiguri că te aflai în locul potrivit atunci când o făceai. Gould se afla întotdeauna la locul potrivit şi era de notorietate faptul că trebuia să-i mulţumească soţiei sale.
În cele din urmă, Donatella s-a concentrat asupra lui Rapp, omul responsabil pentru aducerea lor împreună. Nu înţelesese niciodată că erau făcuţi unul pentru celălalt. În schimb, plecase şi se cuplase cu mica reporteră idealistă Anna Reilly. În timp ce ea putea să înţeleagă ce îl atrăsese la Claudia Gould, ceea ce văzuse în acea Goody Two-shoes era un mister.
Donatella s-a întors să privească luminile oraşului, dar l-a păstrat pe Rapp în viziunea ei periferică. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva micuţei franţuzoaice? Faptul că scăpa de concurenţă le-ar fi creat o ocazie de a reaprinde romantismul care fusese atât de puternic în tinereţea lor?
A luat o înghiţitură din apă şi, în cele din urmă, şi-a îndepărtat complet privirea de fostul ei iubit. Nu. El avea să afle şi atunci ea avea să experimenteze ceea ce atât de mulţi experimentaseră înainte – o vedere foarte scurtă şi foarte finală pe ţeava Glock-ului lui.
Sunetul unui telefon a răsunat şi Claudia a răspuns, rostind câteva cuvinte neinteligibile în el înainte de a se deconecta.
„Prinţul a părăsit complexul fratelui său şi se îndreaptă spre casa lui Terry."
* * *
Azarov a privit între scaunele din faţă în timp ce Rapp a intrat uşor în parcarea aglomerată a celui mai exclusivist club din Monaco. Fostul om al CIA purta un costum ieftin şi îşi strânsese părul într-o coadă de cal îngrijită. În combinaţie cu constituţia sa generală şi cu ochii mereu măturaţi, semăna foarte mult cu toate celelalte gărzi de corp care îşi transportau angajatorii la Terry's. Bineînţeles, aceste asemănări erau o iluzie. El era unic. Şi, ca atare, absolut fascinant.
Azarov făcuse foarte puţin în viaţa lui în afară de antrenament. Talentul său atletic fusese identificat la o vârstă fragedă şi fusese luat de acasă în favoarea unei tabere sovietice de biatlon. Mai târziu, se alăturase forţelor speciale ruseşti, unde învăţase şi aplicase un set de abilităţi cu totul nou. În cele din urmă, a lucrat direct pentru preşedintele Krupin, continuând să îşi perfecţioneze abilităţile cu unii dintre cei mai buni antrenori din lume.
Rapp se bucurase de puţine dintre aceste avantaje – lacrosse şi atletism în primii ani de viaţă, apoi o implicare relativ scurtă în triatlon. Nu, el era un animal mult mai rar. Un talent pur. Cum de Azarov fusese întrecut de două ori de american, în ciuda istoricului său de antrenament dezordonat, a vârstei şi a dosarului medical aproape comic de stufos, era greu de înţeles pe deplin. Ceea ce înţelegea, însă, era că Rapp putea fi un prieten la fel de bun pe cât era de mortal ca duşman.
Această realizare fusese cea care îl despărţise de Cara şi de viaţa pe care o făcuseră împreună. Ocazia de a-l observa pe Rapp îndeaproape şi emoţia că îi lipsea mai mult decât se aşteptau erau doar beneficii auxiliare. Americanul era cineva în care se putea avea încredere să stea alături de cei care îi arătau loialitate, şi nu putea exista un aliat mai bun decât singurul om mai bun decât el în acest joc.
„Poţi să vezi, Grisha?" a spus Rapp, îndepărtându-se de valutişti şi găsind un spaţiu care permitea o vedere a oamenilor care intrau la Terry's.
„Da, dar nu-i cunosc pe niciunul dintre aceşti oameni."
Rapp a vorbit la un telefon conectat prin sistemul audio al BMW-ului M5. „Claudia, ai o estimare a timpului estimat de sosire a prinţului?"
„Puţin mai puţin de două minute, dacă ajunge la lumini."
„Kent. Dă-mi un raport de situaţie."
„Mă pregătesc acum. 30 de secunde şi voi fi gata de acţiune."
„Pentru numele lui Dumnezeu", a spus Donatella pe un ton tipic exasperat. „Nimic din toate astea nu este necesar. Pot să intru acolo chiar acum şi în câteva minute bin Musaid şi cu mine vom fi în drum spre apartamentul meu de la hotel. În schimb, stăm aici aşteptând pe cineva care să o facă pe Grisha să intre. Am făcut asta de o mie de ori, Mitch. Şi ghici ce? M-am descurcat cumva şi fără tine".
Azarov a aruncat o privire spre femeia care se afla pe bancheta din spate cu el. Era, fără îndoială, una dintre cele mai atrăgătoare creaturi pe care le văzuse vreodată. Dar asta avea un preţ. Magnetismul ei nu era produs doar de frumuseţea ei – existau multe femei la fel de uimitoare. Era sentimentul de pericol pe care îl emana. Marginea ascuţită care devenea un pic mai zdravănă cu fiecare zi care trecea. Nu existau

prea multe îndoieli că, la un moment dat, ea şi Rapp avuseseră o relaţie, şi era şi mai evident că ar fi vrut să vadă acea relaţie reluată.
Faptul că Rapp era atât de strâns legat de Claudia o neliniştea pe femeie mai mult decât era dispusă să recunoască. Donatella se afla la o vârstă la care puterea ei irezistibilă asupra bărbaţilor avea să înceapă în curând să se estompeze – o realizare dureroasă care avea să fie amplificată de felul în care Rapp o privea pe tânăra Claudia Gould.
Se vor traduce aceste probleme în nesăbuinţă? Ar putea fi de încredere într-o luptă? Întrebări interesante, dar care nu meritau să fie puse în acest moment. Deşi nu obişnuia să se bazeze pe judecata altor oameni, a făcut o excepţie pentru Rapp. Dacă americanca simţea că merita un loc în această echipă, era probabil că aşa era.
Vocea lui Kent Black se auzi din nou la telefon. „Sunt pregătit şi am pus ochii pe vehiculul prinţului. Lasă-mă o secundă şi ar trebui să pot face o numărătoare."
* * *
Donatella Rahn a ascultat doar pe jumătate discuţia care a urmat, urmărind în schimb cum două fete traversau parcarea spre uşă. Amândouă aveau în jur de douăzeci de ani, erau subţiri, înalte şi îmbrăcate scump. Cea din stânga, deşi purta Chanel-ul de anul acesta, nu părea să se simtă confortabil în el. Cealaltă era şi mai rău, arătând periculos de nesigură în nişte Jimmy Choos vechi.
Proaspăt ieşiţi de la o fermă din Europa de Est, a bănuit ea. Căutând să folosească darurile pe care natura le oferise pentru a-şi construi o viaţă mai bună. Au intrat fără provocare, dar în cele din urmă nu ar fi fost de interes pentru nimeni în afara dormitorului. Şi chiar şi atunci, ea bănuia că talentele lor se înclinau mai mult spre a se ocupa de porci.
„Bine", a spus Black prin difuzoare. „Avem doi bărbaţi în faţă şi unul în spate. Sunt pe cale să o ia la stânga la intrarea în club."
„Am înţeles", a spus Rapp.
Au privit maşina lui bin Musaid cum se opreşte în faţa clubului, în timp ce un valet se grăbea să deschidă uşa din spate. Prinţul a ieşit, nu tocmai păstrând un profil scăzut în coafura sa cu carouri roşii. În mod evident, însoţitorii erau familiarizaţi cu obiceiurile sale şi niciunul nu a făcut vreo mişcare pentru a parca maşina. În schimb, gărzile de corp au tras pe un loc aproape de uşă.
„Ai reuşit să-l vezi bine, Donatella?"
„E greu de ratat."
Au mai aşteptat încă cinci minute până când Azarov a bătut pe spătarul scaunului lui Rapp. „Acolo. Acesta este Klaus Alscher. Îl cunosc de ani de zile."
A coborât şi a traversat parcarea, prefăcându-se surprins de faptul că a dat peste Alscher. După o strângere de mână caldă şi câteva prezentări, a dispărut înăuntru.
„E rândul tău, Donatella", a spus Rapp. „Ai grijă."
„Aici nu suntem în Fâşia Gaza", a spus ea, deschizând uşa şi ieşind.
Spre deosebire de fetele care intraseră mai devreme, Donatella nu se clătina şi nici nu părea stânjenită. Se mişca graţios prin parcare, conştientă de felul în care lumina se juca pe rochia ei de mătase şi de bărbaţii care o priveau cum se apropia. I-a oferit un zâmbet seducător unuia dintre bodyguarzi, iar acesta s-a dat la o parte pentru a deschide uşa.
Interiorul era aşa cum se aştepta ea – puţin elegant şi extrem de scump. Fete ca cele pe care le văzuse în parcare erau peste tot, la pândă pentru un bărbat bogat care ar putea fi interesat să le răsfeţe cu cadouri. Sau poate chiar să le instaleze într-un apartament pentru o relaţie secretă pe termen lung. Ea le înţelegea pe aceste femei mai bine decât ar fi putut Claudia vreodată, pentru că, pentru o vreme, fusese una dintre ele.
Azarov reuşise să-şi manevreze tovarăşii într-o poziţie viabilă din punct de vedere tactic şi primea destul de multă atenţie din partea tinerelor din jurul lui. Îl cercetau, încercând să-i determine averea şi poziţia în viaţă. Dacă reuşeau, ar fi devenit rapid cel mai căutat bărbat din bar. Nu doar bogat, ci şi o îmbunătăţire notabilă faţă de arabii burtoşi care constituiau majoritatea clientelei.
Râsetele izbucniră din colţul estic al încăperii când un tânăr sări pe scaunul lui şi începu să se rotească sălbatic pe muzica sedată. Donatella şi-a permis un zâmbet nedumerit şi s-a îndreptat spre bar. Bin

Musaid stătea la un capăt, înconjurat de prieteni şi de contingentul necesar de femei. El a aruncat o privire în direcţia ei, iar ea i-a întâlnit privirea pentru o clipă înainte de a-şi îndrepta atenţia către barman. Acesta i-a adus un martini pe care ea l-a sorbit în timp ce, cu intermitenţe, îi angaja şi îi respingea pe bărbaţii care se apropiau de ea. De fiecare dată când îl îndepărta pe unul, arunca o privire în direcţia lui bin Musaid. Şi de fiecare dată când o făcea, el îi acorda tot mai multă atenţie.
Adevărul era că fetele din acest bar erau nişte oi. Şi, deşi vânătoarea de oi putea fi uşor amuzantă, bin Musaid era un bărbat care ar fi găsit mult mai amuzantă vânătoarea unei tigroaice.

CAPITOLUL 29

EU SUNT Prinţul Talal bin Musaid."
Atât Donatella, cât şi Azarov aveau microfoane pe ei, care se alimentau prin sistemul de sunet al BMW-ului. Rapp îşi aruncă o privire la ceas când îl auzi pe bin Musaid prezentându-se lui Donatella. Opt minute şi patruzeci şi două de secunde de când intrase în local. Nu-şi pierduse simţul tactil.
A redus volumul la conversaţia lui Azarov despre prăbuşirea economică a Venezuelei şi a ascultat pe jumătate gluma ei timidă. Nu avea niciun motiv să se îngrijoreze sau să se îndoiască. Se va juca cu el o vreme, îl va excita şi apoi, în patruzeci şi cinci de minute, vor fi în drum spre apartamentul ei de la hotel.
Rapp urmărea fluxul de trafic care intra şi ieşea, memorând poziţiile şoferilor care îşi aşteptau clienţii. Era imposibil de ştiut câţi erau înarmaţi şi câţi doar mânuiau volanul, dar merita să înveţe cât mai multe despre mediul de operare. Chiar dacă rolul lui se dovedea a fi doar acela de a o privi pe Donatella cum se furişează spre maşina lui bin Musaid.
Conversaţia care bâzâia din difuzoare era cel mai interesant lucru din meniu până când două sedanuri Volvo S90 s-au apropiat de intrare. Lumina clădirii trecu prin ele, luminând un interior care îi atrase atenţia lui Rapp. Fiecare conţinea doi bărbaţi în faţă şi trei înghesuiţi în spate. Toţi erau bărboşi şi păreau să aibă între douăzeci şi cinci şi patruzeci de ani. O echipă de securitate avansată pentru vreun mahăr?
Rapp a aruncat o privire înapoi, sperând să vadă o limuzină atârnând în spate. Nimic.
„Kent. Îi vezi pe cei doi Volvo?", a spus el în radio.
„Da, le văd. Ce se întâmplă?"
„Probabil că nimic. Dar fii atent."
Valutiştii au deschis uşile şi bărbaţii au început să iasă, având grijă să rămână cu faţa la maşină. Ce ascundeau?
„Degetul pe trăgaci, Kent."
„Cine sunt ticăloşii ăştia? O gaşcă de fotbalişti arabi?"
„Nu prea cred", a spus Rapp, deschizând uşa maşinii cu câţiva centimetri.
În cele din urmă, unul dintre bărbaţi a fost nevoit să se îndepărteze de vehicul pentru a-l lăsa pe următorul să iasă. Când a făcut-o, acesta şi-a deschis haina şi a învârtit o puşcă de asalt în poziţie de tragere.
„Luaţi-i!" a strigat Rapp, aruncând uşa complet deschisă şi sărind afară.
Paznicii au căzut la pământ cu primele rafale de foc automat, urmaţi rapid de trei bărbaţi şi o femeie tânără adunaţi la intrare. Teroristul care scosese primul arma a fost izbit de vehicul de ceea ce părea a fi o forţă invizibilă, dar care era de fapt un glonţ din puşca cu lunetă de calibrul cincizeci a lui Black. Un altul a fost învârtit când Rapp l-a lovit în omoplatul drept, pulverizând gloanţe prin parcare înainte de a cădea în spatele Volvo-ului de frunte. Black a doborât un altul chiar în momentul în care un grup de şoferi pe care Rapp îi identificase mai devreme – inclusiv cei care sosiseră cu bin Musaid – au început să alerge spre clădire cu armele scoase.
„Prea devreme", spuse Rapp în sinea lui.
Şase dintre teroriştii supravieţuitori se îndreptau spre uşă, lăsând unul în urma vehiculelor în aşteptarea gărzilor de corp care veneau în spatele lor. A tras cu foc automat, secerându-i pe toţi înainte ca aceştia să se apropie la mai puţin de cincisprezece metri. Unul dintre şoferi rămăsese în spate şi trăgea peste capota maşinii sale, dar frica îl învingea. S-a aplecat pentru a reîncărca în timp ce Rapp ţintea cu atenţie pe bărbatul care trăgea în jurul unuia dintre parasocurile din spate ale Volvo-ului, dar a fost nevoit să se scufunde înapoi în maşină când trei dintre bărbaţii care urmau să intre în clădire au concentrat focul asupra poziţiei sale.

„Donatella, Grisha! Șase oameni se îndreaptă spre tine”, a spus Rapp. „Toți înarmați cu puști de asalt”.
A alunecat înapoi din mașină și a țintit între fereastră și stâlp spre Volvo-ul din față. Șoferul aflat la est de el reîncărcase și trăgea din nou, dar tot nu reușea să nimerească nimic. Partea bună a lucrurilor era că îi dădea teroriștilor rămași afară ceva în care să tragă.
În cele din urmă, tangoul s-a dus pentru o poziție mai bună și a fost nevoit să rupă acoperirea pentru o clipă. Glonțul lui Rapp l-a nimerit în față, în timp ce glonțul lui Black l-a impactat în trunchi, lăsându-l să cadă deasupra unui parcagiu mort.
„Kent”, a spus Rapp. „Îl vezi pe bodyguardul ăla care trage din mașinile aflate la est de poziția mea? Ține-l la pământ. Nu vreau să vină în spatele meu.”
Drept răspuns, Black a înfipt un glonț de calibrul cincizeci în marginea ușii în spatele căreia se ascundea bărbatul. O treime bună din ea a fost smulsă, iar schijele s-au împrăștiat pe asfalt. Se pare că a fost de ajuns. A fugit spre copacii de la marginea terenului, în timp ce Rapp a sprintat spre clădire.
A lovit cu piciorul una dintre uși și s-a uitat înăuntru. Două cadavre zăceau pe podea în intrarea opulentă, dar în rest era goală. Focuri de armă răsunau din adâncul interiorului, cu destule gloanțe descărcate pentru a crea o ceață de praf de pușcă în aer. A sărit peste cadavre și a trecut pe lângă alte două cadavre înainte de a ieși în zona principală a barului. Cei mai mulți oameni erau pe jos sau căutau să se adăpostească în spatele mobilierului răsturnat. Scena părea să încetinească în timp ce Rapp își mătura Glock-ul de la dreapta la stânga. Un trăgător era la pământ, probabil opera lui Azarov sau a lui Donatella, dar nu-i putea repera pe niciunul dintre ei.
Un bărbat a apărut de după colț și a început să sprinteze prin cameră. Viteza sa extraordinară l-a făcut ușor de identificat.
Rapp a tras spre Azarov, ratându-i urechea cu doar câțiva centimetri. Rusul nu a tresărit și nici nu s-a deranjat să se uite în spatele lui pentru a vedea dacă Rapp îl nimerise pe teroristul care venea în spatele lui. În schimb, și-a învârtit stângaci arma spre un bărbat care trăgea asupra unui grup de tineri înghesuiți într-o cabină de la colț. Împușcătura aparent disperată trasă de sub brațul său l-a lovit pe bărbat în gât, împrăștiind sânge pe o oglindă masivă și zdrobindu-l.
Mai rămăseseră doar trei trăgători, iar aceștia păreau să recunoască faptul că dinamica bătăliei se inversase. În loc să continue să tragă în fiecare țintă viabilă, își strigau unii altora să se împrăștie. Acesta nu era un atac terorist la întâmplare. Căutau pe cineva.
Rapp a alergat spre bar, apucând o fată rănită în timp ce trecea pe lângă el și împingând-o sub o masă. În cele din urmă, îi zări pe Donatella și pe bin Musaid în colțul de sud-est al clădirii. Ea țipa în hohote, în timp ce prințul se ghemuia în spate. Mâna ei dreaptă era în poșetă, înfășurată fără îndoială în jurul Beretta Nano din interior, dar pentru moment părea mulțumită să joace rolul de domnișoară în primejdie.
O ploaie de focuri automate a început să bată în garnitura de lemn lustruit de lângă ea, iar Rapp s-a aruncat la podea în timp ce trăgea, lovindu-l pe tango în picior. Rapp nu s-a deranjat să își verifice impulsul, în schimb a alunecat spre terorist, țintuindu-l la zero pe bin Musaid, care era atât de concentrat asupra țintei sale încât nici măcar nu l-a observat pe Rapp oprindu-se la doar câțiva centimetri distanță. Omul CIA a reușit chiar să apese țeava armei sale pe ceafa tangoului înainte de a apăsa pe trăgaci.
În viziunea sa periferică, Rapp a văzut un alt terorist care folosea un tânăr ca scut uman în timp ce încerca să îl urmărească pe Grisha Azarov, care se deplasa rapid. Rusul a avut o lovitură clară la cap, dar nu a profitat de ea, trăgând în schimb prin stomacul ostaticului și în șoldul stâng al trăgătorului. Nu este ideal, dar este de înțeles. Ostaticul ar fi supraviețuit, iar acoperirea lui Azarov ca și consultant în domeniul energiei nu ar fi fost pusă în pericol de o lovitură de luptă de o dată la o mie.
Fără preocupări similare legate de anonimat, Rapp l-a lovit pe tango în ceafă în timp ce se îndepărta de ostatic. Asta a lăsat unul în viață, după socoteala lui. Totuși, nu era la vedere, ceea ce însemna că era problema lui Azarov.
Rapp a sprintat spre locul unde bin Musaid încerca acum să smulgă arma din mâna Donatellei. L-a apucat pe saudit de gulerul de mătase și a strigat la el în arabă. „Las-o baltă pe târfă, Înălțimea Voastră. Trebuie să vă scoatem de aici!”
„Cine... cine ești tu?”.
„Regele m-a însărcinat cu siguranța dumneavoastră, Alteță. Acum ridică-te. Trebuie să plecăm!”

Rapp l-a tras pe bărbat în picioare şi au început să alerge spre uşa din faţă. Bin Musaid era îngrozit şi neobişnuit să se mişte repede, ceea ce îl făcea să se împiedice aproape la fiecare doi paşi. Se aflau la doar câţiva metri de a scăpa când a răsunat un foc de armă – nu focul automat indisciplinat care răsunase pe pereţi de când intrase, ci un singur foc de armă, atent ţintit. Picioarele lui Bin Musaid au ieşit de sub el, iar Rapp a fost nevoit să îl târască pe bărbat pe podeaua lustruită.
Era încă conştient, dar rana din partea inferioară a spatelui era suficient de gravă încât nu avea să poată continua cu propriile puteri. Rapp l-a ridicat în braţe şi s-a îndreptat spre uşă, vorbind în microfonul ascuns în manşeta cămăşii.
„Kent, ies de aici purtându-l pe prinţ."
„Am înţeles. Eşti liber până la maşină. Totuşi, nu încerca să ieşi din parcare pe unde ai intrat. E o încurcătură totală. Întoarce-te drept şi mergi prin tufişuri. Dacă nu vă loviţi de niciun copac, mai sunt vreo douăzeci de metri până la drum.
„Am înţeles.
Foarte puţini oameni reuşiseră să scape din clădire, dar majoritatea celor care reuşiseră renunţau la vehicule şi fugeau spre marginile proprietăţii. Asta îi lăsa lui Rapp o cale liberă spre maşina lui şi o binevenită intimitate în timp ce îl împingea pe rănitul saudit prin uşa din partea pasagerului. Câteva clipe mai târziu, Rapp a pornit motorul şi dădea cu spatele prin amenajarea peisagistică scumpă a lui Terry. Când, în sfârşit, BMW-ul a sărit de pe bordură în stradă, a virat cu 180 de grade şi a băgat-o în Drive.
„Mitch, un vehicul vine tare spre tine dinspre colţul de sud-vest al terenului. S-ar putea să fie doar cineva care vrea să te însoţească pe ruta ta de scăpare, dar n-aş paria pe..."
Vocea lui Black a fost înecată de sunetul focurilor automatelor şi de sunetul impactului cu partea din spate a BMW-ului.
„Poţi face ceva în privinţa lor?" a spus Rapp.
„Niciun unghi. Eşti pe cont propriu, omule."
Rapp a apăsat piciorul pe podea şi a fost împins înapoi în scaun în timp ce vehiculul accelera în josul unui deal abrupt.
Mirosul din maşină sugera că unul dintre intestinele lui bin Musaid fusese perforat, iar Rapp a aruncat o privire spre el. Paloarea era evidentă chiar şi în strălucirea slabă a luminilor instrumentelor de bord, la fel ca şi cantitatea de sânge care se impregnase în tapiţerie. Mai îngrijorător, însă, era Volvo-ul din oglinda retrovizoare. Era un bărbat care se ridica prin plafonul de la capotă, iar Rapp putea vedea strălucirea armei sale. Până acum erau în afara razei de acţiune, dar şoferul îşi asuma riscuri nebănuite, aproape că se rostogolea peste terasamentul abrupt din dreapta de fiecare dată când încolăcea.
„I-aţi auzit pe oamenii aceia vorbind, Înălţimea Voastră?". spuse Rapp. „Păreau irakieni. Şi nu există nicio îndoială că vă urmăreau personal."
„Spitalul", a răspuns el slab. „Spital..."
Rapp văzuse destui oameni în condiţii similare ca să ştie că nu avea să supravieţuiască. Acesta urma să fie un interogatoriu scurt şi trebuia să se concentreze asupra omului. În acest scop, a apăsat mai uşor pe acceleraţie şi a lăsat Volvo-ul să se apropie suficient de mult pentru ca trăgătorul să le spargă geamul din spate.
Ţipătul slab al lui Bin Musaid s-a amestecat cu vuietul motorului M5-ului când Rapp a accelerat din nou.
„Rana ta nu pare gravă", a minţit el. „Şi cred că pot scăpa de oamenii care ne urmăresc, dar va fi greu să te ascund de ei – ei ştiu că trebuie să te duc la un spital. Cine sunt ei? Ştii ceva care să-mi fie de folos? Regele a spus clar că trebuie să fii în siguranţă cu orice preţ."
Bin Musaid a început să plângă. „I . . . L-am trădat."
„Pe cine? Pe cine ai trădat?"
„Am dat bani la ISIS. Le-am sprijinit efortul..." Vocea lui s-a stins. Pentru o clipă, Rapp a crezut că e mort, dar o salvă din spate l-a făcut să revină la cunoştinţă.
„Nassar! Trebuie să fie el."
„Nassar? Vrei să spui Aali Nassar?"

Bin Musaid a dat din cap şi apoi a tuşit violent, împroşcând cu sânge volanul şi mâna dreaptă a lui Rapp. „Mi-a golit contul bancar, ştiind că voi căuta ajutorul fratelui meu. Ştia că îi va fi mai uşor să mă ucidă în Europa decât acasă."
„Asta nu are sens, Înălţimea Voastră. Dacă el suspectează că sunteţi implicat în ISIS, de ce nu s-ar fi dus la rege? De ce nu te-ar aresta pur şi simplu?".
„Nu înţelegeţi", a răspuns bin Musaid, slăbind rapid. „Eu am fost doar mesagerul. Îi este teamă că, dacă mă ia CIA, voi dezvălui că el a fost în spatele a toate astea."
„În spatele a tot", a repetat Rapp. „Vrei să-mi spui că Aali Nassar coordonează sprijinul pentru ISIS?".
Bin Musaid a dat din cap.
„Cine mai este implicat?"
Prinţul nu a răspuns.
„Răspundeţi-mi!" a strigat Rapp. „Regele se va ocupa de Nassar, dar dacă nu ştiu cine sunt ceilalţi, nu-i pot împiedica să te ucidă."
„Nu ştiu", a plâns bin Musaid.
„Trebuie să fi spus ceva. Oameni de afaceri bogaţi? Alţi membri ai familiei regale? Angajaţi ai guvernului?"
„Spitalul", a spus bin Musaid cu o voce care abia se auzea. „Trebuie să mă duci la spital."
Nu mai avea mult timp la dispoziţie şi era probabil că spunea adevărul despre faptul că nu ştia mai multe. De ce i-ar fi spus Aali Nassar ceva acestui rahat inutil?
Rapp şi-a strâns mâinile pe volan şi s-a concentrat să pună o mică distanţă între el şi vehiculul care îl urmărea. Totuşi, nu avea să reuşească să se scuture complet de ei. Volvo-ul era o maşină surprinzător de capabilă, iar bărbatul de la volan avea de gând fie să rămână pe urmele lor, fie să moară încercând. Această situaţie era totuşi neobişnuită într-un mod fundamental. Pentru prima dată, nu erau pe urmele lui. A apăsat cu piciorul pe pedala de frână, izbindu-l pe bin Musaid de bord. Rapp îşi ţinea ochii pe farurile care creşteau în oglinda retrovizoare în timp ce se întindea spre mânerul uşii pasagerului.
„Ce faci?", a reuşit bin Musaid să spună înainte ca Rapp să deschidă uşa şi să-l împingă afară.
„Opreşte-te! Ce..."
Rapp a accelerat, dând drumul la casetofon şi lăsându-l pe bin Musaid întins pe şosea. În oglinda retrovizoare, a văzut Volvo-ul oprindu-se în faţa prinţului, luminându-l în farurile sale în timp ce bărbatul din plafonul solar a golit un încărcător plin în el. După aceea, au agăţat un U şi au dispărut înapoi pe drum.
Cu problemele sale imediate rezolvate, Rapp a sunat-o pe Claudia.
„Mitch! Eşti în regulă? Nu recepţionez niciun semnal GPS de la tine."
„Sunt bine. Probabil că transmiţătorul a fost împuşcat."
„Unde eşti?"
„Cam la 11 km sud de Terry's, mă pregătesc să mă întorc."
„Nu, nu face asta. Toţi teroriştii au fost doborâţi, iar Grisha şi Donatella au ieşit."
„Au nevoie de o maşină?"
„Sunt bine pe jos."
„Dar Kent?"
„E bine, dar a trebuit să iasă repede din apartament. Pur şi simplu nu există nicio modalitate de a face puşca aia să nu facă zgomot. Am auzit că tu ai prinţul. E adevărat?"
„L-am pierdut."
„Cum adică, „l-am pierdut"? El nu e un set de chei! Cum ai putut să-l pierzi?"
Rapp a încetinit până la limita de viteză şi a deschis un geam pentru a încerca să elimine mirosul de intestin deteriorat al lui bin Musaid. „E o poveste lungă."

CAPITOLUL 30

RAPP a încetinit BMW-ul până la marginea docului şi s-a uitat în ambele direcţii. Era pustiu de trafic pietonal la ora asta, iar majoritatea iahturilor ancorate în apropierea lui erau întunecate. Excepţia inevitabilă era cel locuit de neobosiţii copii bogaţi. Aceştia se aflau pe o altă pistă, dar pentru el nu ar fi

fost o problemă. Chiar dacă ar fi observat BMW-ul şi ar fi reuşit să distingă avariile provocate de armele de calibru mic, nu şi-ar fi amintit niciodată dimineaţa.
A virat la stânga, încercând să reducă zgomotul motorului. Claudia se afla la pupa iahtului, iar pasarelele erau la locul lor.
Abia a urcat la bord când ea a început să le retragă şi să închidă balustrada de la pupa. Respectându-şi reputaţia de eficienţă, căpitanul lor congolez a început imediat să se îndrepte cu motorul spre mare.
Claudia a deschis uşa pasagerului maşinii şi s-a dat înapoi la vederea sângelui. „Tu ai făcut asta?"
„A fost lovit în bar", a spus Rapp, coborând şi vorbind încet peste capota vehiculului. „Mă urmăreau din cauza lui, aşa că i-am aruncat cadavrul afară."
Nu era întru totul adevărul, dar era destul de aproape.
„Dar tu eşti în regulă? Şi prin asta vreau să spun complet nevătămat."
El a dat din cap. „Dar ceilalţi?"
„La fel. Kent se îndreaptă spre Franţa cu o motocicletă. Donatella este într-un tren spre Italia, iar compania lui Grisha trimite un avion pentru el. Îl va duce la casa lui din Londra. Apoi, după ce lucrurile se vor calma, vor face cu toţii drumul înapoi în Africa."
„Şi noi?"
„Vom face un ocol prin nişte ape adânci pentru a scăpa de maşină şi ne vom întâlni cu ei săptămâna viitoare."
* * *
A fost nevoie de ceva efort, dar în cele din urmă a reuşit să ia sângele lui bin Musaid de pe el şi să-l arunce în canal. Aplecându-se în apa fierbinte, a lăsat-o să îi bată în ceafă, obligând-o pe Claudia să ridice vocea pentru a se face auzită. Stătea pe tejgheaua de granit, cu un computer portabil în poală.
„Este pe aproape toate canalele de televiziune din lume, Mitch. Există câteva imagini tremurate de pe telefonul mobil din parcare, dar încă nimic despre tine. Asta nu va fi valabil şi pentru camerele de supraveghere din interior. Îmi pare rău că nu am reuşit să le închid."
Era un alt dezavantaj al faptului că părăsise guvernul. Kennedy ar fi putut să limiteze serios accesul la acea înregistrare video de securitate. Acum era probabil ca poliţia locală să o fi urmărit deja, iar până în zori Interpolul, FBI-ul, CIA, MI6 şi serviciile secrete saudite ar fi avut copii. Nu avea să treacă mult timp până când avea să fie identificat.
„Şaisprezece morţi", a continuat ea. „Mai mult decât atât, răniţi. Autorităţile reţin numele, dar o listă neoficială a început să circule. Sunt câţiva oameni foarte bogaţi şi puternici pe ea, Mitch. Acest lucru va atrage multă atenţie. Ştiţi cine au fost trăgătorii?"
„Irakieni."
„Nu este o coincidenţă, presupun."
„Nu. Focurile de artificii au fost doar pentru spectacol. Îl urmăreau pe bin Musaid."
„Cine le-a trimis?"
Reacţia lui iniţială a fost să mintă. Nu pentru că ar fi crezut că ea nu ştia cum să-şi ţină gura, ci pentru că voia să o protejeze. Din nefericire, era cam târziu pentru asta acum.
„Aali Nassar."
„Şeful serviciilor secrete saudite?"
Rapp a oprit apa şi a luat un prosop. „El se află în spatele finanţării saudite a ISIS. Bin Musaid a fost doar unul dintre curierii lui."
„De ce?"
„Bin Musaid a murit înainte de a putea spune. Părerea mea este că, cu toate problemele interne ale Arabiei Saudite, Nassar crede că ISIS va ieşi învingător. Vrea să fie de partea învingătorilor."
„Prinţul a trăit suficient de mult pentru a vă da numele celorlalţi implicaţi?"
„Nu. Şi oricum nu ar fi ştiut. Nassar ar fi jucat asta destul de aproape de pieptul lui."
„Dar regele Faisal?"
„Mă îndoiesc că ar fi luat parte la asta. Îl cunosc de ani de zile şi el caută doar să termine timpul. Dar oameni de afaceri bogaţi care vor să facă afaceri, membri ai familiei regale care vor tronul lui Faisal,

oficiali guvernamentali care vor să urce în ierarhie? Lista saudiţilor care au motive să simpatizeze cu ISIS nu este tocmai scurtă.”
„În regulă. Voi începe să lucrez la istoricul lui Nassar, la asociaţii cunoscuţi şi la situaţia financiară. E vreo şansă să iei în considerare contactarea lui Irene? Eu sunt bun, dar nu am resursele ei.”
A clătinat din cap şi şi-a tras hainele pe care i le întinsese. „Singura dovadă pe care o am împotriva lui Nassar este cuvântul unui pişicher care se războieşte pe drum chiar acum. Am fost de acord să mă bag în asta. Dar ea nu a fost de acord să vină cu mine”.
„Bine. Mă ocup eu de asta.”
„Cu grijă, totuşi, nu-i aşa, Claudia? Poate că Nassar e un terorist nenorocit, dar e un terorist deştept şi are o armată.”

CAPITOLUL 31
Riyadh
Arabia Saudită
BĂTAIA la uşa dormitorului lui Aali Nassar era ezitantă, dar insistentă. Nu era soţia lui. Chiar şi în caz de urgenţă, ea s-ar fi dus la personal înainte de a-l deranja. Ceasul arăta ora 3 dimineaţa.
S-a rostogolit din pat şi a îmbrăcat un halat înainte de a păşi în întuneric spre uşă. Aşa cum se aştepta, şeful echipei sale de securitate stătea de cealaltă parte.
„Ce este?”
„Tocmai a sosit asistentul dumneavoastră, domnule director. Spune că este esenţial să vorbiţi.
Nassar a dat din cap. „Condu-l în biroul meu. Voi fi acolo imediat.”
„Imediat, domnule.”
Nassar şi-a tras o pereche de pantaloni şi o cămaşă cu guler înainte de a porni spre biroul pe care îl ţinea în spatele casei sale. Se aprinseseră destule lumini pentru a-i permite să se orienteze, dar nu atât de multe încât activitatea din casă să fie evidentă. Genul acesta de întâlniri surpriză erau ţinute cât se poate de discret.
Ce era atât de important încât să nu poată aştepta încă trei ore până când ajungea la birou? Un atac terorist de succes asupra patriei? O acţiune a preşedintelui Statelor Unite? Moartea regelui?
Când Nassar a intrat în birou, l-a găsit pe Hamid Safar plimbându-se pe lungimea acestuia.
„Domnule, ni s-a raportat că prinţul bin Musaid a fost ucis.”
Nassar a simţit un sentiment profund de uşurare, dar nu l-a arătat. „Cum?”
„Un atac terorist la un club privat din Monaco.”
„Un atac terorist? Avem detalii?”
„Se pare că au fost zece bărbaţi în total, toţi înarmaţi cu puşti de asalt. Au eliminat oamenii de securitate şi au intrat cu forţa, apoi au ucis sau rănit o mare parte din clientelă înainte de a fi ucişi ei înşişi.”
„De către autorităţi?”
„Nu, domnule.”
„Atunci cine?”
„Este o întrebare la care este greu de răspuns”, a spus el, punându-şi laptopul pe biroul lui Nassar şi deschizându-l. „Tocmai am primit imagini brute de la camerele de supraveghere. Pot să le analizez cu dumneavoastră?”
„Bineînţeles.”
A început cu o înregistrare în aer liber care îi înfăţişa pe teroriştii ieşind din maşini şi începând asaltul. Totul decurgea conform aşteptărilor până când unul dintre ei a fost aruncat violent înapoi într-unul dintre vehicule.
„Ce s-a întâmplat acolo?”
„Trei dintre bărbaţi au fost ucişi de gloanţe de calibru cincizeci trase de la etajul superior al unei clădiri de apartamente aflate la cinci sute de metri spre est. Autorităţile europene au identificat apartamentul şi au găsit arma, dar nu cred că vor reuşi să o depisteze. Avem nişte înregistrări slabe ale camerelor de supraveghere cu un bărbat care părăseşte clădirea, dar ar fi imposibil să le folosim în scopul identificării.”

„De ce ar exista un lunetist necunoscut, foarte priceput, pregătit să tragă asupra unui atac terorist despre care nicio agenţie de informaţii nu ştia că va avea loc?”
„Autorităţile lucrează cu teoria că trăgătorul ar fi fost un membru al unuia dintre detaliile de securitate ale patronilor.”
„Pare a fi o măsură destul de extraordinară pentru cineva care merge într-un club de noapte.”
„De acord. Mai mult, avem o listă a membrilor care au fost acolo în acea noapte şi niciunul dintre ei nu ar fi avut o securitate atât de elaborată.”
Safar a pornit din nou videoclipul, înfăţişând un terorist care era lovit în lateral şi se învârtea.
„Nu a fost un glonţ de calibru mare”, a comentat Nassar.
„Nu, domnule. Există doi trăgători eficienţi. Lunetistul şi unul dintre şoferii din parcare.”
Nassar a urmărit schimbul de focuri. Când toţi teroriştii de afară au fost ucişi, a apărut un bărbat care a fugit spre uşi. Safar a pus pe pauză înregistrarea video. „Presupunem că acesta este celălalt trăgător reuşit”.
„Un agent de securitate pentru unul dintre bărbaţii din interior?”.
„Nu suntem siguri.”
Videoclipul a trecut la o vedere din interior, afişând haosul într-un flux constant de unghiuri schimbătoare. „Au intrat şase teroriști. Unul este deja mort în acest moment, dar nu este clar cine a tras. Urmăriţi partea stângă a ecranului.”
Un bărbat alerga cu o viteză incredibilă prin cadru, cu o mână deasupra capului şi cu cealaltă ţinând un pistol. A ţintit stângaci şi a tras, eliminând în mod surprinzător un terorist care trăgea spre o cabină plină de tineri.
„L-am identificat pe acest bărbat?”
„Da, domnule. Numele lui este Grisha Azarov. Un consultant în energie bine cotat din Rusia. Aţi auzit de el?”.
„Numele îmi este vag familiar. Compania sa a lucrat pentru Aramco, nu?”.
„Aşa este.”
Bărbatul care traversase parcarea a intrat în cadru, alunecând pe podea spre un terorist rănit şi apăsând calm un Glock la ceafă înainte de a apăsa pe trăgaci.
Unghiul camerei s-a schimbat şi, în cele din urmă, prinţul bin Musaid a intrat în vizor. Acesta se lupta cu o femeie a cărei geantă părea să fie în flăcări.
„Cine este ea?”
„Nu ştim. Cel mai probabil una dintre târfele care frecventează localul.”
O clipă mai târziu, bărbatul din parcare a apărut şi a început să-l tragă pe prinţ spre uşă.
„Aici”, a spus Safar, încetinind filmarea. „Aici este locul unde este lovit bin Musaid.”
Impactul era evident, dar era greu de spus exact unde pătrunsese glonţul. Bărbatul din parcare l-a aruncat pe bin Musaid peste umăr şi a fugit, fiind în cele din urmă surprins de camera exterioară înainte de a dispărea în parcare.
„Deci rana pe care a suferit-o prinţul a fost fatală?”
„Nu putem fi siguri, domnule. A fost dus cu maşina şi mai târziu a fost găsit ciuruit de gloanţe în mijlocul drumului.”
„Bărbatul care l-a luat făcea parte din echipa sa de securitate?”
„Nu, domnule. Amândoi au fost ucişi în parcare.”
Nervozitatea lui Safar părea să crească, iar agitaţia lui Nassar creştea odată cu ea. Mollahul Halabi spusese că se va ocupa de bin Musaid, dar nu făcuse nicio aluzie la faptul că o va face în contextul unui atac terorist care îi viza pe unii dintre cei mai bogaţi oameni din lume. Şi, ca să înrăutăţească lucrurile, lacheii săi nu-l uciseseră pe prinţ în mod curat. Era posibil ca acesta să fi supravieţuit o perioadă de timp alături de salvatorul său.
„Dacă nu făcea parte din detaşamentul lui bin Musaid, atunci cine era? Chiar şi cu imagini limitate, este evident că este foarte bine antrenat şi că are o experienţă de luptă semnificativă. Un om ca el ar fi fost cunoscut de comunitatea mondială a serviciilor de informaţii.”

Safar a minimalizat înregistrarea video şi a adus în discuţie o alta. În loc să fie concepută pentru a oferi o imagine de ansamblu a atacului, aceasta fusese îmbinată pentru a se concentra asupra acelui singur trăgător. Înregistrarea suplimentară a confirmat analiza iniţială a lui Nassar. Chiar şi în anii petrecuţi în forţele speciale, nu văzuse niciodată pe cineva care să poată egala viteza, precizia şi instinctele fără cusur ale acelui bărbat. Nu ezita, părea imun la confuzia din timpul luptei şi nu rata niciodată. Din nefericire, părea să aibă, de asemenea, un dar pentru a nu-şi alinia faţa direct cu camerele de luat vederi ale instituţiei.
Safar a trecut la o înregistrare video fără legătură care părea să prezinte o operaţiune militară americană într-un sat neidentificabil din Orientul Mijlociu. Imaginile tremurânde – probabil de la o cameră montată pe cască – descriau o ambuscadă şi lupta disperată care a urmat. Toţi soldaţii au luptat bine, dar un bărbat s-a ridicat mult deasupra celorlalţi. În ciuda calităţii slabe a imaginii, era clar că era de aceeaşi mărime şi constituţie ca şi bărbatul din Monaco şi că îşi purta părul şi barba în acelaşi mod. Mai important, avea acelaşi calm glacial şi acelaşi mod graţios şi economic de a se mişca.
„Ceea ce urmăriţi acum", a spus Safar, „este o înregistrare video rară şi foarte bine clasificată a lui Mitch Rapp în luptă".
Nassar a simţit că i se usucă gura. „Cât timp a stat bin Musaid în maşină cu el? Spuneţi-mi!"
Safar a bâjbâit cu calculatorul, scoţând Google Maps şi făcând calculele în funcţie de locul unde găsiseră cadavrul prinţului saudit. „Nu mai mult de patru sau cinci minute."
Nassar şi-a apăsat palmele pe tâmple, simţind cum acestea încep să pulseze. Dacă bin Musaid ar fi fost conştient, ar fi fost confuz, îngrozit şi ar fi avut dureri – o situaţie uşor de exploatat. Rapp i-ar fi spus prinţului că fusese trimis acolo pentru a-l proteja, dar că nu putea face asta decât dacă ştia cine se afla în spatele atacului. Cât de multe ar fi putut dezvălui bin Musaid în decurs de cinci minute?
„Avem nevoie de mai mult decât de speculaţii", a spus Nassar, încercând să-şi păstreze vocea egală. „Voi fi la birou peste o oră şi vreau fapte, nume şi opţiuni. Mai mult, va trebui să calculăm cum să-i prezentăm asta regelui. Evident, nu se va face nicio menţiune despre posibila implicare a lui Rapp. În cele din urmă, celelalte agenţii îl vor identifica, dar deocamdată avem ceva timp la dispoziţie."
Safar îşi împacheta deja computerul. „Mă voi ocupa imediat de asta. Mai este ceva?"
„Găsiţi-l pe Azarov şi folosiţi contactele noastre de la CIA pentru a-l localiza pe Rapp."
Safar a dispărut pe uşă, în timp ce Nassar s-a aşezat nesigur pe scaunul din spatele biroului său. După toate rapoartele, Rapp demisionase din Agenţie. Era posibil ca el să fi devenit un bandit? Că îl urmărise pe prinţ din proprie voinţă şi că astfel fusese prezent la atacul oamenilor lui Halabi? Sau era ceva mult mai periculos? Să fi fost retragerea lui doar o dezinformare creată de o CIA care susţinea această operaţiune?
Telefonul său a sunat şi a recunoscut imediat numărul. Decizia de a răspunde, însă, i-a mai luat câteva secunde.
„Da."
Vocea mollahului Halabi părea neobişnuit de optimistă. „Înţeleg că aţi fost informat cu privire la evenimentele recente din Monaco."
Faptul că bărbatul ştia acest lucru atât de repede a sporit anxietatea lui Nassar. Avea oameni care supravegheau casa? Era posibil ca gărzile personale ale lui Nassar – poate chiar asistentul său de încredere – să se numere printre numeroşii discipoli ai bărbatului?
„Am", a fost tot ce a reuşit Nassar să scoată.
„O operaţiune magnifică, nu crezi, Aali? Nu numai că prinţul tău este mort, ci şi toţi acei necredincioşi."
„Bin Musaid nu a fost ucis."
„Sunteţi dezinformat, domnule director. Când oamenii mei l-au lăsat pe drum, era puţin mai mult decât o bucată de carne."
„Dar nu a fost ucis imediat", a spus Nassar cu furie. „Omul care l-a scos de acolo ...".
„Da?"
„Credem că a fost Mitch Rapp."

„Într-adevăr?” a spus mullahul, părând şi mai bucuros. „Minunat! Îl poţi simţi, Aali? Poţi simţi respiraţia lui Satana pe gâtul tău? Eu îl simt. În fiecare secundă din fiecare oră. Ziua în care îţi vei pierde sensibilitatea la acest vânt arzător este ziua în care Dumnezeu nu te mai vede.”

CAPITOLUL 32
La vest de Carbonia
Sardinia
CE s-a întâmplat cu BMW-ul?” a spus Claudia în timp ce intra în bucătăria iahtului.
„Fundul mării”, a răspuns Rapp, glisând spre ea o ceaşcă de cafea.
„Asta era treaba mea”.
„Erai mort de somn. L-am sunat şi pe pilotul tău. El va avea avionul care ne aşteaptă în Malta.”
Şi-a ridicat halatul în jurul gâtului şi a arătat spre cartoful pe care îl tăia. „Şi tu pregăteşti micul dejun? Am impresia că nu-mi câştig banii.”
„Nu te plătesc.”
„În cazul ăsta, o să iau o omletă.”
S-a îndreptat spre frigider şi a început să scotocească după nişte ouă. Stătuse treaz jumătate de noapte adunând tot ce putea despre Aali Nassar, deşi nu discutaseră încă despre ce găsise. Rapp se gândise să-i spună despre înţelegerea care fusese încheiată cu saudiţii după 11 septembrie, dar abandonase repede ideea. Era unul dintre cele mai urâte schelete din dulapul Americii, iar ea nu prea avea nevoie să ştie.
„Poate că ar trebui să fac asta”, a spus ea, privindu-l cum îngrămădea ingredientele pe tejghea.
„Ai puţină încredere.”
„Sunt sceptic din fire.”
„Ai găsit ceva interesant despre Nassar?”.
Ea a luat o înghiţitură din cafeaua ei în timp ce el căuta o tigaie. „Da, dar apoi m-am gândit să arunc totul în mare.”
„De ce?”
„Pentru că nu asta era misiunea, Mitch. Aveai de gând să-l constrângi pe bin Musaid să-l arate cu degetul pe saudiţii de nivel înalt implicaţi în ISIS şi...”
„El a făcut asta.”
„Dar nu este vorba de un grup de membri minori ai familiei regale sau de oameni de afaceri bogaţi. Este vorba de directorul serviciilor de informaţii saudite. Aceasta este o schimbare fundamentală a misiunii.”
„Nu este o schimbare. Doar o schimbare de scară.”
„Mitch, noi...”
„Vrei să pleci?”, a întrebat el. Ar fi fost imposibil să i se reproşeze asta. Deşi lucrase la câteva ţinte destul de importante în trecut, niciuna nu se asemăna cu Nassar.
Ea l-a privit fix câteva clipe înainte de a vorbi din nou, fără să răspundă direct la întrebare. Nu ştia dacă asta era pentru că nu era sigură sau pentru că se simţea insultată de întrebare. Probabil că cel mai bine ar fi fost să o lase baltă pentru moment.
„Nu m-am concentrat asupra istoriei personale a lui Nassar, pentru că presupun că sunteţi deja la curent cu ea – educaţia sa modestă, educaţia sa în madrasa şi apoi la Oxford. Perioada petrecută în forţele speciale saudite . . .”
„Da. Agenţia îl urmăreşte încă de când era un tânăr ofiţer. Întotdeauna a fost în ascensiune, deşi nu cred că vreunul dintre noi ar fi ghicit că va înlocui un membru al familiei regale ca şef al Direcţiei de Informaţii. Presupun că i-aţi cercetat asociaţii?”.
Ea a dat din cap.
„Şi?”
„Am găsit o listă bună, cred. Cel mai important nume de pe ea este Mahja Zaman.”
„Cine este el?”
„Un prieten din copilărie şi colegul lui de cameră la universitate. Continuă să păstreze o prietenie strânsă, iar Zaman este atât extrem de bogat, cât şi extrem de religios. După toate rapoartele, este şi destul de inteligent.”

„Deci un animal complet diferit de bin Musaid”, a spus Rapp, spargând câteva ouă în tigaia pe care o găsise.
„Absolut. În timp ce Nassar l-ar fi tolerat pe prinţ să aibă acces la banii săi, relaţia sa cu Zaman ar fi fost foarte diferită. Ar trebui să îl trateze ca pe un egal.”
„Deci Zaman ar putea şti ceva despre reţeaua şi metodele lui Nassar.”
„Dacă cineva ştie, el ar fi acela.”
„Mai sunt şi alţi candidaţi?”
„Câţiva. Dar unul este de un interes deosebit. Ahmed el-Hashem, omul numărul doi la ambasada saudită din Paris. Este bogat, are relaţii bune şi pare să aibă o relaţie neobişnuit de apropiată cu Nassar. De asemenea, are legături strânse cu familia bin Laden şi a fost un prieten apropiat al lui Osama când erau tineri. Exact genul de om pe care l-aş recruta dacă aş fi Aali Nassar”.
Rapp a coborât căldura de pe aragaz. „Pentru a acţiona împotriva cuiva ca Nassar, am nevoie de mai mult decât mărturisirea lui bin Musaid pe patul de moarte. În acest moment, trebuie să presupunem că CIA şi MI6 m-au identificat din imaginile de pe camerele de supraveghere de la Monte Carlo. Dacă aşa stau lucrurile, nu va dura mult până când informaţiile vor ajunge la Nassar. Şi când o va face, trebuie să fim atenţi. Dacă este vinovat, va începe să scape de oricine îl poate identifica.”
„Nu sunt singurele persoane de care va încerca să scape, Mitch. Suntem pe radarul lui acum.”
Rapp a aruncat niște brânză rasă în tigaie şi a scuturat-o pentru a elibera oul de la suprafaţă. „Ştim unde sunt Zaman şi el-Hashem?”.
„Zaman e în Bruxelles, stă într-un apartament de hotel de la etajul superior. Nu are o dată de plecare, aşa că nu vă pot spune când plănuieşte să plece sau unde se va duce când o va face. El-Hashem este la casa lui din Paris şi îşi desfăşoară activitatea obişnuită la ambasadă. El are doi oameni de securitate care locuiesc cu normă întreagă în incintă, ambii având şi rol de şoferi. Există un zid în jurul proprietăţii, precum şi camere de luat vederi şi alarme – cam la ce te-ai aştepta. Nimic special.”
„Dar Nassar?”
„În drum spre Londra.”
„De ce?”
„Nu ştiu.”
Rapp a strecurat omleta pe o farfurie şi a pus-o în faţa ei. Ea a examinat-o timp de câteva secunde înainte de a se înfrupta din ea.
„Nu-i rău”, a spus ea, părând puţin abătută. Având în vedere situaţia, era de înţeles.
„Sunt un om cu multe talente.”
„Presupun că da. Acum spune-mi ce vrei să faci în legătură cu lucrurile care nu implică micul dejun.”
„În primul rând, ia legătura cu Grisha şi spune-i că s-ar putea să aibă o întâlnire cu Nassar la Londra. După aceea, o să-l prioritizăm pe Zaman. Vreau să mă aflu faţă în faţă cu el înainte ca Nassar să scape de el sau să-l tragă înapoi în Arabia Saudită. „
„Şi el-Hashem?”
Lui Rapp i-ar fi plăcut să acţioneze simultan împotriva omului, dar, fără acces la forţa de muncă a Agenţiei, nu avea să se întâmple asta.
„Va trebui să aştepte. Poţi să-l supraveghezi? Poate încerci să faci rost de telefonul lui personal şi de e-mail?”.
Ura să se bazeze pe oamenii ei, dar nu exista altă opţiune. Contactele lui erau mai de încredere, dar erau şi ele conectate la agenţiile de informaţii din întreaga lume. Mulţi dintre ei îi datorau viaţa şi ar fi fost dispuşi să îi plătească această datorie, dar el nu căuta să apeleze la acele marcatoare.
„Am pe cineva bun în Paris”, a spus Claudia cu gura plină. „Dar ceilalţi de pe lista mea?”.
„Fă ce poţi, dar nu te amesteca. Nu trebuie să speriem pe nimeni. Nu încă.”
Sunetul înăbuşit al unui telefon care suna l-a întrerupt şi a aşteptat ca ea să-l scoată din halat. După o privire rapidă pe ecran, ea a răspuns.
„Bonjour, chérie! Comment ça va?”
Indiscutabil, Anna. Claudia a insistat ca ei să comunice cu ea doar în franceză, în încercarea de a-i asigura fluenţa continuă.

„De ce nu poţi să dormi? Nu . . . . Mi-e greu să cred asta. Irene are o mare securitate şi oamenii ei ar căuta monştrii din dulapuri în fiecare după-amiază. Este o procedură standard. Da, dar... – I-ai spus asta lui Tommy? Oh, da. Înţeleg. Nu... Da, dar... Scumpo, tu... Bine. Bine."
Claudia a întins telefonul. „Vrea să vorbească cu tine. Spune că ştii cum să te descurci cu astfel de lucruri."

CAPITOLUL 33

Londra
Anglia

ŞI acum mi se spune că am împuşcat un om nevinovat", a spus Grisha Azarov, aplecându-se în faţă şi punându-şi faţa în mâini.
Psihologul care stătea vizavi de el avea o expresie de simpatie perfect calibrată. Aşa cum ar fi trebuit la preţurile pe care le percepea.
„Dar, Grisha, acel om va supravieţui, iar teroristul care îl ţinea în braţe a fost grav rănit de acelaşi glonţ. Autorităţile mi-au dat acces la dosarele care descriu ce s-a întâmplat la Monte Carlo, iar acţiunile tale au fost de-a dreptul eroice. Capul tău rece a salvat vieţi. Trebuie să te concentrezi asupra acestui lucru".
Azarov nu s-a obosit să ridice privirea, examinând deja fiecare detaliu din biroul fad. Ce altceva mai era de făcut în timpul acestor întâlniri plictisitoare pentru minte?
„Grisha?"
A încercat să găsească ceva convingător de spus. Aceste şedinţe erau esenţiale pentru ficţiunea pe care o crease în Monaco şi nu exista nicio garanţie că o agenţie de informaţii străină nu ar fi intrat în posesia notiţelor de la ele. Făcuse tot posibilul să pară un amator – sprinturi stângace, fotografii suboptime şi expresii îngrozite.
Totuşi, nu se ştia dacă va fi suficient, aşa că acum se afla aici, confruntându-se cu sentimente inexistente de frică, vinovăţie şi panică persistentă. Era de-a dreptul de râsul curcilor. Capacitatea lui de a evoca aceste emoţii era atât de limitată, încât fusese nevoit să petreacă ore întregi vizionând imagini cu oameni cu PTSD şi exersând în oglindă. Cara ar fi fost destul de impresionată de performanţa lui, îşi imagina el. Întotdeauna încerca să-l facă să împărtăşească sentimente care existau doar în imaginaţia ei.
„Nu e vorba doar de ostatic", a spus Grisha în cele din urmă. Ar fi vrut să facă să curgă nişte lacrimi, dar singurul lucru care avea puterea de a face asta era ceapa. „Este vorba de terorişti."
„Vă rog, continuaţi."
„Ştiu că sunt răi. Mi-am petrecut cariera în Orientul Mijlociu. Dar sunt şi fiinţe umane. Cum pot să înţeleg de unde au venit? Ce au fost învăţaţi încă de când erau copii? Nici măcar nu ştiu dacă ei îşi înţeleg pe deplin acţiunile. Şi i-am ucis".
„A lua o viaţă umană este unul dintre cele mai traumatizante lucruri pe care le poate face o persoană cu conştiinţă. Dar trebuie să recunoşti că acei oameni nu aveau nicio intenţie de a părăsi vreodată acel loc. Ei . . . . ."
Azarov a tăiat din gură şi s-a uitat la ceas. Mai erau zece minute până la încheierea şedinţei. În curând avea să părăsească Londra, argumentând că avea nevoie de o schimbare de peisaj şi pentru a evita eventualele reflectoare. Autorităţile fuseseră de acord să-i păstreze identitatea confidenţială, dar exista întotdeauna îngrijorarea că înregistrările de pe telefonul mobil vor ieşi la suprafaţă.
Kent şi Donatella luaseră deja o rută ocolitoare înapoi în Africa. Mitch şi Claudia urmau în curând. Întrebarea era: Va face şi el la fel? Încă nu era sigur că beneficiile implicării sale depăşeau riscurile. Indiscutabil, recunoştinţa lui Mitch Rapp s-ar putea dovedi valoroasă într-o zi. Dar mai era şi altceva. La un anumit nivel, îi lipsea emoţia. Nu, „entuziasm" nu era cuvântul potrivit. Provocarea. Emoţia de a putea face lucruri pe care doar trei sau patru oameni de pe planetă le-ar fi încercat măcar.
Dar poate că era timpul să se gândească să se întoarcă acasă. Rapp nu ar fi fost încântat, dar era un om de onoare. Îşi vor strânge mâna şi se vor despărţi pe cale amiabilă.
Se gândi la această problemă în timp ce terapeutul său continua să trăncănească, hotărând în cele din urmă să stea de partea lui Rapp şi a poporului său. După ce operaţia era gata, se va întoarce la viaţa lui cu Cara. Va face surf şi va lucra la casa lui. Îşi va face prieteni normali şi va vizita toate locurile în care fusese, dar

pe care nu le văzuse niciodată cu adevărat. Ar fi lăsat-o să dea o parte semnificativă din averea sa câştigată cu greu săracilor. Şi ar uita tot ce fusese odată.
„Cred că ne apropiem de sfârşitul timpului nostru", a spus psihologul.
Cuvintele bărbatului l-au tras pe Azarov înapoi în prezent şi s-a ridicat în picioare, întinzând o mână.
„Mulţumesc, domnule doctor. Aceste şedinţe mi se par foarte utile."
„Mâine la aceeaşi oră, atunci?"
„Abia aştept."
A ieşit din birou şi a ieşit într-o ploaie uşoară din Londra. Strada laterală îngustă era sufocată de maşini parcate, dar în rest era goală când a pornit pe trotuar. Când a ajuns în spatele unei limuzine negre, geamul din spate s-a deschis.
„Domnule Azarov? Îmi acordaţi un moment din timpul dumneavoastră?"
„Cine sunteţi?", a spus el, afişând confuzia aşteptată.
„Numele meu este Aali Nassar. Sunt directorul serviciilor de informaţii saudite".
Claudia trimisese un e-mail despre asta. Prinţul bin Musaid fusese ucis, dar se pare că nu înainte de a-l numi pe Nassar ca fiind omul din spatele finanţării ISIS. Fusese îngrijorată că ar putea încerca să ia legătura cu el în timp ce se afla la Londra şi se părea că îngrijorările ei erau întemeiate.
Azarov a lăsat recunoaşterea să se înregistreze încet în expresia sa. „Bineînţeles. Lucrez cu colegul dumneavoastră, ministrul Energiei."
„Sunt conştient de asta", a spus el, deschizând uşa. „Doriţi să vă feriţi puţin de ploaie?".
Azarov a ridicat din umeri şi s-a strecurat în interiorul luxos al vehiculului.
„În primul rând", a spus Nassar, „ce mai faceţi? Slavă lui Allah că ai supravieţuit calvarului tău din Monaco. Totuşi, trebuie să fi fost o experienţă foarte dificilă pentru tine."
Tonul său sugera că nu era pe deplin convins de explicaţiile privind succesul lui Azarov împotriva unui grup de terorişti puternic înarmaţi.
„Vă mulţumesc pentru grija dumneavoastră. Dar voi fi bine."
„Bine... Asta e bine." Nassar a făcut o scurtă pauză: „Performanţa ta a fost destul de impresionantă. Îmi imaginez că ruşii vor fi destul de dezamăgiţi că ai intrat în consultanţă şi nu în armată."
Un comentariu conducător care nu putea fi ignorat.
„Pentru că îmi desfăşor o mare parte din activitate în ţări instabile, compania mea a cheltuit foarte mulţi bani pentru a mă învăţa să mă apăr. Şi am fost un atlet în tinereţe. O afecţiune cardiacă m-a împiedicat să devin profesionist, dar încă mă antrenez în mod recreativ. S-a dovedit a fi destul de util."
„Şi arma pe care ai folosit-o? Analiştii mei au fost intrigaţi."
„A fost făcută pentru mine de un armurier recomandat de instructorul meu de tir."
„O aveţi la dumneavoastră? Mi-ar plăcea să o văd."
Azarov a clătinat din cap. „Am un permis special pentru a o purta în Monaco. Obţinerea unui permis similar în Anglia este aproape imposibilă. Cu toate acestea, vă pot da numele femeii care l-a făcut, dacă doriţi. Munca ei este de neegalat."
Nassar a tăcut, iar Azarov a întâlnit privirea intensă a bărbatului cu una mai blândă a sa. Directorul serviciilor de informaţii încerca să lase tăcerea să devină suficient de inconfortabilă pentru ca Azarov să ofere mai mult, dar el nu avea de gând să joace acest joc. Cu cât spunea mai puţin, cu atât mai bine.
În cele din urmă, Nassar a scos o tabletă şi a ţinut-o în mână. Fotografia o înfăţişa pe Donatella stând la bar, vorbind cu prinţul bin Musaid.
„Recunoaşteţi vreunul dintre aceşti oameni?".
„Îmi amintesc de femeie. Ar fi greu să nu o recunosc. A supravieţuit?"
„Da."
„Şi bărbatul?"
„Prinţul Talal bin Musaid. Mă tem că nu a supravieţuit."
„Nu-i recunosc numele. Vă rog să transmiteţi condoleanţele mele familiei sale."
Nassar a trecut la o altă fotografie, iar Azarov a lăsat să se înregistreze o urmă de teamă. Îl înfăţişa pe Rapp târându-l pe bin Musaid spre uşă. Fotografia era înceţoşată din cauza mişcării, iar Rapp făcea tot posibilul să nu-şi vadă faţa în faţa camerei.

„Am probleme cu somnul”, a spus Azarov. „Când mă trezesc, îl văd pe acest om şi nu pe terorişti. A ţintit direct spre mine şi a tras. Am crezut că sunt mort, dar a ratat”. Azarov s-a uitat în altă parte pentru o clipă, ca şi cum s-ar fi luptat ca gâtul său să producă sunet. „Nu . . . ştiţi cine este?”
„Avem suspiciuni. Dacă v-aş aduce o fotografie mai bună, credeţi că l-aţi putea identifica?”
„Da. Cred că da.”
Nassar a bătut în paharul de lângă el. „Se pare că s-a oprit ploaia. Vă mulţumesc pentru timpul acordat, domnule Azarov. Şi eroismul dumneavoastră.”
* * *
Nassar l-a privit pe rus plecând, studiindu-i mersul atletic în timp ce se grăbea pe trotuar.
I se părea extraordinar că ar fi putut face ceea ce făcuse în Monaco, dar tot ce spunea se verifica. Era, într-adevăr, directorul general semipreparat al unei firme de consultanţă în domeniul energiei foarte respectate şi un prieten personal al ministrului petrolului din Arabia Saudită. Petrecuse o perioadă semnificativă de timp la şcoala de tir de luptă, iar probele sale atletice din tinereţe erau bine documentate. Adăugaţi un pic de noroc şi nu era imposibil. Era, totuși, improbabil.
S-a uitat la tabletă chiar în momentul în care fotografia lui Mitch Rapp s-a făcut neagră. Aveau acum dovezi incontestabile că bin Musaid era în viaţă când a părăsit barul. Iar asta îl obliga pe Nassar să presupună că Rapp ştia de implicarea sa. Ce ar fi făcut omul de la CIA? Era într-adevăr un pungaş sau avea sprijinul clandestin al Agenţiei? Ar fi îndrăznit să încerce să-l asasineze pe directorul serviciilor secrete din Arabia Saudită?
Era posibil, dar puţin probabil ca până şi Rapp să fie atât de nechibzuit. Părea mai probabil că ar fi căutat mai întâi dovezi. Şi cu bin Musaid mort, asta însemna să se îndrepte împotriva celor mai apropiaţi asociaţi ai lui Nassar.
A întins mâna spre un buton dintre scaune şi a coborât geamul care îl despărţea de şoferul său. „Oamenii noştri sunt la locul lor în Bruxelles?”
„Încă fac pregătiri, domnule. Dar am fost asigurat că totul va fi gata când veţi ajunge.”

CAPITOLUL 34

Bruxelles
Belgia
Ploaia în Bruxelles cădea mult mai tare decât în Londra. Picături grele cădeau pe parbriz, ameninţând să copleşească ştergătoarele de parbriz ale nonşalantului Citroën. Un mediu ideal pentru evenimentul tragic, dar necesar, care urma să aibă loc.
După ce a finalizat transferul de bani către ISIS, Mahja Zaman se cazase într-un hotel aflat la câţiva kilometri spre nord. Personalul lui Nassar crease un plan pentru a-l aduce înapoi în Arabia Saudită, unde putea fi protejat, dar această strategie necesita o aroganţă nepăsătoare care nu era unul dintre defectele lui Nassar. De câte ori ţintele lui Mitch Rapp fuseseră plasate în spatele unei securităţi impenetrabile doar pentru a sfârşi prin a dispărea sau a muri? Oricât de greu ar fi fost să ia decizia, Zaman trebuia să fie mutat definitiv în afara razei de acţiune a lui Rapp.
Şoferul său a format un număr de telefon cu o mână şi a vorbit încet. „Un minut afară.”
Când apelul a fost deconectat, s-a uitat la Nassar, pe scaunul pasagerului. „Cu tot respectul, domnule, nu există niciun motiv pentru care să vă implicaţi personal în asta. Oamenii mei se pot ocupa rapid şi în liniște fără să vă pună în pericol.”
„Am notat.”
Au tras pe o alee care trecea prin spatele hotelului şi Nassar a coborât. Uşa de serviciu s-a deschis imediat şi a intrat într-un coridor utilitar. În dreapta lui, unul dintre oamenii săi închidea o uşă care ducea la paznicul însărcinat cu monitorizarea miriadelor de camere de supraveghere ale hotelului. Funcţia de înregistrare fusese dezactivată, iar bărbatul era întins cu faţa în jos la birou, cu o gaură de glonţ în cap.
Au intrat într-un lift de serviciu, iar Nassar a încercat să-şi menţină faţada calmă în timp ce acesta urca. Îşi permitea ca sentimentele personale să forţeze o eroare evidentă. Oamenii lui ar fi trebuit să se ocupe de asta în timp ce el se întorcea în Arabia Saudită. Zaman nu ar fi simţit nimic în timp ce ar fi fost trimis în

călătoria sa spre paradis. Iar când ar fi ajuns, ar fi înţeles că moartea lui era necesară în lupta împotriva duşmanilor lui Dumnezeu.
Uşile au alunecat şi omul lui Nassar a verificat holul înainte de a-i face semn să înainteze. Din fericire, intrarea în apartamentul lui Zaman nu era departe şi, ca şi în cazul aleii, uşa s-a deschis chiar înainte de sosirea lui Nassar.
„Aali", a spus Zaman, îmbrăţişându-l. „Mă bucur să te văd atât de repede după ultima noastră întâlnire."
„Şi eu la fel, vechi prieten. Înţeleg că totul a decurs fără probleme?"
„A fost o chestiune simplă", a spus el, conducându-i pe Nassar şi pe omul său în cameră.
„În afaceri ca acestea, Mahja, mă tem că nimic nu este simplu."
Zâmbetul bărbatului s-a estompat. „Ce vrei să spui?"
„Îmi pare rău să fiu cel care îţi spune asta, dar avem motive să credem că CIA este la curent cu implicarea ta."
„CIA! Cum? Am urmat instrucţiunile dumneavoastră întocmai!"
„Nu are nimic de-a face cu un eşec din partea ta. Doar norocul războiului."
„Sunteţi aici ca să mă duceţi înapoi în Arabia Saudită?", a spus el, începând să pară puţin panicat. „CIA-ul răpeşte oameni din Europa! Noi trebuie să..."
„Mahja! Fii calm. Am avut o prietenie lungă şi strânsă. Mai mult decât atât, mi-ai fost de mare folos mie şi lui Dumnezeu. N-aş permite niciodată să cazi în mâinile americanilor."
Nassar a făcut un semn subtil din cap către bărbatul care luase poziţie la trei metri în stânga lui Zaman. Când acesta a scos din haină un Glock cu amortizor, Zaman a înregistrat mişcarea în viziunea sa periferică. Din fericire, abia dacă a avut timp ca surpriza să i se înregistreze pe faţă înainte ca un glonţ să-l lovească în tâmplă.
Nassar a rămas nemişcat în timp ce omul său a ridicat cadavrul lui Zaman pe un scaun şi a început să-l fixeze acolo cu o rolă de bandă adezivă.
„Domnule", a spus el. „Nu există niciun motiv pentru care să luaţi parte la asta. Ar trebui să plecaţi."
Nassar a dat din cap şi s-a întors spre uşă. Războiul împotriva lui Mitch Rapp începuse. Fostul agent CIA îmbătrânise şi suferea de o viaţă întreagă de răni care ar fi ucis o fiinţă umană normală. Mai important, părea să fie izolat – nu numai de Scott Coleman şi de echipa sa, ci şi de strălucitoarea strateg Irene Kennedy.
Va fi suficient? Va fi Aali Nassar ţinut minte de istorie ca fiind omul care l-a învins în cele din urmă pe american? Sau va fi doar o altă intrare pe lista victimelor sale?
* * *
Claudia a parcat maşina în paralel la gura aleii şi a oprit contactul. Ploaia a umplut imediat parbrizul, iar ea a lăsat farurile aprinse pentru a orbi pe oricine ar fi putut arunca o privire în direcţia lor.
„Oamenii mei au trecut de mai multe ori prin zona de servicii a hotelului. Coridorul prin care veţi merge nu este foarte circulat, dar chiar dacă veţi trece pe lângă cineva nu ar trebui să fie o problemă. Hotelul are peste o sută de angajaţi, cu o cifră de afaceri destul de mare – nimeni nu vă va privi cu alţi ochi. Patru agenţi de securitate în total, niciunul cu experienţă de luptă sau de aplicare a legii. Trei dintre ei vor fi în mişcare şi unul va supraveghea monitoarele. Va fi într-o cameră din dreapta ta când intri."
I-a înmânat lui Rapp un card de chei. „Acesta va deschide toate uşile din clădire."
„Eşti sigur?"
„Bineînţeles că sunt sigur. Am mai făcut asta înainte, să ştii."
El ştia, şi până acum ea se descurcase fără cusur. Dar asta şi sentimentele lui pentru ea nu au ascuns faptul că a fost nevoie de o singură greşeală. Câţi dintre prietenii şi duşmanii lui muriseră din cauza unei arme înţepenite, a unui radio defect sau a unui viraj greşit?
„Cum rămâne cu securitatea lui Zaman?"
„Doar un singur şofer, iar acesta se află în cealaltă parte a oraşului şi cumpără cadouri pentru familia lui Zaman. Am un om care îl urmăreşte, aşa că primim informaţii în timp real despre locaţia lui. Dacă începe să vină în direcţia noastră, te voi anunţa. Acum, hai să testăm legătura telefonică."
Ea a format numărul şi el a răspuns la căştile Bluetooth din ureche. Era unul dintre avantajele lumii moderne. Dispozitivele tactice de comunicare deveniseră comune în rândul populaţiei civile.

„Mă auzi?”, a întrebat ea.
„Da, mă auzi bine. Cum este semnalul înăuntru?”
„Patru bare în zona în care intri şi pe scările de serviciu. Cinci peste tot în rest.”
„Atunci suntem gata.” El s-a întins spre uşă, dar ea l-a apucat de braţ.
„Mitch, cred că e o greşeală.”
Probabil că avea dreptate, dar nu aveau prea multe opţiuni. Nassar ştia deja destule ca să-i fi făcut o vizită lui Azarov, iar asta făcea aproape sigur că avea suficiente informaţii ca să ştie că bin Musaid nu era mort când Rapp l-a scos în braţe de la Terry. Directorul serviciilor de informaţii saudite ar fi greşit de partea prudenţei şi ar fi presupus că prinţul îl predase. Asta însemna că avea de gând fie să scape de Zaman, fie să-l închidă în Arabia Saudită. Fereastra lor de oportunitate se închidea rapid.
„O să fie bine. Stai cu ochii pe şoferul lui Zaman.
* * *
Rapp a apăsat cardul cheie pe cititor şi, aşa cum promisese, încuietoarea a alunecat înapoi. Şi-a tras fedora îmbibată de ploaie un pic mai mult pe frunte şi a intrat înăuntru.
Pasajul era aşa cum fusese descris, dar nivelul de activitate nu era la fel. În loc să fie goală, cu un poliţist de închiriat supraponderal sechestrat într-o încăpere tapetată cu monitoare, erau doi bărbaţi în genunchi, încercând să deblocheze uşa biroului de securitate. Vorbeau în olandeză, dar era clar că erau îngrijoraţi că nu-l puteau ridica pe omul dinăuntru. Dacă ar fi fost o operaţiune a CIA, ar fi abandonat, dar nu mai lucra conform protocoalelor Agenţiei. Era un criminal. Şi unul disperat.
„Intrăm pe casa scării”, a spus el în linişte. „Tocmai am trecut pe lângă doi bărbaţi care încercau să aibă acces la biroul de securitate.”
„Încercând să obţină acces?” Claudia a răspuns imediat. „Uşa era închisă şi încuiată? Ieşi de acolo, Mitch. Acum, cât încă mai e timp.”
„Negativ. Eu plec.”
Posibilitatea ca uşa defectă să fi fost o coincidenţă era de o mie la unu, dar nu ştiai niciodată când aveai să ai noroc. Avea nevoie doar de câteva minute singur cu Zaman. Poate că era un aliat fanatic al lui Aali Nassar, dar în esenţa lui era un rahat bogat care probabil că nu-şi petrecuse niciodată o noapte pe cearceafuri fără monogramă. Era puţin probabil că ar fi fost nevoie de mai mult de câteva palme pentru a-i provoca diaree bucală.
Rapp a ajuns la uşa care ducea spre holul de la ultimul etaj şi s-a oprit o clipă. „Ieşim pe casa scării”. Claudia a recunoscut, dar nu a mai spus nimic. Ştia că era speriată, dar se descurca cu ea. Încă o bifă în coloana ei de plusuri.
Era un singur bărbat care venea pe hol spre el. Orientul Mijlociu, costum închis la culoare, constituţie atletică. Semnele rele continuau să se adune.
Nu părea să vrea să stabilească un contact vizual, aşa că Rapp s-a lăsat păgubaş, întinzând mâna pentru a-şi scutura nişte apă de pe pălărie, într-un mod care să-i ascundă şi mai mult faţa. La capătul holului era o fereastră, iar Rapp a urmărit reflecţia bărbatului în ea. Acesta a dispărut după colţ fără să se arate interesat.
Apartamentul prezidenţial era pe stânga şi intrarea s-a făcut fără probleme cu ajutorul cardului de acces al Claudiei. Când uşa era doar pe jumătate deschisă, Rapp a zărit corpul lui Zaman legat de un scaun. S-a gândit să îl urmărească pe bărbatul pe lângă care tocmai trecuse, dar probabil că acesta se afla deja în lift. Poate că mai era timp să-l prindă cu un sprint pe scări, dar apoi ce se întâmpla? Un schimb de focuri în hol fără întăriri sau acoperire politică?
Rapp a deschis gura pentru a-i spune Claudiei să îl urmărească pe bărbat, dar apoi a închis-o din nou. Dacă Nassar se afla în spatele acestei acţiuni, nu se ştia ce fel de resurse avea şi cât de multe ştia. Ea nu era Scott. Putea fi rănită.
„Eşti înăuntru?”, a venit vocea Claudiei prin intermediul căştii lui.
Rapp a intrat înăuntru şi a închis uşa în urma lui. „Zaman e mort.”
„Ieşi, atunci, nu? Spune-mi că te întorci pe scări.”
„Este un răspuns afirmativ.”
„Nu mă minţi, Mitch. Sunt singura persoană pe care o ai acum. Trebuie să ştiu unde eşti.”

„Două minute şi apoi am ieşit.”
Zaman fusese legat şi ucis cu un singur glonţ în cap. Totuşi, acesta era doar vârful icebergului. Un alt glonţ îi spulberase rotula, iar trei dintre degetele sale zăceau pe podea. Chiar fusese cineva nevoit să muncească atât de mult pentru a obţine informaţii de la un dezvoltator imobiliar bogat de vârstă mijlocie? Răspunsul probabil era nu. Iar asta însemna probleme serioase pentru el.
„Ia legătura cu omul pe care îl ai la dispoziţie pentru a-l supraveghea pe el-Hashem la Paris”, a spus Rapp. „Spune-i să aibă grijă de fundul lui. Dacă Nassar e dispus să-şi elimine cel mai bun prieten, se va duce după ceilalţi.”
„Am de gând să-l anulez, Mitch. E un hoţ, nu un trăgător.”
„E atuul tău. Fă ceea ce crezi că este corect.”
O căutare rapidă în apartament nu a găsit nimic şi el deja ieşea înapoi pe hol când Claudia i-a spus că cele două minute au expirat. Ajunsese cam la jumătatea drumului spre scări când doi agenţi de securitate au apărut după colţ.
„Domnule?”, a spus unul dintre ei în engleză în timp ce se apropiau. „Putem vorbi puţin cu dumneavoastră?”
„Pardon?” a spus Rapp în franceza maternă. Bărbatul pe lângă care trecuse mai devreme chemase paza. Un ticălos isteţ.
Paznicii s-au oprit în calea lui şi cel din dreapta a repetat cererea în franceză.
„Este vreo problemă?” a spus Rapp, zâmbind uşor.
„Sunteţi client al acestui hotel?”.
„Da. De ce?”
„Ne puteţi arăta cheia dumneavoastră?”
Rapp a căutat în buzunar şi a întins-o. Dispreţuia să aibă de-a face cu astfel de oameni. Uciderea era rapidă şi uşoară, dar incapacitarea era complicată şi consumatoare de timp.
„În ce cameră sunteţi...”
Rapp l-a apucat de partea din faţă a cămăşii şi l-a tras într-o lovitură de cot cu jumătate de viteză. S-a prăbuşit pe podea, în timp ce partenerul său privea cu ochii mari. În loc să atace, s-a întors şi a încercat să fugă. Rapp i-a dat o lovitură cu piciorul din spate şi l-a urmărit în jos. O lovitură atentă în ceafă a avut efectul dorit şi o clipă mai târziu Rapp fugea pe hol.
„Mitch”, a spus Claudia prin cască, „eşti bine?”.
„Da. Dar voi ieşi prin hol. Securitatea e pe urmele mele, iar mie îmi va fi mai bine să mă amestec în mulţime.”
„Am înţeles. Vin să te iau.”
A scăpat haina şi pălăria despre care presupunea că securitatea avea o descriere şi a sperat din tot sufletul că oamenii lui Nassar făcuseră o treabă temeinică de sabotare a camerelor de luat vederi ale hotelului.
A intrat în lift şi a apăsat butonul pentru hol. Acesta s-a oprit la jumătatea coborârii şi un cuplu în vârstă de şaptezeci de ani a intrat în el. I-a întrebat dacă cunosc vreun restaurant bun din zonă, dând astfel startul unei conversaţii care a continuat şi după deschiderea uşilor. Paza ar fi căutat un bărbat singur, îmbrăcat în palton şi pălărie, nu un bărbat cu un pulover gri care făcea parte dintr-un grup de trei persoane.
Le-a mulţumit pentru sfat atunci când au ieşit pe o alee acoperită şi a mers până la bordură în timp ce Claudia se oprea. Însoţitorul a deschis uşa şi Rapp i-a strecurat cinci euro înainte de a se urca în maşină. Un bacşiş mediu pentru un hotel de acea calitate – nimic din ce avea să-şi amintească într-un fel sau altul. Claudia i-a dat sărutările aşteptate pe ambii obraji şi apoi a uşurat maşina înapoi pe stradă.

CAPITOLUL 35

Paris
Franţa

STRADA plină de frunze era goală de trafic la ora asta din noapte, iar Julien Moreau se plimba dezinvolt pe ea. Luminile străzilor erau foarte distanţate şi, pentru că vilele care mărgineau bulevardul erau retrase în spatele zidurilor, mediul înconjurător era plăcut umbrit. În mod normal, asta l-ar fi pus în pericol să calce într-una dintre grămezile de rahat de câine atât de frecvente în tot oraşul, dar rezidenţii bogaţi îşi

păstrau bulevardele imaculate. În realitate, probabil că nu era o sarcină atât de grea. Arabii erau cam singurii oameni care îşi permiteau să locuiască în acest cartier, iar lor nu prea le păsa de câini. O ciudăţenie culturală care îi făcea munca mult mai uşoară.
Un zid antic de piatră a apărut în dreapta lui şi şi-a trecut mâna de-a lungul lui, numărând paşii. Era bine întreţinut, dar fusese lăsat rustic, cu marginile zimţate şi liniile de mortar în retragere pe care hoţii ca el le apreciau profund. De asemenea, camerele de luat vederi lipseau cu desăvârşire, cu excepţia unei porţi aflate la mai bine de cincizeci de metri distanţă. Obsesia pe care o aveau oamenii de a se uita la cei care ajungeau la intrarea lor nu înceta să-l uimească. Dacă cineva se opreşte la nenorocita ta de poartă şi îţi sună la sonerie, sunt şanse mari să nu vină să-ţi fure fiicele.
Când Moreau a numărat al treisprezecelea pas, s-a întors şi a apucat o piatră proeminentă din zid. Pantofii pe care îi purta erau preferaţi de ghizii de alpinism – destul de strâmţi şi lipiţi pentru a escalada stânci, dar nu atât de incomozi încât să îngreuneze alergarea. S-a deplasat rapid pe mânerele pe care le memorase după o scanare cu laser făcută cu o zi înainte. În mai puţin de cinci secunde, era în vârf şi căuta o cale de coborâre.
Interiorul fusese stucat pentru a se potrivi cu casa modernă de dincolo, dar nu era o problemă. Peisagistul plasase copaci în poziţii ideale pentru oricine încerca să aibă acces. Moreau s-a strecurat în josul unuia şi s-a ghemuit în spatele trunchiului acestuia, observând împrejurimile.
Casa era practic o cutie mare de sticlă – una dintre acele case care arătau foarte prestigioase în desenele de arhitectură, dar în care nimeni în deplinătatea facultăţilor mintale nu ar fi vrut să locuiască. Luminile erau aprinse, oferind o privelişte chiar prin ea. Bucătăria era goală, cu o zonă de piscină la fel de nelocuită care strălucea în spate. Ahmed el-Hashem, ambasadorul adjunct al Arabiei Saudite în Franţa, stătea la un birou de la etajul superior, scriind de mână. Se pare că îşi permitea să locuiască în acest cartier, dar nu-şi permitea un laptop.
Sau un sistem de securitate decent, după cum s-a dovedit.
Potrivit sursei lui Moreau – şi anume, omul care a făcut instalarea – totul era o porcărie din comerţ. Şi mai bine, proprietarul insistase ca acesta să nu fie deranjant, ceea ce nu era uşor într-un acvariu în care totul era vizibil. Aşadar, în principiu, nimic care să se apropie măcar de provocarea unui om cu talentul lui Moreau. De fapt, era puţin probabil că ar fi acceptat o slujbă atât de plictisitoare ca aceasta dacă nu ar fi existat doi factori irezistibili. În primul rând, îi oferise în sfârşit o scuză pentru a folosi scanerul laser 3D pe care îl furase de la universitate. Şi doi?
Claudia Gould.
Ce cuvinte erau suficiente pentru a o descrie pe femeie? Sublima? Strălucitoare? Uimitoare? Misterioase? Ar putea continua toată noaptea şi nici măcar nu ar atinge suprafaţa. Ochii aceia. Corpul acela. Şi, bine, copilul. Dar pentru asta erau internatele.
Moreau lucrase destul de mult pentru ea în trecut, dar s-a gândit că nu va mai auzi de ea după moartea soţului ei. Apoi, de nicăieri, a sunat telefonul şi vocea atât de indelebil imprimată în inima lui i-a curs în ureche. O nouă slujbă, o nouă relaţie şi noi posibilităţi.
Habar n-avea ce văzuse ea la Louis Gould. Sigur, era chipeş. Mai erau şi muşchii ondulaţi şi bogăţia. Avea şi chestia aia cu super spionajul internaţional. Unele gagici erau interesate de asta, presupunea Moreau. Dar dacă îndepărtai toate aceste lucruri, era doar un nemernic violent. Poate că ea era pregătită pentru o schimbare? Poate ceva cu un hoţ cultivat, intelectual? Un bărbat care să se bucure de artă, mâncare şi vin? Cineva care să-i arate lumea printr-o lentilă care să nu fie mânjită cu sânge?
A lăsat să iasă o respiraţie liniştită. Dar înainte de a începe să-şi planifice viitorul cu ea, trebuia să termine treaba asta. Nu apucase să fure nimic – instrucţiunile lui erau doar să pună la cale o supraveghere. Videoclipul a fost simplu – din nou casa de sticlă stupidă -, dar sunetul ar fi fost un pic mai interesant. Trebuia să se apropie suficient de mult pentru a face nişte foraje manuale şi, pe cât de uşor era să vadă în clădire, pe atât de uşor era să vadă afară.
Moreau se strecură înainte câţiva metri şi apoi se opri din nou pentru o altă scanare rapidă a împrejurimilor. Amenajarea peisagistică era întinsă şi de bun gust. Spre deosebire de majoritatea compatrioţilor săi, el-Hashem rezistase să instaleze statui aurite de heruvimi care făceau pipi în fântâni.

Moreau a evitat stropi de lumină din ce în ce mai strălucitori pe măsură ce se apropia de structură. El-Hashem încă scria în continuare, iar unul dintre gardienii săi se afla în sufragerie – un bărbat cu aspect bine făcut, de genul celor care purtau ochelari de soare noaptea. Unde era celălalt? Probabil undeva în casă, dar a face o astfel de presupunere ar fi fost o greşeală de amator. Ar putea patrula în exterior? Oare îl văzuse pe Moreau trecând peste zid şi acum se furişa pe la spate?
Puţin probabil, dar totuşi absenţa lui a adăugat un pic de condiment la corvoada acestei acţiuni.
Francezul a urmat o umbră adâncă până la un copac pe care îl găsise cu ajutorul unui survol cu drona. Era unul dintre cele patru unghiuri de supraveghere de care avea nevoie, iar crengile păreau suficient de rezistente pentru a-i susţine cele şaizeci şi cinci de kilograme. Şase sau şapte metri ar fi fost suficient de înalt pentru a face camera invizibilă de la sol şi pentru a păstra panoul solar în lumină.
A început să pescuiască o unitate din rucsac, dar apoi s-a oprit când l-a văzut pe omul de securitate dinăuntru îndreptându-se spre scări. O schimbare a gărzii? Oare avea să descopere în sfârşit locaţia celuilalt bărbat? Confirmarea faptului că se afla înăuntru i-ar fi permis lui Moreau să se mişte mult mai repede şi ar fi îndepărtat orice pericol de a întârzia la rezervarea pentru cină.
Paznicul urcă treptele, mergând cu un nivel de precauţie care părea puţin ciudat. Poate că el-Hashem era unul dintre acei nemernici bogaţi cărora nu le plăcea să-şi vadă sau să-şi audă personalul. Moreau însuşi lucrase cândva într-un mediu asemănător. Plecase de la acel loc de muncă cu Bentley-ul angajatorului său şi cu conţinutul seifului său.
Paznicul s-a oprit în pragul uşii camerei ocupate de el-Hashem, şi-a ridicat pistolul şi a tras un singur foc. L-a lovit pe arab în cap şi l-a aruncat în faţă pe birou.
Moreau a încremenit. Chiar se întâmplase aşa ceva? Avusese un flashback de la drogurile de care fusese atât de îndrăgostit la universitate? Existau oare flashback-uri?
Paznicul s-a apropiat calm şi a tras înapoi ce mai rămăsese din capul mortului. A fost suficient pentru a-l scoate pe Moreau din transă şi s-a panicat. Luându-şi rucsacul, a început să sprinteze spre zidul perimetral. Ajungând în jurul butucului gros al unui copac bătrân, s-a trezit brusc că alunecă cu faţa în pământ. Când s-a uitat înapoi să vadă ce îl împiedicase, a vomitat în frunzele uscate. Paznicul pe care îl căuta zăcea întins pe spate, uitându-se la cer fără o parte din cap.
Moreau s-a forţat să se ridice în picioare şi s-a împiedicat până la copacul pe care îl folosise pentru a accesa complexul. A tras în el, oprindu-se cu reticenţă în vârful zidului pentru a se asigura că strada era încă goală. O clipă mai târziu, se îndrepta cu un mers greoi şi grăbit spre vehiculul său. Au fost cele mai lungi şase minute şi douăsprezece secunde pe care le petrecuse vreodată, dar în cele din urmă s-a strecurat la volan şi a pornit.
Respiraţia îi venea prea repede, făcându-l să se simtă ameţit. Dar nu atât de mult încât să nu poată suna la Claudia. Ea a răspuns la primul apel.
„Julien! Unde...”
„L-au omorât!”, a strigat el. „Mi-aţi tras-o! N-ai spus nimic despre nimeni care să fie ucis.”
Vocea ei îşi purta calmul senzual obişnuit. „Îţi verifici vreodată mesajele?”
El s-a uitat la ecranul telefonului. Trei de la ea.
„La naiba!”, a spus el, incapabil să vină cu ceva mai relevant.
„Vreau să te calmezi, Julien. Spune-mi ce s-a întâmplat.”
„Eşti surd? L-au omorât!”
„Cine a omorât pe cine?”
„Unul dintre gardieni. El l-a ucis pe el-Hashem. L-am văzut şi eu. A făcut-o chiar în faţa mea. În nenorocita aia de casă de sticlă. A fost ca şi cum aş fi văzut un film.”
„Înţeleg. Dar tu...”
„Şi celălalt paznic e mort! O parte din capul lui a dispărut. M-am împiedicat de el.”
Moreau s-a ridicat brusc în sus pe scaun. „O, Doamne. Sângele lui. Cred că am sângele lui pe mine!”
„Julien, nu mai vorbi şi respiră, bine? Vreau să-mi spui exact ce s-a întâmplat.”
„Nu m-ai ascultat? Să nu mă mai suni niciodată.” S-a deconectat şi a tras pe o stradă mai intens circulată. Dintr-un motiv oarecare, maşinile care se mişcau în jurul lui i-au readus puţin din calm. A aruncat o

privire la telefonul de pe scaunul pasagerului, dar s-a abţinut să pună mâna pe el. După încă un minut, a cedat. Cum putea să rămână supărat pe o femeie atât de magnifică?
Deloc surprinzător, nu i-a luat mult timp să răspundă. „Te simţi bine, Julien? Eşti rănit?”
„Sunt bine.”
„Unde eşti acum?”
„În maşină. Mă întorc în centrul oraşului.”
„Bine. Bine. Acum spune-mi asta. Ambii bărbaţi au fost împuşcaţi în cap?”
„Da.”
„Aţi putut vedea tipul de armă?”
„Ce naiba ştiu eu despre arme? Nu am tras cu una în viaţa mea! „
„Pentru că tu ştii totul”, a venit răspunsul liniştitor.
Linguşire? Serios? Credea ea că era atât de uşor? La naiba. Bineînţeles că da. Şi avea dreptate.
„Am fost destul de departe. Avea un amortizor de zgomot, cu siguranţă. Dacă ar trebui să ghicesc, aş spune că e un Glock.”
„Ai lăsat ceva în urmă? Erau instalate camerele de luat vederi?”
„Nu. Nimic.”
„Bine. Ţi-am triplat onorariul. Vei găsi banii în contul despre care am discutat. V-aş sugera să plecaţi din Franţa pentru o vreme. Şi să uiţi că ai auzit vreodată de mine sau de Ahmed el-Hashem.”

CAPITOLUL 36

Peste Algeria

RAPP a scotocit prin micul frigider, găsind în cele din urmă o bere în spate. Planul lui fusese să o lase mai moale cu băutura până când va reuşi să-şi pună ordine în viaţă. Dar, din moment ce lucrurile păreau să ia avânt în direcţia opusă, la naiba cu asta.
Uşa de la cabina de pilotaj era închisă, dar a aruncat oricum o privire în acea direcţie. Bărbatul dinăuntru era un alt om al Claudiei – un traficant de droguri din Columbia. Nu Scott Coleman, nici pe departe, dar un pilot solid, cu un set de cicatrici de tortură care sugerau că ştia cum să-şi ţină gura.
„Toată lumea s-a întors în Juba, dar se pare că există unele probleme”, a spus Claudia în timp ce se aşeza pe un scaun cu faţa spre el.
„Ce fel de probleme?”
„Omul pe care l-ai ucis. Se pare că liderul rebel pentru care lucrează nu era mulţumit. A pus oameni să supravegheze biserica. Potrivit lui Kent, ar fi o sinucidere să te întorci. Au închiriat un hotel safari gol în afara oraşului şi se ascund acolo până când ajungem noi.”
„Bine.”
Ea s-a aplecat înainte pe scaun cu o expresie îngrijorată. „Trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat la Bruxelles şi la Paris.”
Nu era un subiect care avea să-i îmbunătăţească starea de spirit, dar nu avea cum să ocolească problema. Aali Nassar îşi făcea jocul, şi era unul bun. Trebuia să se ia o decizie cu privire la ce să facă. Preşedintele îi ceruse să îi găsească pe saudiţii bine plasaţi, aliaţi cu ISIS, şi să îi ucidă. Rapp intenţiona să îndeplinească această cerere, dar întrebarea era acum cum. Încerca să facă pe deşteptul şi să se salveze, sau pur şi simplu mergea înainte cu ciocanul?
„Zaman a fost ucis cu un singur foc de armă de 9 mm. Pentru autorităţi, va părea, de asemenea, că a fost torturat mai întâi pentru informaţii. El-Hashem a murit în acelaşi mod şi, dacă nu greşesc, va fi găsit legat de un scaun cu acelaşi tip de răni. Seamănă cu cineva pe care îl cunoaşteţi?”
„Nu-mi spune nimic.”
„Şi există martori, Mitch. Oamenii de pază pe care i-ai pus jos în hotel, precum şi oamenii cu care ai vorbit în lift. Bănuiesc, de asemenea, că garda de corp care l-a eliminat pe el-Hashem dă poliţiei descrierea ta şi le povesteşte cum abia a scăpat cu viaţă.”
„Asta e tot?”
„Nu. Încă mai sunt camerele de luat vederi din Monaco, precum şi toţi martorii oculari care au supravieţuit atacului.” Ea s-a aplecat pe spate. „Asta e tot.”

„E greu să mă plâng că Nassar îmi face treaba în locul meu. În ritmul ăsta, până săptămâna viitoare îşi va anihila întreaga reţea.”
„Îţi înscenează asta, Mitch! Dacă cineva mi-ar arăta toate astea, chiar şi eu aş crede că ucizi saudiţi bogaţi şi că împuşti cluburi de noapte. Trebuie să ne mutăm atenţia spre a te elimina pe tine. Putem argumenta cu uşurinţă că ai descoperit ameninţarea la Terry's în ultima secundă şi că ai încercat să opreşti teroriştii şi să-l salvezi pe prinţ. Nu e solidă, dar va funcţiona. Probabil că pot aduna nişte dovezi destul de convingătoare că nu erai la Paris în momentul în care el-Hashem a fost ucis. Rămâne doar Bruxelles. Este o problemă mai dificilă, dar dacă putem demonstra un model de...”
„Toate astea sunt bune şi frumoase, Claudia, dar cum rămâne cu Nassar?”
„Ce-i cu el?”
„Este partener cu ISIS. Cel mai probabil, se va folosi de puterea lor în regiune pentru a-l ajuta să preia conducerea când regele Faisal va muri. Atunci mollahul Halabi nu se va mai agita cu puşti de asalt şi veste sinucigaşe – va fi susţinut de capacitatea militară şi de informaţii a Arabiei Saudite. El ar putea folosi toate acestea pentru a mărşălui direct prin Orientul Mijlociu.”
„Cum poate fi asta problema ta, Mitch? Spune-i lui Irene ce ai descoperit şi lasă-i pe americani să se ocupe de asta.”
„Cred că vă scapă faptul că eu sunt americanii. Nu sunt soţul tău. Nu sunt un ucigaş plătit. Treaba mea este să împiedic milioane de oameni să fie ucişi de o grămadă de psihopaţi fundamentalişti.”
„Nu, nu este. Tu nu mai lucrezi pentru CIA. Am mai vorbit despre asta, Mitch. Toată lumea va pleca de lângă tine. Toţi oamenii pe care i-ai ferit de rău, toţi politicienii pe care i-ai făcut să arate bine, toţi agenţii cu care ai sângerat. Până săptămâna viitoare, pe vremea asta, nu m-aş mira dacă oamenii lui Scott ne vor urmări în toată lumea.”
„Nu e doar treaba mea, Claudia. Este ceea ce cred eu. Este ceea ce sunt.”
„Ei bine, nu mai crede în asta şi fii altcineva!”, a spus ea, vocea ei umplând micul avion. „Ai dat destul din tine acestor oameni.”
„Poate că e timpul să mergi mai departe.”
Şi-a încrucişat braţele pe piept şi a încercat să-l privească în jos. „Am fost în situaţii mai rele.”
„Serios?”
„Nu. Încercam doar să par pozitivă.”
„Apreciez efortul. „
„Mitch...” a început ea, alegându-şi cu grijă cuvintele. „Cred că s-ar putea să fie mai greu pentru tine decât te aştepţi. Ştiu că pericolul fizic contează foarte puţin pentru tine. Dar eşti pregătit ca ţara ta să se întoarcă împotriva ta?”.
„Cred că nu prea am de ales.”
„Dar ceilalţi au. Motivaţiile lor sunt diferite de ale tale. Le-ai cerut să te ajute să capturezi un prinţ saudit. Donatella l-ar fi sedus, el ar fi fost drogat, iar ei ar fi fost plătiţi. Acum eşti pe cale să le ceri să se ducă după şeful serviciilor secrete saudite, în timp ce li se opune America şi toate resursele sale. Cunosc oameni ca ăsta, Mitch. Nu vor mai rezista mult timp”.
„Atunci va trebui să ne mişcăm repede.”
„Repede...”, a repetat ea în sinea ei. „Vrei măcar să faci un lucru pentru mine? Să deschizi un canal către Irene? Să-i spui ce ai găsit şi să o întrebi ce planuri are?”
El a clătinat din cap. „Nu am de gând să o implic în uciderea directorului de informaţii al unui aliat, Claudia. Dacă s-ar afla vreodată că măcar ştia despre asta, ar ajunge la închisoare, iar parteneriatele noastre din tot Orientul Mijlociu s-ar prăbuşi. Dacă vrea să vorbească, are numărul meu de telefon.”

CAPITOLUL 37

Riyadh
Arabia Saudită
AALI Nassar stătea alături de regele Faisal pe pistă, aşteptând ca un set de scări să fie împins până la Airbus A380-ul său privat.

Avionul se afla în aşteptare de peste două ore pentru a permite apusului de soare. Monarhul îmbătrânit nu mai putea tolera căldura de după-amiază. Era o slăbiciune ironică pentru un om care conducea un regat deşertic şi încă un indiciu că ordinea lucrurilor se va schimba în curând.
Un grup de bărbaţi îmbrăcaţi formal a apărut în pragul uşii, purtând un sicriu acoperit cu un steag saudit. Au coborât cu un nivel de grijă şi solemnitate care era la limita comicului. Dincolo de faptul că se născuse din sora favorită a regelui, prinţul Talal bin Musaid îşi trăise viaţa ca un copil răsfăţat şi inutil.
Era ciudat că un om a cărui viaţă fusese atât de lipsită de importanţă putea fi atât de periculos în moarte. Acţiunile împotriva lui Zaman şi a lui el-Hashem fuseseră forţate de bin Musaid, la fel ca şi dezmembrarea continuă a reţelei pe care Nassar o construise cu atâta grijă. Aparatul de informaţii saudit era în plină frământare, în timp ce familia regală se retrăgea îngrozită de faptul că unul dintre ai lor era ţinta forţelor radicale pe care ei înşişi le creaseră. Vulnerabilitatea pe care nobilii au simţit-o brusc a pus la grea încercare relaţia lui Nassar cu regele, inversând instantaneu câştigurile pe care le obţinuse convingând ISIS să atenueze criticile publice la adresa lui.
Totuşi, conflictele şi haosul călătoreau întotdeauna mână în mână cu oportunităţile. Era doar o chestiune de a şti dacă cineva era suficient de puternic şi de inteligent pentru a profita de ele.
Faisal a început să se mişte înainte, iar Nassar l-a urmat la o distanţă respectuoasă. Purtătorii de sicriu s-au oprit şi i-au permis regelui să treacă o mână peste steag. Faţa lui era neobişnuit de greu de citit. Oare simţea durere pentru un băiat indulgent care îl trădase? Mânia pentru faptul că regalitatea, şi nu doar supuşii săi, erau acum în pericol? Sau era doar o reamintire a mortalităţii pe care o simţea tot mai acut cu fiecare zi care trecea?
Faisal s-a dat în cele din urmă înapoi, permiţându-le oamenilor să continue spre dricul funerar în timp ce el se întorcea la limuzina sa.
„Cine erau aceşti criminali?", a spus regele în timp ce Nassar se strecura lângă el.
„Foşti soldaţi irakieni care s-au alăturat ISIS".
„Vreau să fie distruşi. Vreau ca ISIS să fie distrus. Nu mai există cale de mijloc. Gata cu încolăcirea în spatele americanilor. Vreau capetele lor şi capetele tuturor celor care au făcut măcar aluzie la sprijinirea lor."
„Majestate..."
„Ce, Aali? Ai de gând să spui că aceasta este o chestiune delicată? Că trebuie să procedăm cu prudenţă? Că trebuie să mă ascund în spatele zidurilor palatului meu în timp ce aceşti laşi pun la cale cum să-mi înfige un cuţit în spate?"
„Nu este doar o chestiune delicată, Alteţă. Este una complicată."
„Complicată cum?"
„Avem acum compuşi video ascuţiţi de la MI6 şi, pe baza lor, suntem destul de siguri că Mitch Rapp a fost cel care l-a scos pe bin Musaid din clubul de noapte."
„Mitch Rapp?", a spus regele, răsucindu-se spre el. „Cât de sigur?"
„Şaptezeci şi cinci la sută."
Faisal s-a întors din nou cu faţa în faţă şi a dat din cap în cunoştinţă de cauză. „Mă întreb, Aali. Se pare că ai o animozitate personală faţă de domnul Rapp pe care eu nu o împărtăşesc. Şi-a riscat viaţa pentru a-mi salva regatul de la un holocaust nuclear. Fără el, mă îndoiesc că am mai avea o ţară despre care să discutăm."
Implicaţia era clară – că Nassar nu a adus niciun serviciu în timpul vieţii sale care să rivalizeze cu cele ale acestui american josnic. Regele a fost orbit de acest om, captivat de poveştile despre isprăvile sale şi sedus de iluzia de a se afla sub protecţia sa. Ar fi fost o sarcină dificilă să-l rupă pe bătrânul nebun de obsesia sa pentru Rapp, dar nu una imposibilă.
„Înălţimea Voastră, cred că trebuie să luaţi în considerare faptul că apariţia lui Rapp în acel club de noapte chiar în momentul în care acesta a fost atacat este o coincidenţă până la absurd."
„Poate că CIA a luat cunoştinţă de ameninţare şi el a fost acolo pentru a o contracara. Am urmărit şi eu înregistrarea video, Aali. Şi este destul de evident că obiectivul său principal a fost să-l salveze pe prinţ."
Tonul monarhului era suficient de defensiv pentru ca Nassar să fie nevoit să-şi reprime un zâmbet. Bărbatul era conştient că argumentul său era ridicol. Trebuia doar să fie forţat să recunoască acest lucru.

„Analiştii noştri nu cred că acesta este cazul, Alteţă. În primul rând, după cum ştim amândoi, domnul Rapp a părăsit serviciul CIA şi, din câte ştim, a întrerupt orice contact cu foştii săi colegi. În al doilea rând, ştim că l-a suspectat pe prinţ de finanţarea teroriştilor. Ideea că un om ca Rapp ar încerca să îl protejeze pe prinţ întinde credibilitatea până la limita maximă."
„Şi ce altceva mai spun analiştii voştri isteţi?" a întrebat Faisal cu răceală.
„Credem că este fezabil – poate chiar probabil – ca Rapp să fi fost în spatele acestui atac."
Regele a lăsat să iasă un râs sugrumat de plămânii săi în deteriorare. „Asta e o nebunie, Aali. Este tot ceea ce a combătut toată viaţa lui."
„Adevărat, dar luaţi în considerare următoarele, Înălţimea Voastră. Ştim că în tinereţe s-a opus violent pactului pe care guvernele noastre l-au făcut pentru a îngropa dovezile implicării saudite în 11 septembrie. Şi, cel puţin, el ar fi văzut activităţile prinţului bin Musaid ca pe o trădare a acelui pact. Cel mai probabil, le-ar fi văzut ca pe un indiciu al unei conspiraţii mai mari."
„Ce vrei să spui, Aali?"
„De ce Mitch Rapp, una dintre cele mai puternice şi mai eficiente rotiţe din maşinăria americană de informaţii, ar fi demisionat brusc? Bănuim că din cauză că a vrut să investigheze mai departe acţiunile lui bin Musaid şi a fost blocat de preşedinte, care ar fi fost îngrijorat de potenţialele consecinţe ale unei astfel de anchete."
„Nu sunt convins, Aali."
„Atunci lasă-mă să-ţi ofer dovezi suplimentare".
A recuperat o tabletă din servieta sa şi Faisal s-a uitat la fotografia de pe ea cu ochii înroşiţi. „Ahmed."
„Da, domnule. Detaliile despre asasinarea ambasadorului adjunct el-Hashem vin acum de la autorităţile franceze. După cum vedeţi, a fost legat de un scaun, torturat şi apoi împuşcat în cap cu un singur glonţ de nouă milimetri." Nassar a trecut la următoarea fotografie. „Iar acesta, deşi de nerecunoscut din cauza sângelui şi a leziunilor, este Mahja Zaman, un om de afaceri pe care cred că îl cunoaşteţi."
Faisal şi-a ridicat privirea spre el. „Unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai tăi. Nu-i aşa, Aali?".
„Da, Înălţimea Voastră. Ne cunoaştem de când eram copii."
„Ce s-a întâmplat?"
„Exact acelaşi lucru. A fost legat, torturat şi ucis cu un glonţ în cap."
„Şi îl suspectaţi pe Mitch Rapp."
„Asta merge mult mai departe de o simplă suspiciune, Înălţimea Voastră. Paznicul lui El-Hashem abia a scăpat cu viaţă, iar descrierea bărbatului care l-a atacat pe ambasador se potriveşte cu cea a lui Rapp. Mai mult, un bărbat care a părăsit camera de hotel a lui Zaman a fost confruntat de doi agenţi de securitate. El i-a supus pe amândoi în câteva secunde. Aceştia, precum şi un cuplu de francezi care au vorbit efectiv cu bărbatul, descriu o persoană cu un aspect foarte asemănător cu Rapp."
„Dar de ce Zaman şi el-Hashem? Avem vreun motiv să credem că au fost implicaţi în ajutorarea ISIS?"
„Nu, dar căutăm mai adânc. Fiţi atenţi la faptul că nu ar trebui neapărat să fie implicaţi pentru ca Rapp să vină după ei. El nu mai este legat de legile americane sau de regulamentele CIA. Ar avea nevoie doar de o vagă suspiciune că ei deţin informaţii – chiar şi involuntar – care l-ar putea ajuta."
În ciuda interiorului răcoros al limuzinei, pe faţa lui Faisal începu să strălucească sudoarea. Nu era surprinzător. El fusese forţa motrice din spatele înţelegerii încheiate cu americanii după 11 septembrie. Şi, mai important, el era responsabil pentru a se asigura că partea saudită a acordului era onorată. În acel moment se întreba dacă nu cumva el ar putea fi următoarea ţintă a lui Rapp.
„Înălţimea Voastră", spuse Nassar, îndulcindu-şi tonul, „toată această chestiune se poate rezolva cu uşurinţă. Trebuie doar să vorbim cu autorităţile americane şi să solicităm o întâlnire cu domnul Rapp. Dacă nu este responsabil pentru nimic din toate acestea, ar trebui să fie o chestiune banală pentru el să dovedească acest lucru."
Faisal nu a reacţionat mult timp, dar în cele din urmă a vorbit. „Ai dreptate, Aali. Cu dovezile pe care le avem, este absolut rezonabil că am vrea să vorbim cu Mitch. Îmi imaginez că Irene Kennedy şi preşedintele sunt de aceeaşi părere. Tot ce trebuie să facă este să furnizeze dovezi despre locul unde se afla în timpul acestor atacuri. După cum spuneţi, o chestiune simplă."

„Exact, Înălţimea Voastră. Şi dacă americanii nu sunt în stare să-l prezinte pe domnul Rapp, cred că este de asemenea rezonabil să le solicităm ajutorul pentru a-l găsi. Nu sunteţi de acord? Sunt sigur că şi ei sunt la fel de nerăbdători ca şi noi să lămurească această problemă.”

CAPITOLUL 38
Juba
Sudanul de Sud
Viraţi la stânga aici sus”, a spus Rapp, aruncând o privire la GPS-ul de pe bord.
Glock-ul său se odihnea în poală, dar până acum nu era niciun semn de rebelii despre care îi avertizase Black.
„Nu există niciun viraj la stânga. Doar o grămadă de tarabe”, a spus Claudia, strecurându-se printre pietonii care înfundau strada de pământ.
În loc să meargă direct la hotelul safari abandonat în care se retrăseseră oamenii lui, luau un traseu ocolitor spre o clădire din spatele bisericii recondiţionate a lui Black. Faptul că instrucţiunile pe care le furnizase nu se potriveau cu harta GPS nu era chiar atât de surprinzător – cartografii de la Google aveau motive întemeiate să evite Juba. Cu toate acestea, a sporit suspiciunea din mintea lui Rapp.
Oare Black îl ducea într-o capcană? Era posibil ca Nassar să fi reuşit cumva să-l localizeze pe tânărul lunetist şi să-i facă o ofertă pe care nu o putea refuza? Sau, şi mai probabil, Black iniţiase el însuşi contactul cu autorităţile? Nu era cea mai ascuţită unealtă din şopron, dar cu siguranţă era suficient de ascuţit ca să ştie că scalpul lui Rapp era pe cale să devină o marfă foarte fierbinte pe piaţa mondială.
„Mitch? Ce vrei să fac?”
Puteau să-şi găsească singuri calea, dar asta avea propriile riscuri. Cunoştinţele lui Rapp despre oraş erau limitate, iar aspectul acestuia evolua constant. Pieţe improvizate apăreau şi dispăreau, clădiri se prăbuşeau şi erau înlocuite cu structuri temporare. Drumurile au fost redirecţionate şi rechiziţionate. Presupunea că Agenţia avea hărţi actualizate, dar el nu mai avea acces la ele.
„Luaţi-o pe următoarea la stânga pe care o găsiţi”.
A verificat din nou dacă avea semnal pe mobil şi din nou nu a primit nimic.
„Crezi că Kent ne-a trădat?”
„Poate, dar pariez că nu. E posibil să aibă noroc şi să o elimine pe Donatella, dar Grisha? Cel mai probabil e vorba doar de Africa”.
„Probabil, dar nu sigur”, a spus ea, părând puţin îngrijorată.
„Treaba asta devine din ce în ce mai rea, nu-i aşa? I-”
„Ştiu. M-ai avertizat.”
Ea a înclinat maşina pe o cărare îngustă între clădiri şi GPS-ul s-a recalibrat. Erau din nou pe drumul cel bun.
După aproximativ o sută de metri, un bărbat a ieşit în fugă dintr-o uşă din dreapta lor şi a alergat spre maşină. Faţa albă a fost imediat recunoscută, iar Rapp şi-a strâns pumnul pe Glock-ul său în timp ce Kent Black a tras de uşa din spate.
„Unde aţi fost voi doi?”, a spus el, ferindu-se înăuntru. „Am transpirat de mi-am rupt fundul acolo.”
„Indicaţiile tale au avut o mică licenţă artistică”, a spus Claudia.
„Nu poţi găsi nimic în oraşul ăsta de la o zi la alta. Continuă să mergi. Următoarea la dreapta. E o poartă veche. Vom trece prin ea şi vom parca pe partea cealaltă.”
Bariera s-a deschis în timp ce se apropiau, iar Rapp l-a zărit pe Grisha Azarov în spate. Până când au parcat, rusul a închis din nou poarta.
„Avem o privelişte decentă a bisericii de la ultimul etaj”, a spus Black, coborând şi conducându-i într-o clădire care părea pe punctul de a se clătina. Mulţi dintre pereţi se prăbuşiseră, iar aproximativ jumătate din etajul al treilea era acum întins pe cel de-al doilea. În ciuda acestui fapt, o serie de oameni se instalaseră în locuinţă – majoritatea familii, unii găteau la focuri, alţii încercau să se ferească de soare, dar toţi acordau multă atenţie celor patru albi din mijlocul lor.
„Care este povestea cu oamenii care locuiesc aici?”. a întrebat Rapp, încetinind pentru a-l lăsa pe Azarov să treacă. Încă nu-i plăcea să-l aibă pe bărbat în spatele lui.

„Nu-l iubesc pe Abdo, dacă la asta te referi”, a spus Black. „El este motivul pentru care cei mai mulţi dintre ei sunt fără adăpost. Iar noi îi plătim de zece ori mai mult ca să tacă decât i-ar plăti vreodată ticălosul ăla ca să vorbească. Suntem în regulă.”
Au ieşit la ultimul etaj şi au găsit-o pe Donatella stând la umbră în partea de nord.
„Mitch!”, a spus ea, aruncându-şi braţele în jurul lui. „Începusem să-mi fac griji.”
Expresia Claudiei s-a înăsprit. Purta pantaloni scurţi cargo prăfuiţi şi un tricou îmbibat de sudoare, în timp ce Donatella arăta de parcă abia venise de la petrecerea din grădina reginei.
„Arată-mi biserica”, a spus Rapp, lăsându-le pe cele două femei să se privească una pe cealaltă.
Black a luat-o înainte, lăsându-se pe burtă la câţiva metri de marginea podelei şi strecurându-se spre o porţiune lipsă de perete. Pe o coloană era atârnată o pereche de binocluri Zeiss, iar Rapp le-a folosit pentru a scana zona din jurul fostului lor sediu.
Oamenii lui Abdo nu mai purtau obişnuitele lor uniforme murdare, fiindcă se schimbaseră în haine civile. Totuşi, ieşeau în evidenţă. În timp ce toţi ceilalţi din oraş păreau să aibă ceva de făcut sau să se ducă undeva, ei stăteau în picioare, scrutând feţele trecătoare.
„Câţi sunt în total?” a spus Rapp.
„Am făcut cinci. Trei la sol şi două în clădirile din est şi vest. Probabil cel puţin unul înăuntru, dar nu avem de unde să ştim. Schimburi de douăsprezece ore, care se termină în jurul miezului nopţii şi al prânzului. Ţi-am spus, Mitch. Nu trebuia s-o ucizi pe NaNomi. Tipii ăştia nu se joacă şi ştiu cum să ţină ranchiună.”
„Este ceva în interiorul clădirii de care trebuie să-mi fac griji?”
„Ce vrei să spui?”
„Vreau să spun dacă ai lăsat ceva despre noi?”
„Nimic despre voi. Doar toată viaţa mea. Asta e tot.”
Au alunecat înapoi spre locul unde aşteptau ceilalţi.
„Se pare că va trebui să părăsim acest loc oribil”, a observat Donatella. „Pot să vă sugerez Sardinia? Uşor de pierdut, mâncare bună, iar vremea este minunată în această perioadă a anului.”
„Noi rămânem aici”, a răspuns Rapp.
„Dar, Mitch, noi...”
„Acele videoclipuri de securitate din Monaco fac turul agenţiilor de informaţii din lume şi cred că am fost deja identificat”, a spus el, tăindu-i calea. Odată ce a ajuns să se plângă, era aproape imposibil să o facă să se oprească. „Claudia şi Kent nu sunt pe ele, aşa că probabil sunt în regulă. Grisha, eşti sigur că ai reuşit să scapi de asta?”.
„Deocamdată”, a răspuns rusul. „Dar, în calitate de director al unei companii de consultanţă, ar fi mai bine să nu fiu filmat într-o performanţă similară prea curând.”
Rapp a dat din cap. „Mai rămâi tu, Donatella.”
„Eu?”
„Crezi că Mossad-ul nu te va recunoaşte?”.
„Bineînţeles că o vor face. Abia am îmbătrânit o zi. Dar oamenii pentru care am lucrat sunt morţi sau pensionaţi. Nu ar fi niciun profit dacă ar acţiona împotriva mea.”
„Și dacă înregistrarea video devine publică?”
„Atunci unii oameni din trecutul meu vor şti că sunt în viaţă. Nu e ideal, dar se poate rezolva cu ajutorul tău.”
Rapp s-a întors spre Claudia. „Vom sta la hotelul safari şi vom vedea cât de multe rahaturi se vor întâmpla în următoarele câteva zile. Dar am nevoie să găseşti o locaţie alternativă pentru noi.”
„Mă voi ocupa de asta până mâine seară.”
Rapp şi-a încrucişat braţele pe piept şi a scanat feţele care se uitau la el. Claudia avea dreptate. Se îndrepta spre un teritoriu necunoscut cu un grup de inadaptaţi ale căror motivaţii erau peste tot. Era o problemă care trebuia să fie recunoscută înainte de a continua.
„Treaba asta avea ca scop prinderea lui Talal bin Musaid şi transportarea lui într-o locaţie în care să-l pot interoga. Acum am ieşit cu mult din aceşti parametri operaţionali. Se pare că şeful serviciilor de informaţii saudite, Aali Nassar, este cel care dă ordinele. Acum îi ucide pe cei apropiaţi lui şi face o treabă

destul de bună pentru a-mi înscena acest lucru. Nu trebuie să vă spun că politicienilor nu le plac aceste tipuri de scenarii. Cantitatea de bani, influenţa şi potenţiala jenă despre care vorbim îi va face să se grăbească să se pună la adăpost."
„Ce înseamnă asta, mai exact?" a spus Black.
Donatella a răspuns. „Înseamnă că toţi cei care erau prietenii lui Mitch sunt acum duşmanii lui. CIA, armata americană, MI6, serviciile secrete saudite şi Mossad vor cădea pe noi ca o tonă de cărămizi."
„Este destul de exact", a spus Rapp. „La scara despre care vorbim acum, devin dispensabil".
„Şi dacă eşti dispensabil", a continuat Donatella, „atunci suntem doar nişte gândaci pe care ne calcă în picioare fără să se gândească."
Rapp a dat din cap. „Uite, nu a fost intenţia mea să te angajez pentru aşa ceva, iar dacă vrei să pleci, voi înţelege. Veţi fi plătiţi oricât am convenit şi nu voi divulga niciodată numele voastre."
„Când spui „să renunţi"„ a spus Azarov, „să renunţ la ce? Ce ai de gând să faci?"
„Să mă înţeleg cu Nassar. A fost ocupat să facă curăţenie după el, dar acum îşi va îndrepta atenţia spre mine".
„Deci vrei să-l omori", a spus Azarov.
„Cu siguranţă vreau să-l omor. Dar va fi complicat".
„Complicat cum?" a spus Black. „De ce să nu zbor în Arabia Saudită şi să-i trag un glonţ de la o jumătate de kilometru distanţă?".
„Nu cred că va face asta atât de uşor", a spus Rapp.
„Şi s-ar întoarce împotriva lui Mitch", a adăugat Claudia. „Până acum, el este de fapt nevinovat. Executarea şefului serviciilor secrete saudite ar modifica foarte mult tabla de şah."
„Şi apoi ce?" a spus Azarov.
„Încă lucrez la asta".
„Ce inspiraţie de încredere", a spus Donatella.
Rusul nu a fost de acord. „Am fost implicat în mai multe operaţiuni de acest gen, iar a acţiona pripit este o reţetă pentru dezastru. Mitch are dreptate să ia în considerare toate posibilităţile înainte de a face o mişcare. Aali Nassar nu este un executant taliban sau un kamikaze. Este un om strălucit, cu resurse practic nelimitate."
„Deci, cine intră şi cine iese?" a spus Rapp.
Donatella a fost prima care a vorbit. „După toate prin câte am trecut, nu te-aş abandona niciodată."
Implicaţia era clară – că el o abandonase. Şi poate că era adevărat. Dar asta era o reflecţie pentru altă dată.
„La naiba, trăiesc pentru rahatul ăsta", a spus Black cu bravada lui obişnuită. „Sunt de acord cu orice ai găsi."
Azarov a rămas tăcut câteva secunde înainte de a vorbi. „Îmi place să termin ceea ce încep. Şi, sincer, nu sunt sigur că Nassar nu va avea mai multe întrebări pentru mine despre ce s-a întâmplat la Monaco. Aş prefera să îl văd neutralizat".
Rapp s-a uitat la Claudia.
„Ştii răspunsul meu".

CAPITOLUL 39

Casa Albă
Washington, D.C.
U.S.A.

VREAU să fiu foarte clar, Irene. Tu crezi că acela era Mitch în videoclipul de la Monaco."
Preşedintele Joshua Alexander a privit-o de la Resolute Desk. Expresia lui era serioasă, poate chiar gravă, dar ceva în ea lăsa să se întrevadă frica. Aşa cum ar fi trebuit.
Irene Kennedy îl plăcuse şi îl respectase întotdeauna. Era pragmatic, înţelegea ameninţările cu care se confrunta ţara şi asculta sfaturile. Atunci când era necesar, era dispus, de asemenea, să privească în altă parte. Acestea fiind spuse, din experienţa ei aflase că oamenii se puteau schimba foarte repede atunci când se aflau cu spatele la zid. Era o transformare care tindea să se producă şi mai repede în cazul politicienilor.

„Oamenii mei estimează că probabilitatea este de 95 la sută.”
Ea însăşi o punea la o sută, dar nu exista niciun motiv să spună asta. Alexander nu ştia că ea ştia despre întâlnirea lui matinală cu Mitch Rapp. Şi, deşi Rapp nu spusese nimic despre ceea ce fusese discutat, de asemenea, nu făcuse nimic pentru a o împiedica să ajungă la concluzia evidentă.
„Ce făcea el acolo, Irene? Mi s-a spus că a părăsit CIA. Nu este aşa? Lucrează pentru tine?”
Şarada aceasta i s-a părut puţin jignitoare şi s-a gândit să-i spună preşedintelui că era perfect conştientă că el fusese cel care îl pusese pe Rapp pe această cale. Oricât de satisfăcător ar fi fost, însă, ar fi fost şi extraordinar de imprudent. Ca de obicei, nu avea de ales decât să-şi înghită furia şi să joace jocurile pe care le cerea politica.
„Mitch mi-a dat demisia şi de atunci nu am mai luat legătura cu el. Din câte ştiu eu, nimeni de la agenţie nu a făcut-o.”
„Deci nu ştii unde este?”.
„Habar nu am”, a răspuns ea cu sinceritate.
„Ei bine, rahatul ăla de Aali Nassar va fi aici în mai puţin de două minute şi nu va fi mulţumit de acest răspuns.”
„Mitch Rapp nu mai este grija mea şi nici a Agenţiei Centrale de Informaţii. Este un simplu cetăţean care s-a întâmplat să se afle într-un stabiliment european când acesta a fost atacat de terorişti. Nu am văzut nimic în acea înregistrare video care să sugereze că Mitch – dacă într-adevăr era el – a făcut ceva criminal. Dacă directorul Nassar vrea să vorbească cu el, atunci este liber să îl găsească şi să solicite o întâlnire.”
„Doar nu o să staţi serios şi o să-mi spuneţi că a fost doar o coincidenţă faptul că Mitch era acolo când acei terorişti au atacat”, a spus Alexander.
Ea a luat doar o înghiţitură din ceaiul ei.
Videoclipul îmbunătăţit de la Monaco fusese trei dintre cele mai interesante minute de film pe care le vizionase vreodată. Kennedy fusese extrem de surprins de prezenţa lui Grisha Azarov, pe care toată lumea îl respinsese ca fiind cel mai norocos consultant în extracţie din istorie. Să-l vadă la lucru era cu totul extraordinar şi explica în mare măsură cum reuşise să-l rănească atât de grav pe Scott Coleman.
Şi mai şocantă fusese prezenţa lui Donatella Rahn. Încă nu fusese identificată şi chiar şi analiştii CIA speculau că nu era altceva decât o prostituată din Europa de Est.
Rămânea lunetistul necunoscut care se instalase la ultimul etaj al unui apartament din vest. Tot ceea ce aveau despre el era o înregistrare slabă a camerelor de supraveghere, care înfăţişa un bărbat de înălţime şi constituţie medie, purtând o haină voluminoasă, o pălărie şi ochelari mari, opaci pentru echipamentul de supraveghere. Cercetase în liniște o serie de bărbaţi pe care credea că Rapp i-ar fi putut recruta, dar, spre cinstea vechiului ei prieten, nu găsise nimic. Era posibil ca el să fi solicitat ajutorul lui Kent Black? Ştia că fostul Ranger vindea arme în Africa, dar nu avusese niciodată vreun motiv să îl urmărească.
„Pari chiar mai păzită decât de obicei, Irene. Este ceva ce nu-mi spui?”.
„Este ceva ce nu-mi spuneţi dumneavoastră, domnule preşedinte?”
A regretat cuvintele în momentul în care i-au ieşit pe gură. Controlul de neclintit care o servise atât de bine în cariera ei începea să cedeze. Unul dintre cei mai curajoşi, mai patrioţi şi mai eficienţi agenţi americani născuţi vreodată fusese pus într-o poziţie probabil fatală, iar ea nu putea face mare lucru pentru a schimba situaţia.
Alexander refuza să recunoască acest lucru, dar nu exista decât un singur curs pe care această întâlnire îl putea urma. Mitch Rapp, omul care îi era ca un frate şi care sacrificase totul pentru ţara sa, urma să fie aruncat în ghearele lupilor.
„Ce încerci să spui, Irene?”
A fost salvată de la a fi nevoită să răspundă de către asistenta preşedintelui care şi-a băgat capul înăuntru.
„Domnule? A sosit directorul Nassar”.
Alexander se afla în spatele biroului său. „Condu-l înăuntru.”
Nassar părea un pic mai puţin îngâmfat şi semnificativ mai obosit decât ultima dată când se întâlniseră. I-a strâns mâna lui Alexander, dar a decis să renunţe la această politeţe când s-a întors cu faţa la Kennedy.
„Regele Faisal vrea să ştie care este implicarea ta în cazul lui Mitch Rapp şi ce se face în legătură cu el.”

„Aţi putea fi mai precis, domnule director?”
„Ştiţi exact despre ce vorbesc. Implicarea lui în atacul terorist din Monaco şi în răpirea – poate chiar uciderea – prinţului Talal bin Musaid.”
Şi-a permis ca o expresie de şoc intenţionat neconvingătoare să îi traverseze faţa. „Sugerezi că bărbatul din acel club de noapte era Mitch Rapp?”
„Există o casetă video!”
„Serios? Şi este acea casetă video concludentă?”, a spus ea, citând cuvintele lui Nassar atunci când fusese confruntat cu existenţa unor dovezi fotografice care arătau că bin Musaid finanţa teroriști în Maroc.
„Credem că este”, a spus Nassar, o scurtă sclipire în ochii săi înregistrând insulta. „Noi...”
„Domnule director, de ce nu ne aşezăm un moment?”, l-a întrerupt preşedintele.
I-a condus spre o zonă de şedere şi s-au aşezat cu toţii. Alexandru ar fi trebuit să se bucure de răsturnarea de situaţie faţă de saudiţi. În schimb, a calculat toate modalităţile prin care acţiunile lui Rapp s-ar fi putut întoarce împotriva lui. Lui Kennedy nu i-a scăpat că ar fi mult mai bine pentru el dacă fostul agent CIA ar dispărea pentru totdeauna. După cum îi plăcea lui Stan Hurley să spună, morţii nu spun poveşti.
„Cer să renunţăm imediat la aceste jocuri”, a spus Nassar. „Toată lumea din această sală ştie că bărbatul din acea înregistrare video este Rapp”.
„Eu nu ştiu aşa ceva”, a replicat Kennedy. „Şi chiar dacă ar fi aşa, bărbatul din acea înregistrare video îi ucide pe teroriști şi pare să încerce să-l salveze pe prinţ.”
„Să-l salveze? L-a aruncat pe Alteţa Sa în stradă, unde a fost împuşcat ca un animal!”
„Împuşcat de oamenii din maşina care îl urmărea. Poate că prinţul era deja mort. Cred că este corect să spunem că ar fi destul de deranjant să ai un cadavru pe scaunul pasagerului.”
„Deranjant? Nu fiți absurd! Un om ca cel din acel videoclip nu ar fi deranjat de prezenţa unui cadavru în maşina sa.”
Ea doar a ridicat din umeri.
Nassar a scos două fotografii din portofoliul pe care îl avea la el şi i le-a înmânat.
„Din moment ce nu sunteţi mulţumită de calitatea imaginilor capturate din acel videoclip, domnule director Kennedy, poate că acestea vă vor părea mai convingătoare.”
Fiecare dintre ele înfăţişa un cadavru însângerat fixat pe un scaun. Ea a atins-o pe cea de sus. „Ahmed el-Hashem.”
„Ne-a părut foarte rău să auzim despre moartea ambasadorului dumneavoastră asistent”, a intervenit preşedintele.
„Sunt sigur că aţi fost”, a remarcat Nassar pe un ton deschis şi lipsit de respect. „A fost torturat – probabil pentru informaţii – şi apoi executat cu un singur glonţ în cap, tras din ceea ce oamenii mei spun că a fost probabil un Glock. Al doilea om, Mahja Zaman, a avut aceeaşi soartă.”
„Mahja Zaman?” a spus Kennedy. „Cine este el?”
„Un om de afaceri saudit.”
Ea şi-a scos telefonul şi a căutat numele pe Google în timp ce el continua. A fost doar pentru spectacol, totuși. Ea era extrem de familiarizată cu domnul Zaman.
„A fost ucis la un hotel din Bruxelles, la fel ca şi unul dintre oamenii de securitate ai hotelului. Mai mult, ucigaşul – care se potriveşte descrierii lui Mitch Rapp – a mai incapacitat încă doi agenţi de securitate în timp ce ieşea din clădire, înainte de a fi condus de o femeie caucaziană.”
„Aveţi dovezi fotografice?” a întrebat Kennedy.
„Rapp a dezactivat camerele de luat vederi când a ucis paznicul.”
„Aşadar, un bărbat de 1,80 metri, bărbos, brunet şi cu un bust întunecat, în vârstă de 40 de ani. Asta restrânge căutarea la aproximativ un sfert de miliard de oameni.”
„Nu fi prost! Ştii la fel de bine ca şi mine că asta e opera lui Mitch Rapp! El a crezut că prinţul bin Musaid este implicat în ISIS, iar el interoghează şi ucide oameni pe care îi percepe ca fiind conectaţi.”
„Şi de ce i-ar percepe pe aceşti oameni ca fiind conectaţi?”
El nu a răspuns, iar Kennedy a continuat să răsfoiască telefonul. „Asta este interesant. Scrie că Zaman este cam de vârsta ta şi că a mers la Oxford. L-ai cunoscut?”
„Am fost colegi de cameră”.

„Serios”, a spus ea, ridicând privirea şi afectând o expresie de simpatie. „Atunci îmi pare foarte rău pentru pierderea prietenului tău.”
„Toate acestea sunt irelevante”, a spus sauditul, încercând să recâştige controlul conversaţiei. „Dacă aceasta este sau nu opera lui Mitch Rapp este o chestiune care se rezolvă uşor. Tot ce trebuie să facem este să vorbim cu el.”
„Atunci v-aş încuraja să faceţi asta”, a spus Kennedy.
„Unde l-aş putea găsi?”
„Nu am obiceiul de a ţine evidenţa foştilor mei angajaţi.”
Nassar şi-a îndreptat în cele din urmă atenţia către preşedinte, care, din motive evidente, era mulţumit să-l lase pe şeful său de la CIA să preia conducerea. „Domnule, ştiţi la fel de bine ca şi mine că Mitch Rapp este implicat în asta. Omul a fost întotdeauna instabil şi violent, iar acum a devenit necinstit. Regele Faisal cere să fie găsit înainte de a mai ucide alţi cetăţeni ai noştri. Dacă descoperim că nu a fost implicat, bineînţeles că vă vom prezenta scuze oficiale atât dvs. cât şi lui. Până atunci însă, cred că putem presupune că va continua să ucidă până când va fi oprit. Datorită respectului profund al regelui pentru dvs. şi a recunoaşterii contribuţiilor anterioare ale dlui Rapp la securitatea noastră, suntem dispuşi să păstrăm tăcerea. Totuşi, dacă refuzaţi să ne ajutaţi, vom fi nevoiţi să facem publică această informaţie şi să cerem ajutorul agenţiilor de aplicare a legii din lume.”
Nici măcar Alexander nu şi-a putut ascunde aprehensiunea crescută la cuvântul „public”. S-a întors spre Kennedy.
„Irene, poţi să iei legătura cu el? Să-l rogi să vină pentru un interviu?”
„Probabil că nu”, a spus ea, vag.
Maxilarul lui Nassar s-a încleştat. „Domnule preşedinte, cer oficial ajutorul guvernului dumneavoastră pentru a-l găsi pe domnul Rapp. Dacă este nevinovat, va avea ocazia să îşi reabiliteze numele. Dacă nu este, capturarea lui va împiedica alte vărsări de sânge.”
Şah mat, ştia Kennedy. Refuzarea cererii perfect rezonabile ar fi un dezastru politic şi l-ar fi forţat pe Alexander să fabrice o justificare pentru acest refuz care ar fi fost prea neverosimilă pentru a fi jucată pe scena mondială. De asta se temea încă din ziua în care preşedintele îl trimisese pe Rapp în această misiune nebunească.
„De ce aveţi nevoie?” spuse Alexander.
„Pentru ca tu să pui la dispoziţia grupului meu de lucru un om care să mă ajute şi care să acţioneze ca o legătură între poporul meu şi al tău.”
Alexander s-a uitat la Kennedy. „Irene? Poţi să-mi dai pe cineva?”
„Bineînţeles. Poate...”
„Cu tot respectul, domnule, am deja pe cineva în minte.”
„Cine?”
„Agentul special Joel Wilson de la FBI.”
Inima lui Kennedy s-a scufundat la auzul acestui nume. Wilson era fostul director adjunct interimar al contraspionajului, un omuleţ sucit care îl ura pe Rapp cu aceeaşi intensitate ca mulţi dintre duşmanii săi terorişti. Mai rău, era un investigator extrem de competent şi obsesiv. Nassar îşi dovedise încă o dată viclenia. Wilson ar fi abandonat orice bun simţ, orice perspectivă şi orice loialitate naţională pentru o ocazie de a se răzbuna pe Rapp.
„Nu-l cunosc”, spuse preşedintele, ridicându-se în picioare. „Dar dacă pe el îl vreţi, foarte bine”.
Nassar s-a ridicat şi el în picioare, strângând mâna bărbatului şi făcând un semn scurt din cap lui Kennedy înainte de a se îndrepta spre uşă. Când aceasta s-a închis în urma lui, Alexander s-a întors spre ea. „Joel Wilson? Cine dracu' e ăsta?”
„Vă amintiţi de el, domnule. A lucrat cu senatorul Ferris împotriva noastră când...”
„Nenorocitul ăla mic? Idiotul pe care l-au folosit pakistanezii pentru a încerca să elimine serviciile clandestine ale CIA?”
„Da, domnule.”
„Tot nu înţeleg de ce nu l-aţi băgat pe nenorocitul ăla în închisoare şi nu aţi aruncat cheia.”

„Era mai puţin complicat să nu o fac. Nu am vrut să dăm FBI-ului un ochi negru, iar tensiunile cu Pakistanul erau deja destul de grave. L-am retrogradat şi am fost de acord să-l lăsăm să-şi păstreze pensia. Din câte ştiu eu, lucrează la una dintre agenţiile rezidente ale FBI. Montana, poate? Sau ar putea fi Alaska."
Alexander s-a lăsat pe spate în canapea. „Ce ştii despre toate astea, Irene? Nu cred că ţi-a venit ideea că Zaman şi Nassar merg împreună la şcoală de pe telefonul tău."
„Nu, domnule, nu am făcut-o."
„Dă-mi cea mai bună presupunere a ta în legătură cu asta, Irene. Care este implicarea lui Mitch?"
Ea a zâmbit uşor, ascunzându-şi furia faţă de Alexander pentru că avea îndrăzneala de a-i pune atât de calm această întrebare. „Pare de la sine înţeles că Mitch a fost în acel club de noapte, urmărindu-l pe bin Musaid. Pe baza analizei noastre a înregistrării video, ceea ce s-a întâmplat acolo nu a fost un atac terorist la întâmplare. Ei erau acolo pentru a-l prinde pe bin Musaid. Rapp a văzut cum se întâmpla în timpul supravegherii sale şi a intervenit."
„Şi cum rămâne cu el-Hashem şi Zaman? Este posibil ca bin Musaid să-i fi arătat cu degetul când se afla în maşină cu Mitch şi ca Mitch să fi decis să se ocupe singur de ei? Ştim amândoi cât de mult se opunea el aranjamentului care a fost făcut după 11 septembrie."
„Este posibil, dar puţin probabil. Lăsând la o parte el-Hashem pentru moment, moartea lui Zaman la Bruxelles implică faptul că Mitch a ucis un agent de securitate. Nu există nimic în istoricul său care să sugereze că ar face aşa ceva."
„Dar nici el nu a mai fost niciodată un bandit."
Ea a lăsat să treacă asta, dar furia ei s-a accentuat.
„Dacă nu credeţi că este prea imoral pentru Mitch, domnule, atunci aş spune că este pur şi simplu prea neglijent. Odată ce gardianul acela a fost ucis, ceasul ar fi ticăit pentru ca trupul lui să fie descoperit. Nu ar mai fi fost timp pentru a efectua un interogatoriu eficient."
„Şi atunci, ce se întâmplă?"
„Un scenariu mult mai probabil este că cel care s-a aflat în spatele acţiunilor prinţului bin Musaid în Maroc scapă de toţi cei care îi cunosc identitatea şi îi înscenează asta lui Mitch."
„Eşti sigur că nu laşi prietenia ta cu el să-ţi întunece judecata?"
„Lăsaţi-mă să vă întreb ceva, domnule. De câte ori ţi-am spus că sunt sigur de ceva?"
„Niciodată. Eşti stăpânul gardului viu."
„Ei bine, eu sunt sigur că Mitch nu este responsabil pentru moartea paznicului de la hotel. Şi dacă nu el a făcut-o, altcineva a făcut-o."
„Bine. Cine?"
„Dacă ar trebui să ghicesc? Aali Nassar."
„E o glumă?"
„Nu, deloc. Nassar este un om ambiţios. Va dori să fie de partea învingătorilor atunci când Faisal va muri, şi ar putea vedea ISIS ca pe un susţinător critic. Sincer, s-ar putea să aibă dreptate".
„Poţi să-l contactezi pe Mitch într-un mod pe care să nu-l poată urmări nimeni?"
„Nu ştiu dacă Mitch mi-ar răspunde la telefon, şi nu există comunicaţii complet sigure – mai ales dacă Nassar ştie mai multe decât ne spune."
„Atunci nu o face. Nu poţi fi văzută ca având vreo implicare în asta." S-a scufundat puţin mai adânc în perne şi a lăsat să iasă o respiraţie lungă. „Nu pot să cred că Mitch ar face aşa ceva fără autorizaţie, Irene."
Ea s-a uitat direct la el când a răspuns. „Nici eu nu pot."
Pentru prima dată în relaţia lor, cel mai puternic om din lume nu voia să o privească în ochi.

CAPITOLUL 40
Bismarck
Dakota de Nord
S.U.A.

AALI Nassar a rămas în maşină, uitându-se pe lângă şoferul său la munţii îndepărtaţi acoperiţi de zăpadă. Îşi trimisese detaşamentul de securitate înapoi în Arabia Saudită şi îl înlocuise cu o echipă de oameni ai Serviciului Secret pusă la dispoziţie de preşedinte. Toţi erau prea tineri pentru a avea prea multă experienţă, dar şi prea tineri pentru a avea o relaţie cu Mitch Rapp. Faptul că omul CIA apăruse la hotelul lui Zaman garanta practic că acesta era la curent cu rolul lui Nassar în finanţarea ISIS. Şi dacă era adevărat, el urma să vină.
Nassar era acum angajat într-o luptă mortală cu un om care nu pierduse niciodată o astfel de confruntare. Se dovedise de nenumărate ori că forţa brută ar fi eşuat împotriva lui Rapp. Singura speranţă era să-l depăşească, iar oamenii din Serviciile Secrete reprezentau un efort pentru a face exact acest lucru. Rapp ar fi fost reticent în a folosi forţa mortală împotriva detaşamentului de securitate american, în timp ce aceştia nu ar fi avut astfel de reţineri în ceea ce-l privea pe el. Era departe de a fi o asigurare, dar era cea mai logică cale de acţiune cât timp se afla pe teritoriul american.
Agenţii Secret Service se împrăştiaseră pe stradă şi scrutau traficul uşor cu ochi exersaţi. În cele din urmă, doi dintre ei au dispărut într-o cafenea situată la nord.
Nassar nu pierduse timpul să ajungă la Bismarck, mergând direct la avionul său de la întâlnirea din Biroul Oval. În ciuda acestui fapt, era sigur că Irene Kennedy ştia unde se afla. Fusese implicată căţeaua aia duplicitară? Îi trimisese ea în linişte planul de zbor al lui Rapp Nassar? Era asasinul CIA acolo, bărbierit şi amestecat cu fermierii cu gura căscată?
Telefonul lui Nassar a sunat, iar el s-a uitat la numărul securizat, făcând iniţial un gest pentru a-l respinge, dar apoi s-a gândit mai bine. Avea nevoie de o distragere a atenţiei şi oricum trebuia să vorbească în curând cu omul acela. Nassar a mai alunecat câţiva centimetri pe scaun şi a răspuns.
„Bună ziua, Qadir."
„Zaman şi el-Hashem sunt morţi şi tu nu mi-ai răspuns la telefon!", a venit răspunsul panicat. „Zvonurile spun că Mitch Rapp a fost implicat. Este ceva adevărat în asta?"
„Mă tem că da."
„Ce măsuri iei?", a ţipat el. „Cer ca..."
„Qadir! Fii calm!"
„Calm? Cum poţi să-mi spui aşa ceva? Mi s-a spus că te afli în America cu o securitate sporită. Eu sunt la mine acasă cu soţia şi copiii mei. Ar putea intra aici în orice moment şi..."
„Credeţi că sunt mai în siguranţă în America?" Nassar a tăiat cu furie. „În ţara lui de origine? Nu te mai purta ca o femeie bătrână. Ţi-e frică să te întâlneşti cu Dumnezeu după ce i-ai făcut lucrarea? Există vreun motiv pentru care să te temi de judecata Lui?".
Bărbatul nu a răspuns şi Nassar şi-a îndulcit tonul. Avea nevoie ca Qadir să mai reziste încă un pic.
„Am deja o echipă de securitate care te supraveghează pe tine, casa ta şi familia ta. Dar, pentru că situaţia se agravează, va fi necesar să te mutăm. O casă sigură va fi amenajată pentru tine lângă al-Ghat. Vei fi luat în seara asta şi mutat acolo până când mă voi ocupa de situaţia lui Rapp."
„Să mă ocup de situaţia lui Rapp"? Câţi oameni au spus asta în trecut, Aali? Cum intenţionezi să „rezolvi situaţia Rapp"?".
Qadir Sultan era ultimul om care ştia de implicarea directă a lui Nassar în ISIS şi, ca atare, era în prezent a doua cea mai mare ameninţare pentru el. Deşi era adevărat că doi ofiţeri de informaţii saudiţi urmau să-l recupereze în acea noapte, nici ei şi nici Sultan nu aveau să ajungă vreodată la casa conspirativă. În schimb, cadavrele lor aveau să fie descoperite pe marginea drumului, fiecare cu o singură rană de glonţ în cap. „Am spus că mă ocup de asta, Qadir. Cum nu te priveşte pe tine."
Unul dintre bărbaţii de la Secret Service a ieşit din cafenea şi a semnalat că era sigură, determinându-l pe Nassar să deconecteze apelul. A ieşit din maşină, luptându-se cu nevoia de a se ghemui în timp ce mergea. Sentimentul de uşurare pe care l-a simţit când a ieşit de pe strada expusă şi a intrat în clădire a fost palpabil.
Restaurantul micuţ era doar pe jumătate plin, iar Joel Wilson mânca un sandviş aproape de centrul acestuia. Nassar s-a apropiat şi s-a aplecat pentru a vorbi cu el la un nivel care să fie inaudibil pentru ceilalţi patroni.
„Agent special Wilson? Mă întrebam dacă aş putea să vă vorbesc puţin."

Și-a ridicat privirea de pe tableta pe care o citea şi a vorbit cu gura plină. „Iau prânzul. Ce doriţi?”
„Eu sunt Aali Nassar.”
„Asta ar trebui să însemne ceva pentru mine?”.
„Nu cred că ar trebui. Sunt şeful Direcţiei Generale de Informaţii a Arabiei Saudite.”
Asta i-a captat atenţia bărbatului, dar a rămas sceptic, ceea ce este de înţeles. „Sunteţi în turneu prin Dakota, nu-i aşa?”
„Te asigur că sunt cine spun că sunt, Joel. Pot să-ţi spun Joel?”
„Cum vă convine.”
„Putem să ne mutăm la o cabină şi să vorbim puţin?”
„Ce e în neregulă dacă stăm aici?”
Nassar s-a aplecat un pic mai aproape. „Aş vrea ca discuţia noastră să fie privată şi pentru că m-aş simţi mai confortabil cu spatele la perete.”
„De ce?”
„Pentru că Mitch Rapp încearcă să mă asasineze.”
Scepticismul a fost înlocuit de teamă la menţionarea numelui omului de la CIA.
„Nu știu cine este.”
„Vă rog”, a spus Nassar, arătând spre spate.
Era primul test. Wilson nu era un om prost și, după tot ce trecuse, avea toate motivele să refuze invitaţia. Dar ar fi fost în stare să o facă? Devenise obsedat de Rapp în timpul unei anchete privind acuzaţia că omul de la CIA deturnase fonduri guvernamentale. Se transformase într-o cruciadă de sine stătătoare care se prăbuşise asupra lui când a devenit clar că acele acuzaţii fuseseră dezinformări din partea ISI din Pakistan.
Oameni ca Wilson, însă, nu au putut niciodată să recunoască faptul că au greșit. El credea cu o certitudine religioasă că fusese subminat de forţe corupte din interiorul guvernului american. Că fusese transformat într-un ţap ispăşitor într-un efort de a salva elita de la Washington de ruşine. Întrebarea era dacă acea indignare îndreptăţită fusese scoasă din el sau dacă, în schimb, fiecare retrogradare, insultă şi ameninţare îi înteţise flacăra.
Wilson a trecut testul atunci când şi-a luat lucrurile şi s-a îndreptat spre partea din spate a clădirii. Nassar s-a poziţionat în dreapta lui şi a dat din cap spre tableta bărbatului. „Presupun că este conectată la internet. Pot să vă sugerez mai întâi să îmi confirmaţi identitatea?”.
A fost impresionat de minuţiozitatea bărbatului. Wilson a scos mai multe site-uri web care conţineau fotografii cu Nassar, apoi a repetat căutarea folosind un server proxy britanic. Fără îndoială, era îngrijorat că aceasta era o operaţiune de urmărire menită să vadă dacă a lăsat în urmă obsesia lui Mitch Rapp.
„Bine, eşti cine spui că eşti”, a spus el în cele din urmă.
Ca răspuns, Nassar a scos o fotografie a lui Rapp şi a strecurat-o pe masă. „Îl recunoşti pe acest om?”
„Nu este o fotografie foarte bună”.
„A fost asamblată dintr-un număr de fotografii diferite pentru a crea o imagine cât mai clară. Credem că este Rapp.”
„Dacă spui tu.”
„Evident, toate acestea sunt extrem de confidenţiale, dar el l-a scos pe prinţul Talal bin Musaid din clubul de noapte din Monaco care tocmai a fost atacat şi este posibil să-l fi ucis. De asemenea, credem că este responsabil pentru moartea a cel puţin încă doi cetăţeni saudiţi.”
Faţa lui Wilson s-a golit din nou, iar el i-a strecurat fotografia înapoi lui Nassar. „Atunci presupun că Irene Kennedy i-a vrut morţi. Ar trebui să vorbeşti cu ea.”
„Este posibil să nu fiţi la curent cu demisia domnului Rapp de la CIA?”.
„Pe naiba.”
„Nu e deloc un secret. Poate că astfel de informaţii au nevoie de timp pentru a se filtra în această parte a ţării?”
Bărbatul a luat fotografia înapoi şi s-a uitat lung la ea. „Ce legătură are asta cu mine?”
„Formez un grup operativ pentru a-l depista înainte ca el să poată face mai multe pagube. Am nevoie de un om cu abilităţi excepţionale de investigare, curaj şi integritate ireproşabilă. Mi-ai venit în minte.”

„Nu.”
„Nu?”
„Am mai fost pe drumul ăsta înainte. De aceea stau într-o cafenea din Dakota de Nord. Mitch Rapp are o mulţime de duşmani, dar are şi o mare acoperire politică. Cred că voi sta aici şi îmi voi păstra pensia, dacă nu vă deranjează.”
Nassar a luat fotografia înapoi şi a pus-o în buzunarul de la piept al jachetei sale. „Cred că înţelegerea ta despre poziţia domnului Rapp este un pic depăşită, Joel. A părăsit CIA şi a început să ucidă civili, dintre care unul era nepotul regelui Faisal. Guvernul dumneavoastră v-a autorizat să vă alăturaţi grupului meu operativ în calitate de secund.”
Wilson chiar a râs la asta. „Vrei să cred că l-ai convins pe directorul Miller să fie de acord cu asta?”
„Ceea ce vrea sau nu vrea directorul Miller este irelevant. Eu lucrez direct cu preşedintele Alexander.”
„Preşedintele?” a spus Wilson, comportamentul său schimbându-se brusc. Era o transformare uşor de prevăzut. Lui Wilson i se părea irezistibilă ideea de a trece peste capul omului care îl alungase.
„Presupun că veţi dori să confirmaţi asta”, a spus Nassar. „Sună la Casa Albă şi spune-le cine eşti. Ei vă vor face legătura”.
„Cu cine?”
„Cu preşedintele, bineînţeles.”
Wilson şi-a mestecat buza inferioară, privirea devenind distantă. Era aproape posibil să vezi scenariile grandioase care se desfăşurau în spatele lor. El fiind onorat la Casa Albă. El refuzând să-l informeze pe directorul Miller despre progresul anchetei Rapp. Şi, în cele din urmă, punerea lui Mitch Rapp în spatele gratiilor, în timp ce oamenii care îi întrerupseseră ancheta anterioară erau acuzaţi de muşamalizare. În sfârşit, naţiunea îl va recunoaşte pe Joel Wilson drept eroul care a fost.
„Cum rămâne cu Kennedy?”
„Incapacitatea ei de a-l controla pe Rapp de-a lungul anilor a fost cea care a creat acest dezastru. Ea nu are niciun cuvânt de spus în această chestiune.”
„Da? Ei bine, din experienţa mea, ea are un mod de a decide singură în ce are şi ce nu are un cuvânt de spus.”
Nassar a dat din cap. „Ai dreptate să te temi de ea, Joel. Locuieşti într-un oraş minunat, ai un loc de muncă sigur şi în curând vei fi eligibil pentru pensionare. Totuşi, nu pot fi învinuit că încerc.”
A început să se ridice, dar Wilson l-a apucat de braţ.
„Stai jos. Nu am spus nu.”
„Atunci te gândeşti la asta?”
„Ce anume îmi oferi mai exact?”
„Nu înţeleg întrebarea.”
„Dacă te ajut, îmi vreau cariera înapoi.”
Ar fi fost oportun să facă pur şi simplu acea promisiune, dar Wilson nu era prost. Echilibrul delicat dintre credibilitate şi fantezie trebuia menţinut.
„Sunt un birocrat saudit, Joel. Nu pot garanta aşa ceva. Dar pot să-ţi spun că preşedintele este nerăbdător să rezolve această problemă înainte ca ea să provoace un incident internaţional. Este greu de imaginat cum ar putea să-ţi afecteze cariera dacă ai recunoştinţa lui.”
Wilson s-a uitat pe geamurile din faţa clădirii, privind cum cad fulgii de zăpadă foarte distanţaţi pe stradă.
„Aducerea lui va fi un truc al naibii de greu. Nu se va preda. Şi chiar dacă ar face-o, îţi poţi imagina ce rahat are închis în cap? Ce vor face? Îl vor trimite în judecată? Să-l lase să stea acolo şi să împrăştie tot ce ştie pe podeaua sălii de judecată?”.
„Sunt de acord. Domnul Rapp se va împotrivi cu tărie să fie luat în viaţă.”
Implicaţia era clară, dar, în loc să dea înapoi, Wilson a zâmbit.
„Deci, eşti interesat, Joel?”.
„La naiba, da, sunt interesat.”
Bărbaţii ca el erau atât de uşor de manipulat. Atât de uşor de orbit. Mitch Rapp şi oamenii lui erau printre puţinele lucruri care stăteau între supravieţuirea lumii occidentale şi haos. Indignarea lui Wilson era posibilă datorită libertăţii pe care Rapp îşi risca viaţa pentru a o proteja.

„Atunci spune-mi care ar trebui să fie prima noastră mişcare, Joel.”
„Am auzit că a construit o casă de lux în afara Washingtonului. Eu zic să o dărâmăm şi să vedem ce se găseşte.”
„Să obţinem un mandat va fi dificil”, a spus Nassar. „Tot ceea ce v-am spus este adevărat, dar probabil că nu ar corespunde standardelor de probe cerute de sistemul vostru juridic.”
Omul de la FBI a zâmbit cu cruzime. „Îţi aminteşti cum am spus că Rapp are duşmani? Ei bine, unii dintre ei sunt judecători.”

CAPITOLUL 41
La est de Manassas
Virginia
TOATE progresele încetaseră acum în mod oficial.
Era o situaţie care, în mod normal, l-ar fi iritat la culme pe Joel Wilson, dar în seara asta nu-l deranja deloc. Vremea era senină şi liniştită, cu un cer plin de stele plutind deasupra casei – a complexului, de fapt – din faţa lui.
Poarta era o construcţie modernă din cupru, suficient de nouă încât patina verde să fie încă subtilă. Pereţii erau din stuc alb, ridicându-se puţin mai sus decât cerea estetica. Şi toate acestea erau cocoţate pe vârful unui culme joasă care dădea spre peisajul rural din jur.
El şi echipa sa trecuseră pe lângă un hambar în drum spre casă, precum şi pe lângă câteva terenuri de case aflate în primele faze de construcţie. Totuşi, acestea nu erau decât o distragere a atenţiei. Acest vârf de deal avea un singur scop şi un singur scop – să ofere o locaţie pentru castelul lui Mitch Rapp.
Un tânăr agent FBI se afla în faţa tastaturii care deschidea poarta, lucrând cu o şurubelniţă şi cleşti crocodilieni pentru a avea acces. Stătea acolo de mai bine de zece minute – semnificativ mai mult decât ar fi tolerat Wilson în mod normal fără să intervină. Dar nu şi în seara asta. În seara asta avea să savureze momentul.
Mai devreme, în acea zi, vorbise direct cu Joshua Alexander. Preşedintele îi confirmase povestea lui Aali Nassar şi îi spusese clar că Wilson va primi toate resursele necesare. Dacă suna la FBI, la poliţia locală, la CIA, la NSA sau la Iisus Hristos însuşi şi aceştia nu săreau, trebuia să folosească imediat numărul privat al lui Alexander.
Întoarcerea de la exil la a avea datele personale de contact ale preşedintelui se petrecuse cu o viteză dezorientatoare. Reproşurile sale oficiale, retrogradarea şi transferul în Dakota de Nord, soţia sa care îl părăsise – chiar şi scurtul său flirt cu sinuciderea – se ştergeau deja din memorie.
Ceea ce nu-i împărtăşise preşedintelui era cât de departe intenţiona să ducă această investigaţie şi cât de rău avea să ajungă. Era vorba despre mai mult decât despre Mitch Rapp care ieşea din rezervaţie – ceva ce un cretin complet ar fi putut vedea venind la un kilometru distanţă. Era vorba de protecţia lui Kennedy. Era vorba despre faptul că senatorul Ferris l-a abandonat pe Wilson şi a devenit unul dintre cei mai înfocaţi susţinători ai lui Kennedy. Singurele lucruri care ar fi putut determina această trădare erau ameninţarea cu dizgraţia publică sau acuzaţiile de trădare. Câţi alţi politicieni erau în buzunarul ei? Câţi alţi oficiali guvernamentali au fost lăsaţi de ea să-şi păstreze pensiile în speranţa că îi va împiedica să denunţe totul?
Telefonul său a sunat, iar ecranul a afişat un număr care era încă imediat recognoscibil. Trecuse mult timp de când directorul Miller nu-l mai sunase, iar el se întrebă dacă ar fi trebuit să se deranjeze să răspundă. Nu-i mai răspundea lui Miller. În orice caz, Miller îi răspundea lui.
În cele din urmă, nu a putut rezista.
„Alo?”
„Am înţeles că eşti acasă la Mitch Rapp cu nişte oameni de-ai mei.”
„Credeam că a fost clar că sunt oamenii mei, dle director.”
„Joel ... ...” a spus bărbatul pe un ton exasperat pe care Wilson şi-l amintea bine. Era ca şi cum l-ar fi auzit din nou pe tatăl său. Dar Miller nu era tatăl lui. El era unul dintre oamenii care fuseseră subminaţi de Irene Kennedy. Unul dintre cei care urma să fie demascat înainte ca toate astea să se termine.

„Ştiu că vrei să te răzbuni pe Rapp şi Kennedy”, a continuat Miller. „Şi că vrei să ne dobori pe toţi pentru corupţie şi Dumnezeu ştie ce altceva. Dar trebuie să-ţi laşi sentimentele personale deoparte şi să te gândeşti la ceea ce faci.”
„Ţi-e teamă că o să sap prea adânc? Că voi afla ce s-a întâmplat cu adevărat? Pentru că asta este sarcina pe care mi-a dat-o preşedintele.”
„Este sarcina pe care ţi-au dat-o saudiţii, Joel. Noi nu lucrăm pentru saudiţi. Duşmanul duşmanului tău nu este prietenul tău. Aali Nassar este un nenorocit fundamentalist trădător, care i-ar tăia gâtul propriei mame pentru... . la naiba, pentru aproape orice. Aţi mai fost exact în aceeaşi poziţie cu pakistanezii. Uite ce pot să-ţi garantez, Joel...”
„Vrei să mă ameninţi, domnule director? Pentru că ar trebui să te avertizez că înregistrez această convorbire.”
„Taci din gură măcar o dată în viaţă şi ascultă. Nassar şi saudiţii au un plan ascuns aici. Care este, nu ştiu. Dar să nu ai încredere în ei, Joel. Rămâi neutru, rămâi profesionist şi s-ar putea să ieşi cu pielea curată din asta.”
„Atunci mă ameninţi.”
„La naiba, Joel!” a spus Miller, ridicându-şi vocea pentru una dintre puţinele dăţi în relaţia lor. „Dacă Rapp chiar a luat-o razna, atunci nu este vorba despre faptul că îţi vei pierde pensia sau că vei fi transferat. O să te omoare. Poţi să-ţi bagi asta în cap?”.
„Pot să te citez?”
Linia s-a întrerupt, iar Wilson a zâmbit. Fusese o încercare bună, dar apelul lui Miller mirosea a disperare. S-a întrebat câte altele ca acesta va mai primi înainte ca totul să se termine.
Bărbatul care lucra la tastatura lui Rapp s-a întors brusc şi a început să meargă în direcţia lui Wilson. Poarta era încă închisă.
„Ce? De ce nu suntem înăuntru?”
„Nu trec prin ea, domnule”.
„Deci, când Biroul mi-a spus că eşti competent, nu era adevărat? Asta vrei să spui?”
„Domnule, nu am văzut niciodată o astfel de unitate. Nu are nici o marcă sau un număr de model. Nici măcar nu aş putea să vă spun în ce ţară a fost fabricat.”
„Atunci du-te acasă.”
„Domnule, eu...”
„Dacă nu-ţi poţi face treaba, atunci eşti doar o piedică, nu-i aşa? Acum, pleacă naibii de aici.”
Wilson şi-a îndreptat atenţia către o echipă SWAT a FBI care stătea în spatele unui vehicul masiv echipat cu un berbec. „Nu putem trece prin sistemul electronic, aşa că va trebui să dărâmăm poarta.”
Şeful echipei s-a uitat la el şi apoi la poartă. „Nu cred că este o idee bună, domnule”.
„Cum adică, nu este o idee bună?”.
„Este poarta lui Mitch Rapp.”
„Ştiu a cui este poarta”.
„Poate am putea suna la Agenţie. Ar putea avea o modalitate de a intra.”
Wilson s-a uitat fix la el. „Ţi-e frică să nu-i strici poarta lui Rapp?”
Bărbaţii s-au uitat cu toţii unul la altul. Câţiva chiar au dat din cap.
„Domnule”, a început din nou şeful de echipă. „Vedeţi camerele acelea de pe perete? Încă filmează.” A arătat cu degetul în spatele lui. „Şi aţi observat asta?”.
Wilson a privit cu ochii întredeschişi prin întuneric spre hambar. A durat o clipă, dar în cele din urmă a distins o figură umană singuratică sprijinită într-un baston. „Cine este el?”
„Este cel mai apropiat prieten al lui Rapp, Scott Coleman. Odată a sărit de la o fereastră de la etajul doi peste un terorist sinucigaş şi l-a bătut până la moarte cu un cric de maşină. Un nenorocit de cric de maşină, domnule. Şi este cunoscut ca unul dintre cei mai uşuratici oameni cu care lucrează Rapp.”
Wilson ştia exact cine era Coleman. El era cel care instalase dispozitivele de ascultare care înregistraseră întâlnirea lui Wilson cu senatorul Ferris. El era omul care furnizase înregistrările audio care îi distrusese viaţa.
„Urcă în vehicul şi dărâmă poarta. E un ordin.”

„Cu tot respectul, domnule. Să vă ia dracu'. Cheile sunt în ea.”
Wilson a fost uimit de insubordonarea bărbatului, dar nu era momentul să se ocupe de asta. Trebuiau să obţină accesul, iar dacă trebuia să o facă el însuşi, aşa să fie. S-a urcat înăuntru şi, după un minut de examinare a comenzilor, şi-a dat seama cum să o pornească. Apăsând acceleratorul, a îndreptat berbecul spre centrul porţii. Camerele de luat vederi de pe perete priveau în tăcere şi s-a trezit sperând că acestea puteau vedea prin parbriz. Ca Rapp să ştie exact cine făcuse asta.
A lovit puternic, aşteptându-se ca vehiculul enorm să treacă prin el, dar în schimb poarta s-a îndoit, absorbind impactul. A fost aruncat de centura de siguranţă, capul zdruncinându-i-se în faţă cu suficientă forţă pentru a-l ameţi momentan. Când şi-a recăpătat echilibrul, a scos un lung şir de înjurături, a dat înapoi cincizeci de metri şi a călcat la podea. De data aceasta, poarta a cedat spectaculos şi el a frânat brusc, derapând până la oprire în faţa unei structuri moderne complet lipsite de ferestre.
A trebuit să aştepte ca bărbaţii să vină cu prudenţă în spatele lui, dar când în sfârşit au făcut-o, s-a aplecat pe fereastră. „Dă jos uşa din faţă!”
„Domnule, eu...”
„Taci din gură! Ori dai jos uşa, ori dau jos tot peretele.”
Liderul SWAT s-a gândit la asta câteva secunde înainte de a scoate un berbec din spate. A durat câteva minute, dar în cele din urmă au învins uşa şi au dispărut înăuntru. Luminile ataşate la armele lor au pâlpâit la întâmplare în jurul intrării înainte de a se întuneca din nou pe măsură ce pătrundeau mai adânc. Wilson şi-a aprins o ţigară. Nu i-ar fi trecut prin cap lui Rapp să fi pus o capcană în acel loc. Totuşi, nu era problema lui. Pentru asta erau plătiţi cei de la SWAT.
Ce va găsi în interiorul acestui seif de casă? Bani sustraşi din conturile guvernamentale? Suveniruri de la asasinate ilegale? Materiale pe care Rapp le-a folosit pentru a şantaja oficiali guvernamentali ca să-l sprijine? Dacă le găsea pe acestea din urmă, Wilson s-a întrebat ce ar trebui să facă cu ele. Cu siguranţă nu să le predea. Nu, o va păstra până când va construi un caz atât de ermetic încât jumătate din Washington va trebui să se pună în spatele lui, în timp ce cealaltă jumătate se va arunca pe fereastră. Iar el ar fi fost acolo, în centrul tuturor, noul favorit al presei.
În cele din urmă, o voce s-a auzit pe walkie-talkie-ul de pe scaunul de lângă el.
„E liber.”
Wilson a sărit jos din vehicul şi a intrat, trecând peste uşa spartă şi apăsând un întrerupător de lumină. O strălucire de bun gust a crescut în jurul lui, luminând tâmplăria scumpă, mobilierul de inspiraţie asiatică şi un tablou îndrăzneţ cu o floare care părea să fi costat mai mult decât câştigase el într-un an.
„Rupeţi locul”, a spus el, aruncând tabloul pe podea în căutarea unui seif ascuns. Sau cel puţin asta era ceea ce le spunea tuturor celor care îl întrebau. A început să smulgă sertarele din bufet în timp ce sunetul unei activităţi similare începea să se filtreze pe hol.
Când a terminat la intrare, a ocolit un perete de sticlă care dădea spre o curte interioară şi a intrat în ceea ce părea a fi o cameră de copil. Unul dintre oamenii lui scotocea cu grijă prin conţinutul unui raft, iar Wilson l-a împins la o parte, aruncând totul pe podea. „Mişcă-ţi fundul! Nu am toată săptămâna la dispoziţie”.
Bărbatul s-a uitat nervos la dezordine înainte de a urma ordinele şi de a accelera ritmul. Reverenţa pe care i-o acordau unui bătăuş psihopat al CIA era atât insultătoare, cât şi un impediment pentru a obţine ceva. Wilson aştepta cu nerăbdare să le audă scuzele mormăite atunci când va lumina cu strălucire cine şi ce era cu adevărat Mitch Rapp.
A auzit paşi alergând pe hol şi a ieşit să vadă ce se întâmpla. Un bărbat cu un iPad s-a repezit şi l-a întins. „Am găsit asta în dormitorul principal, domnule. Este protejat de o parolă, dar cred că vă va interesa imaginea de pe tapet.”
Wilson l-a trezit şi s-a uitat la trei oameni zâmbitori care se uitau la el. Unul era o fetiţă, care râdea în timp ce bătea o minge de crochet prin curtea unei case din Cape Dutch. Alături de ea stătea o femeie de vreo 30 de ani, cu părul şi ochii negri, de o frumuseţe uimitoare. Cel mai interesant, însă, era bărbatul care îşi băga piciorul pentru a împiedica mingea să îşi găsească ţinta. Mitch Rapp. O fotografie actuală, în culori vii.

Wilson a zâmbit şi a privit în sus, scanând intersecţia dintre perete şi tavan în căutarea unei camere de supraveghere. Când a găsit una, s-a apropiat de ea şi a ridicat tableta spre obiectiv.

CAPITOLUL 42

În afara oraşului Juba
Sudanul de Sud

SE PROMISESE din nou întreruperea curentului electric, dar briza care intra prin ferestrele deschise ţinea căldura scăzută. Conacul vechi de cincizeci de ani fusese transformat în hotel cu ani în urmă, dar, după divizarea Sudanului, fusese în mare parte închis. Proprietarul le fusese nespus de recunoscător atunci când închiriaseră întreaga proprietate, iar de atunci se străduise să-şi demonstreze această recunoştinţă. Nu numai că locul era impecabil, dar un bufet din sufragerie era aranjat cu băuturi alcoolice premium greu de procurat.

Azarov citea eticheta de pe o sticlă de bourbon în timp ce Rapp scruta peisajul de dincolo de ferestre. Potrivit lui Black, această zonă era controlată cu mână de fier de un grup rebel pe care Abdo îl număra printre cei mai devotaţi duşmani ai săi. Tânărul lunetist părea încrezător că erau momentan la adăpost de localnici, iar Rapp nu avea niciun motiv să pună la îndoială această concluzie. Puştiul părea să înţeleagă complexitatea luptelor din jurul Juba.

„Nu am reuşit să găsesc prea multe informaţii în care să am încredere”, a spus Claudia, ronţăind un platou de legume oferit de gazda lor. „Sunt sigură că Nassar se află în SUA şi sunt sigură în proporţie de nouăzeci la sută că a avut o întâlnire la Casa Albă.”

„Dar acum?” a întrebat Rapp.

„Tot ce am putut stabili este că s-a dus în Dakota de Nord”.

„Asta pare puţin probabil”, a spus Black. Era la a patra bere şi părea că începea să le simtă.

„Sunt de acord. Mă străduiesc să corobor, dar este dificil.”

„Dacă se află în State, este vulnerabil”, a spus Black. „Ar fi al naibii de uşor să opereze acolo decât în Arabia Saudită.”

„Mă întreb”, a spus Azarov. „Dacă aş fi în locul lui, aş fi cerut o echipă de securitate americană. Mitch ar fi ezitat să atace de teamă să nu rănească pe unul dintre ei.”

„Un atac frontal nu este oricum fezabil”, a spus Claudia. „Chiar dacă ar reuşi, ar juca în favoarea naraţiunii că Mitch a înnebunit şi că aleargă în jurul lumii, omorând oameni. Ar fi vânat pentru tot restul vieţii, iar orice ar avea de spus despre saudiţi ar fi complet discreditat.”

„Este ca şi cum ai face echipă cu o grămadă de bătrâne”, a spus Black. „O să o fac eu. Mă voi duce în Dakota de Nord sau Iowa sau oriunde şi îl voi pocni în cap pe nemernicul ăla. Fără probleme, fără tam-tam, fără daune colaterale. Iar Mitch poate fi la trei mii de mile depărtare cu un alibi beton.”

„Ar presupune în continuare că el a fost în spatele acţiunii, pe baza a ceea ce s-a întâmplat până acum”, a spus Donatella.

Black a mai apucat o bere. „Dar Claudia a spus că îl poate scăpa pe Mitch de acuzaţia că i-a ucis pe cei doi amici ai lui Nassar...”

„Trei”, a spus Rapp, făcându-i pe ceilalţi să se întoarcă spre el. „Qadir Sultan a fost găsit mort noaptea trecută, împreună cu doi oameni de securitate din cadrul Ministerului saudit al informaţiilor.”

„Lasă-mă să ghicesc”, a spus Donatella. „O împuşcătură în cap cu un glonţ de nouă milimetri.”

„Asta se potriveşte cu primele rapoarte.”

„Îşi distruge propria reţea în încercarea de a împiedica ca aceasta să ducă la el”, a subliniat Azarov. „Este posibil ca acest lucru să fie bun pentru noi?”

„Sultan a fost ultimul dintre oamenii pe care i-am identificat ca fiind apropiaţi de el”, a spus Claudia. „Este probabil ca reţeaua lui să se extindă şi mai mult, dar Mitch şi cu mine nu credem că mai este cineva care să aibă cunoştinţe directe despre implicarea lui Nassar. El ar fi interacţionat cu ei prin intermediari”.

„Atunci, a da câteva găuri în Nassar este calea de urmat”, a spus Black. „Şi-a eliminat locotenenţii pentru noi. Cu el mort, întreaga afacere se prăbuşeşte. Treabă făcută, Mitch îşi agaţă o şindrilă şi face o sumă obscenă de bani luând contracte. Cum să nu fie ăsta un plan bun?”

„Pentru că noi ceilalţi suntem suficient de experimentaţi ca să ştim că nu vrem să ne petrecem restul vieţii fiind vânaţi de guvernele lumii”, a spus Donatella. „Nu este atât de romantic pe cât pare, Kent.”
„Atunci trebuie să demonstrăm implicarea lui Nassar”, a spus Azarov. „Să dovedim că el i-a ucis pe acei oameni şi că finanţează ISIS”.
„De acord, dar este mai uşor de spus decât de făcut”, a răspuns Claudia. „Omul nu lasă în urmă prea multe lucruri nerezolvate.”
Telefonul lui Rapp a sunat în timp ce o discuţie aprinsă despre situaţia lor a izbucnit printre ceilalţi. A deschis o aplicaţie ascunsă şi a urmărit o serie de imagini sacadate care erau transmise printr-o conexiune prin satelit.
Poarta pe care cheltuise atâţia bani se dovedise a fi meritat fiecare bănuţ, supravieţuind primei încercări de pătrundere înainte de a ceda în faţa unui vehicul SWAT care se deplasa cu o viteză imprudentă. Şi uşa din faţă a rezistat mai mult decât se aşteptase, obosindu-i vizibil pe oamenii care se desfăşurau acum în evantai în intrarea sa. Un bărbat purtând un costum în loc de echipament de luptă îşi făcu apariţia după ce zona fusese securizată, iar Rapp îşi încruntă ochii la imagine.
Claudia ar fi fost mulţumită să afle că avusese dreptate în legătură cu Dakota de Nord. Era locul unde FBI-ul îl trimisese pe Joel Wilson.
Wilson a început să răscolească încăperea, aparent în căutare, dar de fapt doar pentru a provoca cât mai multe distrugeri. Rapp îi spusese lui Irene Kennedy că ar trebui să-l îngroape pe rahatul ăla undeva în pădure, dar ea se gândise că dacă se mişcă împotriva lui ar cauza mai multe probleme decât ar rezolva. Se întrebă dacă ea mai era de aceeaşi părere.
„Mitch?” a spus Claudia. „Mitch? Ce faci? Ne asculţi?”
El nu a răspuns, aşa că ea a întrerupt întâlnirea, venind în cele din urmă alături de el în timp ce ceilalţi se îndepărtau.
„Eşti bine?” Ea s-a uitat la telefon şi i-a pus o mână pe umăr. „Probabil că te aşteptai la asta.”
„Da.”
S-a concentrat asupra lui Wilson în timp ce bărbatul ţinea o tabletă în faţa uneia dintre camerele de securitate din interior. A recunoscut imaginea de fundal ca fiind una făcută cu el jucându-se cu Anna şi Claudia în faţa casei ei din Africa de Sud. Acum, bărbatul avea o poză actuală cu ei toţi, precum şi o imagine a casei Claudiei.
„Cine este el, Mitch?”
„Un vechi duşman cu care nu m-am ocupat când am avut ocazia.”
„CIA?”
„FBI.”
„Deci acum Nassar a solicitat ajutorul guvernului american. Nu-mi place să aduc din nou în discuţie acest subiect, dar e timpul să o contactezi pe Irene?”
Nu a răspuns, în schimb a îngheţat imaginea şi a continuat să se holbeze la ea.
„Mitch?”
„Cât de greu le va fi să intre în tableta ta?”.
„Greu. Chiar şi lui Marcus i-ar lua cel puţin o săptămână. Totuşi, nu e nimic pe ea. O folosesc mai mult pentru a citi reviste.”
„Poţi să o accesezi de la distanţă?”
„Nu. Nu este configurat în acest fel. De ce?”
„Dar computerul din casa ta din Cape Town? Îl puteţi accesa de la distanţă?”
„Sigur. La ce vă gândiţi?”
„Mă gândesc că, având în vedere poza asta, nu le va lua mult timp să apară la uşa ta.”
Ea a ridicat din umeri. „Noi nu suntem acolo, iar accesarea informaţiilor din calculatorul meu ar fi extraordinar de dificilă, Mitch. Am pe el fişiere confidenţiale din perioada în care am lucrat cu Louis. Ar dura ani de zile, chiar şi cu ajutorul NSA.”
„Dar ai putea să intri de la distanţă şi să uşurezi lucrurile, nu-i aşa? Să ştergi informaţiile sensibile şi să schimbi parola cu ziua de naştere a Annei sau ceva de genul ăsta.”
„Sigur. Dar de ce?”

El a ignorat întrebarea. „Ar fi posibil să creezi nişte e-mailuri fictive între noi doi şi să le anticipezi?”.
„Nu ar fi prea dificil, dar nu ar fi în întregime convingătoare, mai ales combinate cu parola simplistă. Dacă cineva s-ar uita atent, nu sunt sigur că scenariul despre care vorbeşti ar rezista.”
Rapp a dat încet din cap, ascultând-o doar parţial. Trebuia să se ocupe de Nassar, indiferent dacă se întorcea sau nu împotriva lui – aceasta era o decizie pe care Rapp o luase deja. Dar dacă putea să-l conducă pe Nassar într-o capcană şi să pună pe altcineva să facă munca umedă, viaţa lui ar fi fost mult mai simplă. Şi, probabil, mult mai lungă.
Şi-a aruncat telefonul pe masa din faţa lui. „Nu e nevoie să reziste. Îl cunosc pe Joel Wilson şi pot să vă garantez că vede doar ceea ce vrea să vadă.”

CAPITOLUL 43
Langley
Virginia
S.U.A.
IRENE Kennedy a închis dosarul gros despre viaţa lui Aali Nassar şi s-a gândit la ceea ce citise. Şcoala lui timpurie fusese făcută în sistemul madrassa saudit, dar apoi trecuse la o universitate engleză – un context educaţional care putea crea atât islamişti radicali, cât şi moderaţi seculari. Era extraordinar de competent şi de ambiţios, trăsături care îi defineau atât pe oamenii mari, cât şi pe cei răi. Care dintre ei era?
În lumea serviciilor de informaţii, nimic nu era alb-negru. Această situaţie, însă, era mai tulbure decât majoritatea. Din nefericire, dacă o punea cap la cap în modul cel mai logic, imaginea care se contura era la fel de urâtă ca oricare alta pe care o văzuse vreodată.
Era practic sigură că preşedintele Alexander îl pusese pe Mitch pe cursul său actual fără să ia în considerare consecinţele. Iar acum, când aceste consecinţe se făceau cunoscute, el se străduia să se pună la adăpost. Era un joc pe care oamenii puternici îl jucau de mii de ani.
Irakienii care atacaseră clubul de noapte din Monaco erau asociaţi cu ISIS, iar urmărirea de către aceştia a prinţului bin Musaid după ce acesta a scăpat sugera că nu era vorba de un atac terorist întâmplător, aşa cum credea publicul.
După ce a recunoscut aceste două lucruri, însă, a fost nevoită să păşească pe un teren mult mai puţin stabil. Părea probabil că Rapp o trimisese pe Donatella în acel club în încercarea de a-l atrage pe bin Musaid într-o locaţie în care să poată fi interogat. Atacul terorist a fost o întrerupere violentă şi dezordonată a unei operaţiuni care ar fi trebuit să fie curată şi liniştită.
Presupunând că Nassar se afla într-adevăr în spatele activităţilor teroriste ale lui bin Musaid, ce ar fi crezut el despre salvarea prinţului de către Mitch Rapp? Răspunsul era evident. Nu ar fi avut de ales decât să presupună că bin Musaid dăduse totul despre reţeaua lui Nassar, forţându-l pe şeful serviciilor de informaţii să scape de toţi cei care ştiau de implicarea sa. Cei trei oameni care fuseseră ucişi până atunci aveau toţi legături neobişnuit de puternice cu Nassar.
Aici, reţeaua a devenit şi mai încâlcită. Cu siguranţă nu ar fi pus tortura şi moartea acelor oameni dincolo de Rapp. Dar ar fi avut el resursele necesare pentru a acţiona atât de repede? Mă îndoiesc. L-ar fi ucis el pe paznicul de la hotelul din Bruxelles? Categoric nu. Părea mult mai probabil ca totul să fi fost opera lui Nassar. Supravieţuirea sa depindea acum de tăierea legăturilor cu ISIS şi de a scăpa de Rapp.
Întrebarea era acum ce măsuri trebuia să ia. Ce măsuri putea să ia? Preşedintele Alexander se spălase pe mâini de Rapp, dar ea nu era Joshua Alexander. Aprecia foarte mult faptul că Rapp îi respecta dorinţele şi o ţinea departe de asta. Dar cât timp putea să rămână în umbră? Trecuseră prin prea multe împreună pentru ca ea să îl abandoneze.
S-a auzit o bătaie tăcută în uşă, urmată de intrarea unuia dintre asistenţii ei. „Dr. Kennedy? A venit un agent special, Joel Wilson, să vă vadă. Nu are programare.”
Se aşteptase la un telefon, dar o vizită surpriză? Wilson se bucura chiar mai mult decât anticipase ea. „Mulţumesc. Trimiteţi-l înăuntru.”
Până să se poată ridica, el deja păşea pe covor.

„Bună, Joel.” Ea a început să-i întindă mâna, dar el s-a lăsat pur şi simplu să cadă neinvitat pe unul dintre scaunele din faţa biroului ei.
„Presupun că ai auzit?”
„Că ai reuşit să obţii un mandat de percheziţie pentru casa lui Mitch?”. Da.”
Un zâmbet îngâmfat îi juca pe buze. „În oraşul ăsta veştile circulă repede.”
Ceea ce era exact ceea ce voia el, ştia ea. Wilson avea nevoie cu disperare ca toată lumea să ştie că fusese răzbunat. Că acum deţinea puterea Casei Albe în cruciada sa de a învinge forţele corupte aliniate împotriva lui.
Ştia, de asemenea, că o învinovăţea la fel de mult ca şi pe Rapp pentru ceea ce i se întâmplase. Ceea ce nu ar fi acceptat niciodată era faptul că el însuşi îşi făcuse asta şi că pedepsele pentru acţiunile sale ar fi putut fi mult mai grave. Dacă nu ar fi fost ea şi directorul Miller, Joel Wilson ar fi putut ajunge la închisoare. Sau mort.
„Am reuşit să determinăm cu aproape sută la sută certitudine că Rapp era omul din Monaco.”
S-a aşezat, resemnându-se cu faptul că această întâlnire nu avea să fie atât de scurtă pe cât spera. „S-a retras, Joel. Are voie să meargă în cluburi de noapte.”
„M-am gândit că vei spune asta. De asemenea, am reuşit să stabilim că el este bărbatul care i-a atacat pe cei doi agenţi de securitate de la acel hotel din Bruxelles. Spune-mi, Irene. Are voie să facă asta?”
„Dar cel care a fost ucis?”, a spus ea, sincer curioasă.
„Şi-a acoperit mai bine urmele în cazul ăsta. Dar lucrăm la asta.”
Ea a dat din cap. „Şi ce te face să crezi toate astea?”.
„Că, în sfârşit, şi-a pierdut complet minţile. Nu ştiu ce a făcut-o – stresul, contuziile, privindu-şi soţia cum a fost spulberată... . Nu contează, totuşi, pentru că umblă prin lume, ucigând oameni nevinovaţi. Şi cred că suntem amândoi de acord că nu se va opri decât dacă îl obligă cineva. Îi place gustul sângelui, Irene. E dependent de el.”
Erau atât de multe lucruri care puteau fi spuse. Despre implicarea lui bin Musaid în ISIS. Despre legăturile lui Nassar cu cei morţi. Dar mai ales despre Mitch Rapp însuşi. De fapt, el dispreţuia gustul sângelui. Întreaga lui viaţă nu fusese decât un sacrificiu după altul. Nimic din toate astea nu ar fi contat, totuşi. Wilson se vedea doar pe el însuşi.
„Eşti un investigator talentat, Joel. Întotdeauna ai fost. Dar judecata ta este întunecată de sentimentele tale personale. Te-aş îndemna să-ţi limpezeşti mintea şi să o aplici la problemă. Dacă o vei face, vei vedea că nimic din ceea ce s-a întâmplat nu are sens.”
El chiar a râs la asta. „Sentimentele mele personale? Eşti atât de orbit de el, încât nu poţi vedea cadavrele care se îngrămădesc în jurul tău. La naiba, tocmai am primit mărturia că anul trecut a împuşcat o fată irakiană neînarmată pe nume Laleh Qarni.”
Kennedy s-a înţepenit. „Lasă-mă să-ţi dau un sfat, Joel. Dacă te vei afla vreodată faţă în faţă cu Mitch, nu menţiona acest nume. Îl cunosc de aproape toată viaţa mea şi nici măcar eu nu aş îndrăzni să o spun cu voce tare în prezenţa lui. Ai înţeles?”
Fie că era vorba de ceea ce spusese, fie de modul în care o spusese, aroganţa bărbatului de la FBI s-a clătinat. Ca o acoperire, a scos o fotografie şi i-a trântit-o pe birou. Îi înfăţişa pe Mitch, Claudia şi Anna jucând crochet în Africa de Sud.
„Uită de Laleh.” A bătut fotografia. „Cine e femeia asta?”
Nu avea autorizaţie pentru a-i cunoaşte identitatea reală, aşa că Kennedy a folosit-o pe cea pe care CIA o crease pentru ea. „Claudia Dufort.”
„Care este relaţia ei cu Rapp?”
„Personală.”
„Şi unde o pot găsi?”
„Probabil cu Mitch.”
„Şi fata?”
„Numele ei este Anna.”
„A luat-o şi pe ea în seria de crime?”

„Nu, nu e cu el.” Kennedy nu avea cum să mintă. Oricât de odioasă ar fi fost această investigaţie, ea fusese autorizată la cel mai înalt nivel. „Ea stă cu mine.”
„Poftim?”
„Nu am fost destul de clar?”
„Ai ţinut secret?” Ochii lui s-au luminat la potenţiala fisură din armura ei.
„Doar pentru că tu nu ştii ceva nu înseamnă că e un secret, Joel. Claudia mi-a spus că ea şi Mitch aveau nevoie să plece şi m-a rugat să o păstrez pe fiica ei pentru ca anul ei şcolar să nu fie întrerupt.”
„Dar tu tot continui cu povestea că nu ai nicio idee unde sunt şi că nu ai cum să-i contactezi. Deci, dacă fetiţa se îmbolnăveşte sau cade într-o fântână, nu poţi lua legătura cu mama ei?”
„Am adrese de e-mail atât pentru ea, cât şi pentru Mitch. Sunt bucuros să vi le împărtăşesc.”
S-a aplecat în faţă pe scaun şi s-a uitat direct în ochii ei. „Ştii că vin şi eu după tine, nu-i aşa, Irene?”.
„Bineînţeles că ştiu. Acum, dacă vrei să mă scuzi, întârzii la o întâlnire.”

CAPITOLUL 44
Franschhoek
Africa de Sud
DE CE stăm aici?” a spus Joel Wilson. „Ar trebui să-i urmărim înăuntru”.
Nassar a privit scena prin parbrizul SUV-ului pe care îl închiriaseră. La suprafaţă, nu era foarte diferită de pătrunderea lui Wilson în locuinţa lui Mitch Rapp, dar, sub suprafaţă, diferenţele erau considerabile. Bărbaţii care lucrau pentru a deschide poarta casei Claudiei Dufort nu erau o echipă SWAT bine antrenată a FBI-ului. Erau o colecţie aleatorie de oameni ai lui, poliţia locală şi oameni furnizaţi de Mullah Halabi. Era un amestec periculos de imprevizibil, dar de oamenii lui Halabi era cel mai îngrijorat. Deşi erau rezonabil de disciplinaţi după standardele teroriştilor, contrastul dintre ei şi agenţii Direcţiei Generale de Informaţii era totuşi destul de puternic. Avea sens să limiteze cât mai mult posibil expunerea lui Wilson la oamenii ISIS.
A aruncat o privire spre americanul nerăbdător şi a simţit cum temerile sale se diminuează. Bărbatul avea ochi, dar erau sticloşi, cu o fervoare pe care Nassar o asimila în mod normal cu Islamul. În timp ce acei bărbaţi îl vedeau doar pe Dumnezeu şi datoria lor faţă de El, Wilson îl vedea doar pe Rapp şi răzbunarea care era atât de aproape.
„Prezenţa poliţiei africane creează o situaţie instabilă, Joel. Iar şansele ca domnul Rapp să se ascundă în casa unei femei despre care se ştie că are o relaţie cu el sunt extrem de improbabile. Aceasta este o treabă pentru soldaţi, nu pentru generali.”
Ca şi cum i-ar fi punctat cuvintele, au răsunat două focuri de armă. Wilson s-a dus spre mânerul uşii, dar Nassar l-a apucat de umăr şi şi-a activat căştile. „Raportează.”
„Doi câini de pază”, a venit răspunsul în cască. „Suntem în siguranţă.”
„Recepţionat. Complexul este securizat, Joel. Putem intra acum.”
„Cum rămâne cu împuşcăturile alea?”
„Nu a fost nimic.”
Nassar a trecut de poartă şi a parcat într-o curte plină de palmieri şi bougainvillea. Oamenii mollahului Halabi se aflau lângă uşa din faţă, în ceea ce părea a fi o destindere precaută cu echipa lui Nassar. Wilson era orb la tensiunea evidentă, concentrându-se în schimb pe chestiuni irelevante care îi distrageau atât de uşor pe americani. În acest caz, era vorba de cei doi câini de pază morţi şi de poliţistul local care imobiliza o femeie africană îngrozită împotriva unui copac. Când unul dintre ei a pălmuit-o, Wilson a sărit şi a fugit în direcţia lor.
„Opriţi-vă!”
Nassar l-a urmat, păstrându-i pe oamenii lui Halabi în viziunea sa periferică în timp ce Wilson îl împingea pe poliţist deoparte.
„Cine eşti tu? „, i-a spus el femeii.
Cuvintele ei au ieşit într-o învălmăşeală neinteligibilă, aşa că poliţistul a vorbit în locul ei. „Ea spune că lucrează aici. Că locuieşte în camera servitorilor din spate.”
„Există vreun motiv pentru a crede că nu este adevărat?”

Bărbatul a ridicat din umeri.
„Calmează-te”, a spus Wilson. „Nu suntem aici ca să vă facem rău şi nu sunteţi arestat. Acum spuneţi-mi. Unde este Claudia Dufort?”
„I . . . Nu ştiu. Nu a mai fost aici de multe luni. Eu am grijă de casă.” Ea a privit o clipă pe lângă el la animalele moarte care zăceau în iarbă. „Şi de câini.”
El a scos o fotografie şi i-a arătat-o. „Îl cunoşti pe acest om?”
Ea a dat din cap. „Mitch. Este american.”
„Când l-aţi văzut ultima oară?”
„Când a venit să ne ajute să luăm lucrurile Claudiei şi ale Annei.”
„Cu câteva luni în urmă.”
Ea a dat din cap.
„Cum comunicaţi cu ei? Aveţi un număr de telefon?”
„Nu. O adresă de e-mail.”
„Bine. Întoarce-te în cabina ta şi rămâi acolo până când îţi spun eu să ieşi.”
Ea a plecat în grabă, iar el s-a întors spre Nassar. „Povestea ei se potriveşte cu ceea ce ştim deja – că Dufort şi fiica ei au locuit cu Rapp în SUA”.
„De acord. Interogarea acestei femei ar fi o pierdere de timp. Rapp nu i-ar dezvălui nimic unei servitoare.”
L-a urmat pe Wilson în casă şi o scurtă căutare a scos la iveală un birou în spate. Avea doar trei metri pătraţi şi nu conţinea mai mult decât un birou, un computer şi un singur scaun. Wilson s-a aşezat imediat şi a pornit calculatorul. Deloc surprinzător, acesta a cerut o parolă. A înjurat în linişte şi l-a repornit de pe un stick de memorie.
„Experţii dumneavoastră în calculatoare încă nu au reuşit să acceseze tableta ei”, a subliniat Nassar. „Ce vă face să credeţi că puteţi intra în ea?”.
„Oamenii sunt amuzanţi”, a spus el. „Ei se simt în siguranţă în casele lor. Aşa că, în timp ce îşi securizează la maxim telefoanele şi tabletele, tind să fie leneşi cu desktopurile lor. Vor să fie uşor, vor ca copiii lor să poată intra pe ele şi se gândesc că nimeni nu va avea vreodată acces fizic la ele.”
Nassar a răscolit un teanc de hârtii, dar nu a găsit nimic mai mult decât notiţe de la şcoala fetei şi chitanţe pentru produse de uz casnic lipsite de importanţă. În cele din urmă, s-a întors în partea principală a casei, în timp ce oamenii lui şi ai lui Halabi făceau praf spaţiul. În mod normal, nu era în obiceiul lui să se implice personal în acest gen de operaţiuni, dar nu prea avea de ales. Viaţa lui depindea de găsirea lui Rapp de către agentul american al FBI. Fiecare minut care trecea fără succes sporea pericolul.
După aproximativ treizeci de minute, un râs strident s-a filtrat prin casă, ajungând până la el în timp ce trecea prin bucătăria distrusă a lui Dufort. A alergat înapoi la birou şi l-a găsit pe Wilson rânjind ca un idiot la ecranul computerului.
„Am găsit ziua de naştere a fiicei ei în calendar şi am inversat-o pentru parolă”, a spus el. „Sper că este o bucată de coadă, pentru că nu este cel mai ascuţit cuţit din sertar.”
„Este ceva de valoare pe hard disk?”
„Mă interesează mai puţin discul decât e-mailul”, a spus Wilson. Nassar a privit cum căuta toată corespondenţa cu Rapp.
„Bine, să începem cu data la care ştim că au părăsit SUA”, a spus Wilson. „Da, există o creştere a frecvenţei e-mailurilor, deci e posibil să nu fie împreună. Sau cel puţin nu au fost în tot acest timp”.
„Mă îndoiesc că Mitch Rapp ar discuta ceva atât de sensibil precum locaţia sa pe un cont comercial”, a spus Nassar.
„Nu”, a răspuns Wilson, deschizând şi închizând e-mailuri individuale succesive. „Dar s-ar putea să nu fie nevoit să o facă. Nu-i da prea mult credit acestui nemernic, Aali. Nu este un tip de informaţii. Este doar un ucigaş”. Bărbatul de la FBI înfipse brusc un deget în ecran. „Chiar acolo!”
„Ce?”
„Sunt o grămadă de tâmpenii despre Anna, dar apoi uite ce spune el. 'Azi au fost nouăzeci şi trei de grade, dar soarele a apus în sfârşit acum o jumătate de oră'. „

Wilson a format numărul de telefon şi şi-a pus o cască de ureche. „Da, eu sunt. Douăzeci şi şapte septembrie. Unde în lume a ajuns temperatura maximă la nouăzeci şi trei de grade şi soarele a apus în jurul orei trei şi patruzeci şi cinci GMT. Uh-huh. Da, pot să aştept."
A continuat să răsfoiască e-mailurile, închizându-le pe cele mai multe în câteva secunde, dar ocazional minimizând unul în schimb.
„Africa Centrală? Eşti sigur? Ai de gând să restrângi căutarea? Bine, mai am ceva pentru tine. Pe 5 octombrie, au fost bombardamente sonore dimineaţa. Da, foloseşte cuvântul „bombardament" în mod specific, deci un fel de zonă de război activ. Corect..."
Nassar l-a lăsat pe bărbat la treabă şi a ieşit din casă, traversând peluza până la un arboret de copaci de lângă zidul din spate. A aruncat o privire în jurul său pentru a se asigura că nu se afla nimeni la îndemână şi apoi a format numărul telefonului său prin satelit.
„Pacea fie asupra dumneavoastră, domnule director", a spus mollahul Halabi.
„Şi cu dumneavoastră." Îi displăcea profund să fie nevoit să verifice cu bărbatul, dar nu ar fi fost înţelept să refuze cererea.
„Înţeleg că vă aflaţi la casa uneia dintre femeile lui Rapp. Căutările se dovedesc a fi fructuoase?"
Maxilarul lui Nassar se încleştă, dar nu era deloc o surpriză faptul că oamenii lui Halabi îi raportau. Totuşi, faptul că volatilul mullah îi urmărea atât de îndeaproape mişcările îl neliniştea. La fel ca şi în cazul lui Rapp, era adesea greu de distins între vânător şi vânat.
„Credem că ar putea fi în Africa Centrală. Lucrăm acum pentru a identifica o locaţie."
„Excelent. Am mulţi oameni devotaţi în regiune. Voi fi fericit să vi-i pun la dispoziţie."
Nassar a vrut să respingă oferta, dar nu exista o modalitate practică de a face acest lucru. A sublinia faptul că adepţii africani ai liderului ISIS ar fi imprevizibili şi slab pregătiţi ar fi fost o insultă. Şi să recunoască faptul că prezenţa lor îl neliniştea l-ar face pe mullah să se întrebe ce avea de ascuns.
„Este foarte generos".
„Bineînţeles, Aali. Resursele mele sunt întotdeauna la dispoziţia discipolilor mei loiali."
Nassar se enerva că fusese băgat în aceeaşi categorie cu carnea de tun analfabetă care constituia cultul personalităţii lui Halabi, dar nu făcu nimic care să dea de înţeles că era nemulţumit. Liderul ISIS era o unealtă esenţială în subjugarea Orientului Mijlociu şi ar trebui să fie amânat până când va apărea o oportunitate de a-l înlocui.
Joel Wilson a apărut pe la marginea casei şi a început să se grăbească spre el.
„Mă tem că va trebui să plec", a spus Nassar cu respect. „Vine omul american de la FBI".
„Allah să fie cu tine", a spus el, apoi a întrerupt legătura.
„Am găsit ceva!" a strigat Wilson, fără să arate niciun interes faţă de persoana cu care vorbea Nassar.
„Serios? Asta e surprinzător, Joel. Suntem aici de mai puţin de o oră."
De fapt, părea chiar incredibil. Deşi Mitch Rapp avea, fără îndoială, un dar pentru violenţă, era probabil că Wilson îi subestima intelectul. Doar forţa, viteza şi nervii de oţel nu puteau explica urma de morţi pe care bărbatul o lăsase în ultimii douăzeci de ani. Era Rapp capabil să facă greşeli evidente?
Agentul FBI a netezit o singură foaie de hârtie pe o masă în aer liber şi i-a făcut semn să se apropie. Nassar îşi coborî privirea spre harta rudimentară a Africii şi spre diferitele marcaje de pe ea.
„Cercurile roşii indică locurile în care sateliţii noştri au detectat explozii semnificative în ziua în care Rapp a vorbit despre bombardamente. Combinând asta cu datele privind temperatura şi apusul soarelui, avem o probabilitate de nouăzeci la sută ca ei să se afle în Sudanul de Sud."
„Impresionant, dar asta înseamnă o ţară întreagă."
„Nu am terminat", a spus Wilson. „Erau lupte active în mai multe locuri din acea ţară, dar el a menţionat într-un e-mail ulterior că îşi lua provizii de la piaţa principală şi că era mai mult deranj decât merita să conducă. Asta înseamnă că este suficient de aproape de o piaţă principală pentru a merge pe jos şi a căra de mână alimente până la locul unde stă. Apoi a făcut o greşeală fatală. A numit locul în care stătea „biserica". „
„Şi astea sunt suficiente informaţii pentru a-l localiza?"

„Încă fac trimiteri încrucişate cu MI6, dar cred că există o şansă bună. 'Piaţa principală' sugerează un oraş suficient de mare pentru a avea mai mult de unul, ceea ce exclude o serie de sate cu bombardamente suficient de aproape pentru a le auzi. Instinctul meu îmi spune că este vorba despre Juba."
„Şi biserica?"
„Nu ştiu încă, dar bănuiesc că oamenii mei vor avea o idee despre asta înainte de a merge cu roţile în sus. Câte biserici nefuncţionale pot fi la câteva minute de mers pe jos de piaţa centrală?".
Nassar a dat din cap, examinând harta. „Excelentă treabă, Joel. Am fost întotdeauna convins că eşti omul potrivit pentru această misiune, dar acum nu mai am nicio îndoială."
Toate acestea erau adevărate, dar ceva în mintea lui Nassar rămânea suspicios cu privire la succesul omului. Era la limita de a fi prea uşor. Iar asta sugera două scenarii. Primul, că Rapp ar fi fost conştient că e-mailurile pe care le trimitea femeii sale puteau fi accesate şi folosite pentru a-l localiza, caz în care se afla deja la o mie de kilometri de Juba. Sau, în al doilea rând, că acele e-mailuri au fost momeala unei capcane elaborate.
Bineînţeles, Nassar a recunoscut că era de asemenea posibil ca el să fi fost doar paranoic, dar nu era ceva pe care era dispus să îşi parieze viaţa. Viaţa lui Wilson, însă, era mai puţin importantă. Deşi ar fi fost neplăcut să îl piardă, nu era deloc de neînlocuit. Iar moartea sa în mâinile lui Rapp ar face foarte mult pentru a promova naraţiunea pe care Nassar o crease.
„Am vorbit mai devreme cu regele şi am fost rechemat la Riad pentru o problemă urgentă", a minţit el. „Am încercat să-i explic Majestăţii Sale că este nevoie de mine aici, dar nu s-a lăsat descurajat. Oamenii mei şi avionul meu sunt la dispoziţia ta, Joel. Voi lua un zbor comercial spre casă şi mă voi întoarce cât de repede voi putea."

CAPITOLUL 45

Juba
Sudanul de Sud

Întunericul din alee trecea de la umbră adâncă la întuneric impenetrabil şi înapoi la fiecare câţiva metri, dar Kent Black continua să înainteze. Electricitatea din Juba fusese din nou întreruptă, iar tot ce avea de lucru erau câteva lămpi cu baterii care străluceau în ferestrele îndepărtate.
Nu era cel mai sigur moment să te furişezi prin oraş, dar posibilitatea de a fi atacat de o gaşcă de rebeli beţi nu era motivul pentru care voia să plece naibii de acolo. Tot ce conta era să se întoarcă la tabăra de safari înainte ca Rapp să-şi dea seama că a plecat.
Negru a ajuns la gura aleii şi a reuşit să distingă forma vagă a clopotniţei de cotizare a bisericii în lumina stelelor. Mai erau doar încă şaptezeci şi cinci de metri până la poarta pietonală din est, apoi cinci minute înăuntru şi apoi era afară. Uşor, nu-i aşa?
Unul dintre oamenii pe care Abdo îi trimisese să supravegheze locul stătea într-un jeep deschis peste drum, dar era mort de somn, cu un AK strâns la piept ca un fel de pătură de siguranţă. După vârsta lui, probabil că se schimbase de curând.
Următorii cincizeci de metri au decurs destul de bine. Linişte, acoperire bună şi nu mai erau oamenii lui Abdo. Zeilor războiului li se făcuse milă de el.
Sau cel puţin aşa credea el. Când zidul estic al bisericii a intrat în vizor, a văzut o siluetă singuratică stând lângă poartă. Mărimea lui şi poziţia uşor strâmbă, dobândită după ce un glonţ îi zdrobise femurul drept cu câţiva ani în urmă, l-au făcut uşor de identificat. Barnabas Malse.
Negru a încremenit. Avusese ceva antrenament în lupta corp la corp în armată, dar asta fusese cu mult timp în urmă. În ceea ce-l privea, să te apropii la mai puţin de trei sute de metri de o ţintă era pur şi simplu o prostie. Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca oamenii să se lupte cu cuţitele, nu le-ar fi dat puşti de lunetist.
Ocolind clădirea de lângă el, Black reuşi să lase în urmă strălucirea unui foc îndepărtat. Purta haine zdrenţuite şi-şi mânjise faţa cu pământ în încercarea de a se amesteca, dar efectul era marginal. Cu puţină lumină de fundal, totuşi, ar fi putut să-şi facă treaba.
A scuturat din umeri pentru a se destinde şi apoi a început să meargă dezinvolt spre Malse. Bărbatul s-a desprins de peretele de care se sprijinea, dar nu a făcut nici o mişcare pentru arma sa laterală.

Dacă era un lucru care nu-i lipsea africanului, acela era încrederea. Iar această convingere nu venea doar din cauza gabaritului său ciudat şi a terorii pe care o insufla tuturor pe o rază de opt sute de kilometri în jur. Avea, de asemenea, obiceiul de a răpi şi de a mânca copii albinoşi. Când Black auzise prima dată poveştile, crezuse că sunt doar o legendă de rahat. S-a dovedit că erau adevărate. Malse credea că dieta sa neobişnuită îl făcea invincibil în luptă.
Africanul a spus ceva, iar Black a arătat doar spre ureche într-un mod care sugera că nu aude. Nu s-ar fi înregistrat ca fiind neobişnuit. Un procent semnificativ din populaţia rebelă era cam pe jumătate surdă din cauza împuşcăturilor şi exploziilor constante.
Inima lui simţea de parcă ar fi încercat să se lupte să iasă din piept în momentul în care s-a apropiat la trei metri de bărbat. Malse încă nu-l recunoscuse şi nici nu făcuse vreo mişcare pentru a-şi lua arma, dar vorbi din nou. Black a dat energic din cap la orice naiba ar fi spus, sperând să atragă atenţia de la cuţitul care îi apăruse din buzunar. Când a ajuns la mai puţin de un metru şi jumătate, s-a năpustit, înfingând lama de opt centimetri în stomacul bărbatului. Malse a părut surprins, dar în afară de asta cuţitul nu părea să facă prea multă impresie. L-a apucat pe Black de partea din faţă a treningului şi l-a ridicat de la pământ, aruncându-l în zidul perimetral al bisericii. Fostul Ranger a reuşit să nu se lovească la cap, dar totuşi s-a lovit puternic înainte de a cădea fără graţie la pământ. Abia reuşise să ajungă în genunchi când Malse l-a apucat din nou – de data aceasta cu o mână pe gât şi cu cealaltă pe coapsă. Black s-a trezit din nou ridicat, dar a reuşit să se prindă de mânerul cuţitului care ieşea din stomacul lui Malse în timp ce se ridica. L-a smucit în lateral, deschizând o tăietură lungă care a vărsat sânge în faţa blugilor albaştri murdari ai africanului. Acesta tot nu părea să observe.
De data aceasta, Black a lovit peretele cu capul în jos şi la aproape doi metri înălţime, lovindu-se de pământ o clipă mai târziu cu faţa în jos. L-a văzut pe Malse venind din nou spre el, dar era prea ameţit pentru a face altceva decât să stea întins, întrebându-se dacă magia chiar funcţiona. Dacă toţi acei copii ucişi chiar îl făcuseră nemuritor.
O siluetă umană a apărut din umbră în spatele africanului, iar Negru a privit-o cu ochii întredeschişi, încercând să înţeleagă ce se întâmpla. O mână l-a prins pe Malse de nas şi de gură şi a fost târât în afara vederii. După aceea, s-a auzit un sunet liniştit de zdrobire şi apoi nimic.
Black a încercat să se împingă în picioare, eşuând prima dată şi reuşind apoi să-şi recupereze suficient echilibru pentru a reuşi la a doua încercare. Când a făcut-o, figura întunecată era în faţa lui, iluminată din spate, aşa cum fusese înainte. Nu Malse. Mult prea mic şi prea drept. Încă înceţoşat, Black nu putea face nimic când bărbatul îl apucă de păr şi îl trase în aceeaşi alcov întunecată în care îl târâse pe african.
Black a căzut în genunchi şi s-a uitat la Malse. Piciorul lui, care fusese până atunci bun, era îndoit lateral, într-un unghi de nouăzeci de grade, iar capul îi era răsucit cu totul pe spate. Undeva, exista un vraci care îi datora o rambursare.
„N-ai putut să dormi?”
Vocea liniştită a trimis un val de adrenalină prin Negru, readucându-l la vigilenţă deplină.
„Mitch? Ce cauţi aici? „
A apărut un pistol şi, o clipă mai târziu, un amortizor de zgomot a fost apăsat pe fruntea lui Black.
„Eram pe cale să te întreb acelaşi lucru.”
O mie de minciuni îi treceau prin minte, dar ştia că fiecare dintre ele se va sfârşi cu creierii lui împrăştiaţi peste ceea ce rămăsese din Malse.
„Există informaţii despre tine şi ceilalţi în interiorul bisericii, Mitch. Nu cred că cineva ar putea să le găsească, dar nu am vrut să risc.”
„Te-am întrebat despre asta acum câteva zile. Mi-ai spus că locul era curat.”
„Asta nu a fost în întregime corect.”
„Ce fel de informaţii?”
Black nu a răspuns.
„Ai o singură şansă să mă convingi că eşti doar un idiot, Kent. Pentru că dacă încep să cred că joci pe amândouă...”

„Este un întreg dosar despre toţi cei implicaţi şi despre ceea ce facem”, a răbufnit Black. „Îmi pare rău, Mitch. I-am spus unui vechi prieten că, dacă voi dispărea, ar trebui să vină să-l ia şi să-l lanseze pe internet.”
„De ce te-ai gândi că vei dispărea?”.
„Nu ştiu, omule... . Pentru că de ce i-ar păsa cuiva ca tine de cineva ca mine? Mai ales când îi ai pe Donatella şi pe nenorocitul de terminator rus care să te păzească. Sunt destul de sigur că lângă cuvântul „dispensabil” din dicţionar, există o poză cu mine.”
„Nimeni din echipele mele nu a fost vreodată de prisos, Kent.”
„Înţeleg asta acum. De aceea mă aflu aici. Voiam să iau marfa şi să o distrug. Nu ţi-am spus pentru că nu am vrut să crezi... ştii tu...”
„Că eşti un idiot?”
„Da. Asta.”
Oricât de mult ar fi vrut Rapp să tragă un glonţ în acest micuţ idiot, nu avea rost. Când începuse, făcuse mişcări la fel de tâmpite pentru care Stan Hurley ar fi fost îndreptăţit să-l îngroape.
„Despre ce anume vorbim?”
„Un singur plic de unsprezece pe paisprezece.”
„Nu există fişiere electronice? Nimic pe un server undeva?”
„Nici vorbă, omule. Îţi jur. Rahatul ăsta e prea greu de controlat.”
Şi-a coborât arma. „Bine.”
„Cum adică, „Bine”? Asta e tot?”
Rapp nu a răspuns. Soneria telefonului său era închisă, dar îl simţise vibrând de trei ori în ultimele câteva minute. Când l-a scos, a găsit mai multe mesaje de la Claudia. Nu era un semn prea bun. Nu era o femeie predispusă să sune în mod repetat pentru a da veşti bune.
A format numărul şi, deloc surprinzător, a răspuns imediat.
„Mitch! Unde eşti? Am încercat să iau legătura cu tine.”
„Sunt la biserică. Ce s-a întâmplat?”
„L-am găsit pe Joel Wilson.”
„Unde?”
„Îmi pare rău, Mitch. Omul meu de la aeroport m-a dezamăgit. Wilson e la sol şi se îndreaptă spre poziţia ta cu patru maşini.
„ETA?”
„Să zicem cinci minute.”
„Poţi să-l încetineşti?”
„Am oameni pe toate drumurile spre tine. Probabil că putem improviza ceva.”
„Faceţi tot ce puteţi. Kent şi cu mine mergem în biserică...”
„Mergem înăuntru? De ce ai vrea să...”
„Nu vorbi, Claudia. Ascultă-mă. Pune-l pe Grisha pe acoperişul nordic cu o puşcă. Pune-o pe Donatella la est.”
„Bine”, a spus ea cu reticenţă. „O voi face.”
„Şi nu-ţi face griji. Ne vedem în câteva ore.”
Black, încă în genunchi, a început să protesteze înainte ca Rapp să poată măcar să deconecteze apelul.
„Donatella pe acoperişul de est? Ar trebui să fiu eu, Mitch. E o porcărie cu o puşcă. O spune chiar ea.”
Rapp a clătinat din cap. „Tu vii cu mine.”
„Ce, să te ajut să găseşti plicul? Îţi pot spune unde este...”
„Nu, ca să te pot folosi ca să opresc gloanţele atunci când chestia asta se va duce de râpă.”

CAPITOLUL 46

„Cât mai departe?” a întrebat Wilson.
„Suntem bine”, a răspuns enigmatic şoferul său. Era probabil că nu înţelesese întrebarea şi că acele două cuvinte stâlcite erau singurele cuvinte englezeşti pe care le cunoştea. Nassar îi predase întreaga sa echipă şi aranjase ca Wilson să fie întâmpinat la aeroport de un alt contingent de oameni. SUV-ul dărăpănat în

care se afla el se afla în centrul unui convoi de trei maşini care îşi croia drum prin oraşul Juba. Deşi cunoştinţele de limba engleză ale echipei locale erau deficitare, toţi bărbaţii erau bine înarmaţi şi toţi păreau familiarizaţi cu sala de operaţii.
Cu toate acestea, nu era deloc ideal. Lipsa personalului american – cel puţin o echipă a FBI-ului, dar şi mai bine nişte SEALs – a adăugat sentimentul că ieşise de la capătul lumii. În ciuda exigenţelor fostei sale slujbe, nu-i plăcuse niciodată prea mult să călătorească. Chiar şi vacanţele în locuri precum Londra şi Paris îl făcuseră să se simtă vag inconfortabil. Pierderea controlului pe care o presupunea faptul de a se afla pe un tărâm străin nu-i convenea niciodată.
Încă se mai filtrau informaţii intermitente, dar probabil că nu avea să mai obţină nimic util. Problema nu era că sursele nu erau disponibile, ci faptul că nu se putea hotărî să aibă încredere în cele mai multe dintre ele. Irene Kennedy era implicată în toate, iar jumătate din comunitatea de informaţii din lume fie îi era loială, fie se temea de ea. Asta nu-i lăsa altă soluţie decât să se bazeze pe un mozaic de oameni care fie o urau, fie erau prea demult pensionaţi pentru a fi influenţaţi de ea.
Totuşi, se pare că a fost suficient. Reuşiseră să treacă prin toate e-mailurile Claudiei Dufort şi să scoată fiecare informaţie relevantă pe care o conţineau. Un prieten de la Imigrări a furnizat piesa critică în toate acestea – numele unor foşti locuitori din Juba care locuiesc acum în SUA. Aceştia au confirmat în mod independent locaţia bisericii la care Rapp făcuse referire şi au oferit o descriere destul de detaliată a împrejurimilor acesteia. În combinaţie cu hărţile prin satelit şi o serie de fotografii pe care le găsiseră pe un blog de călătorii, Wilson avea o idee rezonabilă despre situaţia sa tactică.
Maşina din frunte a cotit pe o stradă laterală şi Wilson s-a răsucit, privind prin praf vehiculul din spate. În mod normal, îi plăcea să fie la comandă, dar asta era ceva diferit. Lipsa sa de cunoştinţe despre această parte a lumii şi dificultatea de a comunica cu oamenii care lucrau sub comanda sa îl făceau să se simtă mai puţin căpitanul acestei nave, ci mai degrabă cineva prins în urma ei.
Oricât de mult i-ar fi displăcut să recunoască, îşi dorea ca Aali Nassar să nu fi fost chemat înapoi în Arabia Saudită. Spre deosebire de Irene Kennedy, Nassar avea o manieră directă care insufla încredere tuturor celor din jurul său. Avea experienţă de luptă şi reputaţia de a-şi susţine camarazii de arme.
Wilson se întoarse din nou cu faţa în faţă, în timp ce şoferul său se întorcea pentru a urma maşina lor de frunte. Cum ar fi fost să-l captureze pe infamul Mitch Rapp? Să-l târăşti înapoi în SUA în lanţuri? Să-i demascăm pe el şi pe Kennedy pentru ceea ce erau? Ar fi fost un circ mediatic masiv, desigur, şi o postură politică care venea întotdeauna cu el. Apoi ar fi audierile nesfârşite şi inevitabilele atacuri vicioase din partea celor care au beneficiat de status quo. Chiar şi în calitate de erou al acestei poveşti, Wilson ştia că vor fi câţiva ani dificili. La final, însă, va putea să-şi scrie singur biletul.
Revenirea la poziţia sa de director al FBI avea avantajele sale, dar părea o gândire măruntă. Deşi nu se imaginase niciodată un politician, era imposibil să nu ia în considerare această opţiune. Cu sprijinul financiar al saudiţilor şi cu noua sa notorietate, era greu de imaginat că un loc în Senat nu ar fi fost la îndemâna lui. Era fezabil ca el să îi ia locul lui Carl Ferris ca preşedinte al Comitetului Judiciar? I-ar plăcea să vadă ce faţă ar face bătrânul înjunghiat pe la spate dacă ar reuşi.
Wilson a fost orbit de o străfulgerare bruscă în faţa maşinii sale de frunte. O clipă mai târziu, sunetul exploziei a ajuns până la ei, amestecându-se cu zgomotul static al focului de mitralieră.
„Mergeţi la dreapta!” a strigat Wilson, toate gândurile legate de viitorul său stingându-se brusc. „La dreapta, idiotule!
S-a înghesuit pe bordul podelei, în timp ce şoferul său învârtea volanul şi băga acceleraţia până la podea. Sunetul împuşcăturilor s-a stins, iar Wilson s-a ridicat doar cât să confirme că coloana sa de maşini era încă intactă. Discuţiile arabilor se auzeau prin intermediul walkie-talkie-ului aşezat pe scaunul de lângă el şi l-a ridicat.
„Ce naiba a fost asta? Raportează!”
„Este în regulă”, a răspuns o voce. A recunoscut-o ca aparţinând unuia dintre bărbaţii care fusese cu el în Cape Town – singurul dintre cei câţiva vorbitori de engleză pe care îi avea.
„Despre ce naiba vorbiţi? Numeşti asta bine?”
„Doar o încăierare între două dintre facţiunile care încearcă să controleze oraşul. Putem să ocolim. Nu va fi o problemă.”

„Eşti sigur? Ştim unde mergem? Am putea ajunge să ne îndreptăm spre o fundătură şi să fim blocaţi.”
„Fii calm, agent special Wilson. Nu e nimic. La fel ca în Chicago, nu?”

CAPITOLUL 47

RAPP îl ţinea pe Kent Black în faţa lui, observând terenul bisericii în timp ce treceau de poartă şi se îndreptau spre intrarea din spate. Abdo nu postase niciun om în interiorul zidului, probabil de teamă să nu-i sperie dacă se întorceau. Precauţia a fost anulată de o pâlpâire slabă vizibilă în jurul uneia dintre ferestrele cu scânduri. Negru nu păru să observe, concentrându-se în schimb să treacă prin curte fără să facă zgomot.
Ajunseră la uşa care ducea în birou şi se poziţionară de o parte şi de alta. Rapp îşi scosese Glock-ul, dar Black nu-şi adusese o armă laterală. Chiar şi una cu amortizor ar fi fost prea zgomotoasă pentru a o folosi împotriva oamenilor lui Abdo, iar el era suficient de inteligent pentru a recunoaşte că oricum nu putea lovi prea mult cu una.
Rapp a dat scurt din cap şi Black şi-a strecurat cheia în încuietoare. Aceasta a făcut clic, iar uşa s-a deschis pe balamale silenţioase. Bărbatul mai tânăr a părut surprins când Rapp i-a arătat cu degetul înăuntru. Aparent, crezuse că partea în care el era acolo ca scut uman era o glumă.
Neînarmat, s-a rotit pe lângă tocul uşii şi a dispărut în întuneric. Rapp l-a urmat, scrutând prin vizorul armei sale. Exista suficientă lumină pentru ca el să confirme că încăperea era goală.
S-a îndreptat spre uşa care ducea spre naos şi a zărit imediat doi bărbaţi înghesuiţi în jurul unui foc mic, aproape de mijloc. Unul stătea într-o bancă în lateral faţă de poziţia lui Rapp, iar celălalt era direct în faţa lui. Noaptea devenise răcoroasă şi amândoi erau aplecaţi în faţă, încălzindu-şi mâinile. Păreau să se fi acomodat pentru seară, aşa că Rapp i-a făcut semn lui Black să recupereze plicul. În schimb, fostul Ranger s-a strecurat spre el.
„Nu este în birou, Mitch. Este acolo.
Rapp a înjurat în sinea lui.
„Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău.”
Rapp nu putea face prea multe în privinţa bărbatului care se afla în faţa lui. Din fericire, se uita direct în foc şi era rezonabil să presupunem că nu ar fi putut vedea dincolo de inelul de căldură şi lumină. Totuşi, nu existau garanţii.
Neavând de ales, Rapp a trecut prin uşă, păstrând mişcările dureros de lente. Când nu a existat nicio reacţie, şi-a permis să accelereze puţin ritmul, scăpând în cele din urmă din raza vizuală a bărbatului şi orientându-se spre ei. S-a oprit chiar dincolo de cercul de lumină al focului şi şi-a înfundat Glock-ul. În timp ce zgomotul produs de arma cu amortizor nu ar fi fost o problemă în interiorul structurii, bliţul ar fi penetrat scândurile crăpate care acopereau ferestrele.
Niciunul dintre bărbaţi nu purta o armă laterală, iar puştile lor erau la îndemână. Uciderea lor era fezabilă, dar uciderea lor în tăcere avea să fie o şmecherie. Dacă ar fi fost cu Azarov, ar fi putut să ia fiecare câte una. Implicarea lui Black, însă, ar fi cauzat probabil mai multe probleme decât ar fi rezolvat.
Ochiul lui Rapp s-a îndreptat spre o macetă sprijinită de capătul băncii cele mai apropiate de el. O înregistrase iniţial ca pe o potenţială ameninţare, dar acum începea să pară o oportunitate. Un pic mai mult film de groază decât ar fi preferat în mod normal, dar nu era momentul să devină pretenţios.
Şi-a scos un cordon subţire din buzunar şi a păşit cu dezinvoltură în lumină. Bărbatul din bancă l-a zărit primul, învârtindu-se când Rapp a luat maceta. Africanul şi-a aruncat braţele în sus, dar era prea lent. Macheta s-a lovit de vârful capului său, pătrunzând cinci centimetri buni înainte de a i se înfige în craniu.
Aşa cum era de aşteptat, celălalt bărbat s-a îndreptat spre AK-ul său. Cel mai practic mod de a pune mâna pe el era să se întoarcă pur şi simplu pe burtă şi să întindă mâna. Exact asta a făcut, prezentându-şi spatele neprotejat. Rapp i-a strecurat cordonul în jurul gâtului şi a căzut pe el.
Africanul era tânăr şi puternic, reuşind să se lupte să ajungă în genunchi în timp ce se agăţa de coardă. Rapp i-a fixat picioarele în jurul taliei şi s-a răsucit înapoi, aruncându-l în foc. Flăcările au avut efectul scontat, împărţind concentrarea bărbatului între lipsa de aer şi cărbunii care îi aprindeau oboseala. Lupta s-a intensificat şi apoi s-a terminat brusc. Rapp a tras cadavrul de pe focul de tabără şi l-a rostogolit pe podea, asigurându-se că flăcările erau stinse.

„La naiba”, a spus Black, apropiindu-se ezitant din spate. „Te-ai gândit vreodată să lucrezi cu o mască de hochei?”.
„Ia naibii dosarul, Kent”.
Rapp s-a dus la una dintre ferestre şi a privit printr-un gol în timp ce Black începea să ridice scândurile de la podea. Nu era niciun semn că vreunul dintre bărbaţii care supravegheau biserica ar fi observat ceva. Dar era greu să fii sigur. Dacă ar fi fost conştienţi de ceea ce se întâmplase, ar fi atacat imediat sau ar fi chemat întăriri?
În spatele lui, Black reuşise să aibă acces la un seif de la etaj şi folosea o lanternă roşie pentru a lucra la combinaţie. O clipă mai târziu, a găsit plicul pe care îl descrisese. Rapp a tras clapeta şi s-a uitat înăuntru, scanând câteva fotografii făcute pe furiş şi o explicaţie de o pagină despre ce şi cine era implicat.
„Ştii că ar trebui să te omor pentru asta”, a spus Rapp.
„Da”, a răspuns Black, uitându-se la podea.
Rapp a aruncat plicul pe ceea ce mai rămăsese din foc şi a arătat spre intrarea din spate. „Du-te şi elibereaz-o pe Donatella. Dar nu uita: Dacă nu este absolut necesar, nu face nimic. Noi suntem doar spectatori.”
„S-a făcut”, a spus el, evident recunoscător că avea o a doua şansă. „Dar tu?”
„Eu rămân aici.”
Nu acesta fusese planul, dar acum că se chinuise să intre în biserică, de ce nu? Nassar, Wilson şi oamenii lor aveau să sosească în curând, iar Abdo avea să presupună că aveau legătură cu operaţiunea lui Black. Apoi rahatul avea să lovească ventilatorul. Cu puţin noroc, Nassar ar fi fost ucis într-un atac al rebelilor sudanezi din Sudanul de Sud, care nu aveau nicio legătură cu Mitch Rapp sau ISIS. După aceea, Claudia se putea concentra pe strângerea de informaţii suficiente pentru a-şi reabilita numele şi pentru a-l convinge pe regele Faisal să elimine din ţara sa orice conspiratori rămaşi.
Dar, din nou, poate că nu va fi atât de uşor.
Telefonul său a vibrat şi a introdus o cască pentru ureche.
„Mitch, eşti acolo?” Vocea Claudiei.
„Da.”
„Am reuşit să ocolesc o dată coloana de maşini a lui Wilson, dar asta a fost tot. Sunt la două minute distanţă. Care este situaţia ta?”
„Sunt în biserică.”
„Ai timp să ieşi?”
„Rămân”, a spus el, începând să urce pe o scară în balcon. „Am o poziţie bună aici.”
„Şi Kent?” Tonul ei sugera că ea credea că ar putea fi mort.
„În drum spre Donatella pentru a o înlocui pe Donatella.”
„Nu am nevoie de ajutorul băiatului ăluia”, a intervenit Donatella.
„Nu te certa. Dă-i doar puşca”, a spus Rapp.
A apărut vocea lui Azarov. „Am în vizor trei maşini care se apropie de poarta din faţă. Se deplasează rapid. Nu pot vedea înăuntrul lor, totuşi.”
„Donatella?” a spus Rapp, apropiindu-se de o fereastră de vitraliu parţial intactă şi aruncând o privire prin unul dintre panourile transparente. Soarele răsărea, aruncând oraşul într-o strălucire portocalie intensă.
„Ce ai găsit?”
„Nu pot vedea nici în maşini, dar avem multă activitate din partea santinelelor lui Abdo, iar civilii de pe stradă fug cu toţii să se adăpostească.”
Rapp a zărit vehiculele care se apropiau în lumina zorilor. Acestea au derapat până la poarta din faţă, iar patru bărbaţi au coborât din maşina din frunte, deschizându-se în evantai în timp ce unul dintre ei se apuca de treabă cu un set de cleşti de tăiat şuruburi.
„Am preluat poziţia lui Donatella”, a spus Kent. „Gata de acţiune.”
Poarta a fost împinsă şi pasagerii rămaşi au ieşit în timp ce vagoanele au intrat uşor înăuntru. Pentru ochiul exersat al lui Rapp, câţiva păreau extrem de bine antrenaţi, dar ceilalţi erau un dezastru. Nu era ceea ce s-ar fi aşteptat de la o echipă adunată din trupele saudite de operaţiuni speciale. Mai mult, erau doi bărbaţi care păreau a fi localnici.

„Dă-mi un raport de situaţie despre oamenii lui Abdo”, spuse Rapp.
„Sunt în curs de a înconjura clădirea, fără să fie văzuţi”, a răspuns Azarov.
Rapp şi-a scos Glock-ul şi l-a verificat. Nu era sigur că toate astea aveau să funcţioneze, dar, cel puţin, avea să fie interesant.

CAPITOLUL 48

JOEL Wilson s-a aplecat în faţă între scaunele SUV-ului, scrutând prin parbriz. Răsăritul soarelui era încă doar o strălucire slabă la orizont, dar îi oferea suficientă iluminare pentru a-şi putea privi oamenii împrăştiaţi în curte. Câteva secunde mai târziu, aceştia străpunseseră uşile desprinse din faţă şi dispăruseră în interiorul bisericii.
Ceea ce aveau să găsească era o necunoscută totală. Nu avea niciun mijloc în Juba şi nu avusese timp pentru o recunoaştere semnificativă. Într-un oraş plin de sudanezi obosiţi de război şi suspicioşi, prezenţa unei echipe de avansaţi ar fi fost raportată în toată regiunea în câteva ore. Nu avuseseră de ales decât să se rostogolească în oraş ca un uragan, în încercarea de a le-o lua înainte informatorilor pe care Rapp îi avea, fără îndoială, pe statul de plată.
Degetele îi strângeau scaunele în timp ce anticipa rafalele revelatoare ale focului automat, urmate de salvele individuale ale pistolului lui Rapp. Ceasul din capul lui ticăia constant, fiecare mişcare a acelor secunde imaginare reducându-i şi mai mult speranţele. În cele din urmă, o voce puternic accentuată s-a auzit în cască. „Clădirea este liberă.”
„La naiba!” a spus Wilson, aruncându-se înapoi pe scaun.
„Intrăm?”, a întrebat şoferul său.
„Bineînţeles că intrăm, idiotule! Acum, mişcă-te!”
Au accelerat prin poartă şi Wilson a ieşit în căldura crescândă a dimineţii. Unde naiba era nenorocitul ăla de CIA? Plecat să ucidă alţi saudiţi nevinovaţi? Sau fusese anunţat? Şi dacă era ultima variantă, cine era responsabil? Cineva de la aeroportul local? Cineva din Washington? Unul dintre oamenii lui Wilson? Nu ştia prea multe despre ei, în afară de faptul că aveau încrederea lui Nassar.
Oricât de impresionant ar fi fost şeful serviciilor de informaţii saudite, să se mişte atât de repede şi să îşi unească forţele cu localnicii era întotdeauna periculos. În această parte a lumii, loialităţile se cumpărau şi se vindeau aproape în fiecare oră.
Wilson a alergat înăuntru şi a împins uşile în urma lui. „Acoperiţi toate intrările şi trimiteţi oameni la balcon. Vreau, de asemenea, oameni pe peretele exterior care să supravegheze în toate direcţiile. Dacă Rapp nu ştie că suntem aici, s-ar putea să fie atât de prost încât să intre într-o capcană. Şi dacă ştie că suntem aici, ar putea fi suficient de prost să atace.”
„Am înţeles”, a venit răspunsul prin cască, deşi nimeni nu părea să se mişte.
Lumina soarelui care pătrundea prin crăpăturile clădirii era suficientă pentru a ilumina interiorul, dar nu era mare lucru de văzut. Bănci putrezite împrăştiate pe podea, rămăşiţele unui altar şi grămezi de moloz create de prăbuşirea lentă a structurii.
„Domnule!”, a strigat un bărbat din apropierea centrului. „Aici!”
Wilson a alergat la el şi s-a uitat în jos la ceea ce găsise – un foc de tabără stins. S-a ghemuit şi a întins o mână, simţind o tresărire de emoţie la căldura care încă emana din el. Focul fusese stins de curând, explicând apa de pe podea. Dar de ce era banca de lângă el atât de udă? A trecut o mână pe deasupra şi apoi a făcut acelaşi lucru dedesubt. S-a întors pătată de sânge.
S-a ridicat brusc în picioare şi şi-a scos arma. „Am avut activitate recentă aici. Vorbeşte cu mine. Ce vedem de pe pereţi?”
„Calmează-te”, a venit răspunsul din partea omului de frunte al lui Nassar. „Nu avem...”
Răspunsul său condescendent a fost înecat de strigătele a doi bărbaţi care stăteau lângă o grămadă de moloz în colţul de nord-est al clădirii. Wilson a pornit în direcţia lor, dar apoi s-a oprit brusc când a văzut cadavrele. Unul dintre ele avea încă înfăşurat în jurul gâtului cordonul care îl ucisese. Celălalt era mult mai macabru. O macetă aproape că îi tăiase capul în două, iar mânerul încă îi ieşea din podul nasului.
Wilson s-a împiedicat câţiva paşi înapoi, brusc foarte conştient de faptul că nu era un agent de luptă. Era un investigator cu talent pentru politica de birou. Începuse să intre în panică, şi-a scos arma din dotare

pentru prima dată în cariera sa şi a pornit spre uşa principală. „Trageţi înapoi. Aduceţi orice dovadă pe care aţi găsit, dar vreau ca toată lumea să se întoarcă în vehicule într-un minut. Noi...”
O voce care vorbea rapid în arabă s-a auzit prin staţie, urmată de un răspuns din partea comandantului lui Nassar, care nu mai părea atât de sigur pe el.
„Ce este?” a spus Wilson. „Ce se întâmplă?”
Doi bărbaţi au trecut în fugă pe lângă el şi au ieşit pe uşă, în timp ce un altul s-a urcat pe balcon şi a luat poziţie lângă o fereastră spartă.
Vocile din cască deveneau din ce în ce mai disperate şi el s-a trezit îngheţat. „Ce se întâmplă?”, a strigat în microfonul căştii. Nimeni nu s-a deranjat să răspundă.
* * *
Rapp a rămas complet nemişcat, folosindu-se doar de ochi pentru a-i urmări pe bărbaţii care alergau de-a lungul laturii vestice a bisericii. Stătea pe o grindă care ieşea la treizeci de metri deasupra curţii laterale. Această secţiune a acoperişului suferise pagube semnificative şi el se amesteca perfect în haosul vizual. Strigătele se auzeau prin folia de plastic care împiedica ploaia să pătrundă în interiorul clădirii. În cea mai mare parte arabă, dar şi un dialect african neinteligibil şi o voce americană panicată care aparţinea fără îndoială lui Joel Wilson.
Potrivit lui Black şi Azarov, maşinile care formau coloana de maşini a lui Wilson erau acum goale, iar Nassar nu mai apăruse. Şeful serviciilor de informaţii saudite continua să demonstreze că nu era deloc prost. În timp ce Wilson era orb la orice altceva decât la răzbunare şi la transformarea sa în marele salvator american, Nassar se pare că nu avea astfel de iluzii. În ciuda faptului că viaţa lui atârna foarte mult în balanţă, el încă putea să vadă suficient de clar pentru a fi suspicios cu privire la informaţiile din calculatorul Claudiei. Jos pălăria în faţa acestui terorist nenorocit.
„Începem”, a spus Black prin staţie. „Două pickup-uri se apropie în forţă. Cei mai mulţi dintre observatorii lui Abdo par să se retragă, aşa că forţa principală va fi reprezentată de oamenii din aceste vehicule.”
„Câţi sunt?” întrebă Rapp, legănându-şi picioarele peste marginea acoperişului pentru a-şi destinde genunchiul drept înţepenit.
„Se deplasează prea repede pentru a avea o numărătoare exactă. Ştii cum stă treaba, totuşi. Camioane mici înghesuite până la punctul în care aproape că târăsc pământul.”
„Recepţionat”, spuse Rapp.
„Se mişcă în afara câmpului meu vizual”, spuse Black. „Grisha? Îi recepţionezi?”
„Da. Aş estima douăzeci şi trei de oameni, inclusiv şoferii. Puşti de asalt, majoritatea AK-uri. Vehiculul din faţă se clatină puţin. Nu pare a fi o problemă mecanică. Cred că şoferul este sub influenţa alcoolului sau a drogurilor. Timpul estimat până la poartă este de 15 secunde şi nu încetinesc. Este posibil să încerce să lovească uşile.”
„Ce? Nu au numere de înmatriculare?” a spus Black.
„Nu păreau relevante”, a răspuns Azarov, fără să sesizeze sarcasmul.
„Mitch”, a spus Donatella. „Sunt cu ochii pe tine dinspre sud-vest. Nu e nimeni în curtea de sub tine. Poţi să te dai jos şi să ieşi prin spate? Kent îţi poate oferi acoperire”.
„S-ar putea să te iau în serios, Donatella. Dar nu încă.”
* * *
Joel Wilson a auzit vuietul tot mai puternic al unui motor afară, dar nu şi-a putut da seama ce însemna până când o camionetă a intrat în forţă prin intrarea din faţă a bisericii. Uşile au fost aruncate pe podea, împreună cu majoritatea bărbaţilor care se aflau în pat. Bărbatul de la FBI a încremenit, uitându-se la soldaţii africani împrăştiaţi în faţa lui. Unii erau ameţiţi, alţii se ridicau în picioare, iar alţii erau fie morţi, fie inconştienţi. Oare le cedaseră frânele sau intraseră intenţionat pe uşă? Cine ar fi făcut aşa ceva?
Rafale succesive de focuri automate l-au scos din stupoare şi a sprintat spre spatele clădirii, scufundându-se în spatele unei bănci răsturnate de-a lungul peretelui de vest. Din lateral, a văzut o a doua camionetă intrând prin gaura făcută de prima. Bărbaţii din spate au sărit din ea şi au început să alerge în toate direcţiile, împroşcând cu gloanţe la întâmplare în direcţia generală a oamenilor lui Nassar.

Wilson s-a retras mai mult în spatele băncii, nedorind să tragă cu arma de teamă că şi-ar putea da de gol poziţia. Cine erau aceşti oameni? Îi angajase Rapp? Se referise la el însuşi ca „noi” în e-mailuri. Aceasta era echipa lui? Un grup de mercenari africani sinucigaşi? Un om faimos pentru precizia sa – cineva care ucide aproape întotdeauna cu un singur glonţ în cap – ar fi lucrat cu astfel de oameni?
S-a lăsat pe spate şi a tras cu ochiul de sub bancă. Cel puţin pentru moment, oamenii lui Nassar păreau să aibă avantajul tactic. Se adăpostiseră în puncte strategice din jurul bisericii şi trăgeau rafale controlate, spre deosebire de atacatorii lor, care trăgeau sălbatic din fugă. Ar fi fost acesta un avantaj suficient? Erau depăşiţi numeric şi nu aveau cum să ştie dacă aceasta era întreaga forţă adversă. Puteau fi sute de soldaţi asemănători care se apropiau dinspre curte. Imaginea bărbatului cu maceta în cap i-a trecut prin minte şi a căutat telefonul prin satelit, formând un număr privat pe care i-l dăduse şeful serviciilor de informaţii saudite.
A sunat de câteva ori înainte ca Nassar să intre în direct. Wilson era la jumătatea unei pledoarii bolborosite pentru întăriri când telefonul a sunat şi o voce de femeie l-a rugat să lase un mesaj.

CAPITOLUL 49

RAPP a continuat să-şi lucreze genunchiul drept, legănându-şi piciorul peste curte, în timp ce bătălia se desfăşura în interiorul bisericii. A auzit un ţipăt în spatele lui şi s-a uitat înapoi la timp pentru a-l vedea pe unul dintre oamenii lui Wilson clătinându-se în plasticul care acoperea o gaură din acoperiş. A alunecat pe el, lăsând o dâră care strălucea purpuriu în lumina zorilor.
„Mitch”, a spus Kent Black în cască. „Ai de gând să stai acolo toată ziua? Îmi poţi aduce nişte cafea?”
„Napoleon a spus: „Când inamicul tău face o prostie, nu te amesteca”. „
„Cred că atribuirea este apocrifă”, a comentat Azarov.
„Ideea este valabilă, totuşi”.
„De acord.”
Frecvenţa focurilor de armă se stabilizase şi acum era în scădere, ceea ce indica faptul că bătălia în fugă din interior se transformase într-o încăierare între forţele aflate la adăpost. Din nefericire, nu avea să se transforme într-un război de uzură. Probabil că Abdo avea deja întăriri pe drum.
Nassar nu era acolo, aşa că Rapp se resemnase cu faptul că capcana lui atent întinsă fusese un eşec. Având în vedere asta, îi mai păsa ce se întâmpla în acea biserică? Nu era în firea lui să renunţe la lupte, dar ce avea de câştigat dacă intra acolo? Putea să-l ucidă pe Wilson şi pe câţiva dintre oamenii lui Nassar, dar se părea că Abdo avea asta bine în mână. Singurul lucru pe care îl putea realiza era să fie văzut sau, mai rău, să fie fotografiat de cineva cu telefonul mobil.
Îi lipsea implicarea lui Irene Kennedy chiar mai mult decât crezuse că îi va lipsi. Rolul de strateg era al naibii de nesatisfăcător.
„Kent, există vreo cale prin care să pot ieşi de aici din exterior?”
„Doar dacă nu eşti Spiderman. Zidurile sunt netezite şi n-aş avea încredere în structura acoperişului.”
„Recepţionat”, a spus Rapp, simţindu-se ciudat de uşurat pentru că avea o scuză să nu se strecoare afară de acolo ca un infractor care presupunea că era acum. „Se pare că va trebui să ies pe unde am intrat. Grisha, poţi să te repoziţionezi astfel încât să poţi acoperi linia de retragere?”
„Afirmativ. Două minute şi jumătate.”
„Două minute şi jumătate”, a repetat Rapp, reglând cronometrul de pe ceasul său. „Fă-o. Eu intru.”
Şi-a scos arma şi s-a strecurat prin plasticul pătat de sânge. Doar unul dintre oamenii lui Nassar reuşise să se instaleze în balcon, iar o serie de gloanţe îşi croiseră drum prin podea, ucigându-l. Era întins pe margine, cu puşca atârnând parţial peste ea.
Rapp îi smulse arma din mâinile fără viaţă şi se întinse deasupra lui. Faptul că niciunul dintre gloanţe nu-i trecuse prin spate sugera că bărbatul ar fi oferit suficientă protecţie.
Jos, părea că explodase o bombă. Oamenii erau împrăştiaţi pe podea, unii doborâţi de focuri de armă, iar alţii de impactul cu camioneta când aceasta se izbise de uşi. Doi dintre oamenii lui Nassar erau încă în viaţă şi trăgeau de la adăpost lângă altar. Forţa lui Abdo era redusă la trei – doi îmbrăţişând peretele de vest şi unul chiar la vedere, sub balustrada balconului. Rapp scruta după vreun semn de la Wilson, dar nu vedea niciunul.

„A ieşit cineva afară?”, a spus el în radioul său.
Toate răspunsurile au fost negative.
Să se fi ascuns omul de la FBI în biroul lui Black? Părea puţin probabil. Exista o uşă care dădea spre exterior şi, dacă îl cunoştea pe Joel Wilson, ar fi profitat de ocazie pentru a scăpa.
Întrebările lui Rapp şi-au găsit răspunsul o clipă mai târziu, când bărbatul de sub balcon a rupt adăpostul şi a fugit spre peretele estic. Trăgătorii rămaşi ai lui Nassar erau prea ocupaţi cu ceilalţi doi pentru a-şi face griji în privinţa lui, dar o faţă albă familiară a apărut din spatele unei bănci de lângă peretele din spate şi a tras câteva focuri de armă care nu s-au apropiat la mai puţin de şase metri.
Omul lui Abdo s-a aruncat la pământ şi a început să se târască spre Wilson. Rapp a privit câteva secunde, dar apoi a întins cu reticenţă mâna după amortizor.
„Mitch”, spuse Black prin radio. „Observatorii pe care îi văd încep să se îndepărteze.”
„Văd ceva asemănător”, a spus Azarov.
„Şi eu”, a confirmat Donatella.
„Recepţionat”, a spus Rapp, înşurubându-şi amortizorul.
Dacă ar fi fost optimist, ar fi crezut că se săturaseră şi că se retrăgeau. Era mult mai probabil, totuşi, că Abdo avea o forţă secundară care se deplasa şi că ei se retrăgeau pentru a i se alătura. Oricât de mult i-ar fi plăcut să aştepte până când câţiva dintre oamenii de jos se omorau între ei, nu mai era timp.
Rapp a tras un glonţ atent ţintit în capul bărbatului care se târa spre Wilson, urmat de un glonţ în coastele unuia dintre bărbaţii de pe peretele de est. Trăgătorii lui Nassar l-au văzut căzut, iar unul dintre ei a rupt acoperirea, mergând să se poziţioneze asupra ultimului om supravieţuitor al lui Abdo. Gherila africană l-a văzut şi a tras, eliminându-l înainte de a fi el însuşi tăiat. Apoi, totul a rămas nemişcat.
„Joel!” a strigat Rapp. „Mai eşti în viaţă acolo în spate?”
„Ce? Cine e?”
„E Mitch.”
Omul de la FBI nu a răspuns imediat. În cele din urmă, „Care sunt intenţiile tale?”
Era o întrebare bună. Mitch Rapp, asasinul CIA, avea să-l ucidă pe el şi pe ultimul om al lui Nassar, apoi să o lase pe Irene Kennedy să cureţe mizeria. Întrebarea era acum: Ce va face Mitch Rapp, fugarul internaţional?
„Acum că ţi-am salvat fundul, mă predau”, a strigat el. „Vreau să mă întorc în Statele Unite ca să-mi reabilitez numele.”
„Mitch”, a spus Claudia în cască. „Ce faci? El nu este...”
„Ce spui, Joel?” a spus Rapp, întrerupând-o. Era timpul să îi arate lui Wilson pentru cine lucra. Era puţin probabil, dar poate că omul de la FBI putea fi de folos.
„De ce te-aş crede?”
„Pentru că eu sunt la înălţime. Dacă v-aş fi vrut pe tine şi pe ultimul tău om mort, nu am fi avut această conversaţie.”
Au mai trecut câteva secunde până când Wilson s-a ridicat încet la vedere. I-a făcut semn omului său să facă la fel şi, în mod surprinzător, acesta s-a supus.
Rapp şi-a strecurat arma în spatele pantalonilor şi s-a ridicat, mergând deliberat spre marginea balconului.
„Prietenul tău vorbeşte engleza?”
„Da”, a răspuns bărbatul pentru el însuşi.
„Atunci înţelegeţi să nu trageţi. Că mă predau.”
„Înţeleg.”
„Ce naiba faci?” a spus Black, împărtăşind confuzia Claudiei. „Aruncă-i în aer pe nemernicii ăia în următorul fus orar şi hai să plecăm naibii de aici.”
Probabil că nu era un sfat rău, dar Rapp l-a ignorat. Era curios să afle ce se va întâmpla. Deşi era convins că Wilson chiar voia să-l defileze în faţa camerelor de luat vederi în lanţuri, Nassar ar fi fost mult mai puţin încântat de perspectiva unor audieri în Congres.
Rapp s-a apropiat, ignorându-l pe Wilson, care îl ţintea cu o mână tremurândă, şi concentrându-se în schimb asupra omului lui Nassar. Accentul său şi prestaţia mediocră din timpul luptei sugerau că nu era unul dintre agenţii de elită ai Direcţiei Generale de Informaţii saudite. Şi dacă era aşa, cine era?

„Bine, toată lumea, uşurel. Eu cobor.”
Omul lui Nassar a ochit peste un AK-47 în timp ce Rapp se îndrepta spre scară. Distanţa dintre ei era de aproximativ treizeci de metri, iar asta, combinată cu unghiul, ar fi făcut dificilă o lovitură curată. Arabul părea suficient de inteligent ca să aştepte, dar pentru cât timp? Oare avea să tragă în Rapp în momentul în care acesta începea să coboare scara, ceea ce era fezabil, dar dificil? Sau ar fi riscat să-l lase pe omul CIA să se apropie suficient de mult pentru o lovitură sigură?
Aceste întrebări şi-au găsit răspunsul atunci când Rapp a ajuns la prima treaptă. Poziţia bărbatului s-a stabilizat brusc, iar el a tras mai ferm în umărul său capătul puştii de asalt. Rapp a tresărit înapoi chiar în momentul în care o rafală scurtă a ros scara la un centimetru de mâna lui.
„Încetaţi focul!” a strigat Wilson, în timp ce Rapp a căzut la podea. „Încetaţi focul...”
Sunetul puştii s-a schimbat subtil în timp ce trăgătorul şi-a ajustat ţinta şi a mai tras o rafală. Rapp s-a rostogolit pentru a absorbi impactul cu podeaua şi s-a ridicat pe un genunchi la timp pentru a-l vedea pe Wilson aruncându-se peste o bancă. Impacturile gloanţelor succesive au bătut lemnul timp de câteva secunde înainte ca omul lui Nassar să înceapă să-şi învârtă arma înapoi în direcţia lui Rapp.
Poziţia omului CIA nu era ideală şi i-a luat mai mult timp decât ar fi trebuit să se alinieze. Trăgătorul se dădea înapoi în timp ce trăgea, mergând spre acoperirea altarului. Rapp a tras un glonţ şi l-a lovit în stomac, făcându-l să piardă controlul asupra puştii. Ţeava s-a ridicat şi gloanţele au început să facă găuri în acoperiş, în timp ce Rapp a sprintat pe podea, apucând arma şi luându-i picioarele rănitului de sub el. A aruncat AK-ul şi şi-a folosit un picior pentru a-l imobiliza pe arab la pământ, ignorând faptul că Wilson se apropia cu pistolul întins în faţa lui.
„I-am spus să nu tragă”, s-a bâlbâit bărbatul de la FBI. „Şi apoi el... a încercat să mă omoare”.
Rapp l-a apucat pe arabul rănit de guler şi a început să-l tragă spre ceea ce mai rămăsese din intrarea principală a bisericii. „Ai un telefon cu cameră foto, Joel?”.
„Un telefon”, a mormăit el. „Da, am şi eu unul. Dar eu...”
„Fă poze cu toţi oamenii lui Nassar. Fă-o acum.”
Înregistrarea atentă a scenelor crimelor era foarte bine pusă la punct de omul FBI, iar sarcina părea să-l revigoreze. La început s-a mişcat ezitant, dar a căpătat încredere pe măsură ce întorcea cadavrele şi îşi alinia obiectivul cu feţele lor.
„Schimbare de planuri. Ies prin faţă”, a spus Rapp în radioul său. „Wilson mă va urma. Să nu trageţi în niciunul dintre noi.”
Black, care avea linie de ochire asupra curţii din faţă, a recunoscut.
„Unde te duci?” a spus Wilson, alergând în spatele lui. „Ce s-a întâmplat? Cine ne-a atacat? Au fost oamenii tăi?”
Rapp l-a lăsat pe bărbatul rănit în spatele unuia dintre vehiculele din coloana lui Wilson şi a deschis portbagajul.
„Eşti arestat”, a spus omul de la FBI cu o voce complet lipsită de convingere. Nu părea să se poată gândi la altceva de spus.
Bărbatul rănit a reuşit să găsească puterea de a înjura în arabă în timp ce Rapp îl ridica în portbagaj. Era strâmt şi a trebuit să trântească capacul de câteva ori pentru a-l face să se încuie.
„Aveţi un trăgător care se îndreaptă spre voi dinspre curtea din spate”, a spus Azarov în cască. „Se pare că este unul dintre oamenii lui Abdo”.
„Vă puteţi descurca?”
„Ar trebui să trag în câteva secunde.”
„Mitch”, a spus Wilson, îndreptând din nou pistolul de serviciu. „M-ai auzit? Eşti sub...”
Puşca lui Azarov a sunat şi Wilson a căzut la pământ. „La naiba! Cineva trage în noi!”
Rapp s-a strecurat pe scaunul şoferului vehiculului, s-a aplecat pe fereastră şi s-a uitat la bărbatul întins în pământ. „Urcă în maşină, Joel.”
Wilson s-a gândit mai puţin de o secundă înainte de a sări în picioare şi de a se repezi la uşa pasagerului.

CAPITOLUL 50
Riyadh

Arabia Saudită
MALIK! Răspundeţi!”
Dar nu era decât tăcere acolo unde cu câteva clipe înainte domniseră strigăte disperate şi focuri de armă. Aali Nassar şi-a scos căştile şi a privit în gol pe birou. Luase în considerare posibilitatea ca aceasta să fie o capcană şi, din acest motiv, nu îl însoţise pe Wilson în Sudanul de Sud. Totuşi, chiar şi în mintea lui, întoarcerea la Riad fusese prudentă până la paranoia. Ideea că cineva ca Rapp ar fi capabil să antedateze e-mailurile şi să le extragă cu o serie de indicii inofensive care, în ansamblul lor, erau abia suficiente pentru ca Wilson să găsească acel depozit ... . Era de neconceput.
În ciuda aerului condiţionat, Nassar simţea cum transpiraţia începea să-i curgă pe frunte. Un lucru era sigur. Patru dintre cei mai loiali oameni ai săi erau morţi. Mai rău, la fel erau şi oamenii furnizaţi de Sayid Halabi. Oameni ca Malik. Puteau fi identificaţi şi urmăriţi până la el? Dar africanii pe care îi furnizase mullahul? În cele din urmă, dacă nu erau, de fapt, toţi morţi? Dacă unii erau într-o stare care să permită interogarea?
Mâna lui a ezitat o clipă deasupra telefonului, apoi l-a ridicat şi a format numărul asistentului său.
„Da, domnule director. Cu ce vă pot ajuta?”
„Vreau să-l contactaţi pe Jean-Paul Jayyusi.”
„Domnule? Sunteţi...”
„Fă-o şi gata!” A spus Nassar. „Spune-i să mă sune pe această linie”.
Reticenţa omului său nu era surprinzătoare. Jayyusi era şeful aparatului de informaţii sud-sudanez, definit vag, şi un om pe care era mai bine să-l evite cu orice preţ. Până la recenta formare a ţării sale, nu fusese nimic mai mult decât un criminal sadic cu un dar pentru colectarea şi intermedierea de informaţii sensibile. De atunci, puţine lucruri se schimbaseră. Nu era loial nimănui şi nu avea loialitate faţă de nimeni şi nimic dincolo de a-şi hrăni propria dorinţă insaţiabilă de bogăţie, putere şi femei.
Nassar a aşteptat aproape o jumătate de oră într-o liniște insuportabilă înainte ca telefonul să sune. Jayyusi nu putea fi de încredere şi nu exista niciun dubiu că detaliile conversaţiei lor ar fi fost scoase la vânzare chiar înainte de a se fi încheiat. Dar ce alternativă avea? Dacă accepta că un golan ca Mitch Rapp nu putea să fi pus la cale o capcană atât de inteligentă, atunci trebuia să ia în considerare posibilitatea ca Irene Kennedy să fi fost implicată. Şi dacă era aşa, jocul pe care îl juca era mult mai periculos decât ar fi putut visa vreodată. Nu-şi putea permite să lase nicio informaţie pe masă, chiar dacă asta însemna să facă aluzie la adevărata natură a implicării sale.
„General Jayyusi”, a spus el, punând telefonul la ureche. „Apreciez că m-aţi contactat atât de repede.”
„Nu în fiecare zi primesc un telefon de la cineva de talia dumneavoastră şi de ...” – vocea i s-a stins pentru o clipă în timp ce căuta cuvântul potrivit – „resurse”.
În mod normal, s-ar fi schimbat amabilităţi politice, dar Nassar nu avea niciun interes să vorbească cu acest om mai mult decât era necesar. Amândoi îşi înţelegeau rolul în această tranzacţie şi nu avea rost să se prefacă altfel.
„Mă interesează un schimb de focuri care a avut loc astăzi în Juba.”
„Au fost multe astfel de incidente”, a sondat bărbatul. „Puteţi fi mai precis?”
„Tocmai s-a încheiat şi a avut loc în jurul unei biserici.”
„Ah, străinii bine înarmaţi. Oamenii tăi, Aali?”
„Am avut oameni ataşaţi la detaşament, la fel ca şi americanii. Încercam să localizăm un terorist care a ucis recent mai mulţi cetăţeni saudiţi importanţi. Au apărut informaţii că s-ar putea ascunde în Sudanul de Sud.”
„Şi mă suni abia acum? Dacă mi-ai fi spus mai devreme, te-aş fi putut ajuta.”
Cel mai probabil, bărbatul ar fi jucat de ambele părţi, cerând o sumă exorbitantă pentru a-i sprijini pe oamenii lui Nassar, în timp ce vindea informaţii despre sosirea lor oricui era interesat.
„Trebuia să ne mişcăm repede”, a spus Nassar. „Îmi cer scuze”.
A fost o tăcere îndelungată înainte ca Jayyusi să vorbească din nou. „Niciunul dintre noi nu are niciun interes să piardă timp preţios, aşa că permiteţi-mi să fiu direct. Eu am informaţii, iar tu ai bani. Mă înşel sau este de dorit un schimb?”
„Este.”

„Un milion de dolari americani.”
„Amândoi ştim că este o sumă exagerată.”
„Într-adevăr. Iar informaţiile mele nici măcar nu sunt atât de bune. Dar aţi adus o echipă în ţara mea şi aţi creat o confruntare mortală în mijlocul capitalei mele. În aceste circumstanţe, şi având în vedere bogăţia obscenă pe care o deţine ţara ta, consider că acesta este un preţ corect.”
„Aveţi informaţii despre contul pentru telegraf?”
„Aceste detalii pot fi gestionate de oamenii noştri mai târziu. Nu am niciun motiv să cred că nu sunteţi un om de cuvânt.”
„Atunci avem o înţelegere. Ce ştii despre ce s-a întâmplat în Juba?”.
„Biserica era sediul unui traficant de arme american.”
„Numele?”
„Jason Blaze. Evident, un pseudonim. „
„Şi îi cunoaşteţi identitatea reală?”
„Nu. Nu m-a interesat niciodată.”
Fără îndoială, pentru că Blaze îl plătea să se uite în altă parte. „Vă rog să continuaţi.”
„Recent, un grup de oameni albi s-a alăturat afacerii sale. Doi bărbaţi şi două femei.”
„Aveţi descrieri?”
Bătăile tastelor de la calculator se auzeau prin conexiunea marginală. „Femeile sunt amândouă destul de atrăgătoare şi au părul negru. Una la jumătatea vârstei de 30 de ani, cealaltă poate cu zece ani mai în vârstă. Cea mai tânără dintre cele două pare a fi vorbitoare nativă de franceză. Bărbaţii sunt amândoi de constituţie atletică şi au în jur de 1,80 metri. Unul dintre ei este blond şi bronzat, dar probabil că are pielea albă în mod natural. Probabil est-european. Celălalt are părul aproape negru, lung, cu barbă şi tenul închis. Vorbește engleza cu accent american și, credem noi, fluent araba. A făcut ceva ce nimeni altcineva nu a reușit să facă – a ucis un lider rebel local pe nume NaNomi. Se pare că i-a înfipt un cuţit în craniu.”
Nassar a dat din cap în sinea lui. Mitch Rapp. Și se putea presupune cu o încredere rezonabilă că tânăra franţuzoaică era Claudia Dufort. Dar cine erau ceilalţi?
„După acel incident, au fost nevoiţi să fugă, a continuat Jayyusi. „Grupul rebelilor a trimis cercetaşi să supravegheze biserica în caz că se întorceau.”
Nassar a simţit cum o parte din tensiunea din umeri i se mai domolește. Informaţiile lui Jayyusi se dovedeau a fi meritat preţul lor exorbitant. Rapp pe care îl înfăţișa era cel pe care Nassar îl cunoştea. Un om violent care nu fusese în stare să se controleze atunci când se confruntase cu o gherilă africană lipsită de sens, obligându-şi astfel echipa să fugă dintr-o bază de operaţiuni ideală.
„Aşadar, oamenii mei...” începu Nassar, dar Jayyusi îi anticipase întrebarea.
„Au intrat într-o ambuscadă destinată lui Blaze şi asociaţilor săi.”
Nassar a răscolit cuvintele bărbatului în minte câteva clipe. „Au existat supravieţuitori?”
„Una dintre maşinile cu care au sosit oamenii voştri a fost văzută părăsind locul faptei, dar nu avem informaţii despre cine se afla înăuntru.”
Un rebel care fugea din luptă? Unul dintre oamenii lui Nassar? Niciunul nu-l contactase încă, dar era posibil ca pur şi simplu să nu fi avut ocazia.
„Era vreun alb printre morţi, domnule general? La comandă era un agent FBI pe nume Wilson.”
„Nu am încă acest gen de detalii. Oamenii mei abia acum se deplasează.”
„Şi îmi veţi furniza aceste informaţii de îndată ce le veţi avea?”.
„Bineînţeles.”
„Atunci mai am doar o ultimă întrebare pentru dumneavoastră, domnule general. Ştiţi unde s-au dus Blaze şi oamenii lui?”.
„Mi-e teamă că nu am capacitatea de a împărtăşi această informaţie cu tine, Aali.”
A fost un răspuns construit în mod ciudat. „Asta pentru că nu ştiţi sau pentru că tranzacţia noastră financiară nu este satisfăcătoare?”.
„Nici una, nici alta. Este din cauza a ceea ce i-a făcut noul asociat al lui Blaze lui NaNomi. Nu văd niciun profit în a-mi face un duşman din el.”

CAPITOLUL 51
Sudanul de Sud
ORAŞUL Juba era la treizeci de mile în oglinda retrovizoare, iar Joel Wilson încă nu vorbise. Rapp a aruncat o privire şi l-a văzut privind fix prin parbriz într-o stare care era la limita catatoniei. Era oare fezabil ca el să reevalueze lucrurile pe care le făcuse? Oare chiar se confrunta cu faptul că, după ce fusese păcălit de pakistanezi, tocmai căzuse într-o capcană identică întinsă de saudiţi?
Rapp era încă pe jumătate de acord să lase cadavrul bărbatului în deşert, dar entuziasmul său pentru această idee era în scădere. Riscurile de a conta pe Wilson pentru a-şi scoate capul din fund erau astronomice, dar şi beneficiile ar putea fi la fel. Acest tip de complot complex era în sfera de influenţă a lui Irene Kennedy şi el nu văzuse niciodată niciun motiv să se implice. Cu toate acestea, cu ea scoasă din peisaj, un ciocan nu putea fi singura unealtă din cutia lui.
În dreapta lui se afla o potecă de pământ prost definită şi a luat-o, urcând o pantă abruptă care ieşea din mărăciniş şi intra în copaci. Schimbarea de peisaj l-a scos pe Wilson din transă.
„Unde . . . unde mă duci?”
„Relaxează-te, Joel. Trebuie să vorbesc cu dobitocul din portbagaj înainte să sângereze. Poţi să-mi spui ceva despre el?”.
Wilson a dat din cap. „Numele lui este Malik. Unul dintre oamenii lui Nassar”.
Drumul se oprea într-un mic luminiş înconjurat de vegetaţie deasă. Rapp s-a oprit în mijloc, ieşind şi mergând în jurul trunchiului. Orice îngrijorare pe care o avea că bărbatul ar fi murit din cauza pierderii de sânge sau a unei insolaţii a fost înlăturată înainte ca capacul portbagajului să fie chiar complet deschis. Malik a azvârlit un cric de maşină spre el cu un strigăt pătrunzător, ratând cu cel puţin un metru.
Rapp nu s-a obosit să-l dezarmeze pe bărbat, în schimb l-a apucat de păr şi l-a târât în pământ. Teroristul a mai dat o lovitură, dar aceasta a trecut inofensiv prin faţa tibiilor lui Rapp.
„Fă o poză.”
Wilson şi-a recuperat telefonul şi a făcut o poză cu faţa bărbatului.
„Poţi să înregistrezi audio cu chestia aia?”
„Sigur.”
„Atunci fă-o”, a spus Rapp, întorcându-şi atenţia spre bărbatul care încerca fără succes să se împingă în picioare. Sângerase de vreo patruzeci şi cinci de minute bune şi nu avea să mai reziste mult timp.
„Cine eşti?”
Malik a scuipat o gură plină de sânge în direcţia lui Rapp, răspunzând în arabă. „Nu trebuie să-ţi spun nimic.”
„Interesant accent”, a răspuns Rapp. „Nu este Arabia Saudită. Irak?”
El nu a răspuns.
Rapp s-a uitat la Wilson. „Încearcă tu.”
„Nu cred că va...”
„Nu mă face să-ţi spun din nou, Joel.”
Omul de la FBI a făcut un pas înapoi ezitant în faţa furiei bruşte a lui Rapp, dar s-a conformat.
„De unde eşti? Eşti irakian?”
Bărbatul a mai scuipat un glob purpuriu, dar nu a răspuns altfel. Cu coada ochiului, Rapp a zărit mişcare la marginea luminişului şi şi-a apropiat mâna de Glock-ul său.
„Vrem să-ţi acordăm asistenţă medicală”, a spus Wilson. „Dar, în schimb, avem nevoie de informaţii.”
„Duceţi-vă naibii!”
Rapp a continuat să scruteze linia de copaci, dar, în loc să zărească camuflajul unui rebel local, a văzut sclipiri de blană roşiatică şi neagră. Nu la fel de rău ca un contingent de oameni ai lui Abdo, dar mai bine să avanseze lucrurile. Mirosul sângelui muribundului era în mod evident purtat de vânt.
Rapp îl împinse pe Wilson la o parte şi păşi pe gaura de glonţ din stomacul lui Malik. Bărbatul a ţipat de durere şi s-a prins de glezna lui Rapp, încercând zadarnic să scape.
„Trebuie să răspunzi!” a strigat Rapp în jos la el. „Lucrezi pentru el”.
„Lucrez doar pentru gloria lui Allah.”

„Te-am văzut!” a spus Rapp, scrâşnind călcâiul în rană. „Ţi-ai trădat zeul. De ce lucrezi pentru acest om? De ce lucrezi pentru FBI? Eşti creştin?”
Expresia lui de agonie a fost înlocuită de una de groază la această sugestie.
„Sau a fost vorba doar de bani? Ţi-ai vândut Dumnezeul pentru câţiva dolari americani? Asta este, nu-i aşa? Eşti doar o curvă.”
Acum arabul era pus la colţ din punct de vedere teologic. Ştia că timpul său pe acest pământ se putea măsura în minute. Îl va întâlni pe Allah dacă nu şi-a apărat credinţa?
„Loialitatea mea este faţă de mollahul Halabi! Reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ!”
Wilson s-a uitat fix la el, uimit de această revelaţie.
„Nu mă minţi”, a spus Rapp, răsplătind răspunsul bărbatului cu o uşoară reducere a presiunii asupra stomacului său. „Nassar urăşte ISIS. Este o ameninţare la adresa regalităţii saudite.”
„Eşti un prost. Regalitatea a devenit unealta Occidentului. Nu sunt adepţi adevăraţi ai islamului.”
„Poate că e adevărat, dar ei sunt baza de putere a lui Nassar”, a spus Rapp, lăsându-şi piciorul înapoi un pic mai mult. „Iar ticălosul ăla îşi iubeşte puterea.”
„Cu cât suntem mai slabi în Arabia Saudită, cu atât Faisal devine mai mulţumit. Prostul bătrân crede că am încetat campania de propagandă din cauza Direcţiei de Informaţii.”
Rapp îi iubea pe aceşti nemernici de la ISIS. Era o mare bătaie de cap să-i faci pe cei din Al Qaeda să vorbească, dar verii lor mai proşti şi mai nebuni ar fi vorbit toată ziua dacă îi lăsai.
Nassar, pe de altă parte, nu era nici prost, nici nebun. Să facă echipă cu Halabi pentru a înăbuşi propaganda ISIS în Arabia Saudită a fost o mişcare vicleană. Faptul că Faisal era cu un picior în mormânt l-a făcut să fie dispus să delege pe oricine părea că poate ţine regatul unit. Pe măsură ce el a devenit mai slab, Nassar a devenit mai puternic. Cu ajutorul lui Halabi şi al milioanelor sale de simpatizanţi saudiţi, moartea regelui ar putea pregăti terenul pentru o lovitură de stat. Familia regală ar fi alungată în exil, lăsând resursele financiare şi militare masive în mâinile radicalilor.
Wilson şi-a lins nervos buzele, conştientizarea faptului că lucrase pentru ISIS începând în sfârşit să se adâncească. Decizia de a nu-l lăsa pe el pentru gunoieri s-ar putea să funcţioneze până la urmă.
Rapp trecu peste Malik şi se strecură înapoi în maşină. Mişcarea de la marginea luminişului devenea mai puţin ezitantă, iar câţiva ochi cu inele întunecate începură să apară.
Nefiind sigur de ceea ce se întâmpla, Wilson alergă pe partea cealaltă, doar pentru a găsi uşa încuiată. S-a aruncat pe fereastră când Rapp a început să se îndepărteze, rămânând blocat la jumătatea drumului.
„Opreşte-te! Nu mă poţi lăsa...”
Rapp l-a apucat de ceafă şi i-a trântit faţa în consola dintre scaune. Căptuşeala a făcut ca gestul să fie puţin nesatisfăcător, aşa că l-a mai repetat de câteva ori înainte de a-l împinge pe Wilson înapoi prin fereastră. Bărbatul de la FBI a căzut în pământ, ameţit şi sângerând puternic din nas.
„Nu prea există a doua şansă în viaţă”, a spus Rapp, aplecându-se pe scaunul pasagerului. „Fă ceea ce trebuie, Joel. Sau voi veni după tine.”
A întors maşina şi era pe punctul de a călca pedala de acceleraţie, dar în schimb s-a oprit pentru a arăta spre Malik şi spre haita de câini sălbatici de care încerca cu disperare să se târască. „Şi poate vrei să te gândeşti să fugi.”

CAPITOLUL 52

CRED că eşti complet nebun.”
„Ştiu”, spuse Rapp.
Claudia stătea pe marginea patului, având exact expresia la care se aşteptase. Nu fusese cu adevărat cetăţean al niciunei ţări anume de când era copil. Viaţa ei se rezumase la a se deplasa în jurul lumii în căutare de locuri de muncă sau pentru a se menţine în faţa oricui o urmărea.
Istoria lui era diferită. Sigur, se alăturase iniţial CIA din furie şi ură, dar aceste emoţii fuseseră înlocuite de-a lungul anilor de un simţ al datoriei. La sfârşitul zilei, credea în ceea ce făcea. El a crezut în America şi în ideea că toată lumea are dreptul la viaţă, la libertate şi la căutarea fericirii. Unde a greşit Jefferson a fost că a crezut că aceste drepturi sunt inalienabile. În realitate, trebuia să se lupte pentru ele în fiecare oră din fiecare zi.

Claudia a făcut semn cu capul în direcţia generală a uşii. „În calitate de logistică, simt că trebuie să vă atrag atenţia că, atunci când echipa pe care aţi construit-o nu mai există, singurul vostru aliat, în afară de mine, este Joel Wilson. Un om care îşi petrece nopţile visând cum să te distrugă."
„Uh-huh", a spus el, sprijinindu-se de perete.
„Pot să ne fac să dispărem, Mitch. Putem să o luăm pe Anna şi să dispărem. Singura persoană care ar avea o şansă să ne găsească ar fi Irene, iar ea nu ne-ar căuta. Chiar dacă o altă agenţie de informaţii ar avea noroc, ce ar face? Oricare dintre oamenii pe care i-ar trimite probabil că îţi datorează viaţa. Iar cei aproximativ trei antreprenori privaţi suficient de buni pentru a accepta misiunea sunt, de asemenea, suficient de inteligenţi pentru a nu o face."
„Dar ce se întâmplă în Arabia Saudită?"
„Ce-i cu asta?", a spus ea pe un ton exasperat. „Ei şi-au provocat singuri asta. Dacă Nassar şi ISIS o vor, lasă-i să o aibă."
El nu era surprins că ea vedea lucrurile astfel, dar adevărul era mult mai complicat. Deşi era un fapt că aceasta era o rană pe care regalitatea şi-o provocase singură, cel care avea să sufere era omul obişnuit. Ce se va întâmpla cu ei când ISIS se va rostogoli prin Orientul Mijlociu? Nu trebuia să întrebe, pentru că văzuse cu ochii lui. Şi ce se va întâmpla cu soldaţii americani care vor fi trimişi atunci când SUA nu vor mai putea să stea deoparte şi să privească ororile care vor fi create de o alianţă Arabia Saudită-ISIS? Câţi dintre ei ar sângera în nisip?
„Nu pot lăsa să treacă asta, Claudia."
„Atunci te voi ruga din nou să o suni pe Irene."
A clătinat din cap. „Nu pot să o târăsc în asta. Trebuie să ia singură această decizie. Vom aştepta şi vom vedea ce face Joel."
Ea a luat o pernă şi a aruncat-o spre el, ratându-i urechea dreaptă cu mai puţin de un centimetru. „Joel Wilson este probabil în biroul lui Aali Nassar chiar acum, complotând cum să te găsească! Sau este la Washington, spunându-i senatorului Ferris că i-ai ucis întreaga echipă!"
„Poate."
„Nu mai fi atât de calm!" Când ea a întins mâna spre ceasul deşteptător, el a intervenit. Avea un braţ destul de bun, iar plasticul greu părea că ar putea face ceva pagube.
Ea s-a împotrivit pentru o clipă când el a înfăşurat braţele în jurul ei, dar apoi şi-a sprijinit capul pe pieptul lui. „Nu am avut o viaţă prea bună, Mitch. Cu excepţia Annei, mi-aş dori să pot uita tot ce s-a întâmplat înainte de a te întâlni pe tine. Dar acum ... ." Vocea ei s-a pierdut pentru o clipă. „Eşti cel mai bun în ceea ce faci. Dar nici măcar tu nu poţi supravieţui cu toată lumea împotriva ta."
* * *
Rapp a ieşit pe terasa taberei de safari şi a găsit restul echipei sale aşteptându-l. Donatella se retrăsese la umbra unui foişor înflorit, iar Kent Black se bronza pe un şezlong lângă o piramidă de cutii de bere goale. În mod previzibil, Azarov stătea cu spatele la clădire, sorbind apă gazoasă.
„Cu toţii v-aţi respectat reputaţia", a început el, în timp ce Claudia a luat loc. „Şi vreau să vă mulţumesc pentru tot ceea ce aţi făcut".
„Ce urmează?" a întrebat Negru, mormăind un pic.
„Nu există următorul. Aţi stat deja mult mai mult decât aveam dreptul să mă aştept."
„Cum rămâne cu acel cap de prosop care încearcă să-ţi însceneze asta, Mitch? Credeam că o să-l omorâm".
„Ar fi mai bine pentru voi toţi dacă m-aş ocupa eu de asta."
„Deci ne eliberezi?" a spus Donatella.
„Da. Şi asta ne aduce la subiectul plăţii. După cheltuieli, Orion Consulting are încă solduri bancare de . . . ." S-a uitat la Claudia.
„Puţin peste cincizeci de milioane de dolari americani".
„Bine. Cincizeci de milioane. Grisha, ştiu că ai primit banii în avans, dar vrei o parte?"
Rusul a clătinat din cap.
„Atunci Claudia şi cu mine vom păstra zece pentru a termina ce avem de făcut. Rămân patruzeci. Împărţiţi între Kent şi Donatella, adică douăzeci de fiecare."

Capul lui Black s-a rostogolit în faţă de pe şezlong. „Ce? Tocmai ai spus că o să transferi douăzeci de milioane de dolari în contul meu?”.
„Da. Şi eşti liber să te apuci din nou de contractare. Sau poţi să stai pe o plajă pentru tot restul vieţii tale. Doar nu-mi sta în cale.”
„Nicio problemă”, a spus el, ridicându-se şi făcând rondul, strângând mâna tuturor. Când a ajuns la Rapp, acesta s-a îndepărtat cu precauţie. „A fost real, omule.”
Rapp a aşteptat ca el să dispară după colţ înainte de a vorbi din nou. „Donatella. Nu am prea multă influenţă la CIA în acest moment, dar nu contează. Claudia este la fel de bună ca oricine în acest domeniu. Va dura câteva luni, dar ea îţi va crea o identitate curată şi te va aranja la New York. Evident, va trebui să-ţi faci nişte operaţii la faţă.”
„Am pe cineva în Buenos Aires.”
„Fără contracte, fără industria modei şi fără Italia”, i-a reamintit Rapp.
Ea a dat din cap. „Presupun că nu ne vom mai întâlni în această viaţă?”.
„Nu, dacă nu se întâmplă ceva foarte rău. „
A alunecat până la el şi i-a dat un sărut prelungit pe gură. „Dacă mai ai vreodată nevoie de cineva care să-ţi supravegheze fundul, nu ezita să mă suni.”
Făcând un pas înapoi, ea s-a uitat la ceilalţi. „A fost o plăcere să lucrez cu voi toţi. Claudia, o să-ţi trimit datele mele de contact când ajung în Argentina.”
„Abia aştept. Şi dacă tot eşti acolo, întreabă-i dacă pot face ceva în legătură cu nasul tău.”
Rapp s-a încordat, dar, spre surprinderea lui, Donatella a zâmbit şi cele două femei s-au îmbrăţişat înainte ca ea să se îndepărteze.
Sunetul motocicletei lui Kent Black care se îndepărta cu viteză l-a auzit pe Rapp chiar în momentul în care s-a întors spre ultimul om rămas pe terasă. „Presupun că vrei ceva mai mult decât dolarul pe care ţi l-am plătit în Costa Rica.”
Azarov şi-a lăsat băutura şi s-a ridicat în picioare. „Probabil că se va dovedi a fi nimic.”
„Dar?”
„Dacă vreunul dintre duşmanii pe care mi i-am făcut în Rusia decide vreodată să revină în viaţa mea, s-ar putea să am nevoie de ajutor.”
„Voi fi acolo.”
A dat din cap respectuos şi apoi s-a îndreptat spre Claudia. Ea părea puţin nervoasă când el i-a sărutat mâna, dar frica goală care fusese atât de evidentă la prima lor întâlnire dispăruse.
Când Azarov a plecat, ea s-a întors spre Rapp. „Doar noi doi.”
El a desfăcut capacul uneia dintre berile nedeschise pe care le lăsase Black. „Da. Doar noi doi.”

CAPITOLUL 53

Sediul CIA
Langley, Virginia
S.U.A.

IRENE Kennedy a aruncat o privire peste ochelarii de citit când uşa biroului ei s-a deschis şi asistentul ei executiv s-a strecurat pe uşă.
„Ştiu că aţi cerut să nu fiţi deranjată...”.
„Este totul în regulă, Jamie?”
„Sincer, nu sunt sigură cum să răspund la această întrebare. Joel Wilson este aici pentru a vă vedea din nou”.
„Îmi pare rău. Aţi spus Joel Wilson?”
„Da, doamnă.”
Agentul FBI fusese văzut ultima dată în Juba, unde el şi echipa sa au căzut într-o ambuscadă. Informaţiile erau încă fragmentate, dar cele mai bune informaţii care circulau erau că fusese vorba de un caz de confuzie de identitate. Un lider rebel local credea că Wilson şi oamenii săi erau un grup de traficanţi de arme condus de cineva pe nume Jason Blaze.

Ea, însă, ştia ceva mai multe. Blaze era de fapt un fost soldat din armată care răspundea la numele Kent Black. Mai mult, ea avea o descriere a asociaţilor săi care semănau izbitor de mult cu Mitch Rapp, Claudia Dufort, Donatella Rahn şi Grisha Azarov.
După toate probabilităţile, Rapp şi Claudia l-au condus pe Wilson într-o capcană – al cărei scop era uciderea lui Aali Nassar fără implicarea lor directă. Din păcate, Nassar nu era acolo. O tragedie, de fapt. Nu numai că era un om care avea mare nevoie să fie ucis, dar nu-i plăcea să vadă cum un plan atât de frumos conceput dădea greş.
„Irene? Să-l trimit înăuntru?"
„Absolut", a spus Kennedy. Lucrase cu presupunerea că Wilson era mort. Şi, din experienţa ei, conversaţiile cu morţii aveau tendinţa de a fi extrem de lămuritoare.
S-a ridicat, dar nu a ieşit imediat din spatele biroului ei când Wilson a apărut în uşă. În mod normal, era aranjat cu o meticulozitate sterilă care întruchipa foarte bine cine era. Mersul ezitant, îmbrăcămintea murdară şi ochii înnegriţi ai bărbatului care intra în biroul ei erau complet nefamiliare.
„Dr. Kennedy. Vă mulţumesc că v-aţi întâlnit cu mine fără programare." I-a întins mâna, dar apoi a părut să realizeze cât de murdară era şi a retras-o.
„Te simţi bine, Joel? Ar trebui să chem o echipă medicală?"
El a clătinat din cap, iar ea i-a arătat spre o zonă de şedere din colţul biroului ei. El s-a aşezat, iar ea i-a întins o sticlă de apă înainte de a se aşeza în faţa lui.
„Am înţeles că tu şi oamenii directorului Nassar aţi fost atacaţi în Sudanul de Sud. Puteţi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat?"
„L-am urmărit pe Rapp acolo prin intermediul unor e-mailuri pe care i le-a trimis Claudiei Dufort. Nu ştiu cine ne-a atacat. Dar nu a fost el."
Era intrigată. Din punct de vedere istoric, Wilson îl învinovăţea pe Mitch pentru tot ce i se întâmpla rău.
„De unde ştii asta?"
„Pentru că el mi-a salvat viaţa. Unul dintre oamenii lui Nassar – care nu era chiar unul dintre oamenii lui – a încercat să-l ucidă pe Mitch. Când am strigat la el să înceteze focul, s-a întors împotriva mea. Dacă Mitch nu l-ar fi împuşcat, aş fi fost mort."
„Joel, vreau să o iei mai încet. Cum adică nu a fost unul dintre oamenii lui Nassar?"
„L-am interogat. Cred că a fost ISIS. Dar nu ştiu dacă asta înseamnă că s-a infiltrat în serviciile secrete saudite sau dacă Nassar a ştiut tot timpul."
A scos un telefon din buzunar şi aproape că l-a scăpat încercând să îl aşeze pe măsuţa de cafea dintre ei. Mai văzuse aşa ceva în cariera ei. Omul era distrus. Îşi petrecuse întreaga viaţă ca un narcisist care credea că are întotdeauna dreptate – întotdeauna de partea celor virtuoşi. Acum, realitatea făcuse implozia acelei imagini de sine. Majoritatea oamenilor în starea lui nu şi-au revenit niciodată din disonanţa cognitivă. Câţiva rari reuşeau să absoarbă noua lor poziţie în univers şi să se adapteze. În ce categorie s-a încadrat Joel Wilson?
„Sunt poze acolo cu toţi oamenii lui Nassar şi o înregistrare a interogatoriului nostru cu cel care a supravieţuit."
Ea a ridicat telefonul şi a început să răsfoiască fotografiile în timp ce el continua.
„Nassar se juca cu mine. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât devine mai clar. Se baza pe ura mea faţă de Mitch ca să mă facă să nu văd tot ce se întâmpla. Şi a avut dreptate."
Kennedy a pus telefonul jos şi l-a evaluat pe bărbat. Capul îi atârna lejer pe umeri, cu privirea goală concentrată pe covor.
„În meseria asta, ni se întâmplă tuturor în cele din urmă, Joel. Întrebarea este ce faci în privinţa asta."
„Vreau să ajut", a spus el fără ezitare. „Vreau să aflu dacă Nassar are legătură cu ISIS. Şi dacă este, vreau să-l dobor".
A fost o ofertă interesantă. Şi mai interesant, însă, era dacă era o ofertă pe care Mitch Rapp o anticipase. Oare renunţase în mod conştient la uciderea lui Wilson cu riscul de a-i permite omului de la FBI să-şi continue răzbunarea? Era un nivel de reţinere şi de gândire strategică pe care nu i l-ar fi atribuit neapărat vechiului ei prieten.

Nu exista nicio îndoială că Wilson era un investigator talentat. În unele privinţe, aceasta era slăbiciunea lui. Capacitatea sa de a vedea imaginea de ansamblu era compromisă de obsesia sa pentru detaliile fine. În acest caz, însă, tocmai acele detalii fine erau cele care necesitau atenţie. Imaginea de ansamblu era treaba ei.
„Este o ofertă sinceră, Joel?"
El i-a întâlnit în sfârşit privirea. „Bineînţeles că este."
„Ştie cineva că eşti aici?"
„Ce? De ce?"
„Răspunde la întrebare."
Ea putea vedea cum se învârteau rotiţele din mintea lui. El se întreba dacă ea era implicată cu Rapp şi era disperat să ascundă această implicare. Mai exact, se întreba dacă un răspuns negativ se va sfârşi cu el îngropat în subsolul lui Langley.
În cele din urmă, trupul lui se lăsă în jos. „Nimeni nu ştie. Eu am venit primul aici. Nu am vorbit cu nimeni."
A apăsat un buton pe un telefon aşezat lângă ea şi asistentul ei a reapărut.
„Jamie, trebuie să mă asigur că nu există nicio înregistrare a agentului Wilson care să fi părăsit Juba sau să fi ajuns în SUA." De asemenea, sună-l pe generalul Jayyusi în Sudanul de Sud. Întreabă-l dacă a vorbit cu Aali Nassar. Dacă da, întreabă-l dacă nu este prea târziu pentru a-l pune să confirme moartea agentului Wilson şi să distrugă cadavrele care au fost lăsate în urmă."
Wilson nici măcar nu a reacţionat la ceea ce spunea ea. Se pare că hotărâse că merita orice soartă pe care i-o plănuia ea.
„Asta nu va fi ieftin", a spus Jamie. „Există vreo limită la cât pot să-l plătesc?".
„Nu. Dar vreau să-ţi fie clar că vom cumpăra o exclusivitate. Dacă aud că a mai vândut vreo informaţie de acest gen, voi fi ...". Vocea ei s-a stins pentru o clipă în timp ce îşi alegea următoarele cuvinte.
„Dezamăgit de neconsolat."
„Cred că va înţelege ce vrei să spui. Altceva?"
„Deocamdată e suficient."
Ea a dispărut, iar Wilson a privit uşa închizându-se ca şi cum ar fi fost într-o cameră de gazare.
„Cum rămâne cu Mitch?", a spus ea. „Ştii unde este?"
Wilson a clătinat din cap. „M-a părăsit la o distanţă mare de Juba. Ultima dată când l-am văzut, se întorcea cu maşina spre oraş."
Părea clar că Rapp văzuse în Joel Wilson acelaşi lucru pe care îl văzuse şi ea. Ar fi putut să-l ucidă pe bărbat fără să se teamă de repercusiuni. În schimb, îl lăsase cu un telefon plin de informaţii şi cu libertatea de a-l folosi după bunul plac.
„Ce ai de gând să faci cu mine?" a spus Wilson, devenind incomodat de tăcerea care se trăgea între ei.
„Pentru moment, cred că este în interesul nostru să lăsăm lumea să creadă că eşti mort. Bineînţeles, îl vom suna pe directorul Miller şi îi vom spune că nu este cazul. Dacă eşti de acord, aş vrea să-l rog, de asemenea, să mă lase să mă folosesc de tine pentru a conduce efortul de identificare a bărbaţilor de pe telefonul tău şi a legăturii lor cu Aali Nassar. Am buni analişti de informaţii, dar ceea ce ne trebuie aici este un investigator."
El s-a holbat la ea, uimit.
„Te aşteptai la altceva?"
„Da... nu. Adică, mi-ar plăcea să fiu implicată în prinderea lui Nassar".
„Atunci de ce nu-i spui unuia dintre asistenţii mei să trimită după nişte haine pentru tine şi să-ţi arate unde sunt duşurile. Între timp îţi voi aduna echipa".

CAPITOLUL 54

Riyadh
Arabia Saudită

Pivniţa fusese căptuşită cu cabine, iar luminile de sus erau atenuate, făcând ca fiecare staţie de lucru să strălucească de lumina monitorului său de calculator. În mod ironic, secretul unei analize eficiente a

serviciilor de informaţii era schimbul de idei, dar în acest caz un astfel de schimb era imposibil. Scopul lui Aali Nassar nu era nici adevărul, nici acurateţea. Ceea ce avea nevoie acum era să inventeze o realitate alternativă atât de convingătoare încât să-i convingă chiar şi pe analiştii care o creaseră.
În timp ce traversa sala, oamenii care îl observaseră s-au ridicat în picioare, unii încercând chiar un salut stângaci. El i-a ignorat. Nu erau soldaţi sau agenţii disciplinaţi cu care se înconjurase de la absolvirea universităţii. Erau tinerii experţi în tehnologie care domneau acum în domeniul colectării de informaţii. Nassar se ferea de ei, nu doar pentru că nu înţelegea cu adevărat cum făceau ceea ce făceau, ci şi pentru că talentul lor era întotdeauna invers proporţional cu credinţa lor. Pentru aceşti oameni, Dumnezeu, ţara şi autoritatea erau lipsite de sens în comparaţie cu ceea ce vedeau pe acele ecrane.
Cei mai talentaţi – şi, prin urmare, cei mai puţin devotaţi – dintre analiştii desemnaţi pentru acest detaliu fuseseră plasaţi de-a lungul peretelui din spate. S-a rotit pe scaun când Nassar s-a oprit în uşa deschisă a cabinei sale, dar nu s-a ridicat în picioare, aşa cum făcuseră ceilalţi.
„Ce aţi descoperit?” a spus Nassar, ignorând lipsa de respect.
„Nu am reuşit să obţinem o confirmare, dar bănuiala noastră este că toţi oamenii noştri sunt morţi.”
„De ce nicio confirmare?”
„Singurul lucru pe care ne putem baza sunt interviurile oamenilor care au asistat la bătălie, iar majoritatea nu par a fi de încredere. Fie că încercau să se îndepărteze de lupte, fie că sunt atât de obosiţi de război încât nu au acordat prea multă atenţie. Am comparat diferitele relatări pentru a crea cel mai probabil lanţ al evenimentelor, dar tot nu pot garanta acurateţea.”
„Ce aţi pus cap la cap?”
„După ce oamenii lui Abdo au atacat, totul s-a transformat rapid într-o încăierare. A fost imposibil de spus cine trăgea în cine şi cea mai mare parte a luptei s-a desfăşurat în interiorul bisericii. O maşină a părăsit locul faptei cu un număr necunoscut de pasageri, dar nu ştim unde s-a dus şi nu am primit veşti de la niciunul dintre oamenii noştri. Cel mai probabil era unul sau mai mulţi oameni ai lui Abdo care au scăpat din lupte şi acum sunt pe fugă. Are reputaţia de a pedepsi destul de aspru laşitatea.”
„Şi cadavrele oamenilor mei?”
„Au fost arse împreună cu biserica.”
„Rebelii au făcut asta?”
„Nu, domnule. Se pare că a fost făcută de trupele guvernamentale. Nu suntem siguri de ce. Lanţul de comandă din Juba este greu de urmărit. S-ar putea să fi fost doar o decizie luată de poliţişti de rang inferior.”
Nassar a dat din cap. În timp ce focul făcea imposibilă confirmarea faptului că toţi oamenii săi erau morţi, făcea dificilă şi identificarea cadavrelor. În acest fel, incendiul fusese un dar. Dacă fotografiile oamenilor pe care îi trimisese ar fi fost făcute şi date unei agenţii de informaţii străine, aceştia ar fi fost identificaţi rapid ca nefiind angajaţi ai Direcţiei Generale de Informaţii saudite. Şi după aceea, era posibil ca ei să fie asociaţi cu ISIS.
„Ştim dacă Joel Wilson, omul FBI, se afla printre cei morţi?”.
„Se pare că a fost. Poliţia locală a spus că unul dintre bărbaţi era alb şi că i-au luat portofelul înainte de a începe incendiul.” Tânărul şi-a folosit mouse-ul pentru a scoate o fotografie a permisului de conducere al lui Joel Wilson din Dakota de Nord.
În viziunea sa periferică, Nassar l-a văzut pe asistentul său apărând şi făcându-i semn să se îndrepte spre o sală de conferinţe aflată de-a lungul peretelui.
„Continuaţi. Vreau să fiu pus la curent imediat cu orice informaţie nouă.”
„Da, domnule.”
* * *
„În sfârşit, am intrat în contact direct cu Abdo”, a spus Hamid Safar când Nassar a intrat şi a închis uşa.
„Şi?”
„A confirmat că oamenii lui au fost cei care au atacat şi că au făcut-o pentru că au crezut că oamenii noştri sunt asociaţi cu Jason Blaze. De asemenea, a fost de acord ca oamenii lui să jure că un american care se potriveşte descrierii lui Mitch Rapp l-a ucis pe Wilson, deşi vrea o sumă importantă de bani pentru a face acest lucru.”

„Plăteşte-i cât cere”, a spus Nassar.
Deşi povestea nu era lipsită de defecte, nimeni nu se aştepta la dovezi concrete în acea parte a lumii. Tot ce trebuia să facă era să genereze suficiente suspiciuni pentru a-i motiva pe americani. Acum, bărbatul ucis în cauză nu era un cetăţean saudit cu potenţiale legături cu terorismul. A fost un agent FBI american care îndeplinea ordinele preşedintelui.
Americanii nu ar fi avut de ales decât să dedice o cantitate semnificativă de resurse pentru această vânătoare de oameni. De asemenea, ar avea ca efect sperierea oricărui agent american implicat. Un Mitch Rapp dispus să ucidă agenţi americani ar crea un număr mare de degete nervoase pe trăgaci şi ar înăbuşi probabil orice critică în cazul în care încercările de a-l prinde în viaţă ar eşua.
„Contactează-ţi omologul de la FBI, Hamid. Spune-le despre implicarea lui Rapp în uciderea lui Wilson şi pune-i în legătură cu Abdo.”
„Am înţeles.”
„S-a înregistrat vreun progres în găsirea lui Rapp şi a oamenilor săi?”
„Nici unul. Dar americanii l-au antrenat şi sunt familiarizaţi cu asociaţii, metodele şi finanţele sale. Cu o mai bună cooperare din partea lor, nu va rămâne invizibil pentru mult timp.”
Nassar s-a aşezat la mica masă de conferinţe şi şi-a concediat asistentul cu un gest din mână.
Cât de mult aflase Rapp şi dacă conta? Toţi cei care ştiau de implicarea lui Nassar erau morţi – toţi într-un mod care îl implica puternic pe asasinul CIA.
Acum Rapp îşi părăsise baza din Juba şi era pe fugă. Mai important, întreaga lume occidentală avea să-l vâneze în curând. Ştia mult prea multe despre războaiele lor clandestine pentru a i se permite vreodată să se apere în cadrul unei audieri. Chiar şi Irene Kennedy, susţinătoarea sa de zeci de ani, va fi nevoită să-l abandoneze. Era loială, dar nu suficient de proastă pentru a se sinucide politic şi a sfârşi în închisoare.
În ciuda tuturor acestor lucruri, ar fi o greşeală să îl subestimăm pe acest om. Animalele rănite puteau fi extraordinar de periculoase, iar Mitch Rapp nu făcea excepţie. Nassar îşi dublase deja detaşamentul personal de securitate, dar acum părea înţelept să se mute într-o locaţie nedezvăluită. Rapp era cel mai talentat asasin al generaţiei sale, dar nu putea ucide ceea ce nu putea găsi.
Telefonul lui Nassar a sunat cu un număr imediat recognoscibil. Ca de obicei, s-a gândit să-l respingă, dar sala de conferinţe era izolată fonic şi era măturată zilnic pentru dispozitive de ascultare. Nu exista un loc mai bun pentru a purta această conversaţie inevitabilă.
„Da”, a spus el, răspunzând la telefon.
„Rapp este mort?” Tonul mollahului Halabi sugera că ştia deja răspunsul la întrebare.
„Nu. Eu...”
„Am înţeles că oamenii mei sunt.”
„La fel ca şi ai mei”, a ripostat Nassar. Nu ceruse oamenii lui Halabi, iar prezenţa lor constantă devenea o problemă semnificativă. Să-i reamintească mullahului acest lucru, însă, ar fi fost contraproductiv. Era un om periculos şi era clar că se infiltrase la toate nivelurile guvernului Arabiei Saudite.
„Investigaţia lui Joel Wilson l-a condus în Sudanul de Sud. Rapp era deja plecat şi a fost atacat de un grup rebel local. Zona se află în plin război civil, motiv pentru care, fără îndoială, Rapp a ales-o.”
„Şi totuşi ai supravieţuit.”
„Am fost chemat înapoi la Riyadh.”
„Allah trebuie să aibă planuri măreţe pentru tine.”
„Sunt servitorul lui.”
„Într-adevăr”, a spus liderul ISIS cu o evidentă lipsă de convingere.
„S-ar putea ca aceasta să se dovedească a fi o situaţie ideală”, a început Nassar. „Am început o campanie de dezinformare care îi va face pe americani să creadă că Rapp a fost acolo şi că l-a ucis pe Wilson. Ştim...”
„Poate că moartea nu este destinul imediat al lui Rapp, Aali. Dacă va fi dus înapoi în America în lanţuri, ce ravagii ar putea să facă? Cu siguranţă că duşmanii politici ai CIA s-ar alinia împotriva lui. Ar exista audieri publice? Dacă da, Rapp ar putea dezvălui secrete care ar zgudui ţara lui fără Dumnezeu până în măduva oaselor.”
„Da, dar într-o astfel de audiere, relaţia mea cu tine ar fi descoperită.”

„Şi atunci regele te-ar condamna la moarte. Este cea mai mare speranţă a unui om să aibă privilegiul de a fi martirizat.”
Linia s-a închis, iar Nassar şi-a trântit telefonul de masă. Îi era uşor acelui căprar care locuia în peşteră să vorbească despre gloria martirajului. Nassar, însă, nu avea nicio intenţie de a muri sau de a sfârşi într-una dintre temniţele lui Faisal. Mai avea foarte multe lucruri de făcut în această viaţă, iar Mitch Rapp era ultimul mare obstacol în calea îndeplinirii lor.

CAPITOLUL 55
La est de Riyadh
Arabia Saudită
ÎŢI AMINTEŞTI când ţi-am spus că te credeam nebun?”. a spus Claudia, uitându-se prin fereastra avionului la o pistă de aterizare privată tăiată în deşert. „Acum sunt sigură de asta”.
Rapp aţipea pe o canapea din apropierea părţii din spate a avionului. „O să fie bine.”
„Cum o să fie bine?”, a spus ea. „Aali Nassar este disperat să te vadă mort, iar acum zburăm în curtea lui. Crezi că regele Faisal te va salva? Nu contează ce ai făcut pentru el şi pentru ţara lui în trecut, Mitch. E un om bătrân şi Nassar îl va fi otrăvit împotriva ta. Probabil că ascute personal sabia pe care o vor folosi pentru a te decapita.”
„Faisal nu face niciodată nimic el însuşi”, spuse Rapp, ajustându-se într-o poziţie mai confortabilă. „Probabil că doar supraveghează ascuţirea.”
„Nu mai încerca să deviezi.”
„Nu-ţi mai face atâtea griji.”
„Eu sunt coordonatorul vostru logistic. Este treaba mea.”
„Şi eşti bun la asta.”
„Nu mă lua de sus, Mitch. Pur şi simplu nu.”
Rapp sperase că relaţia lui cu Claudia va atinge echilibrul şi uşurinţa pe care le căuta. Era pragmatică şi adaptabilă, lipsită atât de naivitatea ultimei sale soţii, cât şi de imprevizibilitatea violentă a lui Donatella. Din nefericire, se părea că oricine de care se apropia era în cele din urmă absorbit în haosul şi întunericul care se învârtea în jurul său.
Şi era timpul să recunoască faptul că el înrăutăţea lucrurile. Pur şi simplu nu se putea opri din a o testa. Din punct de vedere logistic, era practic impecabilă – una dintre cele mai bune cu care lucrase vreodată. Dar el era încă îngrijorat de modul în care ea se descurca cu stresul situaţiilor de viaţă şi de moarte şi de modul în care relaţia lor îi va afecta judecata.
Sau era doar o scuză? Poate că se testa pe sine însuşi. La naiba, poate că încerca să o îndepărteze. Ideea de a pierde din nou pe cineva îl pândea constant în minte. Gândurile legate de propria moarte nu-l preocupau atât de mult, dar ideea unei alte înmormântări şi a goliciunii şi furiei care urmau era singurul lucru care avea puterea de a-l speria. Pe de altă parte, într-o zi va fi nevoit să privească în urmă şi să-şi evalueze viaţa. Era „amorţeală” cuvântul pe care ar fi vrut să-l folosească pentru a o rezuma?
„Mitch?”, l-a întrebat ea. „Ar fi bine să nu fi adormit în timpul acestei conversaţii.”
Încă o dată şi-a amintit cât de mult îi lipsea Scott Coleman. Fostul SEAL stătea în tăcere în faţa avionului, curăţându-şi arma şi aşteptând ordinele.
„Sunt treaz.”
„Este un risc prea mare pentru o recompensă insuficientă. Dacă vrei să convingi pe cineva de nevinovăţia ta, ar trebui să fie americanii. Şi chiar şi atunci ar trebui să mă laşi să stabilesc un loc de întâlnire neutru. Undeva cu o uşă din spate, dacă lucrurile merg...”
Roţile au atins pământul şi motoarele au dat înapoi, făcându-i să tacă. Prea târziu.
Rapp se ridică în picioare şi se îndreptă spre cabina de pilotaj. Pilotul scruta o clădire goală la nord în timp ce oprea aeronava. Mâna lui era încleştată pe manetă, aşteptând să o trântească din nou în faţă dacă va fi necesar.
„Fă la stânga după hangarul acela”, a spus Rapp, arătând prin parbriz.
„Scrie că este o zonă restricţionată.”
„Fă-o, Paco.”

În timp ce el a uşurat avionul înainte, a apărut un contingent militar. Pilotul a început să încetinească, dar Rapp a luat loc lângă el şi a împins din nou acceleraţia înainte.
„Cred că vorbesc serios”, a spus Paco, arătând spre patru mitraliere care îi urmăreau din vehiculele blindate de sus. „Eşti sigur de asta?”
„Sunt sigur.”
Deşi nu avuseseră niciodată vreo prezentare formală, era probabil că îşi dăduse seama până acum cine era Rapp. Şi, în lumina acestui fapt, hotărâse că era mai bine să nu pună la îndoială ordinele.
„Opreşte-te la clădirea aceea de acolo”, a spus Rapp, alunecând de pe scaun şi îndreptându-se spre spate. A arătat spre Claudia. „Noi suntem sus.”
„Ce? Ce înseamnă asta?”
Avionul s-a oprit, iar el a deschis uşa înainte de a coborî treptele. Ea l-a urmat în căldura şi strălucirea soarelui, uitându-se nervoasă în jur la soldaţii care îi priveau.
În mod normal, Rapp ar fi purtat o pălărie şi ochelari de soare, într-un efort de a zădărnici camerele de luat vederi care deveniseră atât de omniprezente în societatea modernă. Astăzi, însă, mergea încet, scrutând pista de aterizare cu faţa complet expusă.
Claudia i-a pus o mână în spate şi l-a împins înainte. „Ce naiba faci? Nu ştiu unde crezi că te duci, dar am putea măcar să ajungem acolo?”
Şi-a ajustat traiectoria spre un Gulfstream G550. David Graves, îmbrăcat într-un costum închis la culoare şi aparent neafectat de căldură, stătea la baza treptelor care duceau spre aeronavă. Îi urmărea cu atenţie, mutându-şi mâna spre arma în toc aflată sub braţul stâng.
Reacţia lui i-a explicat lui Rapp seriozitatea situaţiei sale. Se cunoşteau de ani de zile şi încă se mai întâlneau la poligon o dată pe lună sau cam aşa ceva, de obicei luând o bere după aceea.
Până când au ajuns la trei metri, mâna lui era înfăşurată în jurul mânerului SIG P226 pe care Rapp însuşi îl împuşcase de multe ori. Nu era surprinzător. Umbla vorba în comunitatea serviciilor de informaţii că Joel Wilson era mort şi că Rapp era responsabil.
„Ce faci aici, Mitch?”
„Nu sunt aici, Dave.”
„Sunt vreo cincizeci de saudiţi în spatele tău care s-ar putea să nu fie de acord.”
Graves s-a uitat la Claudia, dar apoi a apăsat un deget pe cască, sugerând că primea o transmisie.
„Eşti sigur?”, a răspuns el în microfonul de la încheietura mâinii. „Vreţi să intru? Cred că ar trebui să ai cel puţin nişte... Da. Am înţeles.”
S-a dat la o parte, iar Rapp a urmat-o pe Claudia în timp ce aceasta se îndrepta spre trepte. Când au intrat în aeronavă, ea s-a oprit brusc.
Irene Kennedy s-a ridicat de pe scaun şi s-a apropiat, dându-i Claudiei o scurtă îmbrăţişare în timp ce Rapp îşi alegea un loc lângă o secţiune a fuselajului fără ferestre.
„Mă bucur atât de mult să te văd, Claudia”, a spus Kennedy. „Am fost îngrijorată. Eşti în regulă?”
„Da, dar ce cauţi aici? Mitch tot refuza să te sune.”
„L-am sunat”, a spus ea, indicând spre scaunul de lângă cel al lui Rapp şi luând loc cu faţa la el. „Şi abia aştept să aud ce ai făcut în ultima lună. Grisha Azarov, Donatella Rahn şi Kent Black...”. Ea a clătinat din cap. „Vremuri disperate . . . .”
„Se zvoneşte că Joel Wilson e mort”, a spus Rapp. „Ultima dată când l-am văzut, părea în regulă. Tu nu ai...”
„Nu, bineînţeles că nu.” Ea s-a răsucit în scaunul ei. „Joel! Poţi să vii aici, te rog?”
Bărbatul de la FBI a apărut din spaţiul de comunicaţii securizat din spate, cu un aer puţin ruşinat.
„Joel a lucrat la identificarea bărbaţilor care au fost ucişi în Juba şi a ajutat la exonerarea ta în cazul morţii cetăţenilor saudiţi pe care eşti acuzat că i-ai ucis.”
„Faceţi vreun progres?” a întrebat Rapp.
„Este greu să obţinem ceva concret”, a răspuns Wilson. „Dar construim un caz circumstanţial destul de decent pentru nevinovăţia ta.”
Rapp a scos paşaportul fals pe care îl folosise şi i l-a aruncat bărbatului. „Nu este chiar beton, dar s-ar putea să poţi obţine ceva din el.”

Wilson a răsfoit paginile, uitându-se la ştampilele de intrare şi de ieşire. „Orice lucru mărunt ajută. Lasă-mă să mă întorc şi să fac nişte scanări.”
Rapp îşi întoarse atenţia asupra lui Kennedy. „Întâlnirea noastră cu regele este încă în desfăşurare?”
„Da”, a răspuns ea, aruncând o privire la ceasul ei. „De fapt, suntem în întârziere. Claudia, de ce nu ne aştepţi aici?”
„Cred că ar trebui să vin”, a protestat ea. „Am toate detaliile a ceea ce am făcut – ore, date, locuri, mijloace de transport. Aş putea ajuta să completez tot ceea ce Joel nu a reuşit să descopere.”
„Înţeleg, şi vom avea nevoie de tine pentru a te coordona cu el mai târziu, dar deocamdată aş vrea să te ţin departe de asta cât mai mult posibil. Şi, în plus, îţi va da ocazia să o suni pe Anna. Ea şi Tommy se simt minunat împreună, dar îi este dor de mama ei. „
* * *
Luminile fântânii de la Palatul Erga se aprinseseră, scăldând intrarea cu balustradă într-o strălucire caldă. Gărzile erau numeroase, toate purtând puşti de asalt şi toate foarte interesate de limuzina care aluneca pe lângă ele.
„Opreşte aici”, i-a spus Rapp în arabă şoferului.
„Ce?”, a răspuns acesta. „De ce?” „Mi s-a spus să vă duc la intrare, unde vă aşteaptă asistentul regelui”.
„Opreşte aici”, a repetat Rapp. Bărbatul nu a avut de ales decât să o facă. Rapp era oaspetele regelui şi, ca atare, dorinţele sale trebuiau îndeplinite întocmai.
„Nu te deranjează o mică plimbare, nu-i aşa, Irene?”.
„O idee excelentă”, a spus ea, urmându-l afară, în seara care se răcea rapid.
„Ce facem?” a spus Wilson, uitându-se în jur la gardieni înainte de a părăsi siguranţa relativă a limuzinei.
„Relaxează-te”, a spus Rapp, punându-i o mână prietenoasă în spate şi îndrumându-l spre intrarea în palat. „Aveam nevoie doar de puţin aer”.
În realitate, Rapp voia să se asigure că această mică vizită era cât mai publică posibil. Avea nevoie ca gărzile – multe dintre ele loiale lui Aali Nassar – să îi vadă nu numai pe el şi pe Irene Kennedy intrând liber într-o întâlnire cu regele, ci şi pe regretatul Joel Wilson plimbându-se alături de ei.
S-au întâlnit cu asistentul lui Faisal pe treptele palatului şi, după câteva amabilităţi încordate, au fost conduşi într-o sală de audienţă din marmură şi aurită, situată în spatele palatului. Aşa cum era de aşteptat, regele nu era acolo. Îi plăcea să îşi facă intrarea şi au fost nevoiţi să aştepte. Singurul loc era un tron de catifea aurie şi roşie, aflat pe o platformă ridicată, aşa că au fost nevoiţi să stea în picioare.
După cinci minute a apărut Faisal şi s-a aşezat cu greu pe scaunul său. Platforma devenise din ce în ce mai scurtă pe măsură ce îmbătrânise, iar Rapp a observat că ar fi fost timpul pentru o nouă ajustare.
„Am fost de acord cu această întâlnire şi l-am exclus pe directorul Nassar la cererea dumneavoastră, doctor Kennedy. Fac acest lucru din respect pentru dumneavoastră şi în semn de recunoaştere a ceea ce a făcut domnul Rapp pentru a-mi apăra regatul în trecut. Dar vreau să fie clar că eu îl consider un criminal.”
În ciuda relaţiei lor îndelungate, Faisal nu s-a uitat la el. Încă un alt memento despre cât de repede se puteau schimba loialităţile politice.
„Înălţimea Voastră”, a spus Kennedy. „Aş dori să vi-l prezint pe Joel Wilson, agentul FBI care îl ajuta pe directorul Nassar să încerce să-l găsească pe Mitch.”
„Îl cunosc destul de bine pe agentul Wilson”, a spus Faisal. „Deşi mi s-a spus că eraţi mort.”
„Nu, domnule. Unul dintre oamenii directorului Nassar a încercat să mă ucidă, dar Mitch a reuşit să împiedice acest lucru.”
„Aceasta este o acuzaţie foarte gravă. Aveţi dovezi?”
„Echipamentul pe care l-am cerut este disponibil?”
Regele a arătat spre un dulap ornamentat de lângă perete. Wilson l-a deschis, andocându-şi laptopul şi recuperând o telecomandă. O clipă mai târziu, luminile s-au diminuat şi ecranul său a fost proiectat pe perete.
„Această primă imagine este o listă cu datele şi locurile în care Mitch a călătorit de când a părăsit CIA. Acestea sunt coroborate cu paşaportul său. Puteţi vedea că ar fi imposibil ca el să-l fi ucis pe omul vostru la Paris sau pe Qadir Sultan în Arabia Saudită.”
„Oferiţi ca dovadă intrările dintr-un paşaport fals?” a întrebat Faisal.

„Vă rog, lăsaţi-l să termine”, a spus Kennedy.
„Vă mulţumesc. Avem dovezi coroborate de la diverse camere de luat vederi din aeroporturi şi din alte locaţii, toate cu marcaj de timp.”
Le-a derulat prin ele, dar abilitatea naturală a lui Rapp de a-şi ţine faţa departe de fotografii a lucrat împotriva lui. Când Wilson a adus o imagine a unei înregistrări telefonice îndelungate, Rapp s-a săturat.
„Opriţi-vă.”
Wilson s-a uitat la el. „Tocmai mă pregăteam să...”
Rapp a făcut un pas înainte şi s-a uitat în ochii monarhului îmbătrânit. „Ştii foarte bine că nu i-am omorât pe acei oameni, pentru că îţi spun că nu i-am omorât eu. De ce aş minţi? De ce aş sta aici, în faţa ta, în loc să-ţi trag un glonţ în cap şi să sper că următorul nemernic care se va aşeza în scaunul acela va fi mai bun?”
Faisal a tresărit înapoi, alarma şi confuzia citindu-i-se pe faţă. Era probabil prima dată când i se vorbea în felul acesta.
„Mitch... ...” a avertizat Kennedy, dar bătrânul s-a ridicat în picioare şi a vorbit peste ea. „Îmi spui toate astea, dar apoi insişti ca Aali să nu fie prezent pentru a se apăra. Mi-a fost infailibil de loial şi a lucrat neobosit împotriva ISIS.”
„Ascultă-te pe tine însuţi”, a răspuns Rapp. „Nici măcar tu nu crezi ceea ce spui. Ori trebuie să conduci această ţară, ori să o predai cuiva care poate. Pentru că ai fost păcălit şi nu-mi dau seama dacă eşti prea prost ca să-ţi dai seama sau prea bătrân ca să-ţi pese.”
„Gărzi!”, a strigat regele, iar o clipă mai târziu doi bărbaţi înarmaţi cu HK G36 au dat buzna pe uşă. Kennedy a făcut câţiva paşi înapoi, în timp ce Wilson s-a repezit spre marginea încăperii. Rapp şi-a păstrat poziţia. Nu terminase încă.
Un gardian a luat poziţie în dreapta lui, nefiind sigur de ceea ce voia Faisal să facă. Rapp a profitat de confuzie şi i-a măturat picioarele de sub el, în timp ce apuca ţeava armei sale. I-a smuls-o din mâini şi a înfipt capsa acesteia în capul celui de-al doilea gardian, căruia i-au cedat genunchii. Rapp a aruncat puşca şi a smuls Browning Hi Power din tocurile bărbatului înainte ca acesta să cadă pe podeaua de marmură. Gărzile rămase la palat au înregistrat agitaţia şi el le putea auzi strigătele în timp ce se împrăştiau în spatele lui. Erau însă şi mai puţin înclinaţi să acţioneze. Rapp avea armele aliniate pe fruntea lui Faisal şi cea mai mică mişcare a degetului său ar fi pus capăt regelui lor.
„O să ne continuăm conversaţia, Alteţă? Sau o vom încheia?”
Evenimentele din ultimele câteva secunde veniseră prea repede pentru bărbat şi i-a luat o clipă să proceseze ceea ce se întâmplase. Când a făcut-o, şi-a concediat gărzile. Rapp a ţinut arma îndreptată în timp ce îi târau pe cei doi bărbaţi inconştienţi. Când a auzit uşa închizându-se, a aruncat arma pe podea.
„Cu douăzeci de ani în urmă, aţi fi acordat atâta încredere unui rahat avid de putere ca Aali Nassar?”.
Faisal a stat şi a lăsat să treacă treizeci de secunde bune înainte de a răspunde. „Nu.”
„Ai jucat un joc periculos – ţi-ai orbit poporul cu religia şi ai sperat că îl poţi controla. Dar acum ai pierdut acest control şi eşti prea bătrân şi prea slab pentru a-l recupera. Aceasta este moştenirea pe care vrei să o laşi? Vrei să fii amintit ca ultimul rege al Arabiei Saudite?”
Faisal părea să-şi piardă puterea de a se aşeza complet drept în tronul său. „Deci, în locul radicalilor, ar trebui să-mi predau regatul americanilor? Creştinilor? De ce? Pentru că tu crezi că am fost trădat, dar nu oferi nicio dovadă reală?”
„Avem mult mai mult decât ceea ce tocmai aţi văzut”, a spus Kennedy, revenind lângă Rapp. „Avem o înregistrare cu unul dintre oamenii lui Nassar care jură credinţă ISIS. Avem fotografii ale câtorva dintre oamenii lui pe care am reuşit să îi asociem cu mollahul Halabi. Avem informaţii care îl plasează pe directorul Nassar în Bruxelles când Mahja Zaman a fost ucisă. Dar bănuiesc că nimic din toate acestea nu va fi suficient pentru dumneavoastră. Şi, în lumina acestui fapt, cred că ar trebui să îi oferiţi directorului Nassar ocazia de a-şi dovedi propria nevinovăţie.”
„Cum?”
„Prin a nu face nimic. Mitch şi cu mine am dori să ne însoţeşti până la maşină comportându-te într-un mod prietenos şi recunoscător. După aceea, am dori ca oamenii dumneavoastră să-l ridice pe asistentul lui Nassar, Hamid Safar, şi să-l ţină în izolare.”

„Înseamnă că îmi cereţi să interoghez un agent de informaţii fără nicio dovadă împotriva lui?”
„Nicidecum, Înălţimea Voastră. Dacă doriţi, invitaţi-l aici ca oaspete al dumneavoastră. Doar asiguraţi-vă că îi este imposibil să comunice timp de câteva zile.”
„Şi vă aşteptaţi ca acest lucru să dovedească ceva?”
Ea a dat din cap. „Am deturnat resurse umane şi electronice semnificative de supraveghere pentru a-l urmări pe directorul Nassar, care se află în prezent într-o casă sigură din afara Bisha. Dacă este nevinovat, mă aştept ca el să vă contacteze şi să ceară să ştie unde este omul lui şi de ce v-aţi întâlnit cu Mitch. Dacă este vinovat, atunci s-ar putea să ne ofere o oportunitate interesantă.”

CAPITOLUL 56

Bisha
Arabia Saudită

AALI Nassar trecu din nou prin fotografii, punându-le în ordine cronologică şi extinzându-le pentru a umple monitorul computerului. Luate în întregime, ele spuneau o poveste care nu putea fi negată.
Prima îi înfăţişa pe Mitch Rapp şi Claudia Dufort coborând în afara Riadului şi apoi intrând într-un Gulfstream G550. La scurt timp după aceea a coborât din nou, de data aceasta cu Irene Kennedy şi un bărbat care era fără îndoială Joel Wilson. A privit îndelung imaginea neclară a chipului agentului FBI, încercând să calculeze ce înseamnă. Lucrase cu Kennedy în tot acest timp? Imposibil. Cariera lui fusese distrusă de ea şi de Rapp. Ura lui faţă de ei era atât de bine documentată, cât şi întemeiată.
Singurul răspuns era că atacul din Sudanul de Sud fusese într-adevăr o capcană întinsă de Mitch Rapp. Oare el şi Wilson fuseseră cei care fugiseră cu maşina văzută părăsind locul faptei? Luaseră un prizonier pentru a fi interogat? De aceea fuseseră arse cadavrele?
A derulat înainte, oprindu-se la fotografiile cu cei trei americani intrând în Palatul Erga, dar trecând apoi la imaginile mult mai grăitoare cu ei plecând. Rapp şi Wilson nu dădeau semne de animozitate, iar regele Faisal nu numai că i-a strâns mâna asasinului CIA, dar l-a condus apoi la o limuzină care îl aştepta. Niciunul dintre oamenii lui Nassar nu fusese suficient de aproape pentru a le auzi conversaţia, dar recunoştinţa din limbajul corporal al bătrânului era imposibil de observat.
Ce ştiau americanii? Părea aproape sigur că îi identificaseră pe unii dintre oamenii ISIS trimişi la Juba. Găsiseră dovezi ale implicării sale în moartea lui Mahja Zaman? De implicarea sa în finanţarea terorismului şi în subminarea guvernului saudit?
Regele nu ştia unde se află, dar avea numărul de telefon al lui Nassar. Cu toate acestea, nu-l folosise pentru a-l chema în audienţă. De ce? Erau dovezile pe care le deţineau americanii atât de condamnabile încât nu i s-ar fi oferit nici măcar posibilitatea de a se apăra?
Întrebările erau infinite, dar răspunsurile erau inexistente.
Şi-a sunat asistentul pentru a cincea oară de când primise fotografiile şi pentru a cincea oară nu a primit niciun răspuns. A fost mai mult decât neobişnuit. Cu poate trei excepţii în anii în care lucraseră împreună, Safar îi preluase apelurile după câteva sonerii. Acum nu era nimic altceva decât tăcere.
Nassar simţea cum timpul i se scurge şi, pe măsură ce se scurgea, furia i se intensifica. Refuza să accepte faptul că fusese depăşit de un golan ca Mitch Rapp. Trebuie să fi fost un efort concertat al lui Irene Kennedy şi al mai multor agenţii străine. Poate chiar de rege.
A pus din nou mâna pe telefon, de data aceasta formând numărul soţiei asistentului său. Spre deosebire de soţul ei, aceasta a răspuns imediat.
„Am încercat să iau legătura cu Hamid”, a spus Nassar. „Este cu tine?”
„Nu. A fost luat cu câteva ore în urmă. Ce se întâmplă, domnule director? I-”
„Fă linişte! Cine l-a luat?”
„Oamenii regelui Faisal. Ei...”
„Unde este acum?”
„Nu ştiu. Nu mi-au spus nimic. Am încercat să-l sun, dar nu răspunde. Eu sunt...”
Nassar a întrerupt linia şi a închis ochii, încercând să-şi controleze respiraţia. Dacă Faisal îl luase pe omul lui, nu mai putea exista nicio confuzie cu privire la propria lui situaţie. Safar era puternic şi dedicat

cauzei, dar niciun om nu putea rezista la nesfârşit. Dacă era interogat de oamenii lui Faisal, avea să cedeze după trei sau patru zile. Dacă ar fi fost interogat de Rapp, timpul ar fi fost semnificativ mai scurt.
Nassar a format un număr de telefon care îi fusese dat şi a ascultat cum suna. Timpul părea să se întindă la infinit în timp ce aştepta. În cele din urmă, o voce acum familiară s-a auzit.
„Cu ce te pot ajuta, Aali?"
Mullahul Halabi nu dăduse nimic de înţeles, dar părea probabil că primise fotografii similare cu vizita lui Rapp la palat.
„Se pare că americanii au descoperit relaţia noastră şi l-au informat pe regele Faisal."
„Asta e regretabil."
Nassar îl aştepta să spună mai mult, dar bărbatul a rămas tăcut.
„Dacă voi cădea în mâinile lui Mitch Rapp, voi fi interogat."
„Sunt destul de sigur că vei fi. Dar ce îi vei spune? Că sunt hotărât să distrug regalitatea saudită prin orice mijloace necesare şi să le revendic pământul pentru califat? Nu cred că asta va fi o surpriză."
„Pot face multe pentru tine."
„Acest lucru era adevărat când erai şeful serviciilor de informaţii ale Arabiei Saudite. Dar acum eşti doar un om pe fugă. Am mulţi oameni pe fugă la dispoziţia mea. Fiecare dintre ei, fanatici loiali care nu vor nimic mai mult decât să moară pentru mine."
„Martirii au o valoare strategică redusă", a spus Nassar, încercând să-şi păstreze vocea egală. Ştia că rezultatul acestei conversaţii va determina dacă va trăi sau va muri. „Am o cunoaştere intimă a operaţiunilor militare şi a metodelor de informaţii care vor fi imposibil de modificat rapid. De asemenea, controlez încă resurse financiare semnificative. Aduceţi-mă înăuntru şi permiteţi-mi să-mi prezint cazul. Dacă nu eşti convins, poţi să mă omori."
A auzit voci înăbuşite – Halabi vorbea cu altcineva din cameră.
„Vi se va trimite o adresă", a spus în cele din urmă mullahul. „Vă sugerez să începeţi pregătirile pentru a pleca."
Linia s-a întrerupt, iar Nassar a trecut o mână peste birou, aruncând cea mai mare parte din conţinutul acestuia pe podea. O cană de sticlă s-a spart zgomotos pe gresie, determinându-l pe unul dintre oamenii săi să dea buzna pe uşa din stânga sa.
„Este totul în regulă, domnule director?"
„Aduceţi-mi maşina. Plecăm în zece minute."
„Unde suntem..."
„Nu mă întrebaţi!" Nassar a strigat. „Doar execută-mi ordinele!"
Bărbatul a dispărut în timp ce Nassar a introdus o unitate USB într-unul din porturile computerului său. Viermele pe care îl conţinea urma să descarce mii de fişiere critice înainte de a acoperi furtul făcând ravagii în sistemul informatic al Direcţiei Generale de Informaţii. Cel mai important, însă, ar fi golit o serie de conturi guvernamentale şi ar fi depus banii în conturi anonime controlate de el.
Era un protocol pe care îl stabilise cu ani în urmă, atunci când a făcut primii paşi ezitanţi în direcţia subminării regalităţii saudite. Nu se aşteptase niciodată să fie nevoit să îl folosească sau să fie nevoit să fugă din ţara pe care credea că este destinat să o conducă. Din nou, furia l-a cuprins. Rapp era din nou în siguranţă în braţele ţării sale. Şi râdea.
* * *
Nassar privi pe lângă cei doi oameni de securitate ai săi la luminile din Mecca care străluceau prin parbriz. Călătoria până acolo durase aproape cinci ore, dar tot îi era imposibil să-şi adune gândurile. Tot ce putea simţi era un sentiment tot mai puternic de dezorientare.
Totul dispăruse. Poziţia şi prestigiul său. Casa sa opulentă şi avionul privat. Fiii săi şi prietenii puternici pe care şi-i cultivase cu atâta grijă. Îşi va petrece restul vieţii în mizerie, înconjurat de fanatici şi la dispoziţia unui fanatic religios care credea că Allah vorbea prin el şi numai prin el.
Nassar a încercat să-şi limpezească mintea şi să se concentreze asupra paşilor imediaţi care trebuiau făcuţi. Singurul lucru care conta acum era să-l convingă pe Halabi de valoarea sa.
Curând, însă, s-a trezit că gândurile îi alunecă spre viitor. Foştii ofiţeri irakieni de care Halabi se înconjurau reprezentau o oportunitate. Deşi erau mult mai competenţi decât luptătorii de rând ai ISIS,

erau şi mult mai puţin fanatici. Ei continuau să fie preocupaţi de capcanele lumeşti precum puterea, supravieţuirea şi banii. Subversiunea loialităţii lor nu ar fi o sarcină uşoară, dar, dacă se face cu atenţie şi în timp, ar putea fi posibilă. Cu sprijinul lor şi cu martiriul convenabil al mullahului, fanaticii ar putea fi aduşi în rând.
Răbdarea ar fi fost partea cea mai dificilă, punând la încercare chiar şi disciplina sa de fier. Setea de răzbunare – asupra lui Rapp, asupra regelui – ardea în el cu o intensitate care ar fi trebuit să fie temporar stinsă. Avea cunoştinţele şi contactele necesare pentru a folosi ISIS la potenţialul său maxim acum, dar cu fiecare oră care trecea, aceste avantaje aveau să se estompeze. Informaţiile erau o marfă cu un termen de valabilitate foarte scurt. Trebuia să se abţină să nu lase pasiunile să-i copleşească raţiunea. Mollahul Halabi ar fi urmărit orice urmă de neloialitate şi s-ar fi ocupat de ea rapid şi definitiv.
„Director", a spus şoferul său. „Adresa pe care ne-aţi dat-o este chiar în faţă".
Nassar a întredeschis ochii la o uşă de garaj luminată de o singură lampă de securitate. În timp ce căuta semne de viaţă, uşa a început să se deschidă.
„Trageţi înăuntru."
„Vreţi ca noi să eliberăm..."
„Trageţi doar înăuntru."
Interiorul era slab luminat, dar Nassar a reuşit să distingă un bărbat singuratic care stătea în picioare în spatele clădirii. Arăta ca un fel de depozit de transport maritim, iar în spaţiu erau aliniate mai multe camioane. Ar fi fost suficient pentru a ascunde o forţă semnificativă, deşi nu existau semne de o astfel de activitate.
Se ajunsese la un alt punct de decizie. Ieşea din maşină împreună cu oamenii săi, în cazul în care ar fi fost o ambuscadă? Sau se folosea de asta ca de o oportunitate de a-şi arăta loialitatea şi supunerea?
Nu prea avea de ales. Supravieţuirea sa imediată şi eventualul succes depindeau în întregime de încrederea mullahului.
„Îl vedeţi pe omul acela, domnule director? Ar trebui să ieşim?"
„Să aşteptăm o clipă", a spus el, scoţând un pistol Browning din toc. Cei doi bărbaţi de pe scaunele din faţă erau alături de el de ani de zile şi îşi îndepliniseră sarcinile impecabil. Era păcat că serviciul lor trebuia să ia sfârşit.
A ridicat arma şi a tras în succesiune rapidă, trăgând câte un singur glonţ în capul fiecărui bărbat. Aceştia s-au prăbuşit în faţă, iar el a coborât din vehicul, lăsându-şi arma pe scaun.

CAPITOLUL 57

Nordul Irakului

E încă pe curs spre poziţia ta. „Un clic afară."
Rapp rămăsese nemişcat, zăcând parţial îngropat de nisip, într-o poziţie ridicată deasupra unei platforme de drum. Vocea constantă a lui Marcus Dumond din Langley îi inspira chiar mai multă încredere decât îşi amintea.
Nu că Claudia şi grupul de neisprăviţi pe care îl alcătuise fuseseră răi, dar era ceva de spus despre o echipă de agenţi guvernamentali profesionişti, motivaţi şi patrioţi, înarmaţi cu tehnologie de ultimă oră. Cu cât mai puţină dramă, cu atât mai bine, în ceea ce-l privea.
„Ar trebui să fie chiar deasupra ta, Mitch. Folosesc termic pe drona de supraveghere, aşa că nu sunt sigur că au faruri."
„Am înţeles."
Nu aveau. Zumzetul unui motor a fost primul lucru care a ajuns la el. Era o noapte fără lună, dar cerul plin de stele era suficient pentru ca Rapp să distingă un SUV care ieşea din întuneric. L-a urmărit cu privirea în timp ce trecea şi îşi continua drumul spre nord. Conform hărţilor Agenţiei, nu avea unde să coboare până la un mic sat aflat la vreo zece kilometri mai departe.
Speranţa era că acolo era destinaţia lor finală, dar speranţa nu valora niciodată prea mult în Irak. La fel de probabil, aveau să treacă prin sat şi să urce într-un lanţ muntos împânzit de peşteri despre care nimeni nu ştia nimic. Dacă era aşa, asta avea să se transforme într-o altă încurcătură cu care îşi petrecuse toată cariera având de-a face.

Rapp le-a dat un avans de două minute şi apoi s-a ridicat, luând motocicleta de teren pe care i-o împrumutase Scott Coleman. Era un model complet electric fabricat de Zero şi, aşa cum se anunţa, nu scotea niciun sunet când o pornea. Îmbrăcându-şi o pereche de ochelari de vedere nocturnă prototip, a răsucit acceleraţia şi a avut parte de o combinaţie dezorientantă de acceleraţie şi tăcere.
„Recepţionezi transmisia de deasupra capului, Mitch?"
Tot ce putea vedea era terenul verde şi înceţoşat din faţa lui. „Nu am nimic."
„La naiba. Stai aşa."
A auzit ceva ce semăna cu Dumond bătând în echipamentul său electronic extrem de scump şi a fost răsplătit cu o hartă deasupra capului în viziunea sa periferică. Aceasta afişa viteza şi direcţia atât pentru el, cât şi pentru ţinta sa, precum şi poziţiile lor relative.
„Cinci la cinci."
„Ţi-am spus că va funcţiona."
Din păcate, era unul dintre cele o mie de lucruri care trebuiau să funcţioneze. Urmărirea lui Aali Nassar până la Mecca fusese uşoară, dar după aceea lucrurile se complicaseră. Sayid Halabi putea fi un psihopat, dar era unul minuţios. Îl alergase pe Nassar prin tuneluri şi pieţe, îl transportase pe jos, în trenuri şi în maşini. Au existat mai multe momente de panică – mai ales atunci când Agenţia a fost temporar păcălită de o dublură în Sakaka – dar întotdeauna au reuşit să îl recupereze.
Costul, însă, a fost fără precedent. Sateliţii fuseseră redirecţionaţi, aliaţii fuseseră reorientaţi, iar resursele fuseseră deturnate de la o armată foarte supărată. Rapp fusese chiar nevoit să mituiască un grup de talibani care, fără îndoială, ar fi folosit banii pentru arme cu care, în cele din urmă, ar fi tras în el.
Având în vedere toate acestea, să nu se întoarcă cu mâna goală nu era o opţiune. Lui Nassar i se permisese să scurgă o cantitate enormă de date şi de bani de la saudiţi, iar a-l lăsa să plece cu ei era un risc uriaş.
„Viteza ta arată bine, Mitch. Eşti în paralel cu ei la aproximativ cinci sute de metri".
„Recepţionat. Ce e în faţă, Marcus? Înainte de sat. Infraroşul detectează ceva ce nu pot identifica."
„Este un pod nou construit. A fost ridicat în ultimele zile."
Rapp a manevrat motocicleta în jurul unei dâre adânci de nisip şi apoi a accelerat peste ceea ce părea a fi fundul unui lac antic. Amplificarea luminii nu era ideală pentru a detecta urmele din noroiul uscat, iar el a fost nevoit să menţină viteza sub douăzeci de mile pe oră.
„Pare perpendicular pe drumul pe care se află vehiculul lui Nassar. O să-l traverseze sau o să treacă pe sub el?".
„Drumul care duce spre sat trece pe sub ea. De fapt, nu există niciun drum care să facă legătura cu podul. Este pur şi simplu acolo. Băieţii noştri cred că constructorii l-au pus primii şi că nu au început încă să niveleze drumul."
„Unde ar trebui să ajungă?" a spus Rapp, care începea să devină suspicios.
„Ei nu ştiu. Nu prea sunt multe acolo. Cam ciudat, de fapt."
A tăiat la stânga şi a accelerat motocicleta până la douăzeci şi cinci, auzind doar zgomotul surd al cauciucurilor care se loveau de pământul crăpat.
„Te abaţi de la curs, Mitch. Uită-te la afişajul de deasupra capului."
„Se mai îndreaptă spre podul acela?" a spus Rapp, ignorând avertismentul lui Dumond.
„Da. Probabil la un minut distanţă. Şi veţi intersecta drumul în aproximativ treizeci de secunde dacă nu corectaţi."
„Voi ieşi suficient de mult în spatele lor ca să nu fiu văzut?".
„Fără lumini? Da. Uşor."
Rapp a ridicat roata din faţă în timp ce a coborât un metru pe drumul de pământ prost întreţinut.
„Unde sunt ei acum?"
„La zece secunde de pod."
„Au încetinit?"
„Am înregistrat viteza lor la douăzeci şi două de mile pe oră."
Aproximativ maximul pe care îl putea suporta suprafaţa ruginită a drumului, a calculat Rapp.
„Au trecut şi au ieşit pe partea cealaltă", spuse Dumond.
„E vreo şansă ca cineva să fi ieşit?"

„Nici vorbă de aşa ceva. Podul nu are decât vreo cincisprezece metri lăţime şi ei şi-au menţinut viteza. Se îndreaptă în continuare spre sat. Poate cinci minute până la destinaţie.”
„Am înţeles.”
Tăietura drumului a început să se adâncească, făcând să crească maluri abrupte de o parte şi de alta a lui. Nu voia să se împotmolească astfel în terenul jos, dar era ceva în legătură cu acel pod care nu i se părea în regulă. În ultimele trei zile, Halabi se dovedise a fi chiar mai viclean decât îl crezuseră – aproape învingând capacităţile de supraveghere ale întregii lumi occidentale cu nimic mai high-tech decât o camionetă. Să fi fost acesta un alt truc de-al lui?
Rapp a renunţat la bicicletă şi a continuat pe jos. Podul era vizibil în faţă, o linie orizontală înceţoşată pe fondul strălucirii stelelor. Şi-a scos Glock-ul din jachetă şi a înşurubat amortizorul în timp ce îşi continua drumul. Întunericul de sub pod era suficient de adânc pentru a reduce semnificativ eficienţa ochelarilor de protecţie, forţându-l să încetinească şi să se lase în şenile.
„Eşti bine, Mitch? De ce ai lăsat bicicleta lui Scott?”.
El nu a răspuns, în schimb a înaintat prin întunericul de sub structură. Putea să distingă contururi vagi, dar nici unul nu căpăta o formă umană. Ceea ce a putut vedea, totuşi, erau mai multe saltele aşezate pe jos, cu o plasă de marfă verticală montată la un capăt. Rapp a alunecat peste ele, găsind o gaură în peretele de stâncă de cealaltă parte. Aceasta măsura probabil un metru şi jumătate de lăţime pe un metru şi jumătate de înălţime şi era plină de un întuneric care îi înfrângea complet echipamentul.
„Cred că Nassar ar fi putut să scape când au trecut pe sub pod”, a spus el în microfonul de gât. „Este o intrare în peşteră aici, dedesubt.”
„La naiba”, a spus Dumond. „Şi mai am şi alte veşti proaste. Maşina lui Nassar a zburat prin sat şi se îndreaptă spre munţi. Vrei să-i trag pe băieţi înapoi la poziţia ta?”
Joe Maslick avea o echipă la poalele munţilor, dar riscurile acestei operaţiuni începeau să depăşească limitele acceptabile. Speranţa era că Nassar îi va conduce la Halabi şi poate la câţiva dintre foştii generali irakieni pe care îi folosea pentru a brutaliza regiunea. Dar chiar şi cu o astfel de recompensă oferită, principala lor preocupare era să se asigure că Nassar nu mai vedea niciodată un alt răsărit de soare. Dacă asta însemna să renunţe la o şansă de a-l prinde pe Halabi, aşa să fie.
„Asta e un lucru negativ”, a spus Rapp în cele din urmă. „Este timpul să tragem priza. Spune-i lui Mas să scoată vehiculul ăla şi să verifice dacă Nassar e în el. Între timp, eu mă duc în gaura asta şi văd ce găsesc.
”

CAPITOLUL 58

AALI Nassar s-a ghemuit, simţind cum durerea deja chinuitoare din spate i se amplifică până la limita a ceea ce putea suporta. A ghicit că avea cel puţin trei coaste rupte şi, pe baza osului care se încorda cu pielea de deasupra umărului drept, o claviculă desprinsă.
Faptul că SUV-ului în care fusese transportat îi lipseau uşile din spate şi centurile de siguranţă nu i se păruse neobişnuit. ISIS a adunat ce a putut de la localnici, americani şi victimele lor. Confortul nu era deloc preocuparea unor oameni al căror scop era să fie martirizaţi în timp ce vizitau mizeria şi moartea tuturor celor din jurul lor.
Abia când a fost împins fără ceremonie prin acea uşă întredeschisă şi-a dat seama că vehiculul fusese ales special pentru starea sa. În ciuda unei grămezi de saltele fetide, aterizase greu, rostogolindu-se cu aproape patruzeci de kilometri pe oră înainte de a se agăţa într-o plasă de marfă.
Fusese ultima piesă a unui efort elaborat pentru a se asigura că nimeni nu putea urmări mişcările lui Nassar prin Orientul Mijlociu. Chiar şi el trebuia să recunoască faptul că minuţiozitatea protocoalelor lui Halabi era impresionantă şi aproape sigur suficientă pentru a înfrânge eforturile chiar şi ale americanilor.
Acoperişul de piatră se ridică din nou şi el îşi îndreptă corpul rănit, scrâşnind din dinţi ca răspuns la durere. Caverna naturală era aproximativ cilindrică, cu un diametru de doi metri, şi cobora într-un unghi puţin adânc în pământ. Solul era acoperit cu un strat gros de nisip, care le înăbuşea progresul, în timp ce înaintau la lumina unei singure lanterne.
Pasajul a virat la stânga, iar Nassar a profitat de ocazie pentru a arunca o privire înapoi. Bărbatul din spatele lui se oprise, postându-se la curbă şi dispărând în întuneric în timp ce se îndepărtau.

Era imposibil să aprecieze distanţa, dar Nassar a mai numărat încă trei minute înainte de a auzi voci care se filtrau spre el din faţă. Cuvintele individuale erau încurcate de acustica slabă, dar gravitatea tonurilor înăbuşite era clară.
Pasajul s-a deschis în cele din urmă într-o peşteră de peste zece metri pătraţi, luminată cu lămpi de lucru alimentate cu baterii. Mullahul Halabi stătea pe o stâncă, înălţat deasupra unui grup de bărbaţi de vârstă mijlocie care îngenuncheau în două rânduri în faţa lui. La marginile spaţiului, bărbaţi mai tineri, înarmaţi cu puşti de asalt, se amestecau în umbră. Fără îndoială, erau membri ai faimoasei gărzi private devotate a lui Halabi.
Nassar a recunoscut o parte dintre bărbaţii mai în vârstă din informaţiile împărtăşite de americani şi europeni – soldaţi din armata desfiinţată a lui Saddam Hussein. Majoritatea ofiţerilor de rang înalt fuseseră fie capturaţi, fie uciși, dar, în multe privinţe, aceşti ofiţeri de rang inferior erau mai utili. Superiorii lor le lăsaseră în seama lor detaliile războiului, în timp ce ei se concentrau pe activitatea mult mai critică de a atrage favorurile lui Hussein.
Predecesorul lui Halabi începuse să-i recruteze pe aceşti oameni în efortul de a-şi transforma forţele motivate, dar indisciplinate, într-o armată capabilă să deţină un teritoriu. După ce acesta a murit într-un atac cu dronă, Halabi a preluat conducerea cu obiectivul mult mai ambiţios de a se ridica la egalitate cu puternicele armate saudită şi egipteană.
„Bine ai venit, Aali. Sper că drumul tău nu a fost prea inconfortabil.”
„Deloc”, a spus el, ascunzându-şi durerea pe care i-o provoca vorbirea.
„Înţeleg că ai ceva pentru mine?”.
Unitatea thumb drive pe care Nassar o avea asupra sa fusese descoperită atunci când fusese căutat pentru dispozitive de urmărire în Mecca. I se permisese să o păstreze şi acum o scotea din buzunar. Când a făcut un pas în faţă pentru a i-l înmâna liderului ISIS, oamenii de la marginea peşterii au prins viaţă.
„Nu mi-l da mie”, a spus Halabi, arătând spre un bărbat din dreapta lui Nassar. „Dă-i-o lui”.
Acesta a făcut cum i s-a spus şi l-a privit pe bărbat strecurând unitatea într-un laptop.
„Îmi cere o parolă”.
„Bineînţeles că da”, a spus Halabi. „Dar bănuiesc că directorul va fi reticent în a ne da acea parolă.”
„Informaţiile de informaţii şi informaţiile despre contul bancar de pe acel drive sunt ale dumneavoastră”, a spus Nassar.
Mullahul a zâmbit. „Un răspuns lipsit de sens. Poate că politica a fost adevărata ta vocaţie.”
„Poate.”
„Putem să-i spargem criptarea?” a întrebat Halabi.
Bărbatul a clătinat din cap. „Puţin probabil. Torturându-l pentru asta ar avea o probabilitate mai mare de reuşită.”
Halabi a dat din cap gânditor. „Mă întreb. Pare probabil că există o parolă care ar pune informaţiile pentru totdeauna în afara accesului nostru. Nu-i aşa, Aali?”.
„Aşa este.”
Halabi şi-a frecat palmele în faţa feţei. „Banii la care unitatea ne dă acces ne vor scăpa repede printre degete, iar informaţiile vor deveni la fel de repede învechite. Sunt informaţiile pe care le conţine cele mai valoroase sau viclenia şi experienţa omului care l-a adus aici?”
Întrebarea era în mod clar retorică, dar unul dintre oamenii lui Halabi a răspuns oricum. „Aceste calităţi îl fac valoros sau îl fac periculos? Şi-a trădat regele şi ţara. De ce? Pentru cauză? Pentru Allah? Sau pentru câştig personal? Se poate avea încredere în el, Mullah Halabi? E aici ca să te ajute, sau ca să te înlocuiască? „
„Am avut putere”, a răspuns Nassar. „Am avut bogăţie. Aveam respectul regelui şi al americanilor. Dar am pus totul în pericol. I-”
„Regele este bătrân şi slab”, l-a întrerupt bărbatul. „Te temeai de prăbuşirea regatului şi ai jucat de ambele părţi. Americanii ţi-au descoperit trădarea şi acum ai fost nevoit să fugi.”
Încă o dată, erau mai bine informaţi decât spera el.
Bărbatul care vorbise o făcuse cu o aroganţă care sugera că avea încrederea liderului său. Cineva ca Nassar ar fi fost o ameninţare semnificativă pentru poziţia sa în ierarhia ISIS.

„Au descoperit loialitatea mea faţă de mollahul Halabi, da. Regretabil, pentru că, deşi vă pot fi de mare ajutor de aici, aş fi fost mult mai eficient alături de rege. Efortul depus pentru a-i câştiga încrederea nu este ceva ce mă aştept ca un simplu soldat să înţeleagă."
Bărbatul s-a înţepenit la insultă, dar Nassar l-a ignorat. „Am lucrat îndeaproape cu americanii la protocoalele lor de securitate internă şi la prevenirea atacurilor teroriste pe teritoriul lor. Asta mi-a dat o cunoaştere intimă a graniţelor lor şi a politicii de imigraţie, a reţelei lor de energie şi a centralelor nucleare. Chiar şi aprovizionarea lor cu apă. Dacă atacăm chirurgical, putem schimba cursul războiului. Îi putem face pe americani să se dezlănţuie împotriva tuturor musulmanilor şi să transformăm cei treizeci de mii de soldaţi ai voştri într-un miliard."
* * *
Rapp şi-a legat ochelarii de vedere pe timp de noapte la CamelBak şi a strecurat un cuţit de luptă din teaca de la brâu. Întunericul din interiorul pasajului subteran era prea adânc pentru amplificarea luminii, iar sunetul chiar şi al unui pistol cu amortizor ar fi ricoşat la nesfârşit în pereţi.
A trecut prin intrarea în cavernă şi s-a trezit complet orb. Celelalte simţuri ale sale s-au străduit să compenseze, dar nu exista nimic de care să se agaţe în afară de mirosul de pământ. Îşi menţinea ritmul agonizant de lent, trăgându-şi degetele de-a lungul peretelui stâng ca referinţă. Exista un risc semnificativ de a se izbi cu capul de o stâncă şi trebuia să testeze fiecare pas pentru a se asigura de o linişte deplină. În ciuda acestor precauţii, s-a tăiat la faţă cu ceva ce ieşea din perete şi aproape s-a împiedicat de două ori, reuşind cu greu să nu cadă. Totuşi, încă nu se prăbuşise într-un puţ de o mie de metri. Deci, asta era ceva. Din cauza privării senzoriale şi a concentrării necesare pentru a rămâne tăcut, era imposibil să urmărească timpul. Dintr-un motiv oarecare, voia să ştie cât timp trecuse, dar să îşi lumineze ceasul ieşea din discuţie. În acest tip de întuneric ar fi arătat ca o explozie.
Rapp îşi alunecă degetul de la picior înainte, dar se opri când acesta atinse piatra. Şi-a frecat degetele de-a lungul pietrei de deasupra lui, confirmând că aceasta îşi menţinea înălţimea, dar că pasajul se înclina spre stânga. Şi-a modificat traiectoria în mod corespunzător, dar abia a făcut doi metri înainte de a se lovi din nou de ceva. Nu piatră, însă.
A coborât mâna şi l-a împins pe om înapoi, generând în timpul luptei o hartă mentală care i-a permis să ajungă cu palma peste gura adversarului său. Zăngănitul metalic al bărbatului care încerca să îşi aducă arma ar fi fost aproape inaudibil în condiţii normale, dar în această situaţie l-a asaltat pe Rapp la urechi, depăşind chiar şi senzaţia dinţilor care i se înfigeau în mână.
Rapp a împins capul bărbatului în stâncă, în timp ce un pumn îl izbea în mod repetat în lateral şi în umăr. Trosnetele înăbuşite erau mult prea puternice, dar exista încă posibilitatea ca nimeni să nu fi observat lupta mortală care se desfăşura în spaţiul restrâns. Totuşi, dacă degetul adversarului său găsea trăgaciul armei sale, acel anonimat s-ar fi risipit pentru totdeauna.
A apropiat cuţitul de ceea ce credea că era gâtul bărbatului, dar a ratat, rupând vârful pe peretele de piatră. Aceasta a scânteiat, creând o scânteie de o fracţiune de secundă care i-a permis în cele din urmă lui Rapp să înfunde ceea ce mai rămăsese din vârf în gâtul bărbatului. Arma tocită nu a pătruns atât de adânc pe cât ar fi trebuit, forţându-l să-şi urmărească adversarul în pământ, ţinându-se de el până când, în cele din urmă, a rămas nemişcat. Rapp a mai rămas întins acolo încă un minut sau două, ascultând dacă cineva se îndrepta spre el. Nimic în afară de scurgerea aproape imperceptibilă a sângelui din mâna lui rănită.
A smuls o bucată de pânză din partea de jos a cămăşii sale şi a folosit-o pentru a fixa lambriul gros de piele pe care dinţii bărbatului îl smulseseră. Mulţumit că sângerarea era la un nivel controlabil, şi-a continuat călătoria lentă prin pasaj.
Sunetul unor voci a ajuns primul la el, urmat de o strălucire slabă. Mişcările sale s-au accelerat pe măsură ce ochii săi, înfometaţi de atâta timp, au început să distingă pereţii şi obstacolele pe care se străduise să le evite.
Conversaţia încurcată s-a separat încet în trei voci distincte, toate vorbind în arabă. Una calmă, una furioasă şi una în defensivă. Nu a recunoscut niciuna dintre ele, dar contextul sugera că cel care îşi făcea caz de el însuşi era Aali Nassar. Mult mai interesant era tonul calm şi superior al celui care oficia. Era posibil ca planul de ultim moment pe care el şi Kennedy îl puseră la cale să funcţioneze? Era pe cale să se întâlnească faţă în faţă cu mollahul Sayid Halabi?

S-a dovedit a fi chiar mai bine decât atât. Rapp se opri la trei metri de locul în care se deschidea pasajul, zărindu-l pe Nassar, precum şi mai mulţi bărbaţi care stăteau pe perne de o parte şi de alta a acestuia. Pe baza vârstei lor, era foarte probabil să fie ofiţerii pe care Halabi îi adunase din armata lui Saddam Hussein. Era fezabil ca o parte semnificativă a structurii de comandă şi control a ISIS să se afle în acea cavernă.
Nassar nu se mişca prea mult, iar clavicula dreaptă îi ieşea vizibil în evidenţă – răni pe care probabil le suferise în saltul din vehicul. Cu toate acestea, se legăna suficient de mult în timp ce vorbea pentru a lăsa să se întrevadă câteva frânturi din omul care prezida şedinţa. Bătăile inimii lui Rapp au crescut atunci când a confirmat identitatea bărbatului. Halabi.
Din nefericire, din poziţia sa nu exista o imagine clară a liderului ISIS şi nu putea vedea decât o parte din camera în care erau instalaţi oamenii. Trei gărzi înarmate erau postate de-a lungul peretelui din dreapta şi bănuia că erau cel puţin tot atâtea la vedere. Pe baza uşoarei mişcări de aer, era probabil, de asemenea, că existau şi alte ieşiri.
Dacă trăgea un foc de armă, urma să se dezlănţuie iadul, iar el se afla într-un dezavantaj semnificativ – nu numai din cauza numărului superior al inamicului, ci şi din cauza mediului său operaţional limitat.
Asta lăsa o probabilitate scăzută de reuşită şi o probabilitate şi mai scăzută de supravieţuire. Prima sa lovitură ar fi trebuit să fie asupra lui Nassar pentru a-l scoate din linia sa spre Halabi, dar după aceea totul era mâna norocului. Va reuși Halabi să se pună la adăpost înainte ca Rapp să aibă o ţintă clară? Exista cineva la intrarea în cameră care să îl blocheze imediat? Chiar şi în cel mai bun scenariu, nu ar fi avut timp decât să-i prindă pe Nassar şi pe Halabi înainte de a fi nevoit să fugă la adăpostul din colţul din spatele lui. Apoi era doar chestiunea nu atât de simplă de a ajunge la ieşire înainte ca pasajul să se umple de plumb ricoşat.
Rapp şi-a scos CamelBak-ul şi s-a ghemuit, scoţând din el o lanternă şi o grenadă. Le-a aşezat cu grijă în nisip şi apoi a scos Glock-ul din husa de umăr. O privire rapidă aruncată în jurul lui la pereţii de stâncă îi sugerase că erau mai degrabă noroi întărit decât piatră. Nu atât de solide din punct de vedere structural pe cât şi-ar fi dorit.
Neavând altă opţiune mai bună, a tras ştiftul grenadei şi a aruncat-o spre cavernă. În timp ce aceasta era încă în aer, a luat Glock-ul şi a tras un singur foc, lovindu-l pe Nassar în ceafă. Glonţul a făcut ceea ce avea nevoie, adică mai puţin să-l ucidă pe saudit şi mai mult să-i distragă atenţia oamenilor ISIS de la explozibilul care aterizase în nisip la câţiva metri în interiorul camerei. Toată lumea s-a pus în mişcare, dar în loc să lovească puntea, s-au ridicat şi au fugit.
Trei gărzi au sărit pe Halabi înainte ca Rapp să poată trage clar, aşa că s-a întors şi a sprintat. Chiar şi cu viteza lui excepţională, nu a avut timp să ajungă la cotul pasajului. A auzit explozia şi a simţit creşterea bruscă a presiunii aerului înainte de a se prăbuşi într-un nor sufocant de praf.
* * *
Rapp şi-a recăpătat încet cunoştinţa, confuz în ceea ce priveşte locul în care se afla. Acasă? Dormea alături de soţia sa în casa lor de pe golf? Îşi simţea gâtul iritat şi era pe punctul de a se ridica pentru a găsi ceva de băut, când şi-a amintit că ea era moartă şi casa din golf demolată.
Era o lipsă surprinzătoare de durere fizică – nu mai mult decât o durere de cap puternică, care era probabil un produs secundar a ceea ce el a calculat a fi a noua lui comoţie. Amorţeala l-a îngrijorat până când a reuşit să îşi mişte degetele de la mâini şi de la picioare, excluzând paralizia. Mult mai multe mişcări decât atât erau imposibile. Picioarele îi erau complet imobilizate, la fel ca şi braţul drept. Stânga era liberă şi a folosit-o pentru a căuta lanterna pe care o purta. După aproape un minut de pipăit în jur, a renunţat şi a început să sape. Bandajul improvizat i s-a desprins de pe mână şi a simţit cum rana muşcăturii se umplea de pământ. Nu era tocmai igienic, dar evitarea infecţiei era destul de puţin pe lista lui de priorităţi în acest moment.
După ceea ce i s-a părut a fi aproximativ o jumătate de oră, a reuşit să-şi elibereze braţul drept suficient pentru a-şi lumina ceasul. Acesta a oferit suficientă lumină pentru a vedea că spaţiul de deasupra lui se întindea până la acoperişul iniţial al pasajului, dar lungimea nu era cu mult mai mare de un metru.
Picioarele îi erau îngropate până în partea superioară a coapselor, dar greutatea nu se simţea prea rău. Probabil că ar fi putut să le scoată dacă nu ar fi avut capul lipit de dărâmăturile din faţa lui. A încercat să

elibereze puţin spaţiu, dar nu a reuşit decât să provoace o prăbuşire secundară care a umplut de praf puţinul aer pe care îl mai avea.
Rapp şi-a luminat din nou ceasul, dar l-a oprit după câteva secunde. Nu erau prea multe lucruri la care să se uite şi asta nu făcea decât să-i amplifice uşoara claustrofobie. Partea bună era că faptul că nu făcuse niciodată pregătiri pentru înmormântarea lui nu se dovedea a fi o problemă.
Chiar a râs cu voce tare la asta înainte de a lăsa tăcerea să coboare din nou. În cele din urmă şi-a sprijinit obrazul de pământ şi a privit în întuneric. Speranţa lui era ca mintea lui să se fixeze pe toate lucrurile pe care le realizase. Oamenii pe care i-a salvat. Ţara pe care o consolidase. În schimb, s-a împotmolit în eşecurile sale. Relaţia cu fratele său, pe care o lăsase să se transforme în câteva scurte conversaţii telefonice în preajma sărbătorilor şi zilelor de naştere. O lume pe care a văzut-o prin vizorul unei arme. Perioada sa de timp fără speranţă ca soţ şi recentele sale încercări ezitante de a se comporta ca un tată. A fost o călătorie pe cinste, totuşi.
* * *
Când Rapp s-a trezit din nou, confuzia lui s-a adâncit. Rezerva de aer se terminase. Îşi ridică capul şi o cascadă de pământ şi pietre îl lovi în faţă. Poate că era începutul unei prăbuşiri care avea să-l plaseze pe banda expres spre iad. A zâmbit slab. Ar fi fost bine să-l revadă pe Stan Hurley.
„Mitch!”
A ignorat vocea, presupunând că era doar o născocire a imaginaţiei sale lipsite de oxigen.
„Mitch!”
De data aceasta, vocea a fost însoţită de o lumină care i-a străpuns pleoapele şi de o adiere de aer. O mână masivă i-a prins ceafa, protejându-l de o cascadă de pământ şi pietre.
„Mitch, sunt Joe! Spune ceva, omule!”
Gâtul îi era prea acoperit de praf pentru a mai putea scoate ceva, dar a reuşit să apuce antebraţul bărbatului într-o strânsoare slabă.
„Wick! E în viaţă! Care e timpul estimat de sosire a nenorocitului ăla de elicopter?”
Rapp nu a fost în stare să deslușească răspunsul.
Maslick şi-a retras braţul şi a înfipt o lopată în pământul de lângă umărul lui Rapp. „Trebuie să nu-ţi mai faci asta, omule. Nu mai eşti la fel de tânăr cum erai odată.”

EPILOGUL
Franschhoek
Africa de Sud
FUNDUL canapelei fusese tăiat în timpul percheziţiei din casa Claudiei, dar nu se vedea. Rapp a răsturnat-o înapoi în poziţie verticală şi a înjurat în sinea lui când a văzut daune similare în partea de sus. Deja căuta să îi taie boaşele lui Joel Wilson, iar asta nu avea să ajute. Oricât de mult şi-ar fi dorit să fie acolo pentru a-l ţine în frâu, Wilson îşi continua eforturile extraordinar de meticuloase de a spăla numele lui Rapp. Tipul era un dobitoc complet, dar era competent ca naiba. Coaiele lui trebuiau să rămână ataşate pentru moment.
Rapp a ridicat uşor o lampă răsturnată şi a înjurat cu mai puţină precauţie când aceasta s-a rupt în două. Anna era cufundată în sarcina de a-şi curăţa dormitorul, departe de urechile celorlalţi. Nu era greu să sesizeze starea de spirit a mamei sale, iar puştoaica era suficient de perspicace ca să stea ascunsă.
A strâns bucăţile lămpii şi s-a îndreptat afară pentru a o arunca pe grămada tot mai mare de obiecte de neevitat. Telefonul lui a început să sune în timp ce se întorcea, iar o privire rapidă a confirmat că era numărul puternic criptat care îl băgase în toate astea.
„Da, domnule”, a spus el, întorcându-se şi mergând spre umbra zidului care înconjura proprietatea.
„Ce mai faceţi?” a întrebat preşedintele Alexander.
„Bine. Cred că Mas s-a bătut mai mult când m-a dezgropat decât când m-a îngropat.”
„Jur că ai nouă vieţi, Mitch”.
„Da, domnule”, a spus el, fără să menţioneze că, după socoteala lui, era deja la unsprezece.

„Uite, am vrut să-ţi dau personal o actualizare despre Irak. Băieţii pe care i-am trimis să confirme uciderile tale au început să fie atacaţi şi i-am retras. Totuşi, au marcat locul, iar noi am aruncat un bunker buster pe el. Dacă cineva a supravieţuit prăbuşirii, îţi garantez că acum este mort."
„Doar dacă nu cumva a existat o altă ieşire."
„Să spunem că e o victorie deocamdată, bine, Mitch? Toate dovezile sugerează că l-ai ucis pe Halabi şi pe majoritatea şefilor ISIS."
Rapp nu era atât de sigur. Fusese ars de prea multe ori ca să mai conteze pe omoruri neconfirmate. Până când cineva nu va răzui ADN-ul de pe pata de rahat care fusese Sayid Halabi, îşi va rezerva judecata.
„Da, domnule."
A fost o pauză care i s-a părut prea lungă pentru un om care avea fiecare secundă din ziua lui planificată dinainte. „Am vrut să-mi cer scuze faţă în faţă, dar Irene spune că nu ştie sigur când te vei întoarce."
„Scuze, domnule?"
„Nu am vrut să-ţi întorc spatele, Mitch. Cu siguranţă nu pentru saudiţi. Ştii ce părere am despre ei."
Rapp s-a îndreptat spre maşina lui şi a desfăcut portbagajul, scoţând din ea o cutie mare, ambalată strident. „Mi-aţi dat un avertisment corect, domnule. Nu-mi făceam iluzii despre cum se va întâmpla asta."
„Totuşi, când spun că vă sunt dator, vorbesc serios. Întâlnirea pe care am avut-o..."
Nevoit să vorbească despre asta nici măcar pe o linie criptată, vocea lui s-a stins. „Ei bine, să spunem doar că nu a fost cea mai bună oră a mea."
„Ce întâlnire?"
„Mulţumesc, Mitch. Şi nu doar din partea mea. Regele Faisal vrea, de asemenea, să îi transmit recunoştinţa sa."
„Deci îmi va mulţumi prin canale secundare în timp ce mă aruncă în linişte sub un autobuz acasă?"
„Oh, e mai rău de atât. Vom numi ceea ce s-a întâmplat în Irak o operaţiune comună. Şi ştiu cât de mult îţi place anonimatul, aşa că aveam nevoie de cineva căruia să-i dăm creditul."
„Nassar", a spus Rapp, pornind înapoi spre casă.
„Moare ca un erou şi regele nu trebuie să recunoască faptul că un trădător s-a apropiat atât de mult de el. Acum nu este momentul ca el să pară slab. Probabil că ştii asta mai bine decât mine. „
„O altă acomodare politică de doi bani suprapusă peste o grămadă de alte acomodări politice de doi bani."
„Nimeni nu a rezumat vreodată munca mea mai elocvent. Bucură-te de timpul liber, Mitch."
Linia s-a întrerupt, iar Rapp a pornit spre camera Annei. Era în continuare un dezastru total, iar ea stătea pe pat, citind.
„Cum merge treaba?"
„Gata!" A fluturat o mână în jurul ei la munca grea pe care îşi imagina că o terminase.
„Arată bine", a spus el, păşind înăuntru. „Ţi-am adus ceva."
„Ce este?", a întrebat ea, uitându-se peste carte şi privind cu atenţie cutia de sub braţul lui.
„De ce nu o deschizi şi să afli?".
Ea a sărit de pe pat şi a rupt cutia, mărunţind hârtia şi scoţând un pistol cu jeturi de apă de aproape jumătate din înălțimea ei.
„Este pentru monștrii din dulap."
„Minunat! Pot să-l umplu?"
„Sigur. Nu e de prea mare folos dacă nu e încărcat."
Ea a fugit în baie, iar el a auzit un clinchet care suna suspect de asemănător cu cel al unui capac de toaletă care se ridică."
„Chiuveta, Anna. Folosește chiuveta."
„Bine", a spus ea, părând un pic exasperată.
Când a reapărut, se zbătea sub greutatea noii sale arme.
„Crezi că ar putea fi înăuntru acum?".
„Este o ea. Şi nu ştiu."
Rapp se strecură în lateralul dulapului, apăsându-şi spatele de perete şi dându-i o numărătoare silenţioasă în timp ce se alinia pe el.

A aruncat uşa, dar înainte ca ea să-şi poată doborî ţinta, un strigăt i-a îngheţat pe amândoi.
„STOP!”
Ce era cu mamele şi sincronizarea lor stranie? A lui Rapp fusese la fel. În clipa în care el şi fratele său aprindeau un fitil, legau ceva de pisică sau se urcau pe acoperiş, ea apărea ca prin minune.
Rapp o putea vedea pe Claudia în viziunea sa periferică, dar îşi ţinea ochii fixaţi pe Anna, care încerca să nu râdă.
„Nu sunt destule pagube pentru voi doi? Chiar aşa? Din moment ce nu mă pot baza pe ajutorul tău, ai putea măcar să nu-mi faci mai mult de lucru?”
Se pare că starea ei de spirit nu se îmbunătăţise.
„Scoteam un monstru din dulap”, a explicat Anna.
„Ursuleţul tău de pluş este în dulap.”
„Daune colaterale”, a răspuns ea.
Rapp a tresărit. De unde luase ea asta?
„Lasă arma jos”, a ordonat Claudia. „Mergem la cină. Într-un loc drăguţ. Şi o să ne distrăm. E clar?”
Anna a luat-o la fugă spre baie pentru a se curăţa şi a trântit uşa în urma ei. Rapp a încercat să se strecoare pe lângă Claudia, dar ea l-a prins de braţ. „Daune colaterale? Abia aştept să avem o conversaţie lungă despre asta mai târziu.”

DESPRE AUTORI

#Autorul bestsellerului nr. 1 din New York Times, Vince Flynn (1966-2013), a creat unul dintre cei mai populari eroi ai ficţiunii contemporane: Agentul antiterorist al CIA Mitch Rapp, prezent în treisprezece dintre aclamatele thrillere politice ale lui Flynn. Toate romanele sale sunt bestselleruri New York Times, inclusiv romanul său de debut independent, Term Limits. Povestea lui Mitch Rapp începe cu American Assassin, urmat de Kill Shot, Transfer de putere, A treia opţiune, Separarea puterilor, Puterea executivă, Memorial Day, Consimţământul de a ucide, Act de trădare, Protejaţi şi apăraţi, Măsuri extreme, Urmărirea onoarei, Ultimul om, Supravieţuitorul, Ordin de a ucide şi Inamicul statului. American Assassin va fi lansat ca film major în 2017.
Kyle Mills este autorul a cincisprezece thrillere politice, bestselleruri New York Times nr. 1, printre care Supravieţuitorul pentru Vince Flynn şi Atacul patriotului pentru Robert Ludlum. Iniţial, el şi-a găsit inspiraţia la tatăl său, fost director al Interpol, şi încă se bazează pe contactele sale din comunitatea serviciilor de informaţii pentru a conferi cărţilor sale un asemenea realism. Sportivi pasionaţi de activităţi în aer liber, el şi soţia sa locuiesc în Jackson Hole, Wyoming, de peste douăzeci de ani. Vizitaţi site-ul său web la KyleMills.com.

FACEŢI CUNOŞTINŢĂ CU AUTORII, VIZIONAŢI VIDEOCLIPURI ŞI MULTE ALTELE LA
SimonandSchuster.com
Autori.SimonandSchuster.com/Vince-Flynn
Authors.SimonandSchuster.com/Kyle-Mills
Facebook.com/EmilyBestler
@EmilyBestler

Nu rataţi niciuna dintre isprăvile îndrăzneţe ale lui Mitch Rapp!

Limitele termenelor

Transfer de putere

A treia opţiune

Separarea puterii

Puterea executivă

Ziua Memoriei

Consimţământul de a ucide

Actul de trădare

Protejaţi şi apăraţi

Măsuri extreme

Urmărirea onoarei

American Assassin

Kill Shot

Ultimul om

Supravieţuitorul

Ordin de a ucide
COMANDAŢI EXEMPLARELE ASTĂZI!

Romane de Vince Flynn
Ultimul om
Kill Shot
American Assassin
Pursuit of Honor
Măsuri extreme
Protejaţi şi apăraţi
Act de trădare
Consimţământul de a ucide
Ziua Memoriei
Puterea executivă
Separarea puterilor
A treia opţiune
Transferul de putere
Limitarea mandatelor
Şi de Kyle Mills
Supravieţuitorul
Ordinul de a ucide
Inamicul statului

Sperăm că v-a plăcut să citiţi acest ebook Simon & Schuster.
Obţineţi un ebook GRATUIT atunci când vă înscrieţi pe lista noastră de corespondenţă. În plus, primiţi actualizări despre noile lansări, oferte, lecturi recomandate şi multe altele de la Simon & Schuster. Faceţi clic mai jos pentru a vă înscrie şi pentru a vedea termenii şi condiţiile.

FACEŢI CLIC AICI PENTRU A VĂ ÎNSCRIE
Sunteţi deja abonat? Furnizaţi din nou adresa dvs. de e-mail pentru ca noi să putem înregistra acest ebook şi să vă trimitem mai multe din ceea ce vă place să citiţi. Vei continua să primeşti oferte exclusive în căsuţa ta de e-mail.

O publicaţie a Simon & Schuster, Inc.
1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020
www.SimonandSchuster.com
Această carte este o lucrare de ficţiune. Orice referinţe la evenimente istorice, persoane sau locuri reale sunt folosite în mod fictiv. Alte nume, personaje, locuri şi evenimente sunt produsul imaginaţiei autorului, iar orice asemănare cu evenimente sau locuri reale sau cu persoane vii sau moarte este în întregime întâmplătoare.
Copyright © 2017 de Cloak & Dagger Press, Inc.
Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce această carte sau părţi din ea sub orice formă. Pentru informaţii, adresaţi-vă la Atria Books Subsidiary Rights Department, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020.
Prima ediţie cu copertă tare Emily Bestler Books/Atria Books septembrie 2017
şi colophon sunt mărci comerciale ale Simon & Schuster, Inc.
Pentru informaţii despre reducerile speciale pentru achiziţii în vrac, vă rugăm să contactaţi Simon & Schuster Special Sales la l-866-506-1949 sau business@simonandschuster.com.
Biroul de vorbitori Simon & Schuster poate aduce autori la evenimentul dumneavoastră live. Pentru mai multe informaţii sau pentru a rezerva un eveniment, contactaţi Simon & Schuster Speakers Bureau la l-866-248-3049 sau vizitaţi site-ul nostru la www.simonspeakers.com.
Library of Congress Cataloging-in-Publication Data este disponibilă.
Designul copertei de Jae Song
Fundalul fotografiei de copertă de Bashcorpo/Deviantart
Fotografia autorului de Peter Hurley
ISBN 978-1-4767-8351-2
ISBN 978-1-4767-8354-3 (ebook)